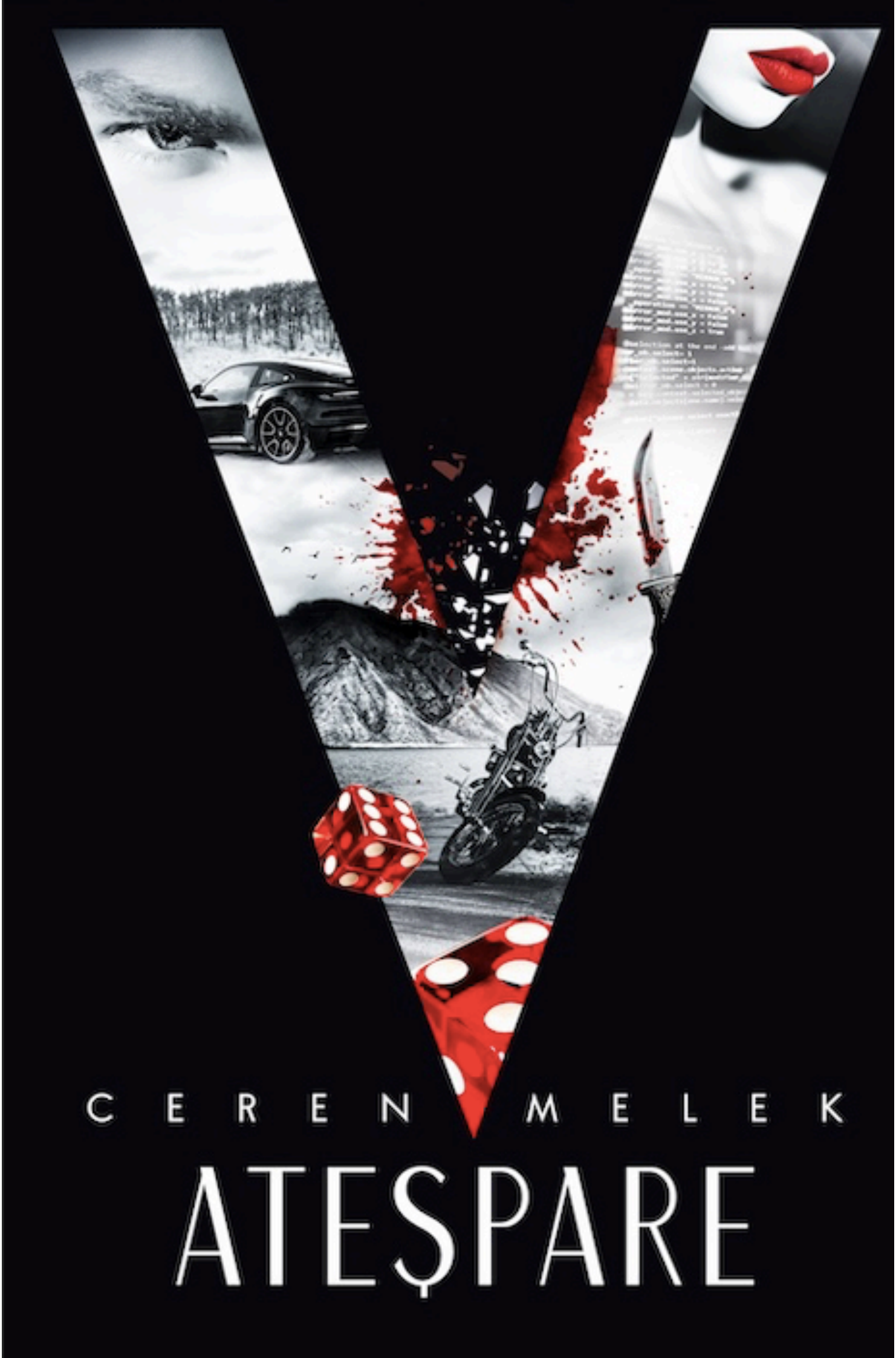

CEREN MELEK
ATEŞPARE

1

V

Dondurucu bir rüzgar vardı. Gittikçe şiddetlenen rüzgar yerdeki kuru yaprakları, cesedin üzerine taşıdı.

Kırk üç yaşında bir adam cesedi. Kan taze ve sıcaktı, sadece bir dakika üç saniye olmuştu öleli. Tam on beş dakika yirmi saniye can çekiştikten sonra, vücudunda artık kan kalmayana kadar direnmişti.

Çıplak sırtındaki kanlı V harfini ay aydınlatıyordu. Gözleri açık ama boştu. Vücudunun her tarafı kandı.

Büyük ihtimalle polis onu bulana kadar hayvanlara yem olacaktı.

Kanla karışık ıslak toprak kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. Arkamı döndüm, ormanın içinde yürüdüm acelesiz adımlarla. Botlarım yerdeki kuru çalıları ve çimenleri eziyordu. Toprak yolun sonunda ayağımdaki büyük numara botları, kendi ayakkabılarımla değiştirdim. Elimdeki kanlı, siyah eldivenle birlikte sırt çantama koydum. Yeni bir eldiven taktım. Kafamdaki siyah berenin üstüne kaskımı taktım.

Siyah motora bindim, hemen yola çıkmadım. Teker izleri takip edilemeyecek kadar karmaşık daireler çizdim.

Yola çıktım, hızımı arttırdım.

Tam otuz altı dakikanın sonunda varmıştım evimin köhne sokağına. Yıkıntı binanın, garajına bıraktım motoru. Garajın içinden direkt binaya geçtim.

Yıkılmak üzere duran merdivenleri yavaşça çıktım. Her an kırılabilir gibi duran ama aslında insan gücüyle hiçbir şekilde açılmayacak kapımı

açtım. Binanın eskiliği aksine evimin içi inanılmayacak kadar yeni ve temizdi. Halısız mermer zeminde yürüdüm. Asla halı kullanmazdım, tüylerine bir delil düşebilirdi ve hep mermer seçerdim. Temizlemesi en kolay olandı.

Temizleme odamın önünde durdum, gözlerimi kapıya okuttum. Kapı açılırken hızla üstümdekileri çıkarmaya başladım. Önce eldivenleri çıkardım, ardından beremi. Kaküllerim alnıma düşerken soyunmaya devam ettim. Hepsini plastik kaba koydum, siyah sütyenime kadar çıkardım. Sırt çantasını olduğu gibi yerleştirdim.

Hidrolik asidi üstüne döktüm, hepsi erirken odaya keskin kokusu yayıldı. Keskin koku burnumu yakarken çıktım odadan. Banyoya geçip, arındırıcı bir duş aldım.

Duşun arından jakuziyi köpükle doldurdum. Kadehlerimden birine viski doldurup, sigaramı yaktım. Ve soğuk suyla dolu jakuziye girdim, bunu hak etmiştim.

Pahalı müzik sitemimden çıkan hoş melodiyle gözlerimi yumdum.

İyiydim, iyiydim, iyiydim...

Jakuzinin karşısındaki büyük ekran aydınlandığında gözlerim kamaştı ve ekrana baktım. İhtiyar az önce attığım maktulün fotoğrafına cevap vermişti. Bu ağ sadece ikimizin olan, kimsenin ulaşamadığı benim yaptığım mükemmel bir sistemdi.

Yeni bir kurban daha atmıştı. Sigaramdan derin bir nefes daha çektim. Bakmak istemiyordum, bu gece olmazdı.

Ekranı kapattım, kumandayı bıraktım. Sigaramı söndürdüm. Jakuzideki su biraz daha soğurken viskimi bitirdim.

Kafamı yavaşça suyun içine gömdüm. Soğuk canlı hissettiriyordu, soğuk beni dinç tutuyordu.

Nefesim tükenene kaldım suyun içinde, dayanabildiğim kadar dayandım.

Rıhtımda, teknedeydik. İhtiyarın eski ama çok değerli tekneleri. İhtiyar hemen karşımda oturmuş, sarı balıkçı yağmurluğuyla halatlarla uğraşıyordu.

Durdu, yaşlılıktan çökmüş gözlerini yüzümde gezdirdi. "Aylin'i ne zaman ziyarete gideceksin?" Zaman ona iyi davranmamıştı. Onu tanıdığımda da yaşlıydı ancak şimdi çok daha çökmüştü. Yüzündeki kırışıklıklara bir yenisi daha eklenmişti, koyu gözleri eski parlaklığından çok uzaktı.

"Yarın." Tam yirmi bir saat sonra.

"Ablanın çıkmasına az kaldı. Ne yapacaksın?"

"Ben her zaman ne yapacağımı bilirim ihtiyar."

"Seni normal bir genç zannediyor, onu evine götüremezsin. Hem artık çok dikkatli olman gerekecek. Gerçi ben kime ne anlatıyorum ki, eminim çoktan bir çözüm yolu bulmuşsundur."

"Bazen zekamla alay ettiğini zannediyorum." Güldü ihtiyar, elindekiyle uğraşmayı bıraktı.

"Alay edilecek bir zekan var. İnsan normal olmayan şeylerle dalga geçer ve senin zekan normal olamayacak kadar korkutucu." Üstün dememişti, korkunç demişti.

Korkunçtu zihnim. Çoğu zaman öldürme aruzu olan vahşi bir hayvan gibiydim. Sanki normal bir insan olmak için değil, bunun için doğmuştum. Av bulmayı, onu yakalamayı ve yok etmeyi seviyordum.

"Sana dün attığım işe baktın mı?" Bir işi bitirdiğim gün asla ikinci işe bakmayacağımı biliyordu, bilerek atmıştı o işi dün. Bakmamı istememişti, bugün bana kendisi anlatmak istemişti. Yüzüne bakmaya devam ettiğimde, ilgilenmiyormuş gibi halatına geri döndü. "Çok yüklü bir para, şöyle on işin toplamı gibi ama çok tehlikeli." Yutkundu, halatını yere attı.

"Aşkın, asla ölmeyecek bir adamı öldürmeni istiyorlar. Fiyatı tehlikesine değmez."

"Neden tanrı mıymış bu adam?"

"Onu öldürmek bir devlet başkanını öldürmekle eş değer, o kadar korunaklı ve çok daha güçlü."

"Kim?"

"Cebonoyan'ın yeni lideri."

Cebonoyan, ülkenin ve dünyanın en büyük topluluklarından biriydi. Gizli ve mafyatik. Daha önce çok fazla üyesini öldürmüştüm, hatta birbirlerini öldürtüyorlardı. İçlerinde bir üstünlük savaşı vardı, hiyerarşi vardı.

"Kabul ediyorum."

"Hayır saçmalama, bu senin için bile çok fazla."

"Kimler gelmiş!" Diye aptalca bağıran Tarık, tekneye bindi. Sarı botlarıyla teknenin zemininde tok sesler çıkartıyordu. Martılar

uçuşuyordu tepemizde. Dalgalar teknenin sert yüzeyine çarpıyordu. Duyuyordum, her şeyi hissederek duyuyordum.

Yüzüme uzunca baktı Tarık, ihtiyara döndü ardından. "Anlaşılan yeni işi söylemişsin."

"Kabul etmemesi gerektiğini de söyledim." Dedi ihtiyar.

"Ona söyledikten sonra ne anlamı var ki bunu söylemenin? Kabul edeceğini biliyordun." Karşıma oturdu. "Aşkın, bu işi kabul edemezsin."

"Ettim bile Tarık."

"Zekisin, tamam belki çok zekisin ancak karşındaki insanların nasıl bir güce sahip olduğunu bilmiyorsun." İşaret ve orta parmağımı birleştirerek şakaklarıma iki kere vurdum.

"Benim gücüm burada, ne kadar güce sahip oldukları umurumda değil. Beni yakalayacak insanın benden zeki olması gerek." Tarık koyu yuvarlak gözlerini kırpıştırdı, kirli sakallı yüzünü ovaladı.

"Ve dünyada senden daha zeki bir insan yok, değil mi?" Kendi sözlerine kendi bile şaşırıyormuş gibiydi. "Bu kibir, kibrin senin sonun olacak Aşkın."

İhtiyar hiçbir şey söylemedi, ancak onu tanıyordum. Bakışlarını biliyordum, o da kibirli olduğumu düşünüyordu.

Ayağa kalktım, muhabbet etmeyi sevmiyordum. Çok bile kalmıştım. Konuşmayı sevdiğim bir kişi vardı, ablam. Onunla da konuşmam sınırlıydı. Tekneden indim, siyah botlarım ıslak zeminde düzenli bir ses çıkarıyordu.

O sese bir ses daha eklendi. "Aşkın!" Durmadım, hızımı da yavaşlatmadım. Koştu ve önüme geçti. Beni durdurabildiğini sanarak rahatladı. Ancak beni ben izin verdiğim için durdurmuştu.

"Ne?" Derin bir nefes aldı, bakışlarını kaçırdı. Gözlerime çok bakamıyordu, çok baktığı zaman konuşmayı unuttuğuna bile şahit olmuştum.

"Son zamanlarda çok fazla iş aldın, bu hem fiziksel hem de psikolojik olarak çok yorucu. Bence bu kadar ağır bir işi almak, seni kötü etkileyebilir. Hem ablanın çıkmasına da çok az kaldı, neden biraz kendine müsaade etmiyorsun?"

"Kişisel doktorum mu oldun Tarık?" Tarık, aptal değildi ancak zeki de değildi.

İşler, planladığım cinayetler zihnimi oyalamamın bir yoluydu. Ne kadar zor bir iş gelse, o kadar çekiliyordum. Çünkü beynimi daha fazla kullanmam gerekiyordu.

Yanından geçtim, daha fazla konuşmasına müsaade etmeden.

"V!" Durdum, arkamı döndüm. Gözlerim hızla etrafı taradı. Burada kimse olmazdı zaten, bu saatlerde. Yine de etrafta 'V' Diye bağırması ondan bile beklenmeyecek bir aptallıktı.

"Bana bir daha o şekilde seslenirsen, senin dilini koparırım." Kimliğim, gizliydi ve hep öyle kalmalıydı.

"Kibrin, hırsın ve zekan senin sonun olacak."

Kibrim, benim cesaretim. Hırsım, yaşama sebebim. Zekam, silahım.

Ve bana umutsuzca tutuk olan, bunların hepsinden bihaber olan, Tarık.

Yağmur damlaları saçlarımı ıslatırken öylece denizi seyrediyordum. Buraya ilk gelişim, bu ıslak ve eski tahtada ilk oturuşum değildi.

O günde aynı böyleydim; ıslak bir köpek yavrusu gibi ama korkusuz, gideceği hiçbir yeri olmayan kimsesiz bir kız gibi ama güçlü...

O zamanda aynı böyleydim, o zaman da katildim, o zaman da aldığım canlar için ağlayamıyordum.

Önünde oturduğum küçük barakanın tahta kapısı gıcırdayarak açıldı. Hiçbir şey söylemedi ihtiyar, aynı o günkü gibi önce botları girdi görüş açıma. Aynı o günkü gibi sarmıştım kollarımı vücuduma, yavaş yavaş kaldırdım bakışlarımı. İhtiyara baktım uzunca, sanki onu ilk defa görüyormuş gibi inceledim.

O da beni inceledi. Onun da aklına o gün geldi, tam on yıl önce bugün.

"Kimsin sen?" Diye sordu aynı o günkü ve ben yine aynı cevabı verdim.

"Katilim." Aynı o günkü gibi güler gibi oldu ama gülmedi. Her şey aynıydı, ihtiyarın yaşlanan yüzü dışında.

"Öyle mi? Kaç kişi öldürdün?"

Üç demek istedim, o gün dediğim gibi. Diyemezdim kaç olmuştu? Yüz üç mü? Bin üç mü?

O günden sonra hiç saymamıştım, hep üçte kalmıştı saydığım sayı. Sayamazdım, sayarsam delirirdim.

"Çok."

"Ne kadar çok? Gökyüzündeki yıldızlar kadar mı yoksa tüm plajlardaki kum taneleri kadar mı?"

"Hitler de değilim. Soykırım yapmıyorum." Güldü ihtiyar, yanıma oturdu dizlerini bükerek yavaşça.

"Düşünüyorum, seni öldürüyor muyum diye düşünüyorum." Dedi ihtiyar. Yüzü ıslanmıyordu, sarı yağmurluğu onu koruyordu. Koyu gözlerini denize dikmişti benim gibi.

Ben doğduğumda başlamıştım ölmeye, her cinayetimde biraz daha ölmüştüm. Aşkın ölüyordu, V hayat buluyordu.

"Beni sen öldürmüyorsun."

"Belki öldürmüyorum ama yardımcı oluyorum. Aşkın'ı çok seviyorum ben ama hep V'yi seçiyorum."

İhtiyar zeki ve sakin bir adamdı. Her zaman sorunları sükunetle çözerdi, beni çok fevri bulurdu.

Bazen fevriydim, kabul ancak eğer bam telime basılmadıysa düşünmeden hareket etmezdim.

"Cebonayan'ın liderini öldürmek kolay olmayacak, haftalar belki aylar süren bir çalışma gerek sana. Ve aynı zamanda gelen bir iş daha var, oldukça basit. Seren Şenay adında biri, basit bir hayatı var." Durdum, bakışlarım donuklaştı. Hızla kafamı ihtiyara çevirdim.

"Bir kadını mı öldürmemi istiyorsun?" Halbuki kurallarım oldukça basitti. Kadınlar ve çocuklara asla dokunmaz ve dokundurtmazdım.

"Kadın değil yani öyle ama doğuştan değil. Birkaç yıldır kadın, önceden erkekmiş. Dosyasını gönderirim, incelersin."

"Olsun, şuan kadın sonuçta. Gönderme dosyayı." Verdi nefesini yavaşça. Yüzünde gurur vardı. Bir babanın kızına bakışı gibi ama ne o babamdı ne de ben onun gururlandırıcı kızıydım.

"Son zamanlarda çok daha merhametsizsin, daha hissizsin, kabul edebileceğini düşündüm." Cinsiyetçi bir insan değildim, sadece bir zaaftı. Asla aşamadığım ve aşmak istemediğim acı verici bir zaaf.

"Öyleyim zaten, kabul etmemem prensip gereği."

"Aylin çıktıktan sonra da bu kadar gaddar olabilecek misin merak ediyorum." Olacaktım, gaddar olduğum kadar ikiyüzlüydüm de.

Ayağa kalktım. "Sohbetine doyum olmuyor ama gitmem gerek ihtiyar." Gidip şu Cebonayan'ın liderini araştıralım bakalım.

Kafasını sallamakla yetindi. Arkamı döndüm, yağmur daha da şiddetlenirken rüzgar saçlarımı yüzüme savurdu.

Bir daha dönmedim arkama, dönersem yine o güne dönecektim. Hızlı adımlarla uzaklaştım olay yerinden, yeni bir olay yoktu. Olay on yıl önce gerçekleşmişti, bir kız çocuğu ölmüştü.

Yutkundum.

Aşkın arkasını dönüp ihtiyarın gözlerine bakmak istedi, ihtiyar da bunu bekledi. Ancak V dönmedi, V asla arkasına dönmezdi.

Koca panomdaki ipleri ve raptiyeleri çıkarttım, kağıtları buruşturup harla yanan şömine ateşine attım.

Aynı sırada ihtiyarın gönderdiği dosyaları tarayıcıya aktardım. Belgeler ve fotoğraflar çıkarken kendime bir kahve doldurdum.

Makineden çıkan sıcak kağıdı elime aldım. İsmini bilmediğim ama öldüreceğim adam.

Kumral, buğday tenli ve açık kahve gözlü bir adam. Gençti, bu kadar genç beklemiyordum. Otuz yok gibiydi yaşı.

Bu kadar yakışıklısını da ilk defa öldürecektim. Elimdeki kağıdı panonun ortasına astım.

Bu kadar gençken nasıl Cebonayan'ın lideri olmuştu?

Yaklaşık bir saat içinde pano tekrar dolmuştu. Birkaç adım attım, sigaramdan derin bir nefes aldım ve panoyu inceledim.

Ateş Alanguva.

Yirmi sekiz yaşında, bir metre doksan boyunda, Tuğrul ve Şebnem Alanguva'nın ikinci çocukları.

Aileden gele mevki, bol para ve kudret ama gözlerden uzak bir adam. Yurtdışında geçen muhteşem bir okul hayatı, zengin züppelerinden biriydi diye düşünebilirdim tabi Cebonoyan'ın yeni lideri olmasaydı.

Çok daha derin bir adam olmalıydı, zeki ve kurnaz olmalıydı. Kötü olmalıydı.

Düşündüğümden daha eğlenceli bir cinayet olacak gibiydi.

Uykum vardı, çok uykum vardı. Uyuyamıyordum, her gece olduğu gibi bu gece de değişiklik yoktu. Sabah olmak üzereydi ve bir dakika bile dalamamıştım.

Baş ağrısıyla gözümü yumdum. Her gece en fazla üç saat uyumak, artık acı veriyordu. Sinirle kalktım yataktan, zaten beş olmak üzereydi. Spor vaktim gelmişti.

Üstümdekileri tayt ve tişörtle değiştirdim. Evden çıktım, döküntü merdivenlerden hızla inerken toz kalkıyordu. Alt katın kapısını açtım.

Salonun ışıklarını yaktım. Önce kısaca esneme hareketlerimi yaptım, arından koşu bandı, mekik, şınav ve ağırlık kaldırmak derken saatler geçmişti.

Öğlen olmasına sadece birkaç saat kalmıştı. Yine kendimi spora kaptırmıştım. Tekrar yukarı çıkıp duş aldım.

Tam bir buçuk saat sonra ablamı görecektim.

Ablamın yanına giderken giyindiğim kıyafetlerden birini giyindim yine. Hafif bir makyaj yapıp, cildimin daha sağlıklı görünmesini sağladım, dudaklarıma parlatıcı sürdüm. En sonunda üstüme pelüş ceket giyindim.

Ablamın şirin, masum kardeşi Aşkın'dım işte. Hep olmamı istediği kişiydim.

Sigara içmedim, kokusunu aldığında üzülüyordu. Söylemiyordu ancak gözlerinden anlıyordum. Hatta protein ağılıklı bir kahvaltı da yaptım evden çıkmadan hemen önce.

Motorumla gittim yine, ezbere bildiğim yolları. Yollar bir tek ablamı göreceğim zaman bitmek bilmezdi.

Yine buradaydım. Bu lanet ceza evinde. Ablamı gördüğümde bacağımın titremesi durdu. Yüzüme bir gülümseme yayıldı, gerçek bir gülümseme. O da mutlulukla gülümsedi, yanıma yaklaştığında sıkıca sarıldı bana. Kokladı uzunca ve yanaklarımı öptü.

Karşıma oturdu. Önümdeki poşetleri ve kapları ona uzattım. Yemekleri ben yapmamıştım.

"Yine lezzetli şeyler mi getirdin ablana?" Ablam benim gibi değildi. Bu yüzden o burada, ben dışarıdaydım.

"Sarmaları tadınca parmaklarını yiyeceksin." Gülerek yanağımı sıktı.

Ablam gençliğini bu duvarların arasında çürütmüştü. En güzel yaşlarını ve yaşamını. Bir hiçlik için, benim için feda ettiği bir hayat.

Benziyorduk ablamla. Açık kahve saçları benimkiler kadar açık değildi ve alacalı bir kızıla sahip değildi. Eskiden beline gelirdi gür saçları, şimdiyse göğsünün altını geçmezdi en uzun hali, o kakül de sevmezdi kendi saçlarında ama benim saçlarımda çok severdi.

Yeşil gözlerini kırpıştırarak, yüzümü inceledi mutlulukla.

"Mezuniyetine ne kadar kaldı?" Gözleri gururla bakıyordu, hiç hak etmediğim bir bakış. Boğaziçi'nde bölümümü dereceyle geçtiğim için belki çokta az olsa hak ediyordum.

"Az kaldı." Sırf ablama fotoğraflarını göstermek için gideceğim bir mezuniyette vardı.

"Elbise seçtin mi?"

"Bakıyorum hala, kızlarla alışverişe çıkacağız." Gülümsedi yine içtenlikle.

"Belirli bir renk ya da model var mı kafanda?"

"Hayır, spontane gelişecek." Durdu beni seyretmeye devam etti, bunu yapmayı seviyordu. "Abla çıkmana az kaldı."

"Evet, az kaldı." Gülüşü soldu, yutkundu. Bana hevesli gibi görünmek istiyordu ancak anlıyordum. Buradan çıkmak istemiyordu.

Belki istiyordu ancak bunun için cesareti yoktu. Yılları bu duvarlar arasında geçmişti ve dış dünyadan korkuyordu.

Elini tuttum. "Seninle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki." Dedim ona biraz da olsa umut vermek için. Bilmeliydi, dışarıda ben vardım.

"Benimde var canımın içi." Dedi devam ettirmedi cümlesini, biliyordum ki cümlesinin devamında 'ama' vardı.

"Güzel bir hayatımız olacak. İşten eve geleceğim ve sen hep o evde olacaksın. Bana güzel güzel yemekler yaparsın hem, birlikte gezeriz sürekli. Belki başka şehre taşınırız, sen ne istersen onu yaparız." Ablamın çıktığı gün, V ölecekti. Ablam asla o canavarla tanışmayacaktı.

Dolu gözleriyle yanağımı okşadı.

Güzeller güzeli, yaşama hevesiyle dolu ay ışığım.

Karanlık dünyamda tek bir ışık kalmıştı, Aşkın'ı yaşatan o cılız ışık. Sadece görüş günlerinde bile Aşkın'a yaşama gücü veren o güzel ay ışığı.

Bu ay ışığı için yapmayacağım şey yoktu. Gerekirse güneşi bile söndürürdüm, yeter ki o hep parlasın. Bir daha kimse söndüremesin onun görkemli ışığını.

Ablam, Aylin'im, aydınlığım.

***

Elimdeki elmadan büyük bir ısırık alırken, bacaklarımı koltuğa uzattım. Ablamın yanına uğradıktan sonra ihtiyarın ev dediği koca deposuna gelmiştim.

"Koltuğu kirletiyorsun!" Diye homurdandı Naz. Dik dik bakmakla yetindim, koltuğa biraz daha yayıldım. "İğne yaparım sana." Dedi tehditkar bir sesle.

"İyi ki bir hemşire oldun, tüm gün tehdit edip duruyor iğneyle." Dedi karşımda oturan Deniz.

"Sende polisliğe ilk başladığında vururum diye tehdit ediyordun, hatırlatırım." Dedi Naz koyu kahve saçlarını geriye atarken.

Arkam kapıya dönüktü ancak duyduğum ayak sesleri Tarık'ın olmalıydı."Hayret elinde sigara değil de elma görüyorum, başımıza taş yağacak." Bakışları üzerimde dikkatle gezindi.

Bacaklarımı kaldırdı ve koltuğa oturdu, bacaklarımı da bacaklarının üstüne koydu.

"O iğrenç şeyi benim yanımda içmez Aşkın." Dedi Naz kendinden emin bir şekilde. Aslında içerdim. "Neyse yemek hazır, kalkın da masayı hazırlayalım."

Deniz söylene söylene Naz'ın peşinden içeri geçti. Elimdeki yarısı yenmiş elmayı, oturduğum yerden, deponun diğer köşesindeki çöpe fırlattım.

"Nasıl bir nişancısın sen böyle ya?" Dedi Tarık ve kendi kendine konuşmaya devam etti. "Gerçi niye şaşırıyorsam, milletin kafasını kilometrelerce öteden patlatıyorsun."

"Tarık." Dedim uyarıcı ses tonumla.

"Duymazlar merak etme." Dedi bir gözü kapıdayken.

"Sürekli bir şeyler ima etmeyi kes." Tarık, bir katil oluşumu tasvip etmiyordu, hatta bundan nefret ediyordu ancak ne yazık ki onun düşüncelerinin bir önemi yoktu.

Tarık, kendini bir dizide ya da kitapta sanıyordu. Beni kötülükten kurtarabilecek ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaktık. Tarık çok

hayalperest bir insandı. Beni kötülükten kurtaramazdı, ben kötülüğün ta kendisiydim. Kana aç vahşi bir hayvan gibiydim. Öldürmekten zevk alıyordum.

"Hadi gelsenize masaya." Naz'ın sesiydi, küçük prensesimiz bizi hep birlikte görmek istiyordu.

Ayağa kalktım, ablamın yanından ayrıldıktan sonra değiştirdiğim siyah deri ceketimi giyindim.

"Yemeğe kalmayacak mısın?" Diye soran Tarık'ı cevapsız bıraktım, çok konuşan insanlara dayanamıyordum.

Önümdeki panoya yeni bilgiler eklerken sabırsızdım. Hemen oyunlara başlamak istiyordum, böyle zor bir iş almayalı uzun zaman olmuştu.

Ateş Alanguva'nın hakkında çok bilgi vardı elimde ancak biliyordum ki bu buz dağının görünen kısmı bile değildi. İşte bu işi çekici yapan buydu, gizem ve heyecan doluydu.

Çoğu işte ihtiyar bana adam hakkında tüm bilgileri atar ve ben işini bitirirdim. Ateş Alanguva gibi birini öldürmek ise, öyle kolay olmayacaktı. Elimizdeki bilgiler çok görünse de yanıltıcıydı. Çok iyi korunuyordu, hem kendisi hem de hayatı hakkında ki her şey.

Bu haftalar süren bir cinayet olacaktı. Belki de aylar, ancak ablam çıkmadan önce onu öldüreceğimi biliyordum.

Birkaç saattir Ateş Alanguva'nın telefonunu bilgisayarlarını uzaktan ele geçirmekle uğraşıyordum. Hiçbir sosyal medya hesabı yoktu. İyi korunuyordu, çok iyi. Hatta onun da haberleşmek için kendine özel bir ağ kurdurttuğunu çözmüştüm ancak sisteme giriş yapamamıştım.

Biraz zordu ama imkansız değildi.

Hiçbir şey imkansız değildi.

Aradan geçen iki saatten sonra sisteme girmiştim ancak o kadar güçlü bir korunma duvarı vardı ki, içeride yabancı hissettiği an kendini çökertmişti. Büyük ihtimalle mühendisleri varlığımı sezmişti.

Arkama yaslandım yorgunlukla.

Bu iş düşündüğümden daha uğraştırıcı olacaktı, bu mükemmeldi.

***

Saçımdaki siyah, belime kadar uzanan peruğu düzelttim. Yaptığım makyaj ve küçük hilelerle başka bir insana dönüşmüştüm.

Dolapta gezindi gözlerimi, renk renk peruklara bakarken en uygunun bu olacağına karar verdim. Büründüğüm kimliğin tıpkısı olmuştum.

Ela gözlerimi kapattığım mavi lensler, eğrelti durmuyordu.

Ceketimi ve çantamı alıp, aşağı indim. Tarık'ın bugün için getirdiği son model arabaya bindim.

İstanbul sokaklarında siyah arabayı sürerken, zihnimi oyalamak için müzik açtım.

Ateş Alanguva'nın kardeşi, Ferda Alanguva'nın boğazın kenarındaki mükemmel resim sergisine gidiyordum.

Gece belki Ateş Alanguva'nın sistemini çökeltememiştim ancak kardeşinin davetli listesine sızmak çok basit olmuştu. Hiç var olmayan bir kimlik eklemiştim. Seher Yıldız'dım bu gece.

Kardeşinin ilk sergisiydi ve izlenime göre Ateş Alanguva kardeşine fazla düşkündü. Orada olacaktı ve ben onu gözlemleyecektim.

Sahte kimliğimle içeri girmek hiçte zor olmamıştı. Gözlerim duvarlardaki koca tablolarda gezinirken, ikinci bardak şampanyamı içiyordum. Ateş Alanguva henüz gelmemişti.

Ferda Alanguva ise heyecanla etrafta gezinip, konukları ağırlıyordu. Boyalı sarı saçları, ortalama bir boyu ve kilosu vardı. Sürekli gülücükler saçıyordu ancak mutluluğundan değildi. Gergindi, onun yapısı güler yüzlüydü. Bu yanaklarının kenarında oluşmuş çizgilerden anlaşılıyordu.

Yanına sürekli dolanan, ondan daha uzun boylu ve zayıf bir kadın vardı. Sarışın kadını, dosyada görmediğime emindim. Ve bir de adam vardı yanlarında.

Siyah saçları, sakallı ve iri, esmer bir adam. Ateş Alanguva'nın yakın arkadaşı ve sağ kolu Pusat Kıraç. Kızlarla konuşuyordu ancak gözü etraftaydı, sanki her an bir olay çıkabilir gibi tetikteydi. O da en az benim kadar iyi bir katildi.

Acımasızlığıyla nam salmış bir adamdı ancak bazı dedikodular onun Ateş Alanguva kadar acımasız olmadığı yönündeydi.

Kapıdan giren adamı tanımam saniyelerimi dahi almadı, Ateş Alanguva. Hızlı adımlarla şatafatlı salona girmiş, önüne çıkan birkaç kişiye aceleyle selam vermişti.

Koyu kahve saçlarına özenle şekil vermiş, tam ayarında bırakılmış kirli sakalları dikkat çekiyordu, üstünde jilet gibi duran siyah bir takım elbise giyinmişti. Ütüsünden, kol düğmelerine kadar her şey muntazamdı. İşte bunu nerede görsem tanırdım, mükemmeliyetçi bir adamdı.

Böyle adamlar takıntılı olurlardı.

Kardeşinin yanına vardığında dudaklarını okudum bir süre. Sıkıcı şeyler konuştuklarını fark ederek farklı bir tablonun önüne geçtim.

Çok büyük bir tabloydu, salonun en güzel yerine koyulmuştu. Diğer çizimlerin aksine bu çizimi aydınlatan bir ışık yoktu etrafında. Hem en dikkat çekici yere koyup, hem de gösterişli ışıklardan mahrum edilmişti.

Çünkü bu nadide eserin kendisi ışık saçıyordu, tablodaki kırmızı alevler gerçek gibi aydınlatıyordu etrafı. da bir karmaşa vardı ancak ateş her şeyin üstünü örtmüştü, hem yakmış hem de kapatmıştı sanki. Hemen tablonun yanında duran yazıya kaydı gözlerim.

'Ateş Alanguva'ya.' Ferda Alanguva başarılı bir ressamdı.

Resmi daha dikkatli inceledim. Ferda ağabeyi hakkında çok şey anlatmıştı bu tabloda. Ateş Alanguva, her yeri sarmalamıştı. Her şeyi yok etmiş, acı vermiş ancak saklamıştı, onları korumuştu.

Önümdeki tablodan ayırdım bakışlarımı, biraz ilerimde duran Ateş Alanguva'ya baktım. Burada kardeşinin yanında olmaktan memnun gibiydi ancak bir robota benziyordu.

Yüzü ifadesiz, bakışları donuktu. Sert bir duruşu vardı, spor yaptığı da açıktı. Silahlar konusunda iyi olduğunu anlamakta çok zor değildi.

Ateş Alanguva'nın etrafta dolanan gözleri gözlerimi buldu, tam da istediğim gibi.

Bakışlarımı ondan çekmedim, aksine üstünde daha yoğun gezindi gözlerim. Ve o da çekmedi gözlerini, ancak o beni incelemedi. Doğruca gözlerime bakıyordu.

Kardeşinin yanındaki tanımadığım sarışın genç kadın koluna dokunduğunda ayırdı bakışlarını, o sırada arkamı döndüm. Kadınla

Ateş Alanguva arasında bir ilişki var gibiydi ancak ya önemli değildi ya da çok gizliydi ki elime geçmemişti.

Kadının hayranlık dolu bakışlarından ve sürekli temas kurmaya çalışmasından karşısındaki adama bir şeyler hissettiği açıktı, Ateş Alanguva için aynısını söyleyemeyecektim.

Ateş Alanguva'yı ve yanındaki insanları, gecenin yarısına kadar gözlemledim. Babaları geçen yıl ölmüştü, anneleri hakkında hiçbir bilgi yoktu. Ateş Alanguva'nın ağabeyi burada değildi. Sürekli yanlarında olan birkaç kişi daha vardı, dosyada bulunmayan.

Henüz birkaç dakika önce Arhan Kırgız ve Yade Şafak girmişti salona. Arhan Kırgız'da Cebonayan'a üye ailelerden birinin oğluydu. Yirmi yedi yaşında ve Ateş Alangua'nın yakın arkadaşıydı. Pusat'ın ailesi hakkında bilgiye de ulaşamamıştım, Cebonayan'a üyeler miydi bir bilgi yoktu. Yade Şafak ise en az onlar kadar güçlü bir aileye sahipti, onun ailesi de Cebonayan'a üyeydi ve yakın arkadaşlardı.

Ateş Alanguva ne kadar hayalet gibiyse, arkadaşları da onun gibiydi.

Görecek bir şey kalmadığını anladığımda sigara içmek için terasa çıktım. Boğazın ışıklar altındaki manzarasını izlerken, gözlerim aynı zamanda etraftaki insanları taradı. Benim gibi birkaç sigara içen insan dışında kimse yoktu.

Işıkların aydınlattığı boğazı seyrettim, yumuşak rüzgarlar kısa siyah elbisemden tenime sızarken.Arkam dönüktü ancak terastaki seslere, bir ayak sesi daha eklendi. Bir erkeğe aitti. Yüzümde tatminkar bir gülümseme oluştu.

Sigaramdan derin bir nefes çekerken, Ateş Alanguva'nın iri bedeni birkaç metre ilerimde durdu. Sigarasını yaktı ve ben nasıl ona bakıyorsam o da bana baktı.

Gözlerinde değişik bir şeyler vardı, çözmesi kolay olmayan. Karşısındaki kadına, Seher'e diğer erkeklerin baktığı gibi bakmıyordu. Herkesin ilgisini çeken Seher, onun da ilgisini çekmişti ancak güzelliğiyle değil.

Ateş Alanguva'nın gözü beni tutmamıştı, tam da istediğim gibi.

Kırmızı rujum sigaramın beyaz fitresine bulaşırken, bakışlarımı ayırdım ondan.

"Sizi tanımıyorum." Gür ve erkeksi bir sesi vardı. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Birkaç saniye yüzünü izledim şaşırmış gibi.

"Tanışmış olsak böyle bir güzelliği unutmam diyeceğiniz yerde miyiz?" Dedim yarım ağız bir gülüş ve çapkın bir tavırla.

Yüzündeki ifade değişmedi. "Bakışlarınızı çok dikkatli buldum." Benden şüphelenmişti. Biraz daha dikkatli baktım yüzüne.

"İlgimi çeken bir şey gördüğümde yaparım böyle şeyler." Dedim göz kırparak. Cüretime biraz da olsa şaşırdı, kaşları hafifçe havalandı. Gözleri fotoğraftakilerden daha açıktı, hatta biraz zorlasam sarı bile diyebilirdim. Yanıma geldiğinde iriliğini daha keskin şekilde fark etmiştim. Bir metre yetmiş beş santim olan boyum, topuklu giymeme rağmen onunla eşit değildi. Görünen o ki bir doksan oluşu kesinlikle doğruydu.

Baş adamı Pusat ne kadar iriyse Ateş Alanguva'da o kadar iriydi. Bir kavga içinde olsak, alacağı aşikardı. Bildiğim dövüş dallarının ve kol kaslarımın bu adamın karşısında önemi kalmazdı. Onun iriliğinde çok adam devirmiştim ancak Ateş Alanguva sıkı bir sporcuydu, fazla kaslıydı. İyi bir dövüşçü olduğuna da neredeyse emindim.

Sigaramdan son bir duman daha çektim, hemen yanımda duran küllüğe attım. Son kez baktım Ateş Alanguva'ya. "İyi geceler." Dedim yanından geçerken.

"Bekle!" Dedi acelesiz ama merakını saklayamadığı ses tonuyla. Omzumun üstünden arkama baktım.

"Kimsin?" Celladın.

"Seher Yıldız." Güzelliğime bayıldığı için sormamıştı adımı, emindim buna.

Önüme döndüm. Boğazımda konuşurken sesimi değiştirmeye çalışmanın vermiş olduğu bir ağrı vardı. Onu arkamda bırakırken, yüzümdeki çapkın ifade yok oldu. Ancak oyun oynamanın verdiği haz damarlarıma yayıldı.

Avımla tanışmıştım ve bu av tehlike kokuyordu.

***

Karşımdaki panoya yeni kağıtlar ekledim. İhtiyar gece bir iş daha göndermişti ancak ilgimi çekmemişti. Araya sıkıştırabileceğim basit ve sıkıcı bir işti.

Alanguva'lar hakkında derin bir araştırma daha yapmıştım. Ancak elimdeki verilerden ilerisi yoktu. Paravan bir şirketleri ve birkaç eğlence mekanları vardı, Ateş Alanguva'nın ilgilendiği. Bunun dışında yurt dışındaki mallarının çoğu gizliydi, birkaç kumarhane ve otel dışında elimde bir şey yoktu.

Ateş Alanguva zamanını, şehrin merkezindeki elit ve en gözde eğlence mekanlarından birinde geçiriyordu. Kendine aitti ve işletmesi oldukça kaliteliydi.

Günlerce süren sessiz takibim sonuçta genelde evindeydi. Ancak evi normal bir ev değildi. Şehrin hemen dışında ancak ulaşımı kolay koca bir araziydi. Koca bir ormanın içinde ve korunma cinsi dudak uçurtan cinstendi. Çok yaklaşma şansım olmamıştı, o ormanın içi tam olarak nasıldı bilmiyordum.

Sürekli içeri giren çıkan son model arabaların plakaları, büyük toplantıların bu arazide yapıldığına emin olmamı sağlamıştı.

Bu arazi sadece Ateş Alanguva'nın evi değildi, aynı zamanda Cebonayan'ın kalbiydi.

Kameralar, keskin nişancılar ve çok sayıda yakın koruması vardı. Ya çok korkaktı ya da ciddi düşmanları vardı. İkinci seçenek olduğuna emindim, kendi etrafındaki güvenliğin kat ve katını çevresindeki insanlar için de sağlıyordu.

V'nin peşinde olduğunun farkında mıydı? Eğer öyleyse bu güvenlik önlemi çok normaldi, tabi daha büyük başka hasımları da olabilirdi. Polis, uluslararası örgütler ya da koltuğunda gözü olanlar.

Alanguva'ları biraz daha keşfetmem gerekiyordu.

Ateş Alanguva'nın büyük ve şaşalı mekanının önündeydim. Burada iş görüşmesi ayarlamak hiçte kolay olmamıştı. Kimseye rüşvet vermeden, kendimi fark ettirmeden bu görüşmeyi kapmıştım. İki gün önce bir başvuru yapmış, sahte CV' imi vermiştim.

Ne şanstır ki (!) barmenlerinden biri işten ayrılmak zorunda kalmıştı, başvurularda ise en göze çarpan bendim. Bugün arayıp beni işe aldıklarını söylemişlerdi.

Üstümde ki siyah pantolon benimdi ama mekanın adının yazılı olduğu askılı dar tişörtü gündüz tekrar görüşmeye geldiğimde onlar vermişti.

İçeri girdim, henüz boştu. Sabah konuştuğum Selim Bey buranın müdürüydü ve biraz ilerimde çalışanlara emirler yağdırıyordu.

İlk defa çalışan kısmına girdiğim için daha dikkatli inceledim etrafı. Tüm gün, barmenlik işini hızla kavrarken aynı zamanda her köşeyi çözmeye çalıştım.

Üst katta localar vardı ancak, üst tarafın arka kısmı kapalıydı. Koca bir camla kaplıydı, içerisi görülmüyordu koyu camdan ama içerdekiler dışarıyı en açık şekilde görebiliyorlardı. Henüz üst kata çıkma şansım olmamıştı ancak Ateş Alanguva'nın odası olduğuna eminimdim.

Alt katta depo vardı ancak sadece küçük bir kısmını kaplıyordu bu içki deposu. Bodrumda başka neler vardı bilmiyordum, her şey olabilirdi.

İşi tamamen kendi kimliğimde, Aşkın olarak almıştım. Özgeçmişi olan ve geçinmek için işe ihtiyacı olan başarılı bir üniversite öğrencisi. Zararsız, akıllı ve güzel bir kız.

Sevimli görünen yüzüm, içimdeki vahşiliği kapatıyordu. Tatlı parlak gözlerim, avcı bakışlarımı gizliyordu.

Aşkın her zaman, V'yi gizliyordu.

Bu yüzden yakalanmıyordum, zekamın yanı sıra dış görünüşüm de bu kadar ulaşılamaz olmamı sağlıyordu.

Saatler gece yarısını geçerken, Ateş Alanguva gelmemişti. Ancak sorun değildi, onun kalesine sızmıştım.

Elimdeki bardakları kurularken, tüm dikkatimi buna vermiş gibiydim ancak kalabalığın arasında içeri giren Ateş Alanguva'yı fark ettim.

Ön kapıdan girmemişti, arkadan girmiş olmalıydı. Yanında Selim Bey, hızlı hızlı konuşarak bir şeyler anlatıyor gibiydi. Birlikte bara doğru

yürüyorlardı. Gözlerim etrafı taradığında Ateş Alanguva'yı seyreden gözler gördüm. Her biri mekanın farklı köşelerindeydi, gizli korumalar.

Bara vardıklarında, Ateş Alanguva etrafı inceliyordu. Selim Bey onun için içki söylerken, bakışlarımı elimdeki sürekli değişen bardaklardan ayırmıyordum.

"Vodka alabilir miyim?" Diyen kadın sesiyle, elimdeki bardağı bıraktım. Seri hareketlerle kadının içkisini doldururken, Ateş Alanguva'nın benim üstümde de gezindi.

Ardından Selim Bey'e bir şeyler söyledi, hiç farkında değilmiş gibi işime devam ettim. Kadın gittikten sonra, bardakları silmeye devam ettim. Ateş Alanguva'nın bakışlarının yoğunluğunu üzerimde hissederken, hiç haberim yokmuş gibi kafamı kaldırdım ve derin bakışlarıyla karşılaştım.

Gözlerine çok bakmadan utanmış gibi kaçırdım bakışlarımı ancak V gülüyordu. Çünkü V avını gözüne kestirmişti ve haberi olmasa da artık Ateş Alanguva ölü bir adamdı.

2

KAOS

Nefesim belli bir düzendeydi. Sert rüzgarlar bedenime bir dalga gönderirken, konumumu sağlamlaştırdım.

Gözlerim evin içini gözlüyordu, kulaklarımı gecenin içinde ses arıyordu. Tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi.

Mutfağın ışığı yandı, esmer ve kısa boylu kadın mutfağa girmişti. Binanın dokuzuncu katındaydım, yangın merdiveninden katın pencerelerine atlamak çokta zor olmamıştı.

Dikkatli adımlar atarak, salondaki balkona girdim. Sessizce çift taraflı balkon kapısını açtım, içeri girdim sessizce.

Salondan, yatak odasına yürüdüm. Kapısı kapalıydı, yavaşça açtım. Kurbanımın arkası dönüktü. Kapıyı kapattım, kilidi çevirdim ve ona birkaç adım attım.

"Benim gitmem gerek, Sunay mesaj atmıştı." Dedi pantolonunu giyerken. Ona doğru yürümeye devam ettim.

Otuz yedi yaşındaki, kilolu adam gömleğine uzandı. Ona yakınlaşmaya devam ettim. Nefesimi ensesinde hissettiğinde güldü.

"Bende kalmayı çok istiyorum emin ol ama karım artık şüpheleniyor." Bana doğru döndüğü sırada, elim ağzına gitti. Ağzına yanımda getirdiğim bez parçasını tıkarken, belimdeki bıçağı çıkardım.

Bu şanslı kurbanım dolandırıcıydı. O yüzden bir tacizci ve uyuşturucu satıcısı kadar acılı ölmeyecekti. Yine de kan görmek istiyordum.

Kalbinin hemen üstüne geçirdiğim bıçakla gözleri irileşti acıyla. Bağırdı ancak ağzına bastırdığım bezden çıkmadı sesi. Arkasındaki yatağa düştü. Dağınık yataktaki beyaz çarşafa hızla bulaştı kanın rengi. Çektim ve bir daha geçirdim. Bir daha ve bir daha...

Ta ki kalbinin etrafında V harfi çıkana kadar durmadım.

Tam beş dakika içinde, zarar gören organları yüzünden öldü. Telefonumu çıkartıp fotoğrafını çektim ve karşımdaki manzarayı izledim.

Öldürmek iyi hissettiriyordu.

Kapı açılmaya çalıştı ancak olmayınca zorladı. "Berat? Neden kilitledin kapıyı?" Odanın açık camından dışarı baktım, yangın merdiveni buraya çok uzak değildi. Dengemi bozmadan oraya ulaşmak zor değildi.

Camdan dışarı bir adımı attım, dikkatlice ayaklarımı pencerenin çıkıntısına sabitledim. Büyük bir adım atarak, yan balkonun tırabzanına bastım. Ondan sonra yangın merdivenine ulaşıp aşağı inmem sadece dakikalarımı almıştı.

Motoruma atlayıp oradan uzaklaştım. Eve gittiğimde yaptığım ilk iş etraftaki tüm kamera kayıtlarına ulaşmak oldu. Orada olduğum anları silip, önceki günün aynı dakikalarını yerleştirdim. Elbette bunu anlamaları zor olmayacaktı ama çıldıracaklardı. Nasıl tüm kayıtlara sızıp, değiştirecek teknolojide olduğumu asla akıl sır erdiremeyeceklerdi.

Bunu seviyordum; avlarımı öldürürken, polisleri ve ajanları hayretler içinde bırakmak çok eğlenceliydi. İnsanların akıllarıyla oynamayı seviyordum.

Sabah olmak üzereydi.

Bir haftadır Alanguva'nın mekanında çalışıyordum ve ilk tatil günümde yine bir cinayet işlemiştim. Akşamdan sabaha kadar çalıştığım için kusursuz cinayetler için pek vaktim olmuyordu. Gündüz öldürmek benim işim değildi, gece kirleri gizlerdi. Gündüz derse gidiyordum, Aşkın oluyordum.

Ateş Alanguva bir haftadır hiç mekanına gelmemişti. Onun hakkında yeni bilgiler edinemiyordum, hatta bir haftadır çok usluydum. Saatler önceki cinayeti saymazsak.

Ateş hakkında yeni bilgiler edinemesem de teorilerimi doğruluyordum o mekanda ve güvenlik sistemini ölçüyordum. Tahmin ettiğim gibi her şey kusursuzdu. Ateş olsa da olmasa da güvenlik had safhadaydı. Evi çok daha fazla güvenlikliydi. Bu adamı öldürmek gerçekten imkansızdı, sıradan insanlar için. V için değil.

Her gün panoya bir yeni bilgi ekliyordum ancak bu bilgiler yeterli değildi, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Barda öğrendiğim kadarıyla güvenlik sıkılaşacaktı bugün ve bu da Ateş Alanguva'nın özel misafirleri olacağını gösteriyordu.

Ya dostu gelecekti ya da düşmanı. Öyle bir adamla kolay kolay açık düşman olunmazdı ama bildiğim kadarıyla hatrı sayılır hasımları vardı. Beni kimin tuttuğunu bilmiyordum, işverenleri tanımazdım. Onlar da beni tanımazdı.

Kim gelirse gelsin işime yarayacaktı.

İhtiyar hala uyuyordu, artık eskisi kadar dinç değildi. Naz kahvaltı hazırlıyordu, Bahar'da ona yardım ediyordu.

"Bahar!" Sesimi duyduğunda yüzünde büyük bir gülümseme oluştu. Kafasını bana doğru çevirdi.

"Aşkın?"

"Sesimi de mi unuttun şaşkın kız?" Bastonu yoktu, bana doğru yürürken önündeki masaya çarpıp, düşecekti. Ondan önce davranıp masayı çektim, bana sarılmasına izin verdim. Bahar göremiyordu ama dokunmayı seviyordu. Bir tek Bahar dokunuyordu zaten yüzüme izinsizce.

"Hava soğuk neden ince giyindin?" Kısa çiçekli elbisesinin içinde çok güzel duruyordu. Bahar'ı ablama benzetiyordum. Yaşadığı tüm acılara rağmen hep gülüyordu. Bahar benim asla olamayacağım kadar yaşam doluydu.

"Güzel olmak istedim bugün, Deniz Ağabey beni yürüyüşe çıkartacak." Kalp hastasıydı da aynı zamanda ve yalnız bırakmıyorduk onu. En az ben ilgilenirdim onu ancak o en çok beni severdi.

Bahar'ın saçlarını okşadım. Parlatıcı sürmüştü dudaklarına, doğal sarı saçlarını açık bırakmıştı. Kanlı ellerimin hak etmediği kadar masumdu.

"Hadi masaya oturalım." Dedim ona dokunmadım ancak bir şey olur da düşer diye elimi belinin hemen arkasında tuttum.

Naz bizi izledi bir süre, insancıl tepkiler vermeme bayılıyordu.

"Patatesli börek kokuyor!" Bu kalın ses Deniz'den başkasının değildi. Ceketi vardı üstünde ve iç cebindeki kabarıklıktan anladığım kadarıyla polis kimliğini yanına almıştı. Silahı da görünmese de belindeydi.

"Bugün akşama kadar dinleneceksin diye biliyordum?" Dedim Bahar'ın yanına otururken.

"Öyle olacaktı ama şu V denen herif yine cinayet işlemiş. Nasıl bir zeka anlamıyorum ya, hiçbir şekilde ulaşamıyoruz. İpuçları hep yanıltıcı, bu adamı bulana kadar rahat yok bize." Ne kadar cinsiyetçilerdi insanlar,

sırf mükemmel bir seri katilim diye erkek mi olmam gerekiyordu? Zekama hakaret sayarım.

Tabi yanıltıcı yöntemlerim yüzünden de erkek olduğumu düşünüyorlardı. Ancak o yöntemler olmasa da yine kimse V'nin bir kadın olduğunu düşünmezdi.

"Bari kahvaltı yap öyle git." Dedi Naz çayları doldururken.

"İhtiyar yok mu?" Diye soru Deniz.

"Yok, kahvaltıya gelmeyecekmiş."Deniz ayaküstü börekten bir tane ağzına attı.

"Çıktım ben kızlar." Dedi dolu ağzıyla ve Bahar'ın yanağından makas alıp merdivenlerden indi.

Bahar'ın yüzü düşmüştü, Deniz artık onu gezdiremeyecekti. Dışarı tek çıkmaktan korkuyordu, söylemese de anlıyordum. Çok savunmasız hissediyor ve kalp atışları yükseliyordu. Bu da kalbine daha çok zarar veriyordu.

Bugün derse gitmeyebilirdim.

"Karnını güzel doyur, çıkar çıkmaz acıkma." Sözlerimin ardından kafasını sevinçle bana çevirdi.

"Bende işe gideceğim yoksa gelirdim." Dedi Naz masaya oturarak.

Tarık ortalarda yoktu, bu iyiydi. Başımı şişirmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Alışverişte yapabilir miyiz?" O kadar masumdu ki bu kızı geri çeviremiyordum.

"Bakarız." Naz onun tabağını doldururken, iştahla yedi önündekileri.

Börek çok yağlıydı ve yemedim, peynir ve yumurtayı tabağıma koyarken Naz söyleniyordu.

"Bir dilim börek o güzel fiziğini bozmaz!" Fiziğimin güzelliği için yediklerime dikkat ettiğimi sanıyordu.

Naz yorgun görünüyordu, söylemese bile yüzünden ve hareketlerinden anlaşılıyordu. "Hemşirelik gerçekten sana göre mi?"

Sorumun ardından şaşkınca yutkundu. İtiraz edip, işini sevdiğini söyleyecekti ancak bu koca bir yalandı. Hemşireliğin bu kadar yorucu ve zor olduğunu bilmiyordu meslek seçimi yaparken. Gece mesaileri ve sürekli kan görmek ona uygun değildi.

"Evet, ne kadar istemiştim hatırlamıyor musun?"

"Bir şeyi çok istememiz, o şeyin bizim için iyi olduğunu göstermez." Hemşire olmak istediğinde vazgeçmesini söylemiştim ama ona küfür etmişim gibi davranmıştı.

"Sen ne anlarsın ki Aşkın? Senin bu hayatta gerçekten istediğin bir şey var mı? Sanmıyorum, vücudunda beynin dışında çalışan hiçbir şey yok." Bu dolaylı yoldan 'Kalpsizsin' Söylemiydi. Doğru söze ne hacet.

"Naz!" Dedi kızgınca Bahar.

"Haklısın öyleyim ve bundan çok memnunum. Sizin gibi aptal seçimler yapıp bir peri masalında yaşamaktansa, gerçek dünyayı seçiyorum ben."

"Sen bir robot değilsin! Sen insansın." Naz bu sözleri beni kırmak için söylemiyordu, zaten istese de kıramazdı. Bu sözleri artık hissizliğime dayanamadığı için söylüyordu.

Evet, biz insandık. Bu yüzden farklıydık. Hissiz zeki bir katil olmam beni insanlıktan çıkarmıyordu. Beni insan kılıyordu. Ne kadar bir canavara benzesem de...

İnsandık biz, onlardan farklı olmam yanlış olduğumu göstermezdi.

"Hepimiz aynı olsaydık dünya çok çekilmez olurdu." Seslice verdi nefesini. Daha fazla bir şey söylemek istemedi. Hadi ama bu dünyaya kiralık katil de lazımdı.

Bahar'la motora binemeyeceğim için taksiye binmiştik. Camı sonuna kadar açmış, sanki görebiliyormuş gibi dışarıya bakıyordu. Rüzgar yüzüne vurdukça gülümsüyordu.

Caddelerde dolaşırken, koluma girip duyduğu seslerle mutlu oluyordu. "Boğaza gidelim!"

"Alışveriş istemiyor muydun? Zaten sürekli rıhtımdasın."

"Olsun aynısı değil ki bu başka."

Şimdide boğaz kenarında oturmuştuk, ona aldığım pamuk şekeri yiyordu. Kısa boyu ve zayıf vücuduyla bir çocuk gibi duruyordu. Yüzündeki masum ifade güzelliğine duruluk katıyordu.

Boğazı yüzünde koca bir gülümsemeyle seyrediyordu, pamuk şekeri yedikçe mutlu oluyordu.

"Aşkın, Tarık senin çok güzel olduğunu söylüyor. Ama hiç gülümsemiyormuşsun, gerçi bende senin güldüğünü hiç duymadım. Her şeye sahipsin. Neden mutlu değilsin?" Her şey dediği gören gözler ve sağlıklı bir kalpti.

"Hayır, bir kalbe sahip değilim." Kalp kan pompalıyordu sadece, hızlı atmasının da yavaşlamasının da sebebi beyindi ama onun anlayacağı dilden konuşuyordum onunla.

"Aşık olmak istiyorum." Aşık olamazdı, yasaktı ona aşk. Kalbi kaldıramazdı.

"Yasak olduğu için istiyorsun."

"Hayır! Birini çok sevmek istiyorum ama o da beni çok sevsin. Çok merak ediyorum nasıl bir duygu olduğunu." Şu ona aldığım sesli kitap setinde fazla aşk romanı vardı sanırım. "Ölmeden önce aşık olmak istiyorum."

Ölmeyeceksin demek istedim ama diyemedim. Öleceksin dediğimi öldürüyordum ama ölmeyeceksin diyemiyordum kimseye. İşte tam buradaydı bana güçlerimin sınırlı olduğunu hissettiren çaresizlik.

Kibrimin boynu büküktü.

"Bu kadar romantik olma. Aşk çok saçma, bir şeyi beyninle beğeniyor ve ona zihninde anlam yüklüyorsun ve buna aşk diyorsun."

"Senin adında aşk var ya nasıl bu kadar soğuksun?" Diye söylendi. Ardından devam etti koca gülümsemesiyle. "Aşık olacağım, ölmeden önce." Kalp bulunamıyordu ve fazla vakti kalmamıştı.

Bu şekilde en fazla bir yıl daha yaşardı. O zamana kadar kalp bulunur muydu emin değildim.

Acılarını tahmin edebiliyordum, sürekli halsiz ve yorgundu kalbi yüzünden. Dünyası tamamen karanlıktı ama o kimsenin olmadığı kadar hayat doluydu. Yaşamayı seviyordu.

"Ablan çıktığında benimle daha az ilgileneceksin değil mi?"

"Seninle zaten çok ilgilenmiyorum Bahar. Hem çocuk musun sen? Ne bu sürekli ilgi istemek?"

"Ben seninle vakit geçirmeyi çok seviyorum, ablan çıktıktan sonra beni de yanınıza alır mısın? Sonuna kadar sizinle kalmak istiyorum, tabi ablan beni isterse." Sonuna kadar dediği, ömrünün sonuna kadardı.

Bir kelebeğe benzetiyordum Bahar'ı, kısacık ömrüne çok şey sığdırmaya çalışıyordu.

"Düşünmem lazım."

"Lütfen!"

"Olabilir ama söz vermiyorum!" Eli beni buldu, koluma dokundu ardından yanağıma çıktı elleri. Yaklaştı ve yanağıma sulu bir öpücük bıraktı.

"Bahar!" Dedim elimin tersiyle yanağımı silerken. Gülerek önüne döndü.

"Bana etrafı anlatır mısın? Neler var etrafımda?" Dedi sevimli olmaya çalışarak.

"Karşında o çok sevdiğin boğaz var, buradan küçücük görünen gemiler var. Arkanda koca ağaçlar, çaprazında seyyar bir satıcı var. Yan bankta sevgililer var, öpüşüyorlar." Yanağı kızarırken, sanki görebilecekmiş gibi tasvirlerimle kafasını çeviriyordu. Hayal ediyordu. "Çingene bir kadın önümüzden geçiyor, sepetinde çok güzel çiçekler var."

"Hangi renkler?"

"Kırmızı, pembe, mor... Rengarenk." Elini kalbine koydu. Yüzü gülüyordu ama canı yanıyordu. Belki yorulacak bir şey yapmamıştı ama dinlenmesi gerekiyordu.

"Artık gidelim mi? İşe gitmem gerek."

"Ama alışveriş yapacaktık?" Biraz daha zorlarsa onun için hiç iyi olmayacaktı.

"Söz başka bir zaman."

Bahar'ı bıraktıktan sonra mesai saatim gelmişti. Üstümü değiştirip bara geçtiğimde tam anlamıyla yetişmiştim. Selim Bey etrafta geziyor ve yavaş yavaş dolmaya başlayan mekanı kontrol ediyordu.

"Bu kokteylleri nasıl yapacağını biliyor musun?" Diye menüyü önüme itmişti Suat.

"Biliyorum." Baristalık yapacağım için çoğu içkinin nasıl yapıldığını araştırmıştım, sahte bir özgeçmişim vardı.

"Harika o zaman, bugün hafta sonu ve çok kalabalık olur. Yardıma ihtiyacın olursa seslenmen yeter." Kafamı olumlu anlamda sallayarak geçiştirdim onu. "Selda hala gelmedi, başına bir şey mi geldi acaba?" Beni unutup kendi kendine konuşmaya başlamıştı.

Dün çıkarken Selim Bey'le konuşurken görmüştüm onu, beden dilinden izin istediğini anlamıştım. Ama Selim Bey'i birazcık tanıdıysam izin vermediğini ancak ısrarlara dayanamayıp geç gelmesine müsaade ettiğine emindim. Tabi bunları Suat'a söylemeyecektim.

"Mesaj atmayı dene." Beni de aldıkları o saçma grupta her haltı konuşuyorlardı nasıl olsa.

"Atsam mı ki?" Diye çekingence kıstı gözlerini. "Yanlış anlamasın?" Burada çalışmak yetmiyormuş gibi bir de Güzin ablalık mı yapacaktım?

"Bence doğru anlar." Yanakları pembeleşirken kafasını eğdi. O kadar beğeniyorsa, müşterilerle flörtleşmeyi acilen bırakmalıydı.

Kıskandırdığını sanıyordu ancak itiyordu kızı kendisinden. "Eğer aptalca davranmaya devam edersen, onunla olma şansın yok olacak."

"Çok mu belli?" Hayır, ben fazla dikkatliyim meslek gerekçesi olarak.

Yıkanmış bardakları kuruturken, bir de laf yetiştirmeye çalışıyordum.

"Neyden korkuyorsun ki bu kadar?"

"Ya hayatında biri varsa?" Selim'in bakışları üstümüzdeydi.

"Bu kadar çene çalmak yeter, Selim Bey kötü kötü bakıyor." Arkasını döndü ancak göremedi.

"Nerede ki?" Çaprazımızda duran aynayı başımla işaret ettiğimde gözleri irileşti.

"Nasıl fark ettin oradan bize baktığını?"

"Dikkatliyim dedim ya." Ağzı açık kalmıştı. Arkasını döndü, yerdeki kasaları kaldırdı. "Ve hayatında biri yok."

"Ha?" Diye bir tepki verdi ardından gözleri parladı.

"Nereden öğrendin?"

"Öğrenirim ben." Aslında öğrenmemiştim, sadece onu gözlemeyip anlamıştım. Tabi bunu söyleyerek Suat'ı aptala çevirmenin bir mantığı yoktu. Sonuçta bir gün şüpheli durumuna düşecektim burada. Arkamda iz kalmamalıydı.

"Çok şirin ama bir o kadar da ürkütücüsün." Dedi kısık sesle ama ben buydum.

İçerisi her geçen dakika daha da dolarken, korumalar yine her köşedeydi. Ve tam da tahmin ettiğim gibi ilerleyen saatlerde içeri Ferda Alanguva ve hala kim olduğunu bulamadığım o sarışın kadın girdi. Özel localardan birine geçerlerken hemen garsonlar başlarına pervane olmuştu. Buraya sık geliyor gibilerdi.

Ferda ve yanındaki kadının görünüşlerini inceledim, karşımdaki müşterinin siparişlerini alırken. İki güzel kadın da çok süslenmişlerdi, keyifleri yerinde olacak ki bolca kahkaha atıyorlardı. Büyük mekan şimdiden ağzına kadar dolmaya başlamıştı ancak localaların yüksek olması işimi kolaylaştırıyordu.

İlerleyen dakikalarda içeri Yade Şafak girdi, kızları samimice öperek yanlarına oturdu. Hemen ardından ise Arhan Kırgız gelmişti. Takım elbise değil de bu sefer üstünde sade bir kot ve tişört vardı. Kolundaki saat bu mesafeden bile pahalılığını konuşturuyordu. Etrafa attığı çapkın bakışları da fark edilmeyecek gibi değildi.

Birazdan Pusat Kıraç ve Ateş Alanguva'nın geleceğine emindim. Arhan Kırgız'ın hemen ardından iki koruma localarının hemen gerisinde durmaya başlamıştı.

"Yeniler misin?" Üç gündür aynı yerde oturan adama döndüm, her akşam geliyordu. Ve etrafı incelemelerinden, bir işin peşinde olduğunu anlamak çok zor olmamıştı. Koruma olmadığına emindim, daha çok bir casus gibiydi. Kıstığı gözleri ölüm saçıyordu.

Bir katili nerede görsem tanırdım.

Kadehini yenilerken konuşmaya başladı. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Bir haftadır." Uzattığım bardağı dövmeli parmaklarıyla kavradı. Gözaltları çok koyuydu, dişleri ve soluk teni bir bağımlı olduğunu

gösteriyordu. Elmacık kemiğinin üstündeki dövme, onu daha da çirkinleştirmişti.

Zaten bu lanet yerde günlerdir sarhoşlarla uğraşıyordum. Gerçi mükemmel bir koruma sistemi vardı, çalışan ya da müşteri fark etmez herhangi bir saygısızlık gördüklerinde anında atıyorlardı. Yine de bu heriflerin iğrenç olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ve Ateş Alanguva giriş yapar.

Diğer müşterilere yönelirken, Ateş Alanguva ve yanından ayırmadığı Pusat Kıraç'ı inceledim. Benimle birlikte onları inceleyen biri daha vardı, önümde duran serseri. Aptal, çok belli ediyordu.

Pusat bir şeyler söylüyordu, Ateş'te onu dinliyordu yürürken ancak bakışları etraftaydı. Pusat konuşurken, Ateş kafasını bara doğru çevirdi. Büyük ihtimalle karşımdaki aptal adamı fark etmişlerdi ve ilerleyen saatlerde icabına bakacaklardı.

Arkadaşlarının olduğu locaya geçip oturdular, başköşeye Ateş otururken kardeşi de hemen yanındaydı. Çok parıltılı ve kaliteli duruyorlardı.

Ateş ve Ferda birbirlerine fazlasıyla benziyorlardı. Göz renginden saç rengine kadar ancak Ferda çok yumuşak yüz hatlarına sahipti. Boyu da bir hayli kısaydı, bir altmış anca vardı topuklularını saymazsak.

Masalarına giden pahalı şişelerin haddi hesabı yokken, Ateş Alanguva'nın çok içmediğini fark etmiştim. Aynı şekilde yaveri Pusat'ta çok az içmişti.

Masadakilerin keyifleri oldukça yerindeydi. Adını bilmediğim sarışın ve Yade dans ediyordu. Ferda asık suratla onları izliyordu. Demek Ateş Alanguva kıskanç bir ağabeydi ancak altında farklı şeyler olduğuna neredeyse emindim.

Selim Bey sık sık, barı kontrol ediyordu ve her seferinde bana takdir dolu bakışlar atıyordu. Bir haftada yıldız elemanı olmuştum sanırım ama çalışmamdan çok fiziğim yüzündendi bu durum.

Ateş Alanguva onu ilk görüşümün aksine sadece siyah bir pantolon ve tişört giyinmişti. Üzerindeki deri ceketi çıkartalı çok oluyordu. Parlak gözleri her daim kısıktı etrafı incelerken, kemikli yüz hatları onu daha da sert yapıyordu. Öne doğruldu, kadehin dibini görürken diliyle dudağını yaladı ve yanındaki Pusat'a bir şeyler söyledi.

Şimdi etrafı inceleyeceğine emin olarak, bakışlarımı yine önüme çevirdim. Buraya bakıyordu, hem de çok derin. Onları incelediğimi anlamış mıydı? İmkanı yoktu, karşımda duran serseriye bakıyorlardı.

Ancak kendi üstümde de hissettim o keskin bakışları. Her şeyden habersiz bir çalışan gibi davranırken bara yaklaşan Selda'yı fark ettim. Koşar adımlarla geliyordu, aceleyle barın arkasına geçti.

"Selam." Dedi direkt işinin başına geçerek.

"Selam." Ateş Alanguva bakışları hala üzerimdeydi. Ya şüphelenmişti benden ya da etkilenmişti. Etkilendiğine o kadar emindim ki. Ancak Ateş Alanguva istediği kadını elde edebilecek bir adamdı, neden küçük bir çalışanı beğensin ki?

Cevap basitti, erkekler aptaldı. Ancak Ateş Alanguva değişik bir şeylere sahipti, dikkatli ve zeki bir adamdı. En başta, Cebonoyan'ın lideriydi.

Hala adını öğrenemediğim sarışın, elini uzattı ve Ateş'e eğildi. Mini elbisesinden taşan göğüslerini buradan dahi fark edebiliyordum. Kadın Ateş'i etkilemeye çalışıyordu. Kaçamak bakışları ve sık dokunuşları bunu çok açık ediyordu. Ateş ise ifadesizdi, her şeye karşı.

Hadi Ateş, biraz insan ol da açıklarını yakalayalım. Bu kadar kusursuz olamazdı.

Sarışın afetin sözleri arından ayağa kalktı ve birlikte locadan ayrıldılar. Ancak Ateş ayrılmadan önce Pusat'a başıyla barı işaret etmişti, Pusat'ta kafa sallamakla yetinmişti.

Ateş Alanguva sarışını üst kattaki odasına götürürken ne yapacaklarını bilmek için o camın arkasını görmeye gerek yoktu. Yine de Ateş çok tepkisizdi her şeye karşı, bu onu çözmemi zorlaştırıyordu.

Ateş'in locadan ayrılmasının hemen ardından Arhan Kırgız, Ferda'nın yanına yakınlaşmıştı. Ferda'nın uzun süredir asık olan yüzü gülerken, Yade'de onlara bir şeyler anlatıyordu.

Barda oturan serseri ayaklandı gitmek için çıkışa yöneldi ancak iki iri koruma onu engelleyip içeri tarafa götürdüler. Aşağı indiriyorlardı adamı. Pusat locadakilere bir şeyler söyledi ve ayağa kalktı, korumaların ardından parmaklarını kıtlatarak indi. Yüzündeki ifade hoşuma gitmişti.

Eh tek psikopat ben değildim.

Aşağıya inip sorgu yöntemlerini izlemem gerekiyordu. İçimden bir ses direk öldüreceklerini söylüyordu.

Dolaptaki azalmış biralara göz gezdirdim. Tam zamanıydı.

"Selim Bey gelirse ben depoya bira almaya gittim. Beni idare et." Dedim Selda'ya.

Seyrek kirpiklerini kırpıştırarak kulağıma yakınlaştı.

"Taşıyabilecek misin? Erkeklerden biri gitsin."

"Kol kaslarımı boşuna yapmadım, hallederim ben." Dedim gülümseyerek ve barın iç tarafındaki kapıdan aşağı indim.

Aşağı kata inen birçok merdiven vardı ancak ben sadece iki tanesini biliyordum ve aşağı tarafı çok görme şansım olmamıştı. Bodrum kat bir labirent gibiydi.

Yerini çok iyi bildiğim depodan bir kasa bira aldım ve biraz daha içine yürüdüm bodrumun. Ses burada çok boğuktu, ancak ileriden gelen bağırış seslerini işitiyordum.

Sessizce ilerledim koridorda ve sola dönüp başka bir koridora çıktım. Koridorun sonundaki odaydı, sesler gittikçe artıyordu. Kapısı açıktı, hayalet adımlarla biraz daha yaklaştım. Yukarı kattan gelen yüksek ses onları duymamı engelliyordu.

İlerledim ilerledim ve durdum karanlıkta, duvara sindim. Loş ışıkla dolu odayı gözetledim. İki koruma odanın köşelerinde duruyordu. Bar serserisi şimdiden epey dayak yemiş bir şekilde sandalyede oturuyordu. Karşısında Pusat Kıraç, dirseğine kadar katladığı gömleğiyle ve ateş saçan gözleriyle çok korkunç duruyordu.

Ve beklemediğim biri daha vardı.

O kadar şaşırdım ki, nefesimin yavaşlığını kontrol edemedim ve karşımda bana arkası dönük duran adamın duruşu dikleşti. Ateş Alanguva tam karşımda, arkası dönük bir şekilde duruyordu. Çok emindim o kadınla yukarı çıktığına, gözden kaçırdığım bir şey olmalıydı.

Ama nasıl mümkün olurdu gözden kaçırmam?

"Şahin mi gönderdi seni buraya? Senin gibi bir embesili gönderecek kadar beyinsizleşti mi bu adam?" Diye kükrüyordu Pusat.

"İşi bitir Pusat." Diyor Ateş Alanguva, kalem kıran bir hakim gibi. Öyle soğuk ki sesi, karşımdaki adamın benden daha azılı bir katil olduğunu anlamam çok sürmüyor.

"Durun lütfen!"Diyor yüzü kanlı serseri. "Beni o göndermedi, beni Erhan Akbaş gönderdi."

Ateş Alanguva beni fark etmişti. Bunu vücudunun milimlik bir dönüşünden, kulağını adeta bir kedi gibi arkaya doğru dikişinden anlamıştım. Hatta ilk nefesimi kontrol etmeyi başaramadığım an fark etmişti beni.

Yapacak çok bir şey kalmıyordu bana, aptala yatıp saf kızı oynamaktan başka.

"Devam et, leşini de Şahin'in kapısına at. " Dedi Ateş ve Pusat belinden çıkardığı silahla, serserinin tam alnına ateş etti. Bende o sırada bilerek geriye doğru bir adım atarak, hemen karşımda duran bidonu devirdim. Adamın alnında bir delik vardı artık. Pusat'ın hızla kapıya dönmesi ancak Ateş'in bakmaya bile teşebbüs etmemesinden beni fark ettiğine emin olmuştum.

Arkamı döndüm, hızlı adımlarla uzaklaşmaya başlarken beklediğim o sesi duydum. "Dur." Korumalarından birini ya da yaverini gönderebilirdi ama kendi gelmişti.

Durdum, hemen arkama dönmedim. Yüzüme korkak küçük bir kız ifadesi takıldım. Elimdeki kasayı sıktım ve yavaşça arkamı döndüm.

Ateş Alanguva yakınlaştı bana, tam karşımda duruyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" Beni inceliyordu, büyük ihtimalle benim de bir casus olmamdan şüpheleniyordu. Titreyen ellerime baktı, aldığım hızlı nefeslerle göğsüm sıkça şişiyordu.

"B-ben sadece bu kasayı almak için inmiştim." Ateş Alanguva bana biraz daha yaklaştı. Açık kahve gözleri yaka kartıma gitti.

"Beni takip et Aşkın." Dedi, cümlenin sonundaki ismime dilini damağına vurarak baskı yapmıştı.

"A-ama Selim Bey beni görmezse kızabilir." Korkudan saçmalıyormuş gibi görünüyordum.

Ateş Alanguva zeki ve dikkatli olabilirdi ancak benimle boy ölçüşemezdi. Gözlerini kısarak, kafasını yana yatırdı, kabul gerçekten ürkünç bakışları vardı. Bir katil olmasam ondan korkabilirdim hatta.

"Peki o zaman." Dedim bakışlarımı kaçırarak.

O yanımdan geçip farklı bir koridora saptığında bende peşine takıldım. Bana zarar vermeyi düşünmüyordu, beni çözmeye çalışıp, ağzımı kapalı tutacağımdan emin olacaktı sadece.

Birkaç daha koridor değiştirdiğimizde buranın tam anlamıyla bir labirent olduğuna ikna olmuş ve her yeri zihnime kazımıştım. Buradan başka şeyler çıkacağına da emindim, bu şekilde tasarlanmasının bir nedeni olmalıydı.

Ve bir asansörün önüne geldik, Ateş arkasını dönüp bana baktı ve hala elimde tuttuğum kasayı fark etti. "Ne yapacaksın odama mı çıkaracaksın kasayı?" Demek odasına çıkıyorduk.

"Şey burada da konuşabiliriz değil mi?" Saf ve korkak Aşkın.

Ateş Alanguva çok değişik gözlere sahipti, çok güçlüydü gözleri. İnsanları çabucak manipüle edebilecek zeki bir adamdı. Sadece gözlerine bakmak bunları anlamak için yeterliydi. Çünkü bu karşımdaki gözler, benim gibi bakıyordu.

Bakışlarından etkilenmiş gibi elimdeki bira dolu kasayı taşımakta zorlanıyormuş gibi yere bıraktım. Kol kaslarımı saklayamazdım, fark etmiş olabilirdi.

Asansöre bindiğinde, bende peşinden girdim. Dört tuş vardı, numaralar yazmıyordu sadece renk vardı tuşlarda. En üsteki etrafı siyah halkayla çevrili tuşa bastı ancak bunu başparmağıyla yapması ve beş saniye beklemesi katın, parmak izi korumalı anlamama yetiyor.

Beni fark etmişti ve ölüm emrini pekala gözlerim önünde vermeyebilirdi. Bilerek yapmıştı, kim olduğumu dahi bilmeden. Karşımdaki karışık adamın hareketlerini çözemezken, bir bilmecenin içine düşmek V'yi oldukça memnun etmişti.

Şuan çıktığımız kat odası olmalıydı, en üste odası vardı. Asansör içinde olmalıydı, giriş katta bir asansör görmediğime emindim. Hizasına bakılırsa, koridorlardan birinde olabilirdi.

Geniş asansörde, bir adım önümde duran adamı inceledim, bir tilki sinsiliğinde, hissettirmeden.

Dik duruşu, geniş omuzları ve mükemmel bir fiziği vardı. Adama dair kötü hiçbir şey yoktu ve bu çok saçmaydı. Kimse mükemmel değildir. Karşımdaki adamın da elbet bir kusuru vardı, onu öldürmeme yetecek bir kusur.

Cebonayan gibi karanlık bir topluluğun başında olması yeterli değildi. Ben gerçek bir kusur arıyordum. Zayıf yönünü bulmuştum bile, ailesiydi. Ailesi de diğer her şey gibi büyük bir bilinmezlikteydi. Hayran kalınası bir koruma sistemi vardı, asla belli bilgilerin ilerisine geçemiyordum.

Ateş Alanguva, öldürülmesi imkansız bir adamdı. İşte bu yüzden bu kadar cezp ediciydi bu iş. Evet o da bir insandı, şuan sessizce bir silah çıkartıp nefesini hemen kesebilirdim ancak yapamazdım. Yakalanmam on dakika sürmezdi. Uykusunda bile öldürülmeyecek bir adamdı, buna emindim.

Karşımdaki adamın zekasından ve sezilerinden kuşkum yoktu. Güçlüydü, onu öldüreceksem beni asla fark etmemeliydi.

Asansör durduğunda tam da tahmin ettiğim gibi koca bir odaya açıldı. Stüdyo bir daire gibiydi. Koca bir çalışma masası, içki dolapları ve deri koltuk takımları. Mekanın tüm diğer yerleri gibi burasının da mimarisi oldukça iyiydi.

Ateş Alanguva'nın hemen ardından odaya bir adım attım. Hemen ardından asansör sessizce kapandı.

İlk defa öldürülen bir insanı görmüştüm sözde ve çok etkilenmiş görünmeliydim.

Ateş odanın ortasındaki koltuk takımına yönelirken bende bir süre bekledim, çekiniyormuş gibi yavaş adımlarla onu takip ettim.

Tekli koltuğa oturdu ve karanlık gözleri beni tekrar inceledi.

"Su iç."

"He?" Diye gelişi güzel bir tepki verdim.

"Dolaptan su al ve iç, titriyorsun." Titreyen ellerimi yumruk yaptım, saklamak ister gibi ve birkaç adım sağımda duran mini barı açtım. Küçük şişe suyu aldım ve titreyen ellerimle zar zor ağzıma götürdüm.

Suyu içtikten sonra şişeyi çöpe attım ve beni dikkatle izleyen adama döndüm.

"Otur." Ne kadar da kaba bir adamdı. Yaklaştım, tam karşısındaki tekli koltuğun ucuna gergince oturdum.

Beden dili okuyabildiğine emindim. Şuan ölesiye korkmuş ve heyecanlı görüyordum.

"Beni tanıyor musun?"

"T-tanıyorum efendim." Bakışlarım yerdeydi.

"Ne zamandır çalışıyorsun burada?"

"Bugün tam bir hafta oldu."

"Güzel." Dedi arkasına yaslanarak. "Aşağıda ne gördün?" Beni sınıyordu. Kafamı kaldırıp, korkmuş şekilde gözlerine baktım.

"B- " Konuşmaya başlamıştım ki böldü sözümü.

"Hiçbir şey, aşağıda hiçbir şey görmedin." Rahat ve kendinden emin tavrı sinir bozucuydu. Tam da şuan V'yle tanışmasını o kadar isterdim ki. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki."

"Daha çok gençsin. Okuyor musun?"

"Evet, efendim."

"Ne okuyorsun?" Nüfusuna mı geçirecekti beni acaba?

"Boğaziçi, bilgisayar mühendisliği." Bu dürüstlük başıma çorap örmezdi umarım. Ancak hakkımda araştırma yapacağına emindim. Ben söylemesem de hakkımda her şeyi öğrenecekti, daha doğrusu öğrendiğini sanacaktı. O sadece benim izin verdiğim kadarıyla beni öğrenebilirdi.

"Çokta zekiymişsin. Şimdi söyle, aşağıda ne gördün?" Ona istediğini verecektim.

"Bir adamı öldürdünüz." Güldü, gerçekten keyif alıyormuş gibiydi. Ancak güzel yüzündeki gülüşün ardındaki hastalıklı adamı hissediyordum.

"Yanlış cevap Aşkın. Tekrar sormak istiyorum, beni tanıyor musun?"

"Sadece buranın sahibi olduğunuzu biliyorum efendim."

"Beni tanımadığın için bu kadar rahatsın zaten karşımda." Aslında hiçte rahat görünmüyordum, hatta kendimi role o kadar kaptırmıştım ki bayılabilirdim bile.

Ellerim ucunda son nefesini verirken bende rahat hissedecektim.

Karşımdaki bir diktatördü. İnsanların ölüm emrini gözünü kırpmadan veren ve masumları tehdit eden gerçek bir kötüydü. Artık onu öldürmek daha rahat olacaktı.

Cebonayan'da yapılanlardan emin değildim, hiçbir bilgi sızmıyordu ancak karşımdaki adamın iyi olmadığına emindim.

Ne kadar ileri gideceğini merak ediyordum tam da şu anda, ona karşı gelip bir masumu öldürecek mi diye görebilirdim ve buradan onu öldürerek dahi çıkabilirdim. Ancak planımı tehlikeye atamazdım. Her şey kusursuz olmalıydı.

"Tekrar soruyorum aşağıda ne gördün?" Bana öldürücü bir dikkatle bakan kahve gözlerine baktım. Hem parlak hem de bir o kadar ışığı soğuran karanlık gözlere. Böyle bir tezatlığa ilk defa şahit olan gözlerimi kırpıştırdım.

"Beni korkuttuğunuz için ağzımı kapalı tutacağım ama bu aşağıda birini öldürdüğünüz gerçeğini değiştirmeyecek." V kahkahalar atıyor zihnimde.

Sözlerime şaşırdı, aslında şuan kumar oynuyordum. Beni işten çıkartması da çok olasıydı ama yapmayacaktı.

Eli, çenesindeki kirli sakalda gezindi yavaşça. Bu kadar dikkatli yüzümü incelemesi rahatsız ediciydi. Güzelliğimin farkındaydım ve etrafımda sıkça beğeni dolu bakışlar alıyordum ama bu bakış onlar gibi değildi. Güzelliğimi seyretmek için değil, içimi görmek içindi bu bakışlar.

"Ağzını kapalı tutmasan ne olacak ki? Beni hapse mi attıracaksın?" Bunu yapamayacağıma emindim eğer gerçekten masum bir kız olsaydım. Büyük ihtimalle ben polise gitmeden, karakolun önünde beynimi dağıtırdı adamlarından birine. Polise anlatsam bile elimde bir kanıt yoktu ve karşımdaki adam çok güçlüydü. İşte Ateş Alanguva gücüne güveniyordu.

Ama yerine oturmayan taşlar vardı. Bu konuşmayı kendi yapmayabilirdi, o iri adamlarından birine yaptırabilirdi. Kendi benimle konuşmayı seçmişti çünkü on dakika yedi saniye önce ölüm emrini verdiği adam gibi bir casus olabilirdim.

"Adalet sistemi olan bir ülkede yaşıyoruz." Dedim V'nin zihnine küfür eder gibi, karşımdaki adamın beni tam anlamıyla aptal bulmasını sağlayarak.

"Cesaretinin yüreğinden mi yoksa aptallığından mı geldiğini merak etmiştim de. Cevap çok açıkmış."

V gülüyordu.

Aşkın'sa aptal gibi karşısındaki adama bakıyordu.

"Beni işten çıkartacak mısınız?"

"Hayır, devam edebilirsin. Eğer istiyorsan." Odada bir sessizlik oluşurken karşımdaki adam hala beni inceliyordu.

"Gidebilirsin."Kibirli piç. Ayağa kalktım, arkamı döndüm ve asansöre birkaç adım attım. "Kolların.." Omzumun üstünden ona baktım. "Bira kasası taşımaktan mı kas yaptın?" Düşündüğüm gibi şüphelenmişti.

Elbette şişik, kocaman kaslarım yoktu. Ancak sert ve belirginlerdi çoğu kadın kollarına göre. Ve Ateş Alanguva dikkatli bir adamdı.

"Spor yapıyorum, dışarısı genç kadınlar için korkunç bir yer. Sonuçta her an bir cinayete şahitlik edebiliriz." Sus artık V! Adam şüphelenecekti.

Yüzünde mimik yoktu ancak gözlerinde eğlence parıltıları vardı, demek beyefendiyi eğelendiriyordum.

Altımda kanlar içinde, acı çekerken de çok eğlenecekti.

Önüme döndüm ve asansörün düğmesine bastım. Anında açılan kapıdan içeri girdim ve aşağı indim.

Neden bir asansör göremediğimi, indiğimde anlamıştım. Locanın arka tarafındaki koridorlardan birindeydi. Burayı inşa eden mimarın akıl sağlığı pek yerinde olmamalıydı.

Bara geri dönerken yüksek müzik sesi başımı ağrıttı. Renkler daha parlak, sesler beynimin içindeydi. İlaçlarımı almalıydım.

Selim Bey kaşlarını çatmış bana bakıyordu, yanıma geldi. Kulağıma doğru eğildi, vücudum yakınlığından kasılırken ne dediğini anlamaya çalıştım yüksek müziğin ardında.

"Neredeydin? İşinin başından bu kadar uzun süre ayrı kalamazsın." Yirmi beş bir olmuştu toplam.

"Büyük patron konuşmak istedi." Şaşkınlıkla kırpıştırdı gözlerini.

"Ateş Bey mi?" Kafamı olumlu anlamda salladım. "Benimle gel, yalan söylemek hiç hoş bir şey değil küçük hanım."

Herkes bir yerlere çekiştirip duruyordu ve bu can sıkıcı olmaya başlamıştı. Ah be V, bu hallere düşecek kadın mıydın?

Biz barın arka tarafındaki koridora geçerken Ateş Alanguva'da inmişti. Locada sarışın kadın yoktu, locaya değil de çıkışa yönelirken barın önünden geçti ve o sırada koridora girişimizi görmüş olmalıydı.

Çalışanların dinlenme odasına girdiğimizde, dışarıdaki yüksek sesteki müzik artık rahatsız etmiyordu.

"Buyurun Selim Bey?"

"Ateş Bey'in burada benim dışında bir çalışanla sohbet etmesi görülmüş şey değil." Ben bu cümlede buram buram kıskançlık seziyorum. Sanırım Selimcik tahtının sallanmasından korkuyordu. Bu aptallıkla nasıl müdür olmuştu acaba?

"Sohbet etmedik, beni bir konuda uyardı." Karşımdaki adamın kaşları biraz daha çatıldı, sanki mümkünmüş gibi. Alnı bir ağacın gövdesi gibi kırış kırış olmuştu. Mimik yapmayı acilen bırakmalıydı yoksa kırkına gelmeden

"Uyarılacak ne yaptın?"Kapının önüne düşen gölgeyi sezdi gözlerim, kulaklarım bir nefes sesi işitti. Kapının arkasında biri vardı.

Sessiz kalışımla biraz daha sinirlendin. "Bak aşkın Ateş Bey çok sert bir adamdır, eğer onu sinirlendirecek ufak bir hareket yaptıysan kendini kapının önünde bulursun."

"Ben Ateş Bey'i sinirlendirecek bir şey yapmadım." Karşımdaki herif korkudan titriyordu Ateş Alanguva'nın karşısında.

"Bu işe ihtiyacın varsa uslu dur Aşkın. Ateş Bey'i tanımıyorsun, affetmesi yoktur." Uyarı dolu bakışlarıyla birkaç adım yaklaştı bana.

Boğazına bir ip bağlayıp, nefesini kesene kadar durmamak istiyordum. Ellerim karıncalanıyordu bu istekle, ellerimi yumruk yaptım.

Kapıdaki iri gölge biraz daha yaklaştı ve önce siyah ayakkabıların ucu göründü. Hemen ardından da Pusat'a ait o iri beden.

"Bir sıkıntı mı var Selim?" Duyduğu sesle hızla arkasını döndü.

"Yok efendim, bir arzunuz mu vardı?"

"Sana yok." Bakışları beni buldu. "Senin mesain bugünlük bitti, git güzelce dinlen. Ateş'in emri." Ses tonundaki sertlik ve tehditvarilik yok sayılmayacak cinstendi. Son cümlesini Selim'e bakarak söylemişti.

Üstündeki tişörtü değiştirmişti Pusat ancak aşınmış parmak boğumları az önceki cinayetin emaresini yaşıyordu.

Selim şaşkınca bir bana bir Pusat'a baktı. "Tabi efendim." Dedi az önceki tüm beylik hareketleri yok olurken.

"Güzel, şimdi işinin başına dön." Selim hızla odadan çıkarken Pusat Kıraç'la yalnız kalmıştık. Gözlerini kısmış, iri cüssesiyle bana yukarıdan bakıyordu.

Baktı baktı baktı, sanırım bu bakışlarından korkup titremem gerekiyordu. Pusat'a çokta oynamaya gerek yoktu, patronu kadar zeki olmadığı kesindi.

"Ortalarda çok dolanma, işin dışında ki şeylere kafayı yorma. Anlıyor musun?" Beni takip edeceklerdi, zararsız olduğuma emin olana kadar.

"Ateş Bey bir de sizi mi gönderdi beni tehdit etmek için?"

Madem bu kadar tedirginlerdi, neden öldürmemişlerdi beni de?

Vicdanlı katildi sanırım bunlarda, bendenler. V kıs kıs gülerken, Aşkın onun ukala hallerine artık hakim olamıyordu. Bu kadar uysal kızı oynamak fazla gelmişti.

V kaos istiyordu.

Güldü Pusat ama bu çok sinir dolu bir gülüştü. "Seni tehdit ettiğimizi mi sanıyorsun? Öyle olsaydı bırak konuşmayı, karşımda adını unuturdun küçük kız." Unutmayayım da Ateş'in işini bitirdikten sonra celladına da bir el atayım.

***

Elimdeki elmayı dişlerken, bacaklarımı salladım. İhtiyarın sesi artık çekilmez geliyordu, yaşlandıkça huysuzlaşıyordu.

"İşler nasıl Alanguva'da?" Soruyu soran, çaprazımdaki koltukta oturan Tarık'a çevirdim başımı.

"İşler kesat, kriz hepimizi vurdu." Sözlerimle yüzünü buruşturdu.

"Bak tamam hiçbir işine karışmadık bugüne kadar ama en azından planının taslağını anlat. Belki yardımcı oluruz."

"Yapacağın en büyük yardım çeneni kapatmak olur."

"Dikkatli olmalısın, çok dikkatli." Dedi ihtiyar her zamanki ciddiyetiyle. "Karşındaki adamın zekasını ve kurnazlığını küçümseme sakın. Cebonayan'ın lideri, ömrü boyunca o koltuğa oturmak için hazırlandı. Gençliğine aldanma sakın, unutma sende çok gençsin ama V'sin. Sen eğitimli ve güçlü olabilirsin ama o adam aklının alamayacağı eğitimler aldı bugüne kadar." Aldı, dedi ihtiyar. Onun bildiği, benim bilmediğim bir şeyler vardı.

"Tüm gücüme, araştırmalarıma rağmen Cebonayan'ın amacını öğrenemedim. Korkutucu bir gizlilik duvarı var ve o duvarı aşamıyorum. Söyle ihtiyar, bildiğin ne varsa söyle.

"Bildiklerim dosyadakilerden fazla değil." Dedi ancak hiç yapmadığı bir şey yaparak gözlerini kaçırdı.

"Beni kandıramayacağını sende biliyorsun. Anlayacağımı bildiğin halde devam ediyorsun, yine ne çoraplar örüyorsun ihtiyar?"

Yerinden doğruldu. "Senin başına mı çorap öreceğim? Kendine gel Aşkın, beni yeni mi tanıyorsun?" Hayır ihtiyar, seni çok iyi tanıyorum.

Suçlu hissetmemi sağlayarak kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu.

Kurcalamadım, üstüne gitmedim daha fazla.

Deniz girdi salona, ceketini çıkardı. Saçları dışarıdaki yağmurdan ıslanmıştı. Yorgunca boş koltuğa çöktü.

"Ne bu halin serseri?" Diye huysuzlandı ihtiyar.

"Serseri mi ben polisim ihtiyar!" Bayılıyordu mesleğiyle hava atmaya.

"Yüzünü göremiyoruz artık." Dedi Tarık.

"Bende kendi yüzümü göremiyorum. Boş olduğum her an gebermiş gibi uyuyorum." Dedi kısa siyah saçlarını karıştırarak.

"Ortalık fazla karışık şu sıralar." Dedi ihtiyar. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda sırıttım.

"Evet, V asla durmuyor. Tamam, adam katil falan ama öldürdüğü herkes azılı şerefsiz." Dedi Deniz öfkeli bir tonda. "Sempatizanları

artmasın diye medyaya düşürmemeye çalışıyor teşkilat, yine de hayranı çok. Medya işin içinde olsaydı para ödülü bile gelirdi şimdi."

"Öldürdükleri şerefsizse bırakın öldürmeye devam etsin." Dedi Tarık gözlerimin içine bakarak.

"Bu ülkenin bir sistemi var, polisi, askeri ve adaleti var. Bir serseri çıkıp, kahramanlık yapamaz." Dedi sert sözleriyle Deniz. V'den nefret ediyordu.

Öyle miydi sahi? Var mıydı adalet?

Adalet olsaydı V doğamazdı.

V, Aşkın'ın haykırışlarında doğmuştu. V sadece Aşkın'ın değil, birçok kadının haykırışında doğmuştu.

O haykırışlar bitmedikçe kinlenmişti V, güçlenmiş ve daha da acıkmıştı şerefsizlerin kanına.

KAKTÜS TEAM

3

O PİTİ PİTİ

Kurbanlarımın gözlerindeki korku, hoşuma gidiyordu. Ölmeden önceki son çabaları, yakarışları, bir zavallıya dönüşmeleri bana zevk veriyordum. Çünkü onlarda beslenmişti acıdan ama masum insanlardan...

Ben kan severdim, canilerin kanını severdim.

Ve karşımdaki mahlukat tam da dişime göre bir kurbandı. Bu gece en vahşi cinayetimi işleyecektim.

Üç saattir baygın yatan herifi inceledim. Son nefesleriydi bunlar, son saatleri.

Yine bir izin günümde ava çıkmıştım. Karşımdaki adamın fiyatı oldukça yüksekti. Eski bir bakandı, eli altı yaşında. Beni tutmalarının sebebi, siyasette karıştığı yanlışlardı. Ama benim öldürme amacım çok farklıydı.

Her kurbanıma yaptığım gibi tüm elektronik cihazlarına sızmış ve kan donduran görüntüler bulmuştum. Karşımda sadece eski bir bakan durmuyordu. Yolsuzluk, cinayet, sübyancılık... Ne pislik ararsan vardı.

Ve gördüğüm görüntüler benim bile kanımı dondurmuştu.

Küçük bir çocuğa ettiği tecavüz videosu, çocuğun o videonun sonunda ölüşü ve kimsenin sesini çıkarmaması.

Karşımdaki adama bakarken videoyu tekrar ve tekrar izliyor, içimdeki ateşe biraz daha zehir ekliyordum.

Çocuğu araştırmış ve kimsesiz bir sokak çocuğu olduğunu öğrenmiştim. Kimsesiz olduğu için kimse öldüğünü bile fark etmemişti. Bu video on yıl öncesine aitti. Videoyu saklamamıştı, silmişti. Ancak teknolojik cihazlarda aslında hiçbir şey gerçekten yok olmazdı. O dönemki yazışmalarından çocuğun mezarını bulmuştum.

Karşımdaki canavar son nefesini verirken, polis çocuğun cesedini buluyor olacaktı.

Emindim ki tecavüz ettiği sadece bu çocuk değildi.

Çocuklara dokunuyorlardı pis elleriyle, kendileri zevkle yaşamına devam ediyor ancak o masum canlıların hayatlarını karartıyorlardı.

Gözleri aralanıyordu, uyanıyordu. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve en sonunda açtı. Korkuyla etrafını inceledi. Beni fark ettiğinde kaşları çatıldı, ancak sanki görünüşümden korkmamış gibi etkilenmişti.

Güldüm, birazdan onu çok güzel etkileyecektim.

Binamın bodrumundaydık, ses yalıtımı vardı. İstediği kadar haykırabilirdi.

"Neredeyim ben? Sen kimsin?"

"Tatlı bir kızın bodrum katında bağlısın." Dedim sevimlice gülümserken. Hareketlerim onu rahatlatmış gibi nefesini verdi.

"Bana bak küçük kız, oyun değil bu. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Küçük derken ki gözlerinden geçen o ışıltı hiçbir kanın bulandırmadığı kadar bulandırdı midemi.

"Biliyorum, bilmez olur muyum sayın bakanım? Çağatay Demirci'yi kim tanımaz? Ama en çok küçük çocuklar tanır. Değil mi?" Yüzündeki rahatlamış ifade saniyeler içinde yok oldu.

"Ne saçmalıyorsun sen? Oyun mu oynuyorsun? Nasıl bir işe bulaştığının farkında mısın?" Karşısındaki sandalyede doğruldum, elleri ve ayakları sıkıca bağlıydı. Arkadan bağlı olan elleri, işimi kolaylaştıracaktı.

"Farkındayım, oyun oynayabiliriz. Ne de olsa siz küçük çocuklarla oynamayı seviyorsunuz." Rengi gittikçe atıyordu.

"Kimse sen?"

"Ben namı diğer V." Güldü, kahkaha attı. Cidden eğleniyormuş gibiydi.

"Seri katil olan mı?"

"Birazdan Azrailin olan." Daha da güldü.

"Ne saçmalıyorsun kızım sen? Beni cidden inandırabileceğini mi sandın buna? Hayır, hasımlarımdan biri tuttu desem senin gibi birini neden salsınlar üstüme?"

"Yerinde olsam bu kadar merak etmezdim, birazdan anlayacaksın." İğrenç şeyle konuştukça midem bulanıyordu, bu kadar sohbet yeterdi.

(sahnenin başlangıcı)

Ayağa kalktım, yeni temizlediğim bıçak, testere ve benzeri işkence aletleri üzerinde gezindi bakışlarım. Demir kerpeteni aldım, bundan başlayacaktım, hemen ölmemesi gerekiyordu. Saatlerce acı çekmesi gerekiyordu.

Yanına gitmeden önce, müziğin sesini biraz açtım. The Godfather Main Title içeriyi doldururken zevkle gülümsedim.

Hareketlerimi koyu gözleriyle dikkatlice izliyordu. Arkasına geçtim, nasırlaşmış buruşuk ellerine baktım. O çocuklara bu ellerle dokunmuştu, bu ellerle hırsızlık yapmıştı.

"Hadi bir parmak seç."

"Ne saçmalıyorsun sen? Çöz hemen beni!"

"Tamam, sen seçmezsen ben seçerim." Ellerini bağladığım şekil, tüm parmakları dışarıda kalacak şekildeydi. "O piti piti." Her bir kelimemde bir parmağına dokunuyordum. Ellerini yumruk yapmaya çalıştı ancak bağlayış şeklimden dolayı yapamadı. "Terazi lastik jimnastik."

"Bırak beni sürtük." Biraz daha keyiflendim.

"Biz size geldik bitlendik. Hamama gittik temizlendik." Ellerini deli gibi kurtarmaya çalışıyordu ancak başaramıyordu. "Pit o pit o pit." Sağ elinin başparmağı çıkmıştı. "Ben senin yerinde olsam serçe parmak falan seçerdim bence başparmak daha önemliydi. Ama endişelenmene gerek yok, zaten geri kalan ömründe hiçbirini kullanman gerekmeyecek." Başparmağını kerpetenin arasına sıkıştırdım ve sıktım. Uyguladığım kuvvetinden kan ve çığlıkla gülümsedim. Kan yüzüme sıçramıştı.

"Biri yer biri bakar kıyamet ondan kopar." Sol elinin de başparmağını kopardım. Haykırışları o kadar güçlüydü ki her tınıda vahşete aç tarafım daha iyi besleniyordu.

Yerlere dökülen kana, birkaç parmak daha eklendi. Toplam altı parmağını kopartmıştım. Her birinde küfürler ederek haykırmıştı. Müzikle karışan haykırışlarla kafamı bir sola bir sağa salladım.

Bir saatlik The Godfather müziği kesinlikle çok uyumlu olmuştu.

Ellerine bez sardım, kan kaybından ölmesini istemezdim. Önüne geçtiğimde, acınası halini seyrettim.

Terlemiş ve beyaz gömleği vücudunda yapışmıştı. Kafası acıdan arkaysa düşmüş, gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Lütfen dur artık. Benden ne istiyorsun?" Dedi nefes nefese. Bu iyi değildi, acıdan bayılacaktı.

"Ben hırsımı alana kadar ölme, başka bir şey istemiyorum."

Karşısına oturdum tekrar, biraz dinlenebilirdi.

"Ben ne yaptım sana?"

"Sen bana bir şey yapamazsın, kendini bu kadar kudretli mi sanıyorsun? Sen sadece gücünün yettiklerine zarar veren bir korkaksın." Altına ne zaman işerdi? Kesinlikle bir dahaki adımda işerdi.

"Seni kim tuttu?" Diye sordu kesik kesik. Demek artık V olduğumu kabullenmişti.

"Bilmiyorum, müşterilerimi tanımam. Ama iyi ki de tutmuşlarda senin gibi bir pisliği eksiltiyorum."

"Ben suçsuzum! Hiçbir şey yapmadım." Güldüm yüksek seste.

Sadece ya rol yaparken ya da sinirden kahkaha atardım.

"Öyle mi?" Yanımda duran tableti açtım, o korkunç görüntüleri gözlerinin önünde tuttum.

"B-ben pişmanım. Çok pişmanım."

"Evet pişmansın, çünkü ellerimde can çekişiyorsun. Bu çocuğa çektirdiğin gibi. Söylesene kaç yaşında on üç mü belki de on. Emin değilim." Videoda duyduğum acı dolu iniltiler gözlerimi yine karartırken, tableti bıraktım.

Yerdeki kerpeteni aldım, kirli aletlerin yanına koydum ve temizlerden yeni bir tane seçtim. Keskin bir bıçak ve demir makası...

Elimde gördüğü şeylerle biraz daha ağlamaya ve yalvarmaya başladı.

Makası kapatıp açtım, içeride makasın korkunç sesi yankılanırken gözlerindeki korku artık daha da doyurucu kıvama gelmişti.

Ve altında işedi.

Yüzümdeki sırıtış büyürken önünde durdum.

"Dur lütfen dur."

"Neden? Sen durmamışsın. Ben neden duracağım? Bende bundan zevk alıyorum, durduramıyorum kendimi." Dedim irice açtığım gözlerimle. Elimdeki bıçağı ıslanmış pantolonuna götürdüm, sertçe etine geçirdim. Aslında amacım bıçakla pantolonunu parçalamaktı sadece ancak ayarı kaçırmış ve etini de pantolonun kumaşıyla birlikte parçalamıştım.

Açığa çıkan organına tiksintiyle bakarken, müziği gidip biraz daha açtım. Geri yanında döndüğümde hıçkırıklarla ağlıyordu.

"Lütfen dur! Bir daha asla yapmayacağım. Çok pişmanım."

"Yapabileceğin bir organın olacağın olmayacak zaten." O deli gibi tepinirken, iğrenç organını makasın iki bıçağının arasına aldım.

Ve makası kapattım.

Kopan et parçasıyla birlikte büyük bir haykırış daha kopmuştu.

"Hasta orospu!" Birazcık hasta olabilirdim. Küfürleri bir süre sonra değişik boyutlar kazanırken, acıyla ağlayışlarını seyrettim.

Odanın köşesinde duran sigara paketini elime aldım, bir dal çıkardım. Yaktığım sigarayı dudaklarıma arasına götürdüm. Karşımdaki kanlı manzarayı seyrederken keyifli bir nefes çektim.

Elimde paketle yanına yaklaştım, açık olan paketi ona uzattım. "İster misin?" Ardından bağlı ve kandan görünmeyen ellerine baktım. "Pardon unutmuşum."

Derisini de mi yüzseydim acaba? Hayır o zaman son vuruşuma dayanamazdı, ölürdü. Onu yaşamadan ölmesine müsaade edemezdim.

Yaratıcı küfürleri acıdan olsa gerek yerini tekrarlayan küfürlere bıraktı.

Bıçakla makası da kirli aletlerin arasına attım. Çengelleri elime aldım. "Bak bunları sırf senin için aldım." Dedim arkama dönüp sevimlice gülümserken. Karşımdaki adi herifin artık dayanacak gücü kalmamıştı.

"Öldür yeter, öldür beni." Dedi zorlukla konuşarak. Ve bayıldı, sorun değildi birazdan uyanacaktı. Uyanmasını beklememe gerek yoktu.

Çengelleri göz kapaklarına geçirdim, gözlerini kapatamayacaktı. Önceden hazırladığım yemleri gözlerinin içine döktüm.

Belki derisini tamamen yüzmeyecektim ancak imzamı bırakmam gerekiyordu.

Üstündeki gömleği yırtıp, derisini kocaman bir V harfi şeklinde yüzerken uyanmıştı.

"Sakin olsana, incecik çizdim." Gözlerini kırpmaya çalışıyordu ancak yapamıyordu.

Uzaklaştım ondan, üstü siyah bezle kapalı kafesi açtım. İçinde iki karga vardı, kargaları serbest bıraktım.

Ve sadece saniyeler içinde yemin kokusunu aldılar. İri ve siyah kargalar onun gözlerini yerken bende bir sigara daha yaktım.

O masuma dokunan parmaklarını kesmiştim önce, ardından o masumu öldüren organını ve o masuma pislikçe bakan gözlerini yok etmiştim.

Ellerimin titrediğini parmaklarım ucunda hareket eden sigara sayesinde fark etmiştim. Karşımdaki görüntüyü gözlerimi kırpmadan seyrederken bir nefes daha çektim sigaradan.

Hiçbir canilik cezasız kalmayacaktı.

Hepsinin sonu olacaktım.

V o canlarla beslenecekti.

***

Her şeyi temizledikten sonra, elimdeki videoyla birlikte karakola yakın bir araziye atmıştım cesedini, hemen ardından polise isimsiz bir ihbar vermiştim. Aynı şekilde o on yıl önce öldürülen çocuğunda cesedinin yerini söylemiştim.

Tüm işlerim bittiğinde hava ağarmıştı.

Eve gidip uyumaya çalışmıştım ancak uyuyamamıştım. Aldığım her canda uyumak biraz daha zorlanıyordu.

Başımdaki müthiş ağrı katlanılmaz bir hal alırken, ilacımı içtim.

İhtiyar arıyordu, açmama gerek yoktu yanına çağıracaktı. Büyük ihtimalle Çağatay Demirci hakkında konuşacaktı. Öldüreceğimi biliyordu, hatta işkence yapacağımı da tahmin etmiş olmalıydı ama böyle bir şeyi onun bile beklemediğine emindim.

Aşkın'da beklemezdi ama V işte ne yaparsın?

Üstümü değiştirip rıhtıma gitmem çok uzun sürmemişti.

Ve ihtiyar yine teknesinde oturmuş beni bekliyordu. Yanına yaklaştım, arkası bana dönüktü. Üstünde yine sarı balıkçı yağmurluğu ve botları vardı. Kır saçlarını örtmemişti kapüşonuyla.

"Ne kadar tuhaf değil mi küçük?" Diye sordu, hâlbuki ona yaklaşmama daha çok vardı. Bana karşı tuhaf bir içgüdüsü vardı, varlığımı asla fark etmediği olmuyordu.

"Tuhaf olan ne?"

"Dalgalar." Yaklaştım, oturdum yanına. "Ne kadar küçük ve önemsiz gözüküyorlar değil mi?" Diye sordu tekneye vuran küçük dalga seslerini dinlerken. Gözlerini kısmış, ileriyi seyrediyordu. Gözlerini kıstığında, yüzündeki kırışıklıklar biraz daha ortaya çıkıyordu.

"Şuan öyle gözüküyorlar."

"Evet, küçük bir meltemde oldukça zararsızlar." Dedi o aşinası olduğum ses tonuyla. "Ama ya büyük bir fırtına da, ya bir depremde?"

"O zaman işler değişir. En büyük tehlike olur."

"Evet, o dalga bir tusunamiye dönüşür. Her şeyi yıkar, yok eder. Deniz toprağı geri kendine çeker, doğa sahibi olduğu şeyi geri ister." Ne demek istediğini anlıyordum. İhtiyarla konuşmayı bu yüzden seviyordum, basit bir şekilde uyarmak yerine zekâma göre benzetmeler yapıyordu.

"Biliyordun, çocukların zaafım olduğunu biliyordun. Ama o adamın dosyasını bana göndermekten çekinmedin." Bakışlarını bana çevirdi, geldiğimden beri ilk defa. Koyu gözlerinde, yansımamı gördüm. O yansıma çok yabancıydı. "Daha da vahşileşeceğimi biliyordun ama istediğin bu zaten, değil mi?"

Yaşlı yüzünde merhametli bir gülümseme oluştu. "Sana oynamıyorum, sana oynayamam." Çünkü zekâmı en iyi o tanırdı.

"Vahşileşmeme, daha da karanlığa batmama sebep oluyorsun ama sonra bunu tasvip etmiyormuş gibi bakıyorsun. Çözemediğim tek insansın ihtiyar. Beni kullanıyor musun seviyor musun karar veremiyorum." Aslında hem seviyor hem kullanıyordu ancak biri daha ağır basıyordu.

"Veriyorsun ama gidemiyorsun."

"Gideceğim, ablam çıkınca."

"Umarım küçük, umarım ablan çıktığında hala ona ulaşabilecek kadar insan kalırsın." Daha da batacağımı söylüyordu, belki batacaktım ama bitecekti. Ablam çıktığında her şey bitecekti.

"Bahar uyandı mı?"

"Senden bir parça alan her cinayetinden sonra Bahar'ı ya da ablanı görmek istiyorsun. İşe yarıyor mu?"Bu ihtiyardan nefret ediyordum, beni bu kadar iyi tanıması sinir bozucuydu.

"Ne işe yarıyor mu?"

"Karanlığını, içindeki vahşeti onların masumluğunda yıkayabiliyor musun?"

Cevap vermedim, uzaklaştım yanından.

Ben hiç masum olmamıştım, ben ellerimde kanla doğmuştum.

İçeri girdim, salonda Deniz ve Tarık vardı. Tarık'ın pijamaları ve dağınık saçaları yataktan yeni çıktığını gösteriyordu. Bir de gözünde çapak vardı, pis herif.

Deniz'in üstü giyinikti ama koltukta yorgunca oturuyordu. Büyük ihtimalle onun için de yorucu bir sabah olmuştu.

"Aklıma geldikçe kanım donuyor, o görüntüden sonra kaç kez kustum bilmiyorum." Diyerek midesini tutuyordu Deniz. Kıdemli bir polisti ve sabah olay yerinde olduğuna emindim. "Ama sonra o videoyu gördüm, o kadar korkunçtu ki. O çocuğun haykırışları kulağımdan silinmiyor, o şerefsiz daha fazlasını bile hak ediyormuş diyorsun. Ama yine de çok kan dondurucuydu. Bir insan nasıl bu kadar soğukkanlı ve cani olabilir. Artık V'nin insan olduğundan şüpheliyim."

"Olay ne medya da hiçbir şey yok? V yine cinayet mi işlemiş?" Beni ancak konuştuğumda fark etmişlerdi, ikisi de yerinden sıçramıştı sesimle.

"Medyayı olabildiğince uzak tutmaya çalışıyoruz yoksa bu cani herif bir halk kahramanı olacak."

"Belki de gerçekten kahramandır." Dedim tekli koltuğa otururken.

"Saçmalama, psikopat hasta heriften başka bir şey değil. Yaptıklarını sağlıklı bir insanın yapması imkânsız." Sağlıklı değildim zaten.

Odaya Naz girdi, elindeki telefona heyecanla bakıyordu. "Sosyal medyadaki haberleri gördünüz mü? Eski bakan Çağatay Demirci V tarafından işkenceyle öldürülmüş. Ve adam sübyancı itin tekiymiş. Hatta V, öldürdüğü çocuğun yerini de bulmuş!"

Deniz sinirle yüzünü ovuşturdu. "Ne kadar yayın yasağı getirseler de, sosyal medyaya dokunamıyorlar. Çok sinir bozucu, tüm sosyal medya kapatılmalı."

"Ne saçmalıyorsun? Yancı medyadan ne öğreneceğiz bu sosyal medya da olmasa?" Dedi Naz sinirle.

"İnsanlar bir caniyi kahraman yapıyor!"

"O cani, kimsenin yapamadığını yapıyor. Çok iyi bir polistin de neden sen fark etmedin bu adamın yolsuzluklarını, cinayetini? Anlamıyorum siz polis teşkilatını, V'ye şükredeceğiniz yerde yakalamaya çalışıyorsunuz. Hem ne kadar zeki baksana! Asla yakalanmıyor." Sesindeki hayranlık, Deniz'in daha da sinirlenmesine neden oldu. Tarık bana yan bir bakış attı. Kısa süre bakışmamız ardından kafasını, iki yana salladı.

"Ne o bir katile mi hayransın?" Diye sordu sinirle Deniz.

"Çok zeki, adalet arayan bir adama hayranım." Kadınım ben!

Benim için tartışmalarını, sessizce seyretmek çok keyifliydi.

"Neler oluyor?" Diye salona girdi Bahar.

"Deniz'le Naz beni paylaşamıyorlar, o yüzden tartışıyorlar." Dedim yerimden doğrularak. Elinden tutup, ikili koltuğa çektim ve bende yanına oturdum.

"Hiç tartışmayın, Aşkın benim." Dedi elini bana doğru uzatarak.

"Duydunuz, onunmuşum."

Deniz ve Naz tartışmayı bıraktılar. Bahar'ın yanında asla şiddet içerikli şeyler konuşmazdık. Yeni kalkmış, uyku mahmurluğunu henüz atamamıştı.

"Saat kaç?" Diye sordu Bahar.

"On olmuş ama hala hiç uyumadım." Dedi Deniz ağlamaklı şekilde.

"Ne kadar çok çalıştırıyorlar seni Deniz ağabey."

"Birilerinin kötü adamları yakalaması gerek."

"Ben çok acıktım Naz." Diyerek karnını ovuşturdu Tarık. Naz sıkıntıyla nefesini verdi.

"Kalkın o zaman, kahvaltı hazırlayın." Dedi Naz bıkkınca.

"Ya çok yorgunum. Dedim ya tüm gece kötü adamları avlıyorum." Dedi Deniz, kendini acındırarak. Naz söylene söylene kalkarken bende ayaklandım.

"Aşkın? Nereye gidiyorsun?" Bahar'a kalsa tüm gün yanımdan ayrılmayacaktı.

"Dersim var sonrada iş." Alt dudağını aşağı sarkıttı. Masum ifadesiyle iyice şirin bir şey olmuştu. Yüzümü buruşturdum. "Biraz yetişkin ol, haftaya on dokuz yaşına giriyorsun." Heyecanla doğruldu yerinden.

"Unutmamışsın."

"Ne zaman unuttum ki?" Düz saçlarını okşadım ve ayrıldım yanından. Kapıdan çıkmamın hemen ardından, yalın ayak koşan Tarık durdurmuştu beni.

"Aşkın!" Kısık sesle tısladı. Kolumu sıktı sertçe.

Çok korktum şuan!

"Çek o elini, kırdırtma bana." Daha sıkı tuttu. Dişlerimi sıktım, sakin olacaktım. Ben elini kendi çekmesini istediğim için o el oradaydı.

"Gördüm, adamın halini gördüm. Sen nasıl bir canavarsın? Ya bir kadının midesi bunu nasıl alır?"

"Midem aldı ve çok daha fazlasını istedim. Ama çabuk öldü. İşkence konusunda ne kadar yaratıcı olduğumu bilseydin, şuan elini çekmiş ve kaçmış olurdun. Söylesene nereden geliyor bu cesaret? Gerçek kimliğimi bildiğin için mi? Senin bu sürekli hesap soran hallerinden sıkıldım. Sen kimsin?"

"Arkadaşınım!" Dedi dişlerini sıkarak.

"Değilsin! Sen bana yanık bir zavallısın. Bir canavarı sevecek kadar kendine özsaygısı olmayan birisin. Beni değiştirebileceğini sanıyorsun. Senin gözünde evcilleştirilebilir vahşi bir hayvandan farkım yok. Ama anla, ben asla evcil bir hayvan olmayacağım. Sürekli yolumu kesip bana vaaz vermekten vazgeç." Sözlerim aksine ses tonum çok sakindi. Hatta onu delirtecek bir sakinlikti bu.

Kolumu biraz daha sıktı, beyaz tenimin moraracağına emindim.

Bu kadar yeterdi.

Bileğini kavradım ve ters çevirdim. İnleyerek gerilerken, diğer elimle yüzüne çokta şiddetli olmayan bir yumruk geçirdim. Bu kadar oyalandığım yeterdi. Acıyla inlerken, yana ittirdim onu ve yolu açtım. Yanından uzaklaştım, derse yetişmem gerekiyordu.

Dersten sonra kahve alıp, bahçeye geçmiştim. Çağla ve Selenay'la oturuyordum, burada sohbet ettiğim sayılı insanlardı.

"Vizeler de yaklaşıyor." Diyerek gözlüğünü düzeltti Çağla. Önlerindeki notlara gömülmüşlerdi.

"Anlamıyorum, biz eşek gibi çalışıyoruz ama dersleri sürekli asan sen bölüm birincisisin!" Diye söylendi Selenay.

"Biz buna zeka diyoruz." Ego kokan sözlerimle yüzünü buruşturdu.

"Notların bu kadar iyi olmasaydı, devamsızlıktan bırakırlardı. Ya senin hiç ders çalıştığını da görmüyorum ben." Diye onu destekledi Çağla.

"Sınava girmeden önce çalışıyorum ya."

"Ya on dakika göz gezdiriyorsun!" Çıldıracakmış gibi elini saçlarına götürmüştü Selenay. Erkek popülasyonunun çok olduğu sınıfta sayılı kızlardık.

Sigara yakıp, bakışlarımı etrafta gezdirdim. Kalabalıktı etraf, hava giderek soğuyordu. Üzerimdeki deri ceket pek sıcak tutmuyordu.

İleride ki siyah bir arabanın plakası gözüme takıldı, Alanguva'nın arabalarının plakasıyla aynıydı. Bu arabayı daha önce görmemiştim ancak ona aitti.

Arabadan Pusat Kıraç indi, telefonuyla uğraşıyordu. Çok geçmeden adını bir türlü öğrenemediğim sarışın kız yanına gitti. Geçen Ateş Alanguva'yla odaya çıkan ve sonra gizemli bir şekilde kaybolan kız.

Kız tedirgindi. Elindeki telefonu açmış ve Pusat'a bir şey gösteriyordu. Arkası dönük olduğu için dudaklarını okuyamıyordum. Çantasından bir kağıt çıkardı, elleri titriyordu sarışının.

Pusat kağıdı parmakları arasına aldı ve kız geldiğinden beri ilk defa konuştu.

"Ne zaman aldın bunu?" Demişti yanılmıyorsam. Kızın söylediği şeylerle kafasını ağır ağır salladı ve kağıdı avuç içine alarak buruşturdu. Sarışının duruşu değiştiğinde Pusat'ın dudaklarını artık okuyamıyordum. Çok geçmeden sarışın arabaya bindi, Pusat'ın bakışları yırtıcı bir kartal gibi etrafta gezinmeye başladığında önüme döndüm.

Çağla'yı dinliyormuş gibi görünüyordum. Hissettim, görmüştü beni.

"Sonra ne dedin?" Çağla onu dinlemiş olmama şaşırmış olmalıydı, o sadece Selenay'a anlatıyordu.

"Git ve kendine yeni bir oyuncak bul dedim." Çok yaratıcıydı kızlarımız. Pusat'ın ağzını okurken, aynı zamanda Çağla'nın çalkantılı aşk hayatını dinlemiştim.

Önüme bir gölge düştü, iri bir gölge. Pusat Kıraç. Çağla başımızda dikilen adamı fark ettiğinde susmuştu.

Sigaramdan derin bir nefes alıp, Pusat'a döndüm.

"Ne yapıyorsun burada?" Büyük ihtimalle sarışının ona gösterdiği kağıt tehdit mesajıydı ve Pusat Alanguva'ların güvenlik şefi olarak hemen gelmişti.

Beni görmek onu kuşkulandırmıştı, şu sıralar her yerden çıkıyordum.

"Okuyorum." Rahat cevabımla daha da gerildi.

"Hangi bölüm?"

"Bilgisayar mühendisliği." Önümde açık duran defterde gezindi bakışları. Bir elinde buruşturduğu kağıda bir de defterime baktı.

El yazı analizi yapıyordu, yazan ben miyim diye anlamak için. İyi adamdı da biraz fazla odunsu olduğu için işini incelikle yapamıyordu.

"Kaçıncı sınıf?

"Sorguda mıyım memur bey?" Tatmin olmuş olacak ki bakışlarını kağıttan çekti ve yüzüme dikti.

"Sadece selam vermek istedim, sonuçta çalışanımızsın değil mi?" Sesindeki karanlığı, tehdidi buram buram hissediyordum.

Numaradan bir gülümseme kondurdum yüzüme. "O zaman iyi günler."

"İyi günler." Dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Çağla ve Serenay heyecanla Pusat'ın arasından bakıyorlardı.

"Bu ne ya? Aşırı karizma." Dedi Çağla.

"Sende az değilsin Aşkın." Diyerek güldü Serenay.

"Oradan bakınca flört ediyor gibi mi görünüyorduk?"

"Baksana senle konuşmak için saçma sapan bahaneler kurdu." Dedi hülyalı bir sesle Çağla.

Bu kızlar bu zekayla nasıl Boğaziçi mühendislik kazanmışlardı?

"Ya evet platoniğim olur kendileri."

"Sakın kaçırma bu adamı." Diyen Selenay hala arabasına binmek üzere olan Pusat'ı seyrediyordu.

"Şu boya posa baksana, yüzü de maşallah." Yemişlerdi adamı. Katil, iri Pusat'ı bunların önüne koy, adamı beş dakikada yerlerdi. Güzel taktik aslında.

Sanırım normal kızlarla aramdaki fark buydu. Onlar ben bu adamla sevişir miyim? Ya da bir ilişki yaşar mıyım diye düşünüyorlardı karşı cinse karşı. Bense bu adamı öldürebilir miyim? Dövüşsek şansım kaç olur diye düşünüyordum.

Ben böyle öğrenmiştim; gücün yetiyorsa öldür, zekan yetiyorsa süründür, ancak ikisi de yetmiyorsa oradan koşarak uzaklaş.

***

Mekanın açılmasına az kalmıştı. Dersten çıkınca vakit kaybetmeden gelmiştim. Üstümü değiştirmiş ve henüz vaktim olduğu içi mekanın arka kapısına sigara içmeye çıkmıştım.

Telefonuma bildirim geldi, sisteme yeni bir iş düştüğünü haber veren. İhtiyarın tutarsız halleri yine...

Geceden kalan kanlı görüntüler zihnimi rahatsız ederken gözlerimi yumdum, başımı arkamdaki duvara yasladım. Biraz daha uyumazsam vücudum dayanamayacak ve bir yerde düşüp bayılacaktım.

Keşke şöyle bir gün baygın kalsaydım, tüm hafta uyumasam da olurdu.

Gözlerim kapalıyken bir arabanın önümde durduğunu hissettim. Ve içindeki kişi inmişti.

"Sizi bekliyorum, mekanın arkasındayım. Bir kerede güvenin lan bana. Hallettim diyorum, direk buraya gelin. Hadi çabuk." Gözlerimi açtım.

Arhan Kırgız, Ateş Alanguva'nın arkadaşı. Ailesi Cebenoyan üyesi. Spor arabasına yaslanıp bir sigara yaktı karşımda. Bakışları beni buldu, çapkınca sırıttı. Ateş ve Pusat gibi iri, uzun değildi. Yakışıklı yüzü ve biraz da şeytan tüyü var gibiydi. Oldukça çapkın olduğunu fark etmek için de zekaya gerek yoktu zaten.

Dövüşsek kesin alırdım.

"Merhaba, yeni misin?"

"İki hafta oluyor." Ne kadar sohbet, o kadar analiz.

"Seni fark etmemem tuhaf."

"Her çalışanı tanıyor musunuz?"

"Bu kadar güzelse tabi." Böyle düşüyor muydu? Zavallı herif. Kızlar cidden böyle erkekleri mi beğeniyordu?

Elini uzattı. "Arhan." Elini sıktım, utangaççа.

"Aşkın." İç çekti.

"Aşkım?" Aptal herif, anlamamış gibi yaparak sözde iltifat ediyordu.

"Yok Aşkın."

"Tamam, işte Aşkım."

"Hayır, Aşkın." Bir aptala anlatır gibi hece hece konuşuyordum.

"Aşkım, bir harf için birbirimizi kırmayalım bence." Uzun zaman sonra ilk defa beni bu kadar gıcık etmeyi başarmıştı. Tebrik ederim Arhan.

Sokağa bir araba daha girdi, siyah ve yüksek bir arabaydı. Bugün Pusat'ın kampüse geldiğiyle aynı değildi. Biraz daha pahalıydı aynı markanın bu modeli. Plakaya kaydı gözlerim, Ateş Alanguva geliyordu.

Sönen sigaramın ardından bir sigara daha yaktım aralarındaki iletişimi duymak için. Ancak Arhan yeni sigarayı onun için yaktığımı sanmış olacak ki sırıttı.

"Başın dönmesin?"

"Çalışırken pek vaktim olmuyor." Ateş'in arabası, Arhan'ın spor arabasının hemen arkasında durdu.

Ateş Alanguva sürücü kapısından çıkarken, Pusat'ta arabadan indi. Bakışlarımı boş sokağa çevirdim.

"Ateş artık çalışanları ajanstan mı alıyorsun?" Ateş kaşlarını çattı.

"Ne ajansı?" Dedi Pusat'ta anlamamış gibi.

"Diyorum ki artık mankenlerden mi seçiyorsun çalışanları." Utanmış gibi bakışlarımı yere eğdim. Bu adamın ağzının ayarı hiç yoktu. Hepsinin bakışlarını üstümde hissediyordum.

"Arhan zevzeklik yapma, yukarı çık." Dedi Ateş sakince.

"Ya ne güzel sohbet ediyorduk, değil mi Aşkım?" Gözlerimi irileştirdim şaşırmış ve utanmış gibi, yüzüme mahcup bir ifade takındım.

"Çalışanlarıma yürüme."

"Senin yüzünden geçen bir kızı çıkardık biliyor musun?" Dedi Pusat sinirle.

"Yazık ettiniz kıza, nereden bilsin müşterilerle yatmaması gerektiğini." Dedi Arhan büyük bir rahatlıkla. Ne yani arkadaşıyla yattığı için kızı çıkarmış mıydı? Arkadaşına da dersini vermiş miydi? Hiç sanmıyordum.

"İşletmemin tuvaletinde!" Dedi Ateş dişlerinin arasında.

Tamam, bu biraz iğrençti. Bizde giriyorduk o tuvaletlere!

"Abartma, sonra Aşkım beni yanlış tanıyacak."

"Arhan! Geç içeri ayağımın altında kalacaksın. Getirdin mi?"

"Evet dedik ya." Eğildi arabasına, içinden bir çanta çıkardı. Kalın bir kasa gibiydi, normal çanta değildi. İçinde ileri düzey bir bilgisayar olmalıydı. Dışındaki güçlü şifreleme sistemini görür görmez, çok önemli bir çanta olduğunu anlamıştım.

İçinde ne olduğunu merak ediyordum.

Pusat, Arhan'ı sinirle ensesinden tuttu ve elindeki çantayı aldı. "Emanet ettiğimiz kişiye bak." Diye söylendi kendi kendine. Tahminim doğruydu, çok önemli bir şeydi.

Pusat, Arhan'ın ensesini bırakmadan içeri doğru sürükledi.

"Görüşürüz Aşkım!" Diye bağırdı içeri girmeden hemen önce Arhan.

Ateş Alanguva biraz ileride telefon görüşmesi yapıyordu. Arkası dönüktü ve sesini duyamıyordu. Sigaram az kalmıştı, içeri geçmem gerekecekti.

Son dumanı çekmeden önce, Ateş arkasını döndü ve telefonu kapattı. Bakışları üstümde dikkatlice gezindi.

Bu bakışlarda değişik bir şey vardı, benim gözlerimde olan şey. Çok dikkatliydi, gözleri parmak uçlarımdaki sigaraya takıldı.

Benden şüpheleniyor muydu?

Hayır, sanmıyordum.

Kapıya doğru birkaç adım attığında hemen önümde durmuş oldu.

"Bir sorun mu var Ateş Bey?" Diye sordum çekingen bir ifadeyle.

"Evet, gerçek adın ne?" Bozguna uğradım, beklemediğim bir soruydu. İmkânı yoktu, V'yi bilmesine imkân yoktu.

Olabilir miydi?

Hayır, bugüne kadar hata yaptığım en ufak bir nokta olmamıştı.

Tüm polis teşkilatı ve özel ajanlar peşimdeyken bu adam mı bulacaktı gerçek kimliğimi?

"Anlamadım?" İlk defa ses tonumu ayarlamakta sıkıntı yaşadım.

Ateş Alanguva gür ve kıvrık kirpiklerini kırpıştırdı. Teni bir erkeğe göre fazla pürüzsüzdü, ancak makyaj yapmadığı ortadaydı. Çenesi çok keskindi, çene dolgusu olabilirdi. Hayır, hiçbiri yoktu. Bu adam doğal bir erkek güzeliydi. İri cüssesini devirecek daha iyi planlar yapmam gerekiyordu. Bu adamı yakın mesafede öldürmek çok zordu. En iyisi sniper. Uzaktan sessizce öldürürdüm. Birine de emare bırakmayı vereyim canım!

"Adın Aşkın mı Aşkım mı?" Aptal mıydı bu adamlar? Yakamda yazıyor ya. Ancak Ateş bunu biliyordu sadece az önce arkadaşının bana neden Aşkım dediğini ölçüyordu.

"Aşkın." Bir adım daha yaklaştığında artık kişisel alanımın içindeydi. Ona bakmak için kafamı kaldırmam gerekiyordu, bu çok sinir bozucuydu. Ben uzun bir kadındım!

"Peki Aşkın, mesain başladı."

"Hı?" Diye sordum anlamamış gibi ama çok iyi anlamıştım.

"İşinin başına geçsen iyi olur." Parmaklarımı araladım ve sigara yere düştü. Heyecandan düşürdüğümü sanarak sırıttı.

Bu Cebenoyan'ın liderini gözlerinde fazla büyütüyorlardı sanırım.

"T-tabi." Ya korktuğumu ya da etkilendiğimi sanıyordu.

Geçmek içi ona bir adım yaklaşmam gerekti, gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Derin bir nefes çekti, burun delikleri ve göz bebekleri genişledi. Ya şüpheleniyordu ya aşık olmuştu.

Keskin ve hoş kokusu burnuma dolarken, kolumu hafifçe ona çarparak yanından geçtim. İçeri girmeden önce ona omzumun üstünden baktım.

"İyi akşamlar Ateş Bey."

"Sana da Aşkın." İsmime diliyle baskı yapmıştı. Önüme döndüğümde sırıttım. Bu oyun gittikçe eğlenceli bir hal alıyordu.

En başından beri bu işin uzun soluklu olduğunu biliyordum ancak çok uzun sürmeyecekti. Evinin yakınlarını biraz daha araştıracak ve uygun bir konum bulacaktım. Sonrada kafasına sıkacak ve işini bitirecektim.

Bu düşünce beni heyecanlandırırken derin bir nefes aldım.

Sürekli olarak şu düşünceyi kendime hatırlamak, motivasyon sağlıyordu; Ateş Alanguva parmak uçlarımda ölecekti. Avım ne kadar zorsa o kadar eğlenceli olacaktı ve biz Ateş Alanguva'yla çok eğlenecektik.

4

KANLI YÜZLER

Değişen değiştiğini hissedebilir miydi? Değişmekte büyümenin bir parçası mıydı? Eğer öyleyse büyümek benden çok şey alıp götürmüştü.

Ve bu acımasız değişiklik beni her geçen gün daha azılı bir katile dönüştürüyordu. Artık aldığım canlar, akıttığım kanlar yeterli gelmiyordu. Dahasını istiyordum ancak dahası ne bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım, elimdeki McMillan Tac-50 en sevdiğim oyuncaklarımdan biriydi. Konumum mükemmeldi, her şeyi en ufak detayına kadar hesaplamıştım. Tüfeğin dürbününden hedefi izlemeye devam ettim.

Bir gökdelenin en üst katında, toplantıdaydı. Olduğu odanın her tarafında cam vardı. Etrafta çok olan gökdelenler sayesinde, beni aramak için az seçenekleri olmayacaktı. Önünden geçtiğim tüm kameraların sistemine girerek yine bir hayalet olmuştum herkes için.

Şanslıydım, rüzgar azdı.

Kır saçlı adamı hedefe kilitledim. Rüzgâr hızı değişmez ve hedef hareket etmezken vurulacak en müsait zamandı. Tam kırk üç dakikadır bu mükemmel açıyı yakalamaya çalışıyordum.

Tetiği çektim, tam vuracaktım ki hedef yerinden kalktı. Sabahtan beri oturuyorsun, şimdi mi kalkacağın tuttu ihtiyar?

Odaya birileri girmişti, tüfeğin dürbününü kapıya çevirdim. İçeri giren iki sima da tanıdıktı. Ateş Alanguva ve yaveri. Bu herifler ne halt ediyorlardı silah tüccarının yanında? Gerçi hala tam olarak Cebenoyan'ın amacını bilmiyordum ve bu beni çıldırtıyordu.

Genç kurbanım, yaşlı kurbanımla el sıkıştı. Sıktığı son el genç kurbanımın ki olacaktı. Bir süre izledim onları.

Ateş ve Pusat, ihtiyar adamın karşısındaki koltuğa oturmuşlardı. Odada tam on bir kişi olmuştu onların gelişiyle birlikte. İhtiyar yerine oturduğunda, şükürler olsun ki yeni bir açı belirlemem gerekmemişti. Koltuğuna oturup, arkasına yaslamıştı.

Dürbünüm geç kurbanıma kaydı, konuşuyordu. Yaşlısına döndüm, elini çenesine koymuş dinliyordu. Ona tanıdığım zamanın sonuna gelmiştik.

Ateş ettim, tüfeğin içinde ikiye ayrılan merminin ucu başarıyla ilerledi belirlediğim çizgide. Ve yaşlı kurban artık ölüydü. Sağ şakağından beynine giren mermi çekirdeğiyle birlikte ölmüştü. Odanın içinde büyük bir telaş oluşurken, dürbünümü genç kurbanıma çevirdim. Yanında ki yaveri çok sinir bozucuydu, bence bacağına bir kurşundan sakat kalmazdı.

Ayağa kalktı, cama yakınlaştı. Deli miydi bu herif? Ateş Alanguva camla kaplı duvara yürürken, onu da öldürebileceğimi biliyordum. Tam camın önünde durduğunda, ateş edebilirdim.

Gözleri uzun gökdelenlerin tepesinde geziniyordu. Beni çıplak gözle görmesi çok zordu, imkânsıza yakındı.

Bir an düşündüm, tam da şuan işini bitirmeyi. Canını almam için sadece bir kez daha aynı yere basmam yeterliydi. Ama zamanı değildi.

Gözleri benim olduğum tarafa bakarken kısılmıştı. Görmesinin imkânı yoktu, zaten bedenim duvarın arkasındaydı. Ancak geri çekilirsem, hareketliliği fark ederdi.

Dürbünü tekrar Pusat'a çevirdim ve bacağını sıyıracak ama acıtacak şekilde bir tane daha sıktım.

Bekledim, Ateş'in bakışları Pusat'a döndüğünde hızla tüfeğimle birlikte geri çekildim. Eşyalarımı toplayıp binadan hızla uzaklaştım. Gündüz vakti adam öldürmek birazcık riskli olabiliyordu. Yine de bulunduğum yere izimi bırakmayı unutmamıştım. Kurbanlarımın bedenlerine çizdiğim V harfini bu sefer, az önce namluyu uzattığım duvara çizmiştim. Artık gidebilirdim.

***

Bugün Bahar'ın doğum günüydü. Küçük kızımız on dokuz yaşına girmişti. O da büyüyordu ama hep masum kalıyordu.

Aldığım dijital kol saatini, onun için daha da özelleştirmem çokta uğraştırmamıştı beni. İşe gitmeden önce Bahar'ın yanına gitmem gerekiyordu. Bugün onu göreceğim başka bir vakit olmayacaktı.

Motorumdan indim, buradan direk işe geçecektim. Bugün yine dersi ekmiştim ama keyfi değildi. İşlemem gereken bir cinayet olduğu için ekmiştim.

İçeri doğru yürürken, gözüm rıhtımda gezinirdi. İhtiyar yine her zamanki eski ve küçük teknesinde oturmuş çayını yudumluyordu. Yanına oturdum, yüzüme bakmadı.

"Neden gündüz vakti?" Diye sordu yaşlı sesiyle.

"Geceleri sniper kullanmak pek kolay değil."

"Yaptığın şey çok tehlikeli, ya bir gören olduysa seni o binada?"

"Korkuyor musun yakalanmaktan ihtiyar?"

"Keşke sende biraz korksan. Yakalanırsan en iyi ihtimal müebbet yersin." Hadi ya ben kamu göreviyle yırtarım sanıyordum.

"Yakalanmayacağım."

"Seni onların yakalaması, polisin yakalamasından çok daha korkunç. Sana yapacağı işkenceleri hayal edebiliyor musun? Emin ol senden daha yaratıcı olacaklardır. Bir taraflarını yüzmekle ya da kesmekle kurtaramazsın."

"Ne bu tantana her seferinde? Yaşlandıkça korkaklaşıyorsun."

"Yaşlandıkça, iyileşiyorum. Zekisin ama büyük bir eksiğin var, hissedemiyorsun. Hissedemediğin için hep geride kalacaksın."

"Hissedemediğim için hep önde olacağım." Güldü, bu gülüşü iyi biliyordum. Ve bu gülüşten sonra hep haklı çıkıyordu. Ama bu sefer çıkamazdı.

"Hissizliğine güveniyorsun, ya bir gün hissedersen?"

"Ablam çıktığı gün her şeyi en derinimde hissedeceğim ve o gün biteceğim ihtiyar."

"Ya ondan önce hissedersen? Ya sana hissettiren ablan değil de başka bir şey olursa? Ne yapacaksın?" Bu sefer gülen ben oldum. "Gülüyorsun çünkü hissetmiyorsun. Sen hissedememene güveniyorsun, asla hissetmezsin sanıyorsun. Ve tam da burada kaybedeceksin."

"Kâhin mi olmaya karar verdin?"

"Güçsüzlüğünü yüzüne vurmaya karar verdim." Her şey olabilirdim ama güçsüz değildim! "Güçsüzsün Aşkın ama kendini kandıracak kadar da güçlüsün. Hadi git Bahar'a sarıl, onun için her şeyi yapacak kadar onu sev ama sonra hissizim de. Sen sadece kendini kandırıyorsun."

Ben evreni kandırıyorum.

Ayağa kalktım, içeri girdim. İçeride sadece Naz ve Bahar vardı. Kapı sesi duyduğunda heyecanla yerinde doğruldu Bahar. "Kim o?"

Yanına oturduğumda, kokumu soludu. "Aşkın!" Gelmeyeceğimden korkmuştu, bu küçük kız için doğum günleri önemliydi ancak bu doğum günü hepsinden önemliydi. Çünkü bir daha başka bir doğum günü yaşayamayabilirdi.

Ona hediye olarak bir saat değil de bir kalp vermek isterdim.

"Bak ben gelecek demiştim!" Dedi mutlulukla, Naz'a doğru. Ceketimin iç cebindeki kutuyu çıkardım, Bahar'ın eline verdim. "Hediye mi aldın bana?" Her şeye bu kadar sevinmesi, saflığı ve duruluğu içimde bir şeylere dokunuyordu. Dokunduğu şey ihtiyarı haklı çıkarmaya çalışıyordu.

"Aç." Açtı, eline gelen saate heyecanla dokundu.

"Saat mi aldın bana?" Sevinçle şakıdı yine. Saati elinden alıp, koluna taktım. "Bu saat normal bir saat değil." Kutudaki küçük çipini çıkartıp kulağına taktım. "Etrafında insanlar varken bunu takarsan seni sadece sen duyacaksın. Bu saat sorduğun her soruya cevap verecek. Ve artık tanıdığın insanlarla karşılaştığında sana yanında kimin olduğunu söyleyecek. Saati sese doğru çevirdiğinde, içine yüklediğim yüzlerden isimleri eşleştirecek." Heyecanla sözlerimi dinliyordu.

"Gerçekten mi?" Dedi aşkla saate dokunarak. Saati dudaklarına yaklaştırdı. "Saat kaç?" Diye sorduğunda çipteki mekanik ses "On altı yirmi." Kulağındaki çipi etkinleştirdiğimde sorduğu soruların cevabı direk kulağına gidiyordu biz duymuyorduk.

Rüya kahkahaları eşliğinde boynuma atladı. "Aşkın, bu mükemmel!" Sarılışına karşılık verdim.

"İyi ki doğdun küçük kızım." Dedim fısıltılı çıkan sesimle. Hayatının son demlerini yaşıyordu ve bunu engelleyememek beni çıldırtıyordu. Kalp bulunmuyordu, sıradaydı zaten. Ancak ben tüm gücümü kullanarak başka ülkelerde de kalp arıyordum onun için.

"Biz bugün eğlenmeye çıkmak istiyoruz." Dedi Naz.

"Çıkın ama Bahar'ı yorma."

"Şey aslında lunaparka falan değil başka bir yere çıkmak istiyoruz." Dedi Naz. "Bugün izin aldım, gitmeyeceğim işe. Bahar'ı daha önce hiç gitmediği bir yere götürmek istiyorum. Aslında Bahar istedi, ben başta reddettim." Bu kadar dolandırdığına göre kesin benim izin vermeyeceğim bir yere gitmek isteyeceklerdi.

"Neresi?"

"Şey, senin çalıştığın yere." Dedi Naz. Bakışlarımla gözlerini kaçırdı. Deli miydi bunlar?

"Hayır, öyle bir şey yapmayacaksınız."

"Ya Aşkın ben hiç öyle ortamlara girmedim, çok merak ediyorum." Dedi Bahar umutla.

"Olmaz!" Yüksek sesimden ürkmüştü Bahar. Derin bir nefes aldım. "Dans edemezsin, içki içemezsin, etrafında ne olduğun bile göremezken neyin merakı bu. Konu tartışmaya kapalı, gelmiyorsunuz." Her ihtimali düşünmeliydim, Ateş Alanguva'nın ardından şüpheli durumuna düşebilirdim hatta kimliğim bile ortaya çıkabilirdi! Bu kızların asla benimle orada görünmemesi gerekirdi.

Kendime güveniyordum, başıma gelecek şeylerin korkunçluğu hiçbir zaman caydıramazdı beni. Ama onlar... İmkanı yoktu.

Bahar incinmişti, bunu kırpışan kirpiklerinden ve durulan yüzünden anlamak hiç zor değildi.

"Aşkın, merak ediyorum ve bu benim son doğum günüm olabilir." Sesindeki acı ama her şeye rağmen gülen yüzü kolumu kanadımı kırıyordu.

Yapabilirdim, onları koruyabilirdim. Asla yakalanmazdım! Zaten bu işe girerken kendi adımı kullanıştım, bunları hesap etmem gerekiyordu.

"Hayır, gelmeyeceksiniz!" Dedim son sözümü söylerken yine beynimi dinleyerek. Ardından hızla ayrıldım oradan. Bu kaçık kızların beni dinlemeyeceklerine emindim.

Motoruma binmeden önce ihtiyarın yanına gittim tekrar. "O aptallarla söyle sakın Alanguva'nın mekanına gelmesinler!"

Kafasını sallayarak geçiştirdi beni. "İhtiyar, tehlikeli bu. Farkında değil misin?"

"Sen çok zekisin ya halledersin." Dedi göz kırparak. "Hadi geç kalacaksın." Başından savıyordu beni.

***

Saat ilerlerken, yeni yeni dolmaya başlamıştı mekan. Gözüm sürekli kapıya kayıyordu. O iki salak gelirse gözden kaçırmamalıydım. Gerçi kaçırmazdım.

Çarşambaydı bugün, küçük cumartesi kalabalığı vardı yine, benim bile sayamadığım kadar çok çalışan vardı ancak tamı tamına yetişiyorduk. Bu iş seri katillikten daha zordu!

Atkuyruğu yaptığım alacalı saçlarımdan alnıma kâküllerim dökülüyordu. Terlemiştim.

"Sigara molasına çıkabilirsin." Dedi arkamda, köpek balığı gibi sinsice yaklaşan Selim Bey.

İrkilmiş gibi yaptım, kafamı iki yana salladım. Bugün hiç sigara molasına çıkmamam gözüne batmıştı demek. "Azaltmaya çalışıyorum." Dedim işime devam ederken.

Selim'in inceleyici, beğeni dolu bakışları üstümde gezinirken yavaşça uzaklaştı benden. Gözüm Suat ve Selda'ya uğradı. Suat yine bir müşteriye, Selim'e çaktırmadan yavşıyordu ve Selda'da sessiz sedasız sinir krizi geçiriyordu. Arada Suat, Selda'ya bakarak kıskandığını görüp keyifleniyordu. Geri zekâlıydı bu çocuk.

Kan ter içinde kalmış Suat yanıma yaklaştı. "Gördün mü nasıl kıskanıyor?"

"Evet, aptal onunla olma şansını öldürüyorsun." Sırıtışı yüzünden silinirken dehşet içinde bir bana bir de Selda'ya baktı.

"Yok be öldürmüyorumdur."

"İşine bak hadi."

"Seni ne zaman dinlemesem pişman oluyorum ben ya." O tekrar müşterilerle ilgilenirken arka kapının tarafından gelen iki adamla şaşkınlıktan dikkatimi kaybettim.

Ateş Alanguva ve yaveri Pusat. Burada olmalarından normal bir şey yoktu, Ateş'in burada olması da çok normaldi. Ama Pusat? Bacağından vurmuştum! Bilerek sıyırsam da insan birkaç gün yürümekte sıkıntı yaşardı. Sadece altı saat geçmişti onu vurmamın üstünden ve şimdi buradaydı.

Hem o kadar güzel ayarlamamıştım! Hesaplama bile yapmamıştım tam. Sakat kalsa şaşırmazdım bu kadar.

Sağ bacağında hafif topallama vardı. Bara geldiler, tam önümde durdu ikisi de. Selim'de hemen yalakalığa koşmuştu tabi. Ateş'in bakışları üstümde gezindi.

"Viski." Emir veren tavrı sinir bozucuydu ancak onun gibi birinden beklenecek davranıştı. Şımarık şey.

Viskisini doldururken, içine zehir katsaydım ve bu cinayette burada bitseydi ne güzel olurdu.

"Hoş geldiniz efendim! Bugün gelecek miydiniz? Haber vermediniz, şaşırdım." Dedi Selim aşırı yapmacık haliyle. Yüksek sesteki müzik onları duymamı zorlaştırıyordu.

Pusat yüzünü buruşturarak taburelerden birine oturdu. Canı acıyordu, sırıttım.

"Senden izin mi alacağım Selim?" Dedi Ateş sert sesiyle. Ee dinsizin hakkından imansız gelirdi.

"Yok efendim ne münasebet, genelde hazırlık yaptırırsınız ondan dedim."

"Kaybol Selim, kaybol." Dedi Pusat küfür edermiş gibi ve Selim sanırım ışınlandı. Öyle bir kayboluş.

Müşterilerle ilgilenirken onlardan iyice uzaklaşmıştım. İlerleyen dakikalarda aralarına Arhan'da katılmıştı.

Umarım gelmezdi bu kaçık kızlar ancak geleceklerine emindim. Bahar o şirin suratıyla hepimize istediğini yaptırabiliyordu, kızın süper gücü vardı resmen. Kurbanlarımın önüne onu koysam 'Lütfen ölür müsünüz?' Dese, benden daha çok adam öldürürdü.

Ancak Bahar bunu bilerek yapmıyordu, o kadar zeki değildi. Ya da o kadar kötü kalpli değildi.

Ve kapıda onları gördüm. Naz ve Bahar, içeri girerken kimlik göstermişlerdi. Aşırı yüksek sesteki müzik Bahar'ı rahatsız etmişti bile ancak bunu mimiklerine vurmadı. Naz'ın gözleri etrafta gezindi.

Beni görünce yanıma koşacaklarını bildiğim için barın Ateş'lerin en uzak olduğu tarafına geçtim. Ancak bar yuvarlak olduğu için hiçbir şekilde gözlerinden kaçırma ihtimalleri yoktu. Terli bedenlerin arasında, zorlukla kalabalıktan sıyrılarak yanıma geldiler.

Naz'ın yüzünde çekingen bir ifade vardı, benden tırsıyordu. Bahar'da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle görmediği etrafa bakıyordu sanki görüyormuş gibi. Bara oturduklarında, Naz'ın bünyesini bildiğimden fıçı bira koydum. Bahar'a ise meyve suyu.

"Kusura bakma, Bahar'ı üzemedim." Dedi Naz.

Bahar mavi kısa ve dar bir elbise giyinmişti. Sarı saçlarını kıvırmış ve güzel bir makyaj yapmıştı. Naz bayılıyordu Bahar'ı süslemeye. Ve Bahar her zamankinin aksine oldukça alımlı bir kadın gibi duruyordu. Elbise, görmeyen gözlerinin rengindeydi.

Ters bir bakış attım Naz'a.

"Arkadaşların mı?" Diye sordu yine yanımda biten Suat.

"Evet benim burada olmadığım anlar göz kulak ol, ayrılmasınlar bir yere." Bahar ve Naz bela mıknatısıydı. Burada karakterini biraz da olsa çözebildiğim kişi Suat'tı ve iyi kalpli olduğuna emindim.

"Bende! Merhaba güzellikler." Dedi Naz'a ve Bahar'a bakarak.

"Merhaba." Dedi ikisi de bir ağızdan.

"Böyle güzel arkadaşların var bizi hiç tanıştırmıyorsun Aşkın'cığım." Ters bakışımla, sırıtışı soldu. Bahar'da bize doğru dönmüş gülümsüyordu. Ses çok yüksekti ve konuşmaları algılamakta zorlanıyordu. "Tamam sende güzelsin, üzülme."

Kızlara doğru eğildim. "Gözümden ayrılmıyorsunuz."

"Tamam anne." Diyerek yüzünü buruşturdu Naz.

Yine müşterilerle ilgilenirken, Alanguva'nın tarafına doğru yaklaşıyordum. İlk defa locada değil de burada oturuyorlardı ve konuşmalarını dinleyebilirdim. Tabi bir barın ortasında önemli bir iş konuşacakları yoktu ancak karakterleri hakkında ne kadar bilgi sahibi olursam o kadar iyiydi.

"Aa Aşkım gelmiş." Dedi Arhan.

Utanmış ve hafif kızmış gibi derin bir nefes aldım. "Aşkın."

"Tamam Aşkım." Pusat ve Ateş aynı anda Arhan'a ters ters baktı. Arhan'ın futbol oyuncusu olduğunu öğrenmiştim ve hiç şaşırmamıştım. Çoğu futbol oyuncusu gibi, top peşinde koştuğu kadar kadın peşinde koşuyordu.

"Sex on the beach alabilir miyim?" Diye seslenen müşteriye döndüm. Uzun saçları beline kadar uzanan bir esmer güzeliydi, giyindiği beyaz elbise teninin güzelliğini öne çıkarmıştı. Yoğun makyajı ve estetikli yüzüyle oldukça da alımlıydı. Bakışları sürekli Alanguva'nın tarafına kayıyor ve uzunca süzüyordu.

Burada çalıştığım günden beri öğrendiğim bir şey varsa Ateş Alanguva ya eş cinseldi ya da çok aşık olduğu bir kadın vardı. Hiç aşk adamına da benzemiyordu. Sürekli yanına afet kadınlar gidiyordu ancak o hiçbirine yüz vermiyordu. Belki de tek gecelik ilişki adamı değildi.

İçkisini önüne bıraktım ve diğer müşterilerle ilgilenmeye başladım. Bakışlarım sürekli kızları kontrol ediyordu. Sıkılmışlardı buradan şimdiden. Naz telefonuyla oynuyordu Bahar'da etrafı dinliyordu. Bahar'ın yüzü Alanguva'ların tarafına dönüktü.

Arhan birkaç kez Bahar'a baktı ve sırıttı. Beyinsiz herif Bahar'la bakıştığını sanmıştı. Alanguva yanındaki aptallarla nasıl buraya kadar gelmişti?

Esmer kadın Ateş'e yakınlaştı, kulağına bir şeyler söyledi. Ateş Alanguva bir robot gibi kadına baktı aralarında uzun bir bakışma geçti ve kadın arkasını dönüp gitti.

Ateş Alanguva bana doğru baktı. İşaret ve orta parmağını birleştirerek gel işareti yaptığında yanına yakınlaştım. Ancak o sesini duyacağıma inanmamış olacak ki barın tezgâhına yaslandı. Sesi tenime çarpacak kadar yakınlaştı. Erkeksi, parfümle karışık kokusu istemsizce ciğerlerime doldu. "Kadehimi boş görmeyi sevmem." Peki, bunu söylemek için bu kadar çekici olmaya çalışmana gerek var mı Alanguva?

Tamam, kabul etmek gerekirse çalışmasa da çekiciydi. Acaba şüphelenmişti de cazibesini üstümde mi kullanıyordu? Yok be o kadar da salak değildir.

Ancak ben etkilenmiş taklidi yapabilirim.

Derin bir nefes aldım, o benden uzaklaşana kadar uzaklaşmadım ve bakışlarımı kaçırdım.

"P-peki efendim." Cehennemde de zebaniler boş bırakmaz artık kadehini. İfadesiz yüzüyle tepkilerimi izledi. Kadehini hızla yenilerken, bakışları bir an olsun üstümden ayrılmadı.

Parmağım, silah kullanırken biraz zarar görmüştü. Ancak parmaklarıma taktığım gümüş rengi abartılı yüzükler yüzünden bunu

asla göremeyecekti. Bakışları yüzüklerimde dolaştı, ardından uzattığım kadehi aldı. Tam başka bir isteği var mı diye soracaktım ki kadehi kafasına dikti ve saniyeler içinde bitirdi.

Bardağı sertçe bara vurdu ve önüme itti.

"Yavaş git." Dedi Pusat. "Gebereceksin bir gün." Ateş ona ters bir bakış atmakla yetindi. Kızlara bakamıyordum, Alanguva sürekli kızları kontrol ettiğimi anlasın istemiyordum.

Kadehi yeniledim. Az önce bitirdiği gibi saniyeler içinde bu bardağı da bitirirken bakışlarını bir an olsun üstümden ayırmıyordu. Derdi neydi? Bir şeylerden mi şüphelenmişti?

"Gel odaya geçelim." Dedi Pusat ancak Ateş kafasını iki yana salladı.

"Burada kalacağım."

"Zıkkım iç Ateş, zıkkım." Dedi Pusat ve bana da ters ters baktı. Hissetmiş miydi bacağını yaralayanın ben olduğumu?

O sırada Arhan yanlarından ayrıldı. O tuvaletlerin olduğu koridora girerken dayanamayarak kızların oturduğu yere baktım. Orada değillerdi!

Büyük ihtimalle tuvalete gitmişlerdi ve Arhan sabahtan beri Bahar'la bakıştığını sandığı için peşinden gitmişti. Tabi ya o yüzden dakikalardır hiç konuşmuyordu.

Bahar ürkebilirdi, hemen yanına gitmem gerekiyordu.

Önümde zıkkımlanan Alanguva'ya baktım. Bir adam yanımıza yaklaştığında, siparişini aldım ve hızla hazırlayıp Ateş manyağına görünmeden bardan çıktım.

Uzun koridora girip, kadınlar tuvaletine hızlı adımlarla yürüdüm. Tam içeri girecektim ki yan taraftaki depodan sesler geldi.

"Neler oluyor?" Bu Arhan'ın sesiydi. Hızla açtım demir kapıyı.

Bahar kalbini tutarak yere serilmişti, Arhan'da başında endişeyle ona bakıyordu.

"Bahar!" Bilinci kapanıyordu. Terlemişti, nefes almakta zorluk çekiyordu. Kalp krizi geçiriyor olabilirdi. Kalp krizi hasta ne kadar genç olursa o kadar tehlikeli olurdu.

Nabzını kontrol ettim. Hemen hastaneye gitmemiz gerekiyordu.

"O-ona ne oldu?"

"Sana sormak lazım aptal herif!"

"Anlamadım ki." Bahar'ın ince bedenini kucağıma aldım. Arhan bana şaşkınlıkla bakıyordu. Dar, eski masaların ve temizlik eşyalarının olduğu odadan çıkar çıkmaz Naz'ı gördüm. Endişeyle etrafa bakıyordu, bakışları bizi bulduğunda çığlık attı.

"Bahar!"

"Sakin ol." Dedim soğukkanlılıkla ancak sözlerim aksine neredeyse koşuyordum.

"Benim arabamla gidelim, arka kapıdan çıkalım." Dedi Arhan. İtiraz etmedim şuan en hızlı yol buydu.

Kalabalığın kenarından hızla geçerken Arhan önde yolu açıyordu. Yanından geçtiğimiz herkes dönüp şaşkınlıkla bakıyordu.

Hengâmeyi fark eden Ateş ve Pusat önümüzü kestiler. Acil durumdu görmüyorlar mıydı?

"Ne oldu?" Diye sordu Ateş.

"Benim yüzümden sanırım." Dedi Arhan. Pusat hızla bana doğru geldi ve teklifsizce kucağımdaki Bahar'ı aldı. Ateş ters ters Arhan'a bakarken Pusat en önde koşar adımlarla ilerledi. Bu adam nasıl yürüyordu? Beyaz Hulk.

Mekanın arka kapısından çıktığımızda Pusat, Alanguva'nın arabasının arkasına bıraktı. Hızla Bahar'ın yanına bindim. Sürücü koltuğuna Ateş geçerken Arhan ve Naz başka bir arabayla bizi takip etmeye başladılar.

Kulaklarım uğulduyordu. Bahar'ın kapalı gözleri nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Camları açın!" Üstündeki elbisesinin yakasını biraz daha açtım. Soğuk hava arabanın içini saniyeler içinde doldururken bakışlarımı Bahar'ın cansız yüzünden alamıyordum. Sık sık nabzını ve kalp atışlarını kontrol ediyordum. Nabzı zayıftı.

Bu kadar erken değil küçük kızım, bugün değil.

"Kalp rahatsızlığı mı var?" Alanguva'nın sesiyle kafamı kaldırdım, dikiz aynasında kesişti gözlerimiz.

"Evet."

"Arkadaşın mı?" Diye sordu Pusat.

"Evet."

"Ne halt yemişte kızı krize sokmuş bu pezevenk?" Diye mırıldandı Ateş.

"Dedim ben kafasına sıkalım diye, başımız rahatlardı. Döl israfı puşt herif" Dedi Pusat biraz daha abartılı küfürler ederek. "Dilaltı falan yok mu buralarda?" Diyerek arabanın torpido gözünü karıştırdı Pusat.

"Aynen amına koyayım her gün dilaltı atıyorum ben." Dedi Ateş sinirle.

Karşımda endişeden eli ayaklarına dolanmış iki adam beni bu gece bir kez daha şaşırttı. Neden umursuyorlardı ki? Kendinize gelin mafyasınız siz.

Arkadaşları neden olduğu için suçlu hissediyor olabilirlerdi. Ancak karşımda hiçte haftalar önce soğukkanlılıkla adam öldürmüş o iki ürkünç adam yoktu.

"Ne bileyim kızın haline baksana rengi gitmiş, dudakları morarmış." Öyleydi, kendine gelmiyordu Bahar. "Hep senin yüzünden, aynen daha yavaş sür." Dedi Pusat.

"Lan göt herif, sen sürseydin o zaman." O kadar alkol almışken nasıl bu kadar iyi araba kullanabiliyordu? Oldukça da hızlıydı araba.

"Benim bacağım bu halde olmasaydı, kızı şimdiye çoktan yetiştirmiş hatta taburcu etmiştik." Dedi Pusat hayıflanır gibi.

Yutkundum. Derin bir nefes aldım. Arabayı bende sürebilirdim, hem de bu iki aptal adamdan daha hızlı.

Çok geçmeden acile varmıştık, acil müdahaleye alınırken bizde dışarıda kalmıştık. Naz ve Arhan'da gelmişti bizim ardımızdan. Naz'ın gözleri kıpkırmızıydı.

"İyi olacak mı?"Diye sordu hıçkırıkları arasında.

"Olacak.

Arhan kafasını yerden kaldırmıyordu suçlu bir çocuk gibi. Pusat, Arhan'ın omzunu sertçe tuttu.

"Ne yaptın lan kıza piç herif?"

"Ya bir şey yapmadım." Dedi Arhan renkli gözlerini kırpıştırarak bir çocuk edasıyla. Yüzüne gelen kıvırcık saçlarını arkaya itti. "Biz bakışıyorduk, baya oturduğu andan itibaren kesişmeye başladık. İş atıyor sandım, bende ona atıyordum. Yani yakışıklı adamım sonuçta, o da beğendi beni. Sonra niye öyle oldu anlamadım."

"O kör!" Dedim hala anlamamış olduğunun verdiği sinirle. Arhan'ın gözleri irice açılırken yüzü daha da mahcup bir hale büründü. Diğer iki adamında bakışları hızla bana döndü.

"Ama bana bakıyordu, gülümsedi bana."

"Hayır, aptal sana gülümsediği falan yoktu o hep gülümser." Bir insan bu kadar beyinsiz olamazdı. "Sonra ne yaptın?" Sakin kalamıyordum.

"İşte tuvaletin oraya gidince onu düşürmek için bende peşinden gittim. Kapıda da bana bakıyordu ayrıca! Sonra tamam dedim, düşürmüşüm ben bu kızı. Kolundan tutup depoya çektim, tam konuşup öpecektim ki bağırıp kalbini tuttu. Sonra da sen geldin zaten."

Korkudan kalp krizi geçirmişti.

Pusat sert bir yumruğu Arhan'ın yüzüne geçirdi. Arhan duvara tutunmasa yere düşecekti.

"Tacize mi başladın şimdi de pezevenk?" Diye kükredi Pusat o iri cüssesiyle, daha da korkunç görünürken. Ateş konuşmuyordu, sert gözlere bakmakla yetiniyordu.

"Ya Allah belamı versin öyle bir niyetim yoktu, onun da gönlü var sandım." Dedi Arhan patlayan dudağından akan kanı silerken.

"Niyetini alır götüne sokarım!" Arhan üzgünce duvara yaslandı.

Avuçlarım kaşınıyordu, öldürene kadar dövmek istiyordum. Bahar'ın bilinçsiz hali aklıma geldikçe daha da sinirleniyordum. Sakinleşmeliydim, her şeyi mahvedecektim yoksa.

Nikotine ihtiyacım vardı. Kendimi hızla dışarı attım ve pantolonumun cebindeki sigara paketini çıkardım. İçinden bir dal alarak dudaklarıma yerleştirdim, çakmak yoktu. Gözüm etrafta gezindi çakmak bulmak için.

Ateş acilin çıkışından çıkmış bana doğru geliyordu. Dudaklarımda sigarayı ayırmadan sırtımı arkamdaki duvara yasladım. Yanıma vardığında, dudaklarımdaki sigaraya baktı hemen ardından çakmağını çıkardı. Çakmağı bana vermedi, kendi yaktı. Öne doğru eğilerek sigaramı yaktım hemen, derin bir nefes çektim içime.

Alanguva'da sigarasını çıkardı ve yaktı. Şiddetli rüzgâr, düzgün koyu kahve saçlarını dağıtmıştı. Spor gömleğinden başka bir şey yoktu onu ısıtacak. Keskin bakışlarını ileride bir noktaya dikmiş, yine ifadesiz bir maske altındaydı.

Oynamaya devam edebilirdim, onunla konuşabilirdim ancak çok halsiz hissediyordum. İhtiyarın sözleri aklımda çınlıyordu ardından Bahar'ın bedeni. Daha da derin bir nefes çektim sigaradan. Alanguva'nın bakışları bana döndü.

"Çok güçlü olduğunu mu sanıyorsun?" Rüzgâr sesine karıştı o kalın ve güzel ses tonu. Sanmıyorum, öyleyim. Yüzüne boş boş bakınca tekrar bakışlarını önüne çevirdi ve devam etti. "Önce bira kasaları sonra küçük bir kız. Ne görsen kucaklıyor musun?"

Uzun boyum ve sporla her daim dinç olan vücuduma güveniyordum.

"Çok cinsiyetçi bir yaklaşım."

"Hayır, değil. Boyuna bakar mısın? O kızı Herkül gibi kucaklamış koşuyordun. Gücün takdire şayan." Dikkatini çekmiştim yine, artık daha çok sorgulayacaktı.

"O an bunu düşünmedim ama şimdi belim ağrıyor." Ağrımıyordu. "Buraya kadar gelmenize gerek yoktu." Dedim zorlukla oyunuma devam ederek.

"Gereklilikten gelmedim." Dedi tok sesiyle ancak bir açıklamada bulunmadı.

Atkuyruğu yaptığım saçlarım gevşemişti. Sigara olmayan elimle çıkardım tamamen tokayı. Saçımın kokusu rüzgârın vurmasıyla burnuma doldu. Alanguva kafasını çevirip bana baktı kısa bir anlığına, çattı düzgün kaşlarını.

Kokumu tanımasına imkân yoktu. Seher Yıldız rolündeyken bir ton parfüm sıkmıştım. Sigarayı yine dudaklarıma aldım, yoğun bakışlarından heyecanlanmış gibi kaçırdım gözlerimi.

Üşüyordum, üstümdeki tişört beni bu soğuk havada iyice savunmasız bırakıyordu. Nefret ediyordum soğuktan ancak ihtiyaç duyuyordum. Vücudumu, zihnim, gücümü dinç tutuyordu.

Bahar'ın başına bir şey geleceğini bilmem gerekirdi, anlamam gerekirdi. Bu aptal herifle uğraşıyor olmasaydım onu koruyabilirdim, erkenden fark edebilirdim.

Sigaralarımız aynı sıralarda biterken, aramızda hiç konuşma geçmeden içeri girdik. Naz hala ağlıyordu. Arhan kafasını eğmiş üzgünce

karşısındaki duvarı seyrediyordu. Pusat ise oturmuş, Arhan'a kötü kötü bakıyordu.

Acilde Bahar'la ilgilenen doktor yanımıza geldi. "İyi mi?" Diye sordum.

"Evet, kalp yetmezliği var sanırım? Kalp krizi geçirmiş ve bu kalbini daha fazla yormuş. Acilen kalp bulunması gerek aksi takdirde çok dayanamaz." Zorlukla bir nefes aldım. "Şimdi durumu iyi, bu gece müşahede altında kalabilir. Hastayı odaya alıyoruz, görebilirsiniz."

Bahar odaya alınırken Naz'da başımda durmuş ağlıyordu. "Ne yapacağız Aşkın? Onu kaybediyoruz." Makyajı ağlamaktan akmış, buğday teni siyaha bürünmüştü. "Bir şey desene, o aklını çalıştır ve beni rahatlatacak bir şeyler söyle."

"Seni rahatlatamam, kalp bulamıyoruz ve Bahar ölecek! Alıştır buna kendini." Dedim kısık seste, kulağına doğru. Ağlaması şiddetlenirken öfkeyle baktı bana. Ardındansa koşar adımlarla uzaklaştı.

Üç çift meraklı gözün bakışları üstümdeydi. Bu heriflerin hayatıma bu kadar dahil olmamaları gerekiyordu!

Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu.

"Beni şikâyet edecek misiniz?" Diye sordu Arhan.

"Bahar'a kalmış." Dedim elimi saçlarım arasından geçirerek. Bahar'ın şikayet etmeyeceğine emindim.

"İçeri tıksınlar da başımız rahat etsin." Dedi Pusat hemen ardından hızla kalktı yerinden. Bu kalkış canını yakmış olacak ki yüzünü buruşturdu. "Beni vuranı var ya ters yatırıp düz sikeceğim." Dedi acı içinde.

Hemen yanındayım aptal herif, sıkıyorsa siksene.

Ateş'in bakışları üstümdeydi. Bu herifte niye sürekli bana bakıyordu? İyice gerilmiştim ancak belli etmedim. Şaşırmış gibi Pusat'ın bacağına baktım.

Bahar'ı aldıkları odaya girdiğimde, üçü de peşimden gelmişti. Bahar, gözleri yarı kapalı yorgunca yatıyordu.

"Bahar?" Sesimi duyduğunda yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Aşkın?"Yanına yaklaştım, elini avuçlarım arasına aldım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Göğsüm acıyor." Dedi gülümsemesinin ardında yatan acıyla.

"B-ben çok özür dilerim." Dedi Arhan. Bahar sese doğru baktı. "Barda oturuyordun bakıştığımızı sandım, görmediğini bilmiyordum. O yüzden seni çektim birden, böyle olacağını düşünemedim. Beni şikayet edebilirsin, ne gerekiyorsa yaparım." Bahar'ın gülümsemesi hiç silinmedi.

"Sorun değil. Yanlış anlaşılma olmuş." Pusat şaşkınlıkla Bahar'a bakıyordu, Ateş ise her zamanki yüz ifadesindeydi. Ancak onun bakışları hala sadece benim üstümdeydi. Ters ters baktığımı fark etti ancak kaçırmadı bakışlarını.

Benden şüpheleniyordu, bu dikkatin başka bir açıklamasını bulamıyordum. Etkilenmiş olduğunu da sanmıyordum, çok daha dikkatli olmam gerekiyordu.

"Ya bu adam seni hastanelik etti, ne demek şikayetçi olmuyorum." Dedi Pusat. Bahar bu sefer kafasını Pusat'a doğru çevirdi. Elimdeki eli yavaşça kaydı ve kalbine gitti.

Pusat onun gözlerine bakarken, onda hiç görmediğim bir ifadeye büründü. Acıma değil de hayranlık gibiydi.

"Ne kadar güzel bir ses tonunuz var." Dedi Bahar, çapkın Bahar.

Pusat şaşırdı, bakışlarını kaçırdı. "Teşekkür ederim." Koca devi utandırmıştı.

"Ancak çok konuşmayın, bir şeyi beğendiğimde kalp atışlarım hızlanıyor." Dedi eli hala kalbindeyken.

Pusat şaşkın şaşkın Bahar'a baktı. Karşımda hiçte psikopat bir katil durmuyordu şu vakit. "P-peki. Ben konuşmam o zaman hiç." Flört mü ediyorlardı? Bahar Hanım'a bak sen.

"Yaşı yetiyor muydu da mekana almışlar?" Diye sordu Ateş bana doğru.

Benim yerime Bahar cevap verdi. "Evet, bugün on dokuz oldum biliyor musunuz?" Diyerek şakıdı. On altı yaşında olduğunu söylese herkes inanırdı. Çelimsiz ve kısa vücuduyla sağlıksız görünüyordu.

"Gidelim artık." Dedi Ateş.

"Ben tekrardan çok özür dilerim. Numaramı buraya bırakıyorum, ne olursa olsun arayabilirsin." Diyerek iç cebinden çıkardığı kartı yatağın üstüne bıraktı Arhan.

Pusat hala hareketsizce Bahar'a bakıyordu.

"Hadisene." Dedi Ateş, Pusat'a. Pusat bir rüyadan uyanmış gibi dalgıncasına ayırdı bakışlarını Bahar'dan.

"Sizi bırakmamızı ister misiniz? Ya da bir araba gönderebiliriz." Diye teklifte bulundu Arhan.

"Bu gece buradayız gerek yok." Odadan çıkmadan önce son kez Ateş Alanguva'yla kesişti bakışlarım. Odadan çıkana kadar bakışlarını üstümden ayırmadı.

"Kimdi bu adamlar?"

"Patronum biri, diğerleri de arkadaşları." Dedim Bahar'ın yanına oturarak.

"İyi adamlara benziyorlar."

"Hayır, onlar kötü adamlar."

"Öyle mi buna kim karar veriyor?" Ben. Beni tutan adam.

Bahar haklıydı, onlar gerçekten kötü adamlar mıydı? Bu gece gördüğüm adamlar hiçte mafyatik değillerdi.

Biliyordum, bu işin sonunda hepsinin ölü olacağını biliyordum ama bu gece için bir şans veriyordum. Ateş'i sıkı takibe alacak ve gözlerimle gördüğüm gerçek kötülüklerin ardından öldürecektim. Bana kalırsa bugün bir silah tüccarıyla görüşmeleri bile yeterliydi ama Bahar için değildi.

"Yakışıklılar mıydı? Sesini beğendiğim çok yakışıklı gibime geldi." Dedi munzur bir ifadeyle.

"Adam senin dört katın falan. Bacak boyuna anca geliyorsundur." Kıkırdadı.

"Kaç yaşında?"

"Ne bu merak nüfusuna mı geçireceksin?"

"İşte bırakmıyorsunuz dışarı çıkıp iki insanla tanışayım sonra duyduğum ilk çekici sese düşüyorum. Hepsi sizin suçunuz."

"Çok çirkin, sadece boyu var. Böyle dişsiz, kel, kırk yaşında bir de evli sanırım parmağında yüzük var." Tamam, Pusat görünüş olarak beyaz atlı bir prens olabilirdi ancak Bahar o geniş hayal dünyasında bunu kurmamalıydı. Çok fazla insanla tanışmıyordu, şimdi Pusat'ı kendi zihninde şekillendirip ona aşık olabilirdi. Ölmeden önce yapmayı istediği tek şey aşık olmaktı.

Ama aşık olduğunda ölecekti.

Naz odaya girdi, yüzü hala rezil bir haldeydi. Makyajla belirginleştirdiği seyrek kirpiklerini kırpıştırdı. Bir bana bir Bahar'a baktı.

Bahar saatini sese doğru çevirdi. "Naz?" Dedi kıkırdayarak. "Ben bunu çok sevdim Aşkın, bugün Deniz ağabeyi şok ettim."

Naz geldi ve Bahar'ın diğer tarafına oturdu. "Neden bu kadar sessizsiniz?" Diye sordu Bahar neşeli sesiyle.

"Yorgunuz." Dedi Naz pürüzlü sesiyle.

"Benim yüzümden mi yoruldunuz?"

"Yok, ben geceleri uyuyamıyorum adam öldürmekle meşgul olduğum için. Sonra tüm gün çalışıyorum ondan." Sözlerimle ikisi de kıkırdadı.

"İşte bende her gece ameliyata koşuyorum ondan." Dedi Naz, Bahar biraz daha güldü. "Yalnız onlar ne yakışıklı adamlardı öyle. Maşallah, bunlar adamsa bizim evde beslediklerimiz ne."

"Büyük baş onlar." Gülüşmeleri çoğaldı.

"Ya Aşkın bana birinin kel, dişsiz ve yüzüklü olduğunu söyledi." Dedi Bahar. Naz gözlerini kısarak bana baktı.

"Adamlar bir içim su, boy pos yakışıklılık... Üçü de birbirinden iyiydi yani. Maşallah Allah sahipilerine bağışlasın."

Onlar o üç adamın dedikodusunu heyecanla yaparlarken, bende onları seyrettim. Birini öldürmek için onlara yaklaştığımı bilseler benden nefret ederler miydi?

Bahar haklıydı, kim karar veriyordu kötülüğe? Hayatımdaki en kötü bendim. Para karşılığı insanları öldüren biri... Etimle kemiğimle batmıştım kötülüğün içine. Çıkamayacaktım, kendimi kandıracaktım. Çiçek değil de kan kokusu severken asla insan olmayacaktım. Duygusuz bir ölüm makinasıydım.

Hep ablam çıktıktan sonrasını düşünüyordum, o çıktıktan sonra düzelecektim sözde. Ama ablam çıktığında hala onun temiz yüzüne bakacak yüzüm olacak mıydı?

Özür dilerim abla, tüm yüzlerim kan oldu.

5

ATEŞ PARÇASI

Her başlangıç bitmek içindir, her bitiş yeniden başlamak içindir.

Her gün yeniden başlıyor, her cinayette yeniden bitiyordum.

Saçımdaki kan kırmızısı, tül perukla aynı renkte sürdüğüm ruj dudaklarımı dolgunlaştırmıştı. Kırmızı elbise, vücudumu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Yüz hatlarımı değiştiren bir makyajla bu gecede farklı biri olmuştum. Bugün ki kimliğim bir fahişeye aitti.

Üstümdeki ince trençkot çıplaklığımı gizliyordu. Ellerimde elbisemle aynı renkte eldivenler vardı. Cebonayan bir toplantı düzenliyordu, üyeler dünyanın dört bir yanından bu toplantı için gelmişti. Ve yeni kurbanım üyelerden biriydi, dün gece Amerika'dan dönmüştü. Önünde durduğum, beş yıldızlı otelin sahibiydi. Bu gecede hep mesaj atıp kadın istediği yakın arkadaşından bir kadın istemişti.

Sisteme girip, mesajları kendime yönlendirmiştim. Odasında beni bekliyordu kurbanım. Ve bu sefer kameralar için endişelenmeme hiç gerek yoktu. Adam odasına fahişe çağırdığı için tüm kayıtları devre dışı bırakmıştı yarım saat önce.

Uzun topuklu ayakkabılarımla boyum iyice uzamıştı, otelin pahalı zemininde ses çıkarıyordum. Gören bir daha dönüp bakıyordu.

Oda katı, numarası, her şey belliydi.

Arka kapıdan girmiştim ancak yinede lobiye yakın geçmem gerekiyordu. Birkaç çalışan ve lobiden geçen tek tük insanlar dışında çokta kalabalık değildi. Önümde eskortluk eden bir çalışan vardı. Asansörden indiğimde önümdeki takım elbiseli, iri adam durdu.

"Üstünüzü aramam gerek."Anlamamış gibi davrandım. Sonuçta bu gece pek Türkçe bilmiyordum. Söylediğini birkaç kez daha tekrarladı, yüksek sesle tekrarlayarak. Sanki bağırınca dilini çözecektim. Kollarımı iki yana kaldırdım. "Üstündekini çıkar." Dediğini yaptım. Üstümdeki mini kırmızı elbiseyle kaldım. Mide bulandırıcı bir arzuyla üstümde gezindi bakışları.

Elleri ilk önce kollarımda ardından bedenimde gezinmeye başladı. Göğsümde ve kalçalarımda gereğinden fazla oyalanan ve zevkle dokunan elleri bu gecenin sonunda yerinde olmayacaktı.

Ellemesi bittikten sonra ben önde o arkamda yürümeye devam ettik. "Soldan." Dedi karşımıza yine çıkan bir koridorla.

Sola adım attığım sırada bir bedenle çarpıştım. Çarpışmanın etkisiyle dengemi kaybederken, reflekslerim hızla bana çarpan kişiye saldırdı. Onu ittirip, boğazına kolumu dayadığımda ne yaptığımı fark etmek için geç kalmıştım.

Ve karşımdaki adam Ateş Alanguva'dan başkası değildi. Dolaplar dönüyordu, dolapların içinde tilkiler vardı. Ateş Alanguva benim farkımdaydı, sürekli karşıma çıkmasının bir açıklaması olamazdı.

Siyah lens takılı gözlerime baktı, keskin bakışlarıyla. O da reflekslerinin kurbanı olmuş olacak ki, kolumdan hızla kurtulup, beni bile şaşırtacak bir hırsla göğsümü duvara dayamış ve arkama geçmişti.

Göğsünü sertçe sırtıma dayamış, koluyla da enseme baskı yapıyordu.

"Kim bu? Ajan mı?" Diye sordu kalın sesi, bana eskortluk eden korumaya.

"Karaca'nın misafiri efendim." Duyduğu sözle bıraktı beni. Az önce yüzümü saniyelik görmüştü, yüzümü incelemesi hiç iyi olmazdı. Dikkatli bir adamdı, yüz hatlarımı değiştiren makyajım olsa da simamla

en ufak bir ilişki kurmamalıydı. Gözlerine bakmadım, saçlarımı yüzümün önüne aldım.

"Прости." (Özür dilerim.) Dedim ancak Rusça konuştum ve sesimi olabildiğince kalınlaştırdım.

Ateş Alanguva'nın bakışları üstümdeydi, sarıya çalan gözleri dikkatlice inceliyordu."Karacaya söyle böyle bir kadını odasına alırken dikkat etsin." Adam cevap vermedi, büyük bir ciddiyet ve biraz da korkuyla Alanguva'ya bakıyordu.

Alanguva yanımdan geçerken, saniyelik bir an bana doğru eğildi. Sadece benim duyabileceğim bir sesle konuştu. "часть огня"

Sözleriyle şaşırdım, belli etmemeye çalıştım. Zaten o da sözünü tamamlar tamamlamaz hızla uzaklaştı yanımdan. Ateş parçası demişti, şuan kızılım diye laf atmış olabilirdi. Bu kadar zeki olmasaydım bunun olduğunu düşünebilirdim ancak düşünemiyordum.

Bu an ilk andı, zekamdan şüphe ettiğim ve kendi oyunumda kendimi yabancı hissettiğim.

Daha önce hiç hissetmediğim bir yenikliği tadarken çoktan gözden kaybolan adamın arkasından baka kaldım.

Neler oluyordu? Her şey bir tuzak olabilir miydi?

Belki Alanguva bile tutmuş olabilirdi, beni yakalamak için. V'yi yakalamak için. Varlığımın ve peşinde olduğumun farkındaydı ancak detayları çözemiyordum. Her uçuk ihtimal zihnime uğramadan geçmiyordu.

Koridorun sonuna geldiğimde, çift kapılı pahalı odanın kapıları açıldı. Bakışlarıyla beni yiyen koruma kapıda kaldı. Topuklularımla odanın mermer zemininde yürüdüm.

Karaca, otuz yedi yaşında baba parası yiyen zengin bir adamdı. Her türlü kaypaklığı yapacak potansiyele sahip bir karaktersizdi de.

Odanın ortasındaki yatakta, üstünde koyu renk bornozuyla oturuyordu. Aç bakışları iştahla üstümde gezindi.

"Hiç bu kadar güzeli gelmemişti."

"Ben pek anlamıyor Türkçe." Ses tonumla daha da değiştirdiğim konuşmam karşısında güldü. Ayağa kalktı, elimdeki ceketimi aldı ve koltuğun üstüne bıraktı. Biraz daha yakından inceledi vücudumu.

Boyu omzuma geliyordu. Çelimsiz kara kuru bir şeydi Karaca.

"Tam ağzıma göresin." Biçimsiz elleri çıplak omzumda gezindi.

Bu onun tarzı değildi, gelmeden önce epeyce bir araştırma yapmıştım. Mazoşist'di ve acı çekmeyi seviyordu. Çift kapılı, koyu kahve dolabı açtı. Dolabın içi Gray'in oyun odası gibiydi. Kırbaçlar, maskeler, toplar, kelepçeler ne pislik ararsan vardı.

"Ne yapacağını biliyorsun değil mi?" Sorusuna kafamı olumlu anlamda sallayarak gülümsedim. Elim omzuna gitti, aşağı doğru ittim ve önümde diz çöktü. Dudaklarımı süsleyen kırmızı ruja hayran hayran baktı.

Koca dolabından kelepçelerini çıkardım, bileklerini arkadan kelepçeledim. Seyrek saçları omzuna kadar düz ve uzundu. Kırbaçlardan birini aldım elime, deri eldivenimle sıkıca sardım. Dudaklarını dişlemiş, kendinden geçercesine bir arzuyla bana bakıyordu. Ağzının içine siyah demir topu koydum, sesini kesecekti. Başının arkasından taktım, bornozunun arkasını indirdim. Çirkin, kuru ve zayıf sırtı ortaya çıktı.

Nefes nefese kalmıştı heyecandan. Gözlerini vücudumdan ayıramıyordu. Elimdeki kırbaç onu daha da tahrik ediyordu. Yavaş adımlarla arkasına geçtim, sırtına bir kez vurdum. Vücudu gerildi ve inledi. Acı inleyişleri çok duymuştum, bu onlardan çok uzaktı.

Bir kez daha indirdim sertçe. Ne kadar sert vurursam o kadar zevk alacaktı, uzatmanın manası yoktu. Sadece belirlediğim saatin dolmasını bekliyordum.

Uzun saçlarına parmaklarımı daldırdım, sertçe çektim. Kulağına yaklaştım.

"Bana Cebenoyan hakkında bilgi ver, acısız öl." Gözlerinde büyük bir korku dalgası geçti. Değişen konuşmama şaşırmış ve artık her şeyin bir oyun olduğunu anlamıştı. Kafasını korkuyla iki yana salladı. "Konuşacak mısın?"

Tereddütle salladı başını olumluca bu seferde. Ancak beni inandıramadı, ağzını açtığım an yardım isteyecekti. Sürekli olarak kapıya bakıyor, terliyor ve yutkunuyordu. Her insanın yapacağı gibi kurtulma şansını hesaplıyordu. Buradan ekmek çıkmazdı bana.

Kırbacı boynuna doladım, sıktım büyük bir güçle. Bedeni amansızca çırpınırken, daha da sıktım kırbacı. Dakikalar içinde nefessizlikten öldü. Nabzını son kez kontrol edip ayağa kalktım.

Odanın bir ucunda yemek masası vardı, temiz bıçaklardan birini elime aldım. Karaca'nın cansız bedeninin yanına diz çöktüm. Saç dibinden başlayarak kaşlarının birleşim yerine kadar çizdim ve aynı çizgiden bir tane daha yaptım. Artık alnında kanlı bir V harfi vardı.

Odanın çıkış kapısına yürüdüm hızlı adımlarla, kapıyı açtım ve az önceki adamın hala tahmin ettiğim gibi orada olduğunu gördüm. Kaşlarını çatarak baktı bana.

Korkuyla nefes nefese baktım ona. "Ben almak duj..." Dedim ancak daha fazla devam edemiyormuş gibi baktığımda hızla içeri girdi. Yüzümdeki ifade değişirken, sırıtarak kapıyı kapattım.

Bu adamın nasıl bir pislik olduğunu bilmesem, patronun yanına göndermezdim. O patronuna eğilmişken kenara bıraktığım bıçağı sırtına geçirdim.

"Orospu." Diye bağırdı. İri bedeni arkaya döndüğünde, yüzüne sert bir yumruk geçirdim. O kendine gelemeden göğsüne bir tekme attım. Tekmeyle daha fazla dengede duramadı. Arkaya doğru düşerken, sırtındaki bıçak sertçe daha da içeri girdi. Kalbine de zarar vermiş olsa gerek. Hatta o kadar hızlı ve sert geçmişti ki bıçağın kabzasını göğsündeki yarıkta görüyordum. Gözleri açık bana bakarken nefesi yavaşça tükendi. Çok geçmeden odada iki cesetle kalmıştım

Sütyenimin içindeki tüpü çıkardım, şuan ülke içinde olmayan kimliğini çaldığım kadına ait kanı onların kanının yanına döktüm.

Bu kan kafalarını karıştıracaktı. V'nin kadın olduğunu o kadar düşünemiyorlardı ki kadını da öldürdüğünü ya da kaçırdığını düşüneceklerdi. Belki de V'ye yardım eden bir kadın olduğunu düşüneceklerdi.

Alanguva benden şüphelenmişti, bu geceden sonra V'nin bir kadın olduğunu düşünecekti. O bu düşüncesini geliştirmeden ölmeliydi.

Ceketimi üstüme giyindim ve çıktım odadan hızlı adımlarla. Asansörü değil, yangın merdivenini kullandım. Arka kapıdan çok geçmeden çıkıp birkaç cadde geriye park ettiğim arabaya yürüdüm.

Karanlık sokakta ilerliyordum, bilerek bu yolları seçmiştim. Kamera kayıtlarını silmek çok yorucuydu. Kimsenin olmadığı tenha sokakta ilerlerken yan sokaktan gelen bir araba önümde durdu.

O kadar sert bir duruş olmuştu ki tekerlerin sesi eski taş zemini inletmişti. Arabayı umursamadan yürümeye devam ettim ancak plakasını aklıma kazıdım. O sokaktan çıkıp, daha da tenhaya girdim.

Arabaya bindim, caddelere karıştım ve motorumu sakladığım yere kadar sürmeye devam ettim. Aklımı gördüğüm araba meşgul ediyordu. Alanguva'ya ait olduğunu düşünmüyordum ancak biri kasıtlı olarak önümü kesmişti.

Motoruma binip, takip edilmediğime emin olarak evime gelmiştim. Şifreli odama girip tüm kıyafetleri erittim her zaman yaptığım gibi. Duşa girip, hızla arındım tüm pisliklerden ve çıkarması zor olan makyajdan.

Salona geçer geçmez özel ağdan ihtiyarın araması düştü, ikinci telefonuma.

"Söyle ihtiyar."

"Eskiden kaptan derdin."

"Eskiden kaptandın, şimdi ihtiyarsın." Yaşlı sesiyle homurdandı.

"İhtiyarlamam kaptan olduğumu değiştirmez, V olmanın kapımda titreyen küçük kız olduğunu değiştirmemesi gibi." Bunu yüzüme vuruyordu, beni kaybetmemek için. Ona minnet duymamı istiyordu, ondan hiç uzaklaşmamı istiyordu. Emindim ki ablamın çıkmasını da istemiyordu. O V'yi istiyordu.

"Yine kafa şişiriyorsun ihtiyar."

"Bana kaptan de bundan sonra."

"Ne bu yaşlılık kompleksi falan mı?"

"Hayır, sahalara geri dönüyorum."

"Sen hep o sahalardaydın zaten."

İhtiyar, bir katilin sahip olabileceği en iyi eğitmendi. Ne yapacağını anlamıştım, ablamdan sonra emekliliğe ayrıldığımdan kendisine taze kan arıyordu.

"Yetmedi mi kaptan?"

"Asla yetmeyecek."

Denizin ortasında, bana verdiği eğitimler zihnime doldu hızla. Kanlı, acılı ve ölümcül...

"Bu konuyu konuşacağız."

"İşi hallettin mi?"

"Evet ama sürpriz bir isimle karşılaştım, tahmin et."

"Alanguva mı?" Eğer Alanguva'nın orada olduğunu bilseydi başka bir isim söylerdi şüphelenmem için. Gerçekten bilmiyordu.

"Evet, her yerde karşıma çıkıyor. Söyle ihtiyar beni kim tuttu?"

"Müsait olduğun bir zaman gel, anlatırım." Bir şeyler çeviriyordu.

Telefonu yüzüme kapattı. Kurnaz bunak!

Bir sigara yakıp panonun önünde durdum. Panonun ortasındaki Alanguva'nın yüzüne bakarken derin bir nefes çektim sigaramdan. Bu iş fazla uzamıştı.

Bu adamda beni rahatsız eden bir şeyler, hatta çok şeyler vardı. Hayatıyla ilgili hiçbir şeye ulaşamıyordum. Bildiklerim buz dağının görünen kısmının bile çeyreğiydi. Kişiliğini çözemiyor, ne halt yediğini anlayamıyordum.

Bu akşam Rusça söylediği söz kulaklarımda tekrar etti kendini. 'Ateş parçası.'

Kadınlara asılan bir adam değildi, neden bir fahişeye laf atsın ki? Bir derin nefes daha çektim sigaramdan.

Yarın evinin yakınlarında biraz daha araştırma yapacaktım.

Alanguva'yı çözememek zekamı küçük düşürüyor, gururumu zedeliyordu. Alanguva bu kısa sürede iş olmakta çıkmış, hırsa dönüşmüştü. En kısa sürede öldürmem gerekiyordu bu gizemli adamı.

Aşkın bilemezdi bu hırsın, onun en büyük ve en hastalıklı hatası olacağını.

***

Dürbünü indirdim gözümden. Sabahın ilk ışıklarında, Alanguva'nın arazisini keşfe çıkmıştım. Ağaçlarla kaplıydı her yer, pek bir şey görememiş ve ihtiyarın teknelerinden birini almıştım.

Arazi tam denizin kıyısındaydı, koca bir alan kaplıyordu. Bir şey keşfetmiştim ki arazisinin karşında ona ait bir ada vardı. Küçük adada küçük bir ev ve kulübe dışında bir şey görememiştim baktığım açıdan.

Bugün deniz hırçındı, sertçe sallanıyordum. Ancak hava kapalı olmasına rağmen çok soğuk değildi. Adasının da gerisinde, kendimi belli ettirmemeye çalışıyordum. Üstümde sarı yağmurluğun fermuarını sonuna kadar çekmiştim ve yüzümün yarısını gizliyordu.

Bir saati aşkındır bekliyordum ancak gördüğüm birkaç koruma dışında bir hareketlilik yoktu. Çok uzak olduğum için, drone ile bakılmadığı sürece dürbünle onları izlediğim anlaşılamazdı. Teknenin camının arasından baktığım için zaten tek görünebilecek şey dürbündü. Onu da seçemezlerdi çıplak gözle.

Ve sonunda karaya ait bahçesinde hareketlenme oldu. Alanguva üst tarafı çıplak bir şekilde bahçeye çıktı. Verandasının tırabzanlarına yaslandı ve bir sigara yaktı. Bakışları bir yere kitlenmiş ve düşünüyordu.

Onu buradan öldürecektim, bu açıdan ama bugün değil. Planım kusursuz hale geldiğinde.

Alanguva'nın arkasında hareketlenme oldu. Uzun boylu, sarışın kadın çıkmıştı verandaya. Bu kadın adını bulmakta zorlandığım, Pusat'ın Boğaziçi'nde ziyaret ettiği ve Alanguva'nın hep arkadaşlarının yanında olan kadındı. Didem Çınar...

Yaklaştı arkasından, kollarını Alanguva'nın çıplak beline sardı. Alanguva bir tepki vermedi. Sevgili gibi bir şey olsalar gerekti.

Omzunun üstünden ona baktı, ardından önüne döndü. Didem'de bir şeyler söyledi ve Ateş'in boynunu öpmeye başladı. Çok geçmeden geri içeri girdiler.

Bende bir süre daha durdum ve ardından rıhtıma geri döndüm tekneyle. Yarın, bu işi bitirecektim. Kendime kör bir nokta bulmuştum, daha fazla uzatmayacaktım.

İhtiyar görünürde yoktu, içeri geçtim. Bahar çoktan uyanmış, Tarık'la oturuyordu.

"Günaydın." Dedim sarı yağmurluğu çıkararak.

"Günaydın." Diye şakıdı Bahar. Tarık boş boş bakmakla yetindi.

"İhtiyar yok mu?"

"Uyuyor hala." Diye cevapladı beni Tarık. "Hadi Bahar üstünü giyin, geç kalacağız." Doktor kontrolü vardı bugün.

"Sende gelecek misin Aşkın?" Yanında olduğumda iyi hissediyordu.

"Gelemeyeceğim." Israr etmedi, gülümsedi. Kalktı yerinden ve çıktı odadan. Onun kalktığı yere oturdum.

"Ziyaret günü." Evet, ablamı ziyaret edecektim. "Aşkın, son zamanlarda sürekli didişiyoruz. Buna devam etmek istemiyorum."

"Biz didişmiyoruz, sen saçmalıyorsun bende haddini bildiriyorum." Sıkıntıyla verdi nefesini. Kısacık saçları arasından geçirdi kalın ellerini.

"Özür dilerim, haklısın bazen saçmalıyorum." Bana olan hislerinden dolayı saçmalıyordu. Hatta şuan gözlerime bile bakamıyordu. "Sadece sen zarar görme istiyorum. Ne kadar zeki ve güçlü olduğunun farkındayım ama karşındakiler de çocuk değil. Biliyorum farkındasın ama değişiyorsun. Gün gün başka bir insana dönüşüyorsun."

"Bitiyor, Alanguva son. Daha fazla iş almayacağım."

"Kaptan bir şeyler saklıyor." Güldüm soğukça, demek ona da artık bana ihtiyar deme saçmalıklarını anlatmıştı.

"Biliyorum, Alanguva'yla ilgili bir şeyler."

"O kadar da değil, öyle tehlikeli bir adam hakkında senden bir şey gizlemez." Dedi ancak o da ihtiyarı en az benim kadar iyi tanıyordu. "Ne zaman bitireceksin peki?"

"Yarın." Bu gece planımı kuracak ve bir pürüz olmazsa bitirecektim.

"Yarın?"

"Evet, yarın." Yarın bu saatlerde Ateş Alanguva bu dünyadan göç etmiş olacaktı.

"Alanguva işinin çok kapsamlı olacağını söyleyip durdun. Tamam, az bir süredir peşinde değilsin ama bu kadar fevri olmanın nedeni ne?"

"O adamda beni rahatsız eden bir şeyler var." Daha fazla üstüme gelmedi. İşime karışmayınca çokta iyi anlaşıyorduk, eski günlerdeki gibi.

"Deniz'in odasını karıştırdım, karakoldaki." Benim için kendini tehlikeye atmasından nefret ediyordum.

"Neden? Ya yakalansaydın?"

"Abartma, o kahve almaya giderken bir göz gezdirdim. 'Alanguva' yazılı bir dosya vardı. Daha sonra çaktırmadan senin çalıştığın yer hakkında konuşarak Ateş Alanguva'yla ilgili sorular sordum. Sadece istihbaratın peşinde olduğunu söyledi." Tahmin etmesi zor değildi. Polis açığını arıyor olmalıydı ama neden?

Ablamın güzel yüzünü gördüğüm an V bana çok yabancı geliyordu. Utanıyordum onun gözlerine baktığımda.

"Her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun."Dedi yüzümü okşayarak. Her gördüğünde ruhum biraz daha çirkinleşiyordu."Derslerin nasıl?"

"Zekamı tartışmayalım şimdi. Bölüm birincisi olduğu için birkaç büyük şirketten teklif aldım, belki yaşamımıza yurtdışında devam ederiz?" Söylediklerimi hiçbiri şişirme değildi, yabancı ve ünlü firmalara

girmem zor olmayacaktı. Hazırladığım kodlar ve yazılımlar sayesindeydi bu tekliflerde.

Gururla baktı yüzüme. Onun bana bağış ettiği hayatı, hakkım olmayan hayatı bir yandan mahvetsem de diğer yandan ayakta tutmaya çalışıyordum.

"Sen nasılsın?"

"Aynı, iyiyim." İçerideki gardiyanlara rüşvet veriyor ve hakkında sürekli bilgi alıyordum. Gittiği pis koğuşu bir cennete çevirmiş, yüzü gülmeyen insanları mutlu etmiş. Aylin'im gittiği her yeri güzelleştiriyordu.

"Çıkar çıkmaz tatile çıkalım, ne dersin?" Diye sordum hiç hevesli olmadığını bile bile. Neden abla? Neden dışarı çıkmak istemiyorsun?

O mutlu olsun diye her şeyi yapardım, hem de her şeyi. Ancak o bu kafesten çıkmak istemiyordu.

"Tabi." Dedi. Onu tanıyordum, lanet olsun ki çok isteksizdi. "Eee hayatında birisi yok mu?" Ona yalan söylemeyecektim.

"Yok."

"Güzelim kızsın, zekisin, alımlısın hiç inandırıcı gelmiyor ya."

"Birisi beni güzellik algıları içinde seçemez, ben seçerim."

"Bayılıyorum şu tatlı egona." Egom her zaman bu kadar tatlı değil ablacığım.

"Ego değil de farkındalık diyelim." Kıkırdadı, yanaklarımı sevgiyle öptü. "Mutlu olacağız." Aşkın için mutluluk ablasının kollarıydı.

"Mutlu olacağız."Dedi ancak hayat dolu gözlerinde uzun zaman sonra ilk defa umutsuzluk gördüm.

***

Alanguva'nın mekanı yine tıklım tıklımdı. Sigara için kısa bir molaya çıkmıştım ancak havanın soğuk olduğundan şikayet edip, depoda içmeye karar vermiştim sigaramı. Tabi bu büyük bir bahaneydi. Ateş yine mekandaydı ve odasına girip saatlerdir çıkmamıştı, yaveri de yoktu ortalıkta.

Uzun süre bekledim ancak bir ses ya da hareketlilik duyamayınca işimin başına dönmeye karar verdim.

Bara döndüğümde ortalıkta bir tuhaflık sezdim. Koruma sayısı artmış ve Ateş'i kardeşiyle sevgilisi gelmişti. Ateş ve Pusat yanlarındaydı, her zamanki yerlerinde oturuyorlardı. Ateş Alanguva her zamankinden daha gergin duruyordu. Didem ağzını oynatıp bir şeyler söyledi ve Ateş Alanguva ters ters baktı.

Çok geçmeden yerinden kalıp, bara yürümeye başlamıştı. Başka bir çalışanın değil, benim önümde durdu. Bu ilgi hiçte hayra alamet değildi ama sorun yoktu yarın bu saatlerde yeryüzünden çoktan silinmiş olacaktı.

Beyaz gömlek giyinmişi, kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Siyaha dönük koyu kahve saçlarını, geriye doğru taramıştı. İlk üç düğmesi açıktı, bir pezevenk kolyesi eksikti!

Gözlerini ilk fotoğrafta gördüğümde açık kahve sanmıştım, hatta onu ilk o karanlık akşamda gördüğümde de. Ama şimdi barın koyu sarı ışıkları gözlerine vurdukça ne kadar yanıldığımı anlıyordum. Sarımsı bir rengi vardı. Kedi mübarek!

Yalan yok, yakışıklı adamdı ama çok burnu havadaydı.

Peki biz neden bu kadar bakışıyorduk? Hadi benim işim bu, adamı öldürmek. Bu adama ne oluyordu?

Dünkü Rusça sözleri aklıma gelince zihnim biraz daha allak bullak oluyordu.

"Her zamankinden mi?"Kafasını iki yana salladı.

"Chivas." Bu sefer diğerlerine göre daha tatlı bir tat tercih etmişti. Karamel ve vanilya bitişli bu viski favorilerim arasındaydı. Ağzının tadını biliyordu vesselam. İçine buz attım bilerek, sinir olacağına emindim.

Bardağını önüne koyduğumda kaşlarını çattı. "Ne zaman buzlu içtiğimi gördün?" Zaten bu içki çokta soğuk gitmezdi.

"Değiştiriyorum hemen." Bardağını alıp, başka bir bardak çıkardım. Arkam dönüktü ancak keskin bakışlarını ensemde hissediyordum.

"Ateş parçası." Küçük bir an, eğer küçücük bir anda şaşkınlığımı belli etseydim çıkmaz bir yola girecektim. Ancak onu duymamış gibi yaptım, arkamı döndüğümde kızıl bir kadının yanına olduğunu gördüm. Kadına bakmıyordu, bana bakıyordu doğrudan.

Kızıl kadın heyecanla, Ateş'e yaklaşmıştı.

Beni mi test ediyordu? Bu ikinci andı, kendi oyunumda ipleri elimden kaçırdığım.

Bardağı önüne bıraktım. "Bu güzel hanıma da benden bir kadeh." Kadın umurunda değildi, emindim buna.

Kafamı sallarken, tekrar bir kadeh doldurmaya başladım. Alanguva'nın bakışları bir süre daha üstümde dolandı ve bardağını da alıp uzaklaştı bardan. Üst kata geri çıktı.

Saat ilerlerken hiçbir değişiklik yoktu yine. "Ben lavaboya gidiyorum, yerime bakarsın." Dedim Suat'a yakınlaşarak. Kafasını salladı, ter içinde kalmıştı sürekli koşturmaktan. Hoş benimde ondan aşağı kalır yanım yoktu.

Kadınlar tuvaletine gidip, kabinlerden birine girdim. İşimi bitirmiş tam çıkacaktım ki duyduğum konuşma sesleriyle durdum.

"Ateş şu sıralar çok gergin." Bu ses Didem'e ait olmalıydı.

"Aman ağabeyimin her zaman ki hali, yeni mi tanıyorsun?"

"Bu sefer başka, eskiden iki üç saat uyurdu şimdi hiç uyumuyor." Ferda Alanguva güldü.

"Ağabeyim seni yanında yatırıyor mu ki?"

"Evet, sevgiliyiz biz."

"Peki bundan şeyin haberi var mı, ağabeyimin?" Kapak sesi buraya gelmişti. "Bak Didem seni seviyorum ama gerçekleri görmelisin. Ağabeyimden çok bir şey bekleme. Ben bile onun duyguları olduğunu sanmıyorum."

"Beni kullanıyor mu yani?"

"Ağabeyim bir kadını kullanmaz! Emin ol her istediği kadına sahip olacak cazibeye sahip ama kriterleri var."

"Ateş Alanguva'nın kriterleri içersinde olmakta bir şey." E yuh ama bu kadar da insan kendisini aşağılayamaz.

"Tamam, bu konuşmayı kapatalım sonra ağabeyimden soğuyorum."

"Ooo sana bir de ağabeyinin yatak maceralarını anlatayım ben." Diyerek kahkaha attı Didem.

"Hayır! İğrençleşme. Ağabeyimi bir otel odasında dört kadınla bastığımda az kalsın bunalıma giriyordum. O gün bir daha kimsenin yatak hayatına karışmayacağıma yemin ettim." Dört mü? Hay maşallah.

"Sence ağabeyini bu aralar bu kadar sinirli yapan şey ne?"

"Birisinin peşinde, bulamıyor ve çıldırıyor." İşte şimdi boş muhabbetlerden çıkabilmiş, ilgimi çeken yere gelmişlerdi.

"V'nin peşinde, değil mi?"

"Bilmiyorum, ağabeyim kafasına koyduğunu yapar. Sen bunu nereden duydun?"

"Pusat'la konuşmalarına kulak misafiri oldum. Tamam, Ateş güçlü bir adam ama söz konusu V." Didem Hanım'da hayranımızmış. "O adamla tanışmayı o kadar isterdim ki, nasıl bir zeka, nasıl bir soğukkanlılık? Peki ağabeyin neden onun peşinde?"

"Sürekli Cebenoyan'dan birileri öldürülüyor V tarafından. Biliyorsun, topluluğunu koruması gerek. Üstelik sanırım o V'yi peşine takmış." O kim?

"O mu? Gerçekten mi? Ama bu onun tarzı değil, o muhbir gönderir anca içimize!" Çıldırtacaktı bu aptal kızlar beni. Bir de adı lazım değil diye bahsedin tam olsun!

"Bilmiyorum, başka kim buna cesaret eder ki?"

"Eğer V peşindeyse Ateş zaten ölü bir adam!" Bak Didem beni ne güzel tanımış. "İnanmıyorum, bunu bilmiyordum. O yüzden son zamanlarda hepimiz korumalarla geziyorduk. Ay acaba o tehdit notunu V mi

gönderdi bana?" Sonunda heyecan ve aşkla kurduğu cümleyi hiç beğenmemiştim.

"Sanmam, V'nin işi gücü yok sana mektup mu gönderecek?" Çok haklısın Ferda.

Sesleri kesildi bir süre sonra ve çıktılar. Bende arkalarından çıktım, ellerimi yıkarken aklımda yeni öğrendiğim bilgiler dönüp duruyordu.

Tam da tahmin ettiğim gibiydi, peşinde olduğumun farkındaydı. Ama asıl önemli soru benim farkımda mıydı?

Olmazdı, hiç açık vermemiştim. Mümkünatı yoktu! O kadar zeki olamazdı.

Olabilir miydi?

Beni zekamdan şüphelendirmesi bile o kadar zeki olduğunun bir göstergesiydi aslında. Sorun yoktu, bu iş daha uzamayacaktı.

Sabaha karşı işten yine yorgunlukla çıkıyordum, Ateş Alanguva ilk defa çıkışa kadar kalmıştı. Genelde otobüsle geliyordum, motorla burada görünmek istemiyordum. Ya arka sokaklarda bırakıyor ya da hiç binmiyordum.

Sabah saatlerinde boş sokakta yürürken bir sigara yaktım. Pek araba geçmiyordu, hava tam aydınlanmamıştı. Günün bu saatini seviyordum. Sessiz ve sakin oluyordu bu koca gürültülü şehir.

Sessiz sokakta bir araba yavaşladı yanımda, Ateş Alanguva'nın Maserati'siydi. Siyah kaplama camını indirdi.

"Bırakmamı ister misin?" Ben yürümeye devam ederken, o da kaldırımın yanında yavaşça sürüyordu uzay mekiğine benzeyen aracını.

"Çalışanlarınıza özel servislik mi yapıyorsunuz?" Yüzüne bakmıyordum. Zaten çalışanlara özel bir servis vardı ancak ben kullanmıyordum. Sahte bir adres vardı ellerinde, nerede yaşadığımı kimse öğrenmemeliydi.

"Korkuyor musun?"

"Bu çok normal değil mi? Herkesin potansiyel tecavüzcü ve katil olduğu bir şehirde yaşıyoruz. Ki siz sadece potansiyel değilsiniz katillik konusunda."

"Bu kadar korktuğun bir adamın yanında çalışman tuhaf."

"Bazılarımızın yaşamak için harıl harıl çalışması lazım." Durdum en sonunda, o da durdu.

Anlayamıyordum, bu adamı çözemiyordum. "Bunları o gün şahit olduğum şey yüzünden mi yapıyorsunuz?" Diye sordum sesime eklediğim korkuyla.

İndi arabasından, tam karşımda durdu. İşte şimdi oyunculuğumu gösterip, bendeki ilgisini uzaklaştırmak için bir fırsattı!

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Bakın ben tek yaşayan, kimsesi olmayan bir kızım. Okumaya çalışıyorum ve bunun içinde bir işe sahip olmam gerek. Gündüz okulda olduğum için geceleri çalışmam gerekiyor. Bende çok memnun değilim sabahlara kadar ayyaşlarla uğraşmaktan, üstüne üstelik bir cinayete şahitlik etmekten. Ama mecburum, size kimseye anlatmayacağımı söyledim ve anlatmadım. Lütfen daha fazla üstüme gelmeyin." Dramatik konuşmamı küçük birkaç yaş damlasıyla taçlandırmıştım.

İfadesiz yüzü kırıldı, biraz şaşkınlık görür gibi oldum ilgiyle bakan gözlerinin ardında.

"Seni araştırdım, akademik başarın oldukça etkileyici. Herhangi bir şirkette staj yapabilirsin neden bir gece kulübünde çalışıyorsun ki?"

"Stajdan kazandığım parayla kiramı ve faturalarımı ödeyemem." Derince soluklandım. Sabahın ilk vakitleri soğuğuyla kendini fazlasıyla hissettiriyordu. Güneşin ilk ışıkları bu ıssız sokağı aydınlatıyordu.

"Sana bir teklifim olacak. Benim şirketimde, yazılım bölümünde işe başla. Full time fiyatına part time, ne dersin?" Acaba V olduğuma emin olmuştu da beni daha rahat yakalamak için mi yapıyordu bu teklifi? Belki de gerçekten çenemi kapalı tutacağımdan emin olmaya çalışıyordu.

Şaşkınlıkla kırpıştırdım gözlerimi. Bu teklifi benim durumumda ki kimse reddedemezdi! "G-gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"A-ama neden?"

"Sus payı."

"Bunu yapmanıza gerek yok, kimseye anlatmayacağım dedim zaten. Acımayın bana."

"Sana acıdığım falan yok, ne bu fakir gururu mu?" Onun gibi trilyoner olmasam da benimde vardı kendi çapımda sağlam bir servetim. Bana fakir diyemezdi bu kendini beğenmiş herif.

"Sadece şaşırdım." Dedim aval aval adamın yüzüne bakarken.

"O zaman Pazartesi Alanguva holdingine gel." Teşekkür etmedim ama kafamı hevesle salladım.

Daha fazla konuşmadı, zaten gereksiz bir kelime laf edecek adam değildi. Ona bakarken kafamı kaldırmak sinirimi bozuyordu. Geriye doğru bir adım attı gözleri hala üstümdeyken. Ve bir adım daha.

Ardından arabasına geri bindi ve hızla uzaklaştı.

Bana acımamıştı, bana sus payı vermiyordu. Benden şüpheleniyor ve bunu çok belli ediyordu. Belki birinin muhbiri belki de V'nin işçisi olduğumu düşünüyordu. Eminim ki bir şeyler düşünüyordu.

Bu öyle ince bir oyundu ki ya büyük bir zaferle kazanacak ya da tam anlamıyla biterek kaybedecektim. Ortası yoktu.

Ya öldürme hırsımla zirveye tırmanacaktım ya da öldürme hırsımla ölecektim. Her iki sonda da kaybeden Aşkın olacaktı.

KAKTÜS TEAM

6

SOĞUK SAVAŞ

Denizin ortasındaydım, Alanguva'nın adasından biraz uzaktaydım. Hava kapalıydı, yağmur yağmak üzereydi.

Sabahın ilk saatleri soğukluğunu hissettiriyordu. Etrafı dürbünle sıkıca kontrol etmiş, sonunda en doğru noktayı vurmuştum. Hem karayı hem de adayı vurabilirdim. Kamera kayıtlarında Alanguva'nın arazisine geldiğini görmüştüm ama arazisindeki korumalı sisteme erişememiştim yine tabi.

Ve Alanguva karadaki evinden çıktı. Üstünde soğuk havaya rağmen sporcu atleti ve eşofman dışında bir şey yoktu. Anlaşılan koşuya çıkmıştı. Evinin verandasında durdu, cebinden telefonu çıkardı.

Bence tam zamanıydı. Derin bir nefes aldım, Alanguva'nın yakışıklı başı tetiğimin ucundaydı. Aldığım hazla sırıttım, son nefesini al Ateş Alanguva.

Tam ateş edecektim ki, dürbünümün önünde duran kuşa küfür ederek açımı değiştirdim. Ancak bu açıyı değiştirmem bana biraz pahalıya patladı. O saliselik dikkat kaybımda, nasıl olduysa fark edildim.

Bir kilometreden daha uzak bir mesafeden, tekne kurşun yedi. Hemen ardından da kurşun yağmuruna tutuldum. Tekne batacak, yaralanacaktım. En iyi ihtimal küçük bir yaralanmayla denize atlardım.

Küçük teknede saklanabileceğim hiçbir yer yoktu, böyle açık bir hedefken ıskalama ihtimalleri yoktu.

Sağ omzumun altında hissettiğim acıyla, beynimi biraz daha toparladım. Kurşun yemiştim. Kendimi hızla suya attım. Uzun süre nefesimi tutmam gerekiyordu, kafamı çıkardığım an ölürdüm.

Tam üç dakika otuz saniye boyunca, yaralı kolumla nefesimi tutarak yüzmeyi başardım. En sonunda daha fazla nefessizliğe dayanamayarak kafamı çıkardım. Derin derin soluklandım. Kör noktalarındaydım.

Acı dayanılmaz bir hal alırken, kendimi zorlayarak yüzmeye devam ettim. Tarık beni karada bekliyordu, ona gitmesini söylemiştim ancak ilk defa inatçılığı işe yaramıştı. Hızla gitmem gerekiyordu, Alanguva'nın şuan deniz kara hava bırakmadığına emindim.

Nerede hata yapmıştım? Ölecekti bugün!

Drone ile fark edilmiş olmalıydım, konumumu çok güzel ayarlamıştım! Alanguva kadar korunan bir adam görmemiştim. Dışarıda değil de özellikle arazisinde dudak uçuklatan bir sisteme sahipti. Biraz daha kan kaybedersem bilincimi kaybedecek ve boğularak ölecektim.

Gücüm tükenirken hızımı arttırdım.

Ve en sonunda Tarık'ın beni beklediği kara parçasına ulaşmıştım. Beni fark ettiğinde hızla denize daldı. Bana kadar yüzdü ve daha fazla yorulmamam için beni sıkıca tuttu. Yağmur yağmaya başlamıştı.

"Tüm deniz kan olmuş! Şu haline bak." Sesi titrerken, korkudan zorlukla yüzüyordu.

"Koluma tampon yap, kanım karaya dökülmesin."

"Lan öleceksin hala neyin derdindesin." Dedi ama beni dinledi. Tişörtünü çıkararak sıkıca bağladı sağ omzuma. Denizden çıktığımda yürüyecek gücüm kalmamıştı.

Beni kucağına almaya çalıştı ancak izin vermedim, onu ittirerek arabaya bindim. Hep kendi başımın çaresine bakmıştım ancak bu sefer Tarık olmasa ölüme çokta uzak olmadığımı biliyordum.

"Hızlıca rıhtıma sür, geldiğin yoldan dön. Tekerlekleri değiştirmeyi unutma." Hayretler içinde baktı bana.

"O kadar kan kaybetmişken nasıl her şeyi düşünüyorsun amına koyayım."

"Kemerini çıkar."

"Şimdi olmaz bebeğim. Yaralısın ve kaçıyoruz yoksa çok isterim."

"Siktirtme bebeğini, çıkar şu kemeri!" Dedim acının da verdiği sinirle. Bir eli direksiyondayken diğer eliyle kemerini çıkardı.

Koluma sardığı tişörtü çıkardım. Kemeri sıkıca koluma bağladım, kan akışını kesmek için. Elimle yarayı yokladım, kurşun içerdeydi.

"Elleme bırak, kaptan yapar."

"Çok kan kaybettim! Kurşun içeride kaldıkça derine inecek, kaslarıma zarar verirse felç kalırım." Vaktim yoktu. "Sadece güvenli bir yerde dur." Dediğimi yaptı, ormanlık alanda durdurdu arabayı.

Torpidoyu açtım, ilk yardım çantasını çıkardım. "Bari eczaneye gidip uyuşturucu almama izin ver."

"Vakit yok." Gazlı bezle yarayı temizledim, görüş alanımı açmak için. Elimi kurşun yarasının içine soktum. Acı dayanılmazdı. Kemerin derisini dişlerim arasına aldım, elimi biraz daha ileri soktum.

Acıdan gözümden yaş gelirken Tarık küfür ediyordu.

"Yapma!" Kurşunu hissetmiştim, tuttum ve dayanılmaz acıyla birlikte çıkardım. Acıyla inlerken vücudum daha fazla acıya dayanmadı. Midem bulanıyor, terliyor ve gözüm kararıyordu. "Birazdan bayılacağım, yaramın üstünü bandajla sıkıca sar. Sonra ihtiyara götür beni hızla." Dedim, cümlemin sonlarında sesim kısılmaya başladı.

Çok geçmeden bilincimi kaybettim.

Boğazım kuruydu, tüm vücudumda bir ağrı vardı. Zorlukla araladım gözlerimi, kaptanın kulübesindeydim.

Başımda duran ihtiyar, doğrulmama yardım etti. Uzattığı suyu kana kana içtim. Koluma dikiş atılmış ve bandajlanmıştı. Kaptanın keskin bakışları üstümde geziniyordu.

"Kaç saattir baygınım?"

"Üç." Sıkıntıyla verdim nefesimi. "En azından uyumuş oldun." Dedi tok sesiyle. Derince soluklandı. "Nasıl bu hale geldin?"

"Alanguva bir saldırı bekliyordu, denizden. Neden karadan değil, havadan değil, denizden?"

"Karada ve havada da güvenliğinin had safhada olduğuna eminim. Beni şaşırtan şey senin halin! Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildin?"

"Aslında çok dikkatliydim, ölecekti bugün." Güldü ihtiyar.

"Alanguva'nın gücü ve zekası seni etkiledi, inada bindirdin. Hırs yaptın, ne kadar zeki olsan da hırsın getireceği tehlikeyi unutuyorsun. Aceleye getiriyorsun, hemen öldürmek için dikkatsiz davranıyorsun." Biliyordum bunları zaten. "Ya ölseydin?"

"Ölmekten korkmadığımı biliyorsun, sen öğrettin bunu bana."

"Korkmaman, teslim olman gerektiğini göstermez."

"Teslim olmadım."

"Evet ama bir çaylak gibi davrandın denizin ortasında Alanguva'yı öldürmeye çalışarak."

"Daha önce kontrol etmiştim, her şey mükemmeldi."

"Belki Alanguva öyle düşünmeni sağlamıştır. Sana daha kaç kez bu adamı ciddiye almanı söyleyeceğim?"

"Ciddiye alıyorum."

"Kendine gel o zaman. Acele etme, bunun uzun bir iş olacağını en başından biliyordun. Neden bugün bitirmek istedin?"

"Benden şüpheleniyor, çözmeden ölmeli."

"Bu bakışı biliyorum. Sil hırsını."

"Benim içimde hep hırs var. Unuttun mu? Öldürme hırsım olmadan bir hiçim."

"Öldürme hırsı değil, intikam hırsı. Dünyadaki acıların intikamını alıyorsun sen, adaletsizliğin intikamını." Ayağa kalktı. "Farkında mısın? Birilerini öldürmeden önce yaptıkları tüm pislikleri öğrenmeden elini sürmüyorsun. Ancak Alanguva'nın daha ne iş yaptığını bile bilmeden, Cebonayan'ın ne olduğunu bilmeden öldürme hırsıyla yanıyorsun."

İhtiyar yine son sözünü bırakıp öyle çıktı kulübeden. O çıkar çıkmaz Tarık girdi, kapıda bizi dinlediğine o kadar emindim ki.

Gözleri hızla üstümde gezindi, iyi olduğuma emin olmaya çalışırcasına. "Sen var ya çok manyak bir şeysin." Az önce ihtiyarın kalktığı yere

oturdu. "Amazon kadınısın sen, başka bir açıklaması yok." Hayretler içindeydi.

"Başım ağrıyor."

"O denizde kanlar içinde yüzüşün, çıplak elle kurşunu çıkarışın..." Diye hayranlıkla soludu. Ardından çatıldı kaşları. "Bir de peşimi bırak diyordun! Bıraksaydım o denizden çıkamazdın."

"Emin misin?"

"Yani öyle rahat çıkamazdın. Nasıl her haltı biliyorsun sen ya? Mühendislik değil de tıp okusaydın keşke. Canlı ameliyat yaptı kendine ya! Hayır beni bir de kan tutuyor, zor tuttum kendimi bayılmamak için."

"Amma kafa ütüledin he!"

"Elde değil, sana düşmeyen de ne bileyim?" Battaniyeyi üstümden attım, sadece sütyenim vardı üstümde.

Tarık bir karış açık kalan ağzıyla vücudumda bakıyordu. "Dışarı mı çıkarsın gözlerini mi oyayım?"

"Ç-çıkarım ben." Dedi ancak aval aval bakmaya devam ediyordu. "N-nazın kıyafetlerini getirdim."

"Tarık!"

"Ne kadar büyüklermiş." Dedi hemen ardından da korkuyla terk etti kulübeyi. Üstüme Naz'ın bol kazaklarından birini giyindim, altımdaki pantolonu da siyah taytla değiştirdim. Tek elimle saçlarımı atkuyruğu yaptım. Ayakkabılarımı giyindim ve çıktım kulübeden.

Ev biraz ilerideydi. Tarık kapıda durmuş beni bekliyordu. "Eve gitmeyeceksin değil mi? İhtiyar bugün burada kalmanı istedi ama söyleme dedi. Söylersen sırf gıcıklığına kalmaz dedi."

"Akşam olmuş zaten, kalırım bugün. Sen dediklerimi yaptın mı? İz bırakmadın değil mi?"

"Her şeyi harfiyle yaptım." Yüklü bir parayı hak etmişti, ne kadar senin arkadaşınım diye ağlayıp istemese de parayı hesabına aktaracaktım. "Senin kadar zeki bir insan, nasıl yaralanır aklım almıyor."

"Karşımdaki adam da aptal değil." Artık Alanguva'nın zekâsını kabulleniyordum ama benden iyi olduğunu asla kabullenmiyordum.

"Ama sen V'sin. Eninde sonunda kazanacaksın."

Önceden bunun bir savaş değil suikast olduğunu söylerdim ancak öyle değildi. Ateş Alanguva ile soğuk bir savaşa girmiştik ve bu savaş bugünkü kurşunla ilan edilmişti. Tarık kadar kendimden emin değildim ilk defa.

İlk defa V'nin gücünü ve zekâsını sorguluyordum. Bu sorgu beni daha da hırslandıracaktı, dikkatli olmak zorundaydım.

Yarın şirketinde işe başlayacaktım, içeri sızmam daha kolay olacaktı. Tabi bu zaten içeri sızmam için atılan bir adım değilse.

Eve girdik, Bahar mutlulukla karşıladı bizi. Boynuma sevinçle atıldığında, omzumda hissettiğim acıyla yüzümü buruşturdum. "Yol yorgunu, yormayalım Aşkın'ı." diyerek uzaklaştırmıştı Tarık Bahar'ı benden.

Salona geçtik, Tarık mutfağa kahve hazırlamaya gitti. "Naz yok mu?"

"Arkadaşlarıyla buluştu, Deniz ağabey de işte." Dedi Bahar yanımda oturarak. "Gelmene çok sevindim, sıkılıyordum."

"Dışarı çıkamayız, yorgunum biraz."

"Çıkmasak da olur, yanımda sen ol yeter." Yumuşak saçlarını okşadım. "Yakışıklı patronungiller nasıl?" Kendileri V'yi yaralamakla meşgul.

"Neden merak ediyorsun?"

"Adamcağızlar o gün o kadar yardım ettiler."

"O adamcağızlardan biri yüzünden hastanelik oldun Polyanna!"

"Sesini beğendiğim bey nasıl neler yapıyor?" Koca devi soruyordu, Pusat'ta kalmıştı aklı. Sadece sesini duymuştu, demek gözleri adamın yakışıklılığını görse orada kalp krizi geçirecekti. Allah dağına göre kar yağdırıyordu.

"Bey falan değil, haydut. Ne bileyim ne yapıyor."

"Hmm." Sevimlice gülümsedi. "Onu bir daha görmek nasip olur mu?" Diye sordu eski Türk filmlerinden fırlamışçasına.

"Umarım olmaz!"

"Deme öyle kuzucuğum." Baya eğleniyordu hanımefendi.

Tarık kahve ve taze sıkılmış meyve suyuyla döndü salona. Meyve suyunu Bahar'a verdi, kahveyi de önüme bıraktı.

"Yemek ısıtıyorum, ağrı kesici içmen lazım." Dedi Tarık.

"Bir yerin mi ağrıyor ki?" Diye sordu telaşla Bahar.

"Biraz başım ağrıyor, önemli bir şey değil." Dedim kahvemi yudumlarken.

Tarık mutfağa geri döndü. O sırada içeri Naz ve Deniz girdi.

Naz'ın suratı bir karış, Deniz'de dokunsan patlayacak gibi duruyordu. "Öldüreceğim bu uyuzu." Diye söylenerek ceketini çıkartıyordu Naz. Deniz ona ters bir bakış atıp koltuklardan birine geçti.

"Boyun kadar konuş yer elması." Kaç yaşına gelirlerse gelsinler hep aynılardı.

"Ne oldu yine?" Dedi Bahar gülerek. Seviyordu bu ikilinin tartışmalarını dinlemeyi.

"Kaç yaşına geldim, hala arkadaşlarıma karışıyor. Senin yüzünden evde kalacağım."

"Kal işte ne güzel, turşunu kuracağız." Dedi Deniz sırıtarak.

"Onun hayatına neden bu kadar müdahale ediyorsun sen?" Sözlerimle ciddileşti, omuz silkti.

"Ağabeyi sayılırım."

"Ama değilsin! Ki ağabeyi olsan da bu ona karşıma hakkı vermez. Karşında reşit ve hür bir kadın var. Böyle bir bahaneye sığınarak kimsenin hayatını kısıtlayamazsın. Bayılıyorum siz erkeklerin bu mazeretlerine."

"Yiğidim aslanım, konuş konuş." Diyerek alttan gaz vermeye çalıştı Naz. "Adamlığının zekatını ver de nasiplensin."

"Adamlık değil kadınlık." Bir kadındım, bin adamı parmağımda oynatıyordum. Adamlık bir marifet değildi.

"Sen nasıl bir kralsın ya." Diyerek içeri girdi Tarık. İçeriden bizi dinlemişti demek. Yemek tepsisini önüme bıraktı. "Var ya yüz adam getirin, taşaklarını toplayın şu kızın tırnağı etmez."

Bahar yüzünü buruşturdu, Tarık'ta Bahar'ın varlığını unutarak konuşmuştu. Tarık Bahar'a baktı utançla. "Yani taş kalplerini toplayın demek istedim."

"Birlikte büyüdük biz, ben hiçbirinizin kötülüğünü istemem." Dedi Deniz açıklama yaparak.

"O zaman kızların hayatına bu kadar burnunu sokma." Bahar'a hiç karışmazdı, bu Bahar'ın kısıtlı hayatından kaynaklı olabilirdi ya da Naz'a özel bir ilgisi olduğu için bu kadar abartıyordu. Belki o bile farkında değildi ancak Naz'dan hoşlanıyordu.

"Sen hayırdır benden giyinmişsin?" Dedi Naz, bunu söylerken rahatsız olmuş gibi değil de sırıtarak söylemişti. Fiziğim güzeldi ve kendi kıyafetlerinin bana tam olduğunu görmek onu mutlu etmişti.

"Yağmurda ıslandı kıyafetlerim."

"İş hayatı nasıl gidiyor?" Diye sordu Deniz.

"Yorucu."

"Doğrudur, Alanguva'nın mekanı sürekli dolu oluyor." Alanguva hakkında sözde çaktırmadan bilgi alacaktı benden. Cin olmadan adam çarpıyordu. Şimdi görürdük kim kimden laf alıyor.

"Öyle, boş günü saati yok. Bana yeni iş teklif etti, holdinginde iyi bir maaş. Biraz sert ama çok iyi adam bence." Deniz'in tüm ifadesi değişti.

"O heriften uzak dursan iyi olur."

"Evet hakkında çok söylenti var. Bir şeyin başkanımıymış neymiş, barda duymuştum."

"Cebonayan." Dedi beni doğrulayarak.

"O ne ki?"

"Türk ve yabancılardan oluşan karma bir topluluk. Çok gizli ve güçlüler, istihbarattan adamları da var. Araştırma yapıyoruz ancak sürekli bir yerde tıkanıyoruz. Elleri kolları her yerde. Dikkat et kendine, hatta işi kabul bile etme." Demek sadece ben değil, kimse çözemiyordu ne halt yediklerini o toplulukta.

Ne olabilirdi en fazla? Kadın pazarlama, uyuşturucu, yasadışı silah satımı? Ama bunların hiçbiri değil gibiydi. Çok daha derin bir şeydi ve bunun teknolojiyle ilgili olduğunu düşünüyordum.

"Ettim bile, Alanguva'yla çalışmak CV'im de büyük bir referans olacak. Yine de dikkatli olurum."

"Şüphelendiğin bir şey olursa, direkt beni ara." Kafamı olumluca salladım. Bak aradım şuan.

"Aşkın, bugün burada kalsana." Dedi Bahar, bayılıyordu benimle uyumaya. Sağ kolumu kullanmamaya çalışıyor ancak bunu belli etmiyordum. Yarın işe gitmek zorundaydım, benden artık gram şüphe etmemeliydi Alanguva.

"Kalırım."

"Başımıza taş yağacak." Dedi Tarık.

"Taş değil, mermi yağacak." Dedim sevimlice. Tarık'ın yüzündeki sırıtış soldu. Benden çok korkuyor ve bunu gizleyemiyordu. "V ne oldu?" Diye sordum Deniz'e.

"Duruyor, aynı."

"Zekaları, güçleri yetmiyor bebeğimi yakalamaya." Diye gururla mırıldandı Naz. Deniz ona sinirle baktı.

"Nerden bebeğin oluyormuş?" Çok haklısın Deniz, nereden bebeğin oluyorum? "Seri katile bebeğim diyor. Siz kızlar iyice cozutmuşsunuz o saçma diziler kitaplar yüzünden."

Büyük bir hayran kitlem vardı. Hatta aşık genç kızlar çoğunluktaydı. Beni hayali olarak yakışıklı yakışıklı çiziyorlardı. Gururumu okşamıyor da değil hani ama çok müstehcenlerdi. V'nin bile kanı donuyordu bazen o tweetlere.

"Kitap okuyalım mı Aşkın?" Diye hevesle sordu Bahar.

"Olur." Yerimden kalktım. Zaten Deniz'in yanında kolumu hareket ettirmeye çalışmak canımı yakıyordu.

Bahar'ın odasına girdim. "Hangi tür istersin?"

"Aşk!" Başka bir şey istese şaşardım.

"Neden güzel, klasik dünyaca ünlü romanlar varken şu aşk zımbırtılarını dolduruyorsun?"

"Romantik bir insanım ben." O yatağına geçerken bende kütüphanesinden 'Beni Seç' kitabını aldım. Bol bol saray aşkı ve entrikaları.

Bahar'a aldığım setle, sesli kitap dinliyordu ama arada bizde ona okuyorduk. "Beni Seç serisini bitirdin mi?"

"Veliaht Prenses'te kaldım. Şimdi prenses erkek seçiyor. Çok heyecanlı." Mor kitabı elime alıp, yatağa Bahar'ın yanına uzandım.

Kitabı heyecanla dinlerken, romantik sahnelerde daha dikkatli dinliyordu. Ancak çok geçmeden uyuya kalmıştı. Ablamla o aynıydı, masumlardı, içleri dışları bir ve saf... Ama ikisinin de engelleri vardı. Hayat benim gibilerine her şeyi verirken onlara acı veriyordu.

Kötü ve zeki olmak gerekiyordu. Koyun günün sonunda hep kurdun yemi oluyordu. Bunu fark ettiğim an kurt olmaya karar vermiştim.

Kitabı kapattım, Bahar'ın pürüzsüz yüzünü izledim. İçinin çürümesine rağmen, dışı her geçen gün daha da güzelleşiyordu. Az kalan vakti ve çokça hayali vardı. Hayallerinin hepsini gerçekleştirmek istiyordum.

Gözleri bir ameliyatla düzelebilirdi ancak en ufak bir operasyonu kaldırabilecek kadar bile güç yoktu kalbinde. Yine de olmak istiyordu göz ameliyatı, görmeyi çok özlemişti.

Elimden bir şey gelmiyordu, bu küçük kelebeğin ömrünü uzatamıyordum. Ona uygun bir kalp bulamıyordum. Bilmem kaç ülkede arıyor, hiçbir masraftan kaçınmıyordum. Yine de elimde koca bir hiçlik vardı.

İhtiyar yüksek antibiyotikler ve ağrı kesiciler vermiş olacak ki gözlerim açılmıyordu. Uzun zaman sonra ilk defa huzurla yumdum gözlerimi.

***

Kan kırmızısı bir gömlek ve siyah pantolon giyinmiştim. Eğer olur da dikişim patlar ve kanamam olursa diye üstümdeki gömleğin aynısından koymuştum çantama. En ufak bir açık sonum olurdu.

Canım yanıyordu ancak dayanılmayacak bir ağrı değildi. Makyajla, saçlarımı düzleştirerek biraz da olsa korkunç görüntümü silmiştim. Hatta oldukça sağlıklı ve güzel görünüyordum.

Otobüsten inip şirkete yürüdüm, Alanguva'nın paravan holdingine giriş yaptım. Neler dönüyordu asıl hayatında?

Danışmaya adımı söylediğimde beni direk gitmem gereken kata ve odaya yönlendirmişti.

"Merhaba Kerim Bey, beni Ateş Bey yönlendirdi. Aşkın Erizgi." Dedim karşımda otuzların başında duran, takım elbiseli adama.

"Hoş geldin, haberim vardı. Stajyersin değil mi?"

"Evet."

"Dosyan yanında mı?" Çantamdaki dosyayı çıkarıp uzattım. Uzun uzun inceledi, bakışlarından memnun kaldığı belliydi.

"Mesai saatlerini, ders programına göre oluşturalım. Olur mu?"

"Tabi." Dedim sevimlice gülümseyerek. İlgiyle üzerimde gezindi bakışları.

"Ateş Bey pek ilgilenmez çalışanlarla, tanıdığı mısınız?"

"Alanguva gece kulübünde çalışıyordum." Gülümsedi samimice.

"Böyle bir zekâyı, oralarda harcamak istememiş sanırım." Ortalamam biraz dudağını uçuklatmış olabilirdi. "Hayırlı olsun o zaman, siber güvenlik başkanın benim. Yanımda çalışacaksın, yavaş yavaş öğreneceğini umuyorum."

Hevesle gülümsedim. Sekreteri benim için bir masa ayarlarken zihnimde yine tilkiler dolanmaya başlamıştı.

Benden şüphelendiği için yanına istemişti, önce şüphesini kırmam gerekiyordu. Ve bunu yapacaktım, güvenini bile kazanacaktım. En azından öldürene kadar.

İlk günüm sessiz sedasız geçiyordu, Alanguva'nın güvenlik sistemini ölçüp tartıyordum. Kerim denen adam her şeyi anlatıyordu.

"Bu çok karışık bir sistem." Dedim önümdeki pahalı bilgisayara kafam karışmış gibi bakarak.

"Evet, öyle."

"Siz siber güvenlik başkanısınız ama belli bir yerden sonraya girmeye erişiminiz yok. Bu doğru mu?" Alanguva çalışanlarından bile uzak tutuyordu ya da bu adamda aynı şirket gibi paravan bir çalışandı. Kerim'in bu durumdan rahatsız olduğu açıktı, koruduğu sistemden bi haberdi. Ve siber güvenlik katında ondan fazla mühendis çalışıyordu Alanguva için.

"Evet, öyle."

"Sonuçta her şeye hakimsiniz, isteseniz giremez misiniz?"

"Giremem, bir yerden sonra üst düzey yöneticiler kullanabiliyor." Hayranlıkla karşımdaki sisteme baktım, gerçekten hayranlık duyuyordum.

Alanguva sadece sistemin başlangıç kısmını böyle sıkı koruyordu. Diğer katmanlara Cebonayan'la ilgiliydi ve onun için ayrı bir ekibi olduğuna emindim. Bu adam ne halt yiyordu bu kadar gizli? Acaba büyük nükleer silah kodlarını falan mı saklıyordu? Hayır, başka bir açıklama yapamıyordum, neydi bu kadar önemli olan? Çıldıracaktım en sonunda.

Bir şeyi bu kadar uzun süre çözememek gururumu zedeliyordu.

"Sizde üst düzey bir yöneticisiniz." Dedim işveli işveli. Güldü, konumunun ağırlığını taşıyamıyordu. Aslında diğer çalışanlara oldukça mesafeliydi, demek genç kadınlara zaafı vardı. Bu zaafı çok güzel kullanırdım.

"Öyleyim, zaten ulaşamadığım kısım çok küçük bir parça." Sen öyle san. Kafamı olumluca salladım.

Bilgisayarlarla dolu ofisin kapısı çalınmadan açıldı. Ateş Alanguva içeri girdi.

Sarımsı bakışları üstümde dikkatle gezindi. Kerim yerinden doğrulurken bende aynı şekilde doğruldum.

"Hoş geldiniz Ateş Bey." Kerim'in sözlerine kafa sallamakla yetindi, gözlerini üstümden ayırmıyordu.

"Çok eğleniyorsunuz sanırım güvenlik duvarını izlerken." Ofisin camından samimiyetimizi görmüş olmalıydı. Neydi şimdi bu? Kıskanmış mıydı? Absürt bir yaz dizisinde gibi hissetmek üzereydim!

Ancak bunun kıskançlık değil de iş ciddiyeti adına olduğunun baya da farkındaydım. Eğleniyordum işte kendi çapımda.

"Aşkın Hanım'a güvenlik çemberimizi tanıtıyordum."

"Kendisi güvenlik çemberimizi yakından tanır zaten." Şahit olduğum cinayetten bahsediyor olabilirdi ya da bu çok daha derin bir ima olabilirdi. V olduğuma vurgu yapan.

"Dosyanı alıp odama gel." Dedi yüzüme son kez bakarak ve çıktı.

"Gerilme, yakında alışırsın. Mizacı sert bir patron, belki de başarısı bu sertliğinden geliyordur. Odası en üst katta." Gülümsedim, dosyamı alıp çıktım odadan.

Asansöre binmek üzereyken adımlarımı hızlandırdım, bende bindim. Sadece ikimiz vardık, eli en üst katın düğmesine bastı. Bakmıyordu. Gerin gibi sık nefes alıp veriyordum.

Çünkü normal bir insan böyle kasıntı bir adamla asansörde kalırsa nefes nefese kalırdı gerginlikten. Şaka maka ferah asansör küçücük gelmişti. Belki de iriliğinden dolayıydı, çok yer kaplıyordu.

Bir adım önünde duruyor, omzumun üstünden çekingen ürkek bakışlar atıyordum Alanguva'ya. Oysa beni takmıyor gibi görünse de tüm hareketlerimin farkındaydı.

Asansörün kapısı açıldı, aynı gece kulübünde olduğu gibi asansör direk odasına açılıyordu. Koca katı odası yapmıştı. Ancak yine odalar vardı büyük katta. Lüks ama sadeydi koca ofisi.

Masaya geçmedi, viski doldurup deri koltuğuna geçti. Viskiyi sekreterinden de isteyebilirdi ancak kat bomboş gibiydi.

"Beni araştırdığınızı sanıyordum." Dedim dosyamı uzatırken.

"Evet, ama yakından görmek istedim. Bir mahsuru mu var?"

"Tabi yok." Dosyayı aldı ancak hiç açmadı, yanına bıraktı. Viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Ayakta durma, sinirlerimi bozuyorsun." Beyefendiye bak hele.

Karşındaki koltuğa oturdum. Bakışları üstümde dikkatlice gezinirken bedenimde fazla oyalandı. Bunu fiziğimi dikizlediği için yapmıyordu, gerçekten V olduğumdan şüpheleniyor ve yaram var mı diye bakıyordu.

Ancak ben fiziğime baktığını anlıyormuş gibi davrandım. Utançla öksürdüm, ifadesiz gözleri gözlerime ulaştı.

Üstünde, açık kahverengi tıpkı gözlerine benzeyen bir gömlek. Altında ise siyah kumaş pantolon vardı. Her zaman olduğu gibi saç kesimi ve sakalları rahatsız edici derecede düzgün duruyordu. Kolundaki saatin bir milyon dolardan daha fazla olduğunu biliyordum. Taktığı gömlek düğmelerinde baş harfleri yazıyordu, AA.

"Arkadaşın nasıl?" Bahar'ı soruyordu, dertleşmeye mi çağırmıştı?

"Şuan iyi."

"Pusat sağlığını merak ediyordu, doktoruyla konuşmuş." Yuh ama Shrek benim hakkımda fazladan bilgi öğreniyordu. Amacı neydi? Benden şüphelendiği için mi yoksa Bahar'dan etkilendiği için miydi? İkisi de birazdı.

"Doktoruyla mı?"

"Evet kıza çok üzülmüş, Arhan'la yardım etmeye çalışıyorlar akıllarınca."

"Yardım edilecek bir şey yok, yine de sağ olun." Bahar'ın doktoruna ulaşmaları demek, Bahar'a destek olan kesesi sağlam bir cebi fark etmeleri anlamına gelirdi. Her şey tehlikedeydi. "Bu kadar yardım sever olduğunuzu düşünmemiştim."

"Bizi katil olarak gördüğün için mi?"

Yutkundum, ne diyeceğimi bilemiyormuş gibi odanın içinde gezindi bakışlarım. "Kaba olmak istemem. Bu iş benim için çok iyi, teşekkür ederim."

"Bu ortalamayla giremeyeceğin şirket yok." Dedi kapalı dosyaya bakarak. Dosyanın içine hiç bakmamıştı.

"Ama okulum varken çok zordu, üstelik Alanguva dünya çapında bir marka. Bu kadar iyi bir yere gelemezdim."

Amacın ne? Biraz rengini belli et pezevenk.

Sigara yaktı, paketi bana da uzattı. Almadım ancak, o sarı gözleriyle emreder gibi bakınca bir dal çıkardım kendime. Uzattığı siyah zippoyu, parmak uçlarımla aldım. Sigarayı yaktım ardından zippoyu geri uzattım.

"Her çalışanınızla karşılıklı sigara içer misiniz?" İfadesiz yüzünde bir sırıtış oluşacak gibi oldu ancak oluşmadı.

Bende bir şeyler çözmeye çalışıyordu, orasını anlamıştık. Ama bu hareketleri nedendi? Belki yüzümü fazladan görüp, hareketlerimde bir açıklık yakalamayı umuyordu. Anca umarsın Alanguvacık.

"Hepsiyle değil, karanlık tarafımla tanışanlarla içerim." Karanlık tarafı, o bodrum katında öldürttüğü adamdı.

"Aydınlık bir tarafınız var mı?"

"Şuan karşında kim oturuyor?"

"Dünyaca ünlü, zengin iş adamı Ateş Alanguva."

"Gördün mü? Bir kötü sıfat saymadın." Hayatımda nadir insanlar vardı, kişiliklerini ve düşüncelerini çözemediğim. Kaptanın tek olduğunu sanıyordum Alanguva'yla tanışana kadar ama bu herif kaptanı bile geçerdi. Bu onların da zeki olduğunu gösteriyordu. Aynı zamanda gizemli.

Sigaradan derin bir nefes çektim, göz kontağını kesmiyordu. Sanki biraz daha bakarsa, içimden geçen her şeyi okuyacağını düşünüyordu.

Gözlerini ilk kaçıran Aşkın oldu, çekingence. V hala ona bakıyordu.

"Koruma sisteminiz mükemmel, daha önce hiç bu kadar iyi duvarlar görmemiştim."

"Evet ama saldırı çok oluyor."

"Çok katmanlı güvenlik sisteminiz var. Bu müthiş bir şey." Dedim gözlerimi irileştirerek, hayran olmuş gibi. Birazcık hayranlık duymuş olabilirdim, aman canım ne vardı zorlasam ben daha iyisini yapardım.

"Evet olası saldırıları engellemek için iyi bir yöntem. Ancak bazen neredeyse içimize sızan korsanlar oluyor."

"Böyle bir sistemi, kimse çökeltemez. Kimlerle çalışıyorsunuz tahmin bile edemiyorum ama çok büyük isimler olmalı. Her baba yiğidin harcı değil böyle bir sistem kurabilmek."

"Ben kurdum." Öksürük tuttu.

Nasıl yani? Oha. Alanguva'ya bak sen.

Kibir dolu bir sırıtış oldu yüzünde. "Tabi, sadece kabaca. İncelikleri usta mühendislerime bıraktım."

"Mühendis misiniz sizde?"

"Değilim." Yalan söylüyordu. Aslında tüm dünyadan gizliyordu bir mühendis olduğunu. Sadece işletme okuduğu gözüküyordu ancak ben Yale'de mühendislik okuduğunu bulalı çok olmamıştı. Sahte isimle yapmıştı bunu. Al işte bir gizem daha.

"Böyle bir sistemi hayal etmek bile zor." Dedim gülümseyerek. Kafa salladı yavaşça. Çıldıracaktım.

Ne yapmaya çalışıyordu? Bunun gibi mafyatik tipler şüphelendiği kişiyi direk ortadan kaldırırdı. Nasıl bir kedi fare oyunun içindeydim? Kedi miydim fare mi?

"Yeni işinde başarılar o zaman." Sözleriyle ayağa kalktım. Dosyayı vermemişti, dosyayı bilerek vermedi.

"Tekrardan teşekkürler her şey için. Dosyaya bakmayacaksanız?"Uzattı geri dosyayı. Arkamı dönüp bir adım atmıştım ki, kolumdan tutarak durdurdu.

Sol kolumdan değil, sağ dirseğimden değil. Tam sağ kolumun omzumla birleştiği noktadan, vurulduğum yerden tuttu. Bu tutuş durdurmak için değildi, can yakmak içindi. Ve öyle bir baskı yapmıştı ki vurulduğu anki kadar büyük bir acı hissetmiştim.

Yutkunmadım, acımı yüzüme yansıtmadım. Zordu, çok zor. Sadece şaşırmış gibi yüzüne baktım. Gözleri öyle dikkatli geziniyordu ki yüzümde en ufak bir kas eğrilmesinde acı çektiğimi anlardı.

Tutuşu hafifledi. "Gördüklerin hakkında ağzını açmayacaksın değil mi?" Bahaneye bak, yavşak.

"T-tabi efendim." Dosyayı o yüzden vermemişti, son anda sanki unutmuşum da onu vermek için durdurmuş gibi yapacaktı. Ancak ben dosyayı alınca, başka bir bahane bulmuştu.

Alanguva V olduğumu biliyordu ama emin olamıyordu. Şuan acı çektiğime anlamasına imkan yoktu ama o tutuşla dikişim patlamış olabilirdi. Kanamam olmadan odadan çıkmam gerekiyordu.

Uzun uzun inceledi, pes etmiş gibi bıraktı kolumu. "Gidebilirsin."

Asansörün kapısı açıldı Pusat ve Arhan konuşarak ilerliyorlardı.

"Lan kolundan vurdum diyorum, denize girdi o halde nefes almadan yüz metrelerce yüzmüş. Dokuz canlı kodumun yaratığı." Siktir oradan puşt, sensin yaratık. Demek beni Shrek vurmuştu, fakında olmadan bacağının intikamını almıştı.

"Herif çok manyak." Dedi Arhan'da hayranlıkla.

Birkaç adım daha geldiklerinde beni fark ettiler.

"Aa Aşkım buradaymış." Diyerek gereksiz bir sevinç gösterdi Arhan. Pusat kafa selamı verip ters ters bakmakla yetinmişti.

"Ateş Bey beni burada işe aldı."

"Artık çıkmam ben buradan, bilesin." Dedi Arhan, Ateş'e.

Utanmış gibi gülümsedim. Canım yanıyordu, hemen defolmak istiyordum buradan. "İyi günler." Dedim son defa ve oradan hızla uzaklaştım. Asansöre biner binmez derin bir nefes aldım.

Arhan, herif demişti. Alanguva V'nin bir kadın olduğunu düşündüğünü kimseye söylememiş demek oluyordu bu.

Tek yapmam gereken Alanguva'nın bana karşı olan şüphelerini yok edip, daha sağlam bir planla onu öldürmekti. Bir daha başarısızlığı kaldıramazdım. Ablamın çıkmasına az kalmıştı, o çıkmadan bitmeliydi bu iş. Ama önce bu gömleği, çantamdakiyle değiştirmem gerekiyordu. Aksi halde her yerim kan olacaktı.

7

ŞEKİL DEĞİŞTİREN

Eldivenlerimdeki kanı aynaya bulaştırdım. Koca bir v harfi çizdim aynanın üstüne. Taze kan, yavaşça kaydı aynadan ancak harf kaybolmadı. Yansımadan arkamdaki cesede baktım. Öldürmesi çok basit olmuştu.

Tek yaptığım şey arkadaşlarıyla keyifli bir yemekteyken, tuvalette onu beklemek olmuştu. Sıkılıyordum, artık cinayetler keyif vermiyordu.

Sadece üç dakika içinde öldürmüş, dördüncü dakikada imzamı bırakmış, beşinci dakika da eserimi seyrediyordum. Cesedi inceledim, kusursuz derinlikte ve konumdaki bıçak izlerine baktım. Ben mükemmel bir sanatçıydım.

Kar maskesinden sadece gözlerim görünüyordu. Altıncı dakikada, geldiğim küçük camdan geri çıktım.

Cinayetler değil de basit cinayetler keyif vermiyordu. Belki de aklım Alanguva'yla dolu olduğu içindi. İki haftadır şirketinde çalışıyor ancak hiçbir şeye ulaşamıyordum.

Tabi plan yapmaktan geri kalmamıştım. Planı yarın devreye sokacaktım. Çalıştığım süre zarfında Alanguva'yı sadece ilk iş günümde görebilmiştim. Şirkete gelmiyordu ve bu şirketin paravan olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Motoruma binip, evime ulaştım. Vücudumdaki tüm kalıntıları yok ettim, ben bile bu gece bir cinayet işlediğimi kanıtlayamazdım artık.

Duşun ardından, panomun karşısına geçtim. Bilgisayarımı açıp, oluşturduğum yazılıma girdim. Günlerdir bunun için uğraşıyordum.

Yarın, bilgisayarıma mesaj attığım an Alanguva'nın şirketine darbe vuran bir siber saldırı gerçekleştirecektim. Kaynağı asla çözemeyecekler, çözseler bile IP adresi yurtdışında görünecekti. Güvenlik sistemine erişip, yarın bu işi kesin olarak bitirecektim.

Gün doğana kadar her şeyin kusursuz olduğundan emin olmaya çalışmıştım. Bir saat kırk dakikalık bir uykunun ardından da derse yetişmiştim. Artık devamsızlık yapmamam gerekiyordu, çoğu derste sınırdaydım.

"Senin yakışıklıyla nasıl gidiyor?" Diye sordu kıvırcık saçlarını eliyle geriye iterken Çağla. Benim yakışıklı Pusat oluyordu sanırım. O gün bahçede otururken yanımıza geldiğinden beri, kızlar sorup duruyordu.

"Seviyeli bir ilişki içerisindeyiz." Dedim dalga geçercesine, yalan yoktu. Birbirimizi sırayla vurduğumuz sevgi dolu bir ilişkimiz vardı.

"Gelsene sende bizimle ders çıkışında." Her dersten sonra saçma sapan kafelere gidip dedikodu yapıyorlardı. Erkeklerle dolu sınıfta ne dedikodusu buldukları ise aşikârdı.

"İşe gitmem gerek."

"Müsait olduğun zaman söyle de bir şeyler yapalım."

"Müsait zamanlarımda adam öldürüyorum." Kıkırdadılar. Bana komik gelen imaları anlayacak olsalardı yapmazdım ama o zekâya sahip değillerdi.

"Tamam, adam öldürmediğin bir zaman illaki vardır." Seri katillikte paydos yok, bam bam.

"Ayarlamaya çalışırım, zaten mezuniyete az kaldı. Kıyafet bakarız." Ablama göstermem gereken mezuniyet fotoğrafları vardı.

"Çok güzel olur, hayalimdeki kıyafeti bulmam gerek." Dedi Selenay.

"Ben diktiririm belki." Dedi Çağla'da ancak benim dikkatim onlarda değildi.

Bahçenin uzak bir köşesinde tanıdık bir sima vardı. Alanguva'nın sevgilisi Didem. Sarı saçlarını maşayla kıvırmış, dudaklarına buradan bile belli olan parlaklıkta bir parlatıcı sürmüştü. Oyuncak bebeklere benziyordu, güzeldi. Yapay güzellik ona yakışmıştı.

Bankta tek başında oturmuş, sigara içiyordu. Sigarayı tutan elleri titriyordu, dizlerini sürekli sallıyor ve gözlerini yerden kaldırmıyordu. Gergin ya da canı bir şeye sıkkındı.

Bakışlarını yerden kaldırdı, etrafta gezindi lensli gözleri. Önüme döndüm ancak onun bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Alanguva'nın mekânında gördüğü için hatırlamaya çalışıyor olabilirdi.

Girdiğim sıkıcı ve uzun dersin ardından şirkete geçmiştim. Uzun bir gün olacaktı. İlk saatlerde her şey normal ilerliyordu, Alanguva şirkette değildi.

Telefonumdan, evdeki bilgisayarıma mesaj attım. Ve zehirli yazılımım, Alanguva'nın sistemine sert bir giriş yaptı. Güvenlik katında acil alarm verildi, tam üç dakika içinde şirketteki tüm mühendisler bir araya toplanmışlardı. Son model bilgisayarlarla sorunu gidermeye çalışıyorlardı. Ancak o kadar mükemmel bir sistem oluşturmuştum ki, onlar ittikçe ben içeri giriyordum.

Bilgisayarımın ne âlemde olduğunu bilmiyor, telefonla kontrol edemiyordum. Eve gittiğimde başarısızlıkla da karşılaşabilirdim, büyük bir zaferle de.

On beşinci dakikanın sonlarında Alanguva geldi. Şirketin kapısından rüzgâr gibi girdi, peşindeki Pusat ve Arhan'la. Elindeki tableti bıraktı, gözleri etrafta gezindi.

Kerim hızla Alanguva'ya ulaştı. Alanguva takım elbise yerine, spor bir gömlek tercih etmişti bugün. Serin havaya rağmen ceketi üstünde değildi. Sakalları mükemmelce hizalı değil, saçları da ilk defa dağınıktı. Bu hızla buraya geldiğini, gergin ve aceleci olduğunu gösteriyordu. Kerim ona telaşla bilgi verirken, soğukkanlılıkla dinledi.

"IP adresi büyük ihtimalle yurt dışında görünüyordur, yine de bulun. Sarı seviye alarm verin." Ve sözlerinin hemen ardından asansöre yürüdü.

"Nasıl bir virüs bu? Temizleyemiyoruz." Dedi hayretler içinde kısa saçlı, ilk defa gördüğüm kadın. On parmak klavye kullanıyor, arada durup su içiyordu. Herkesi çok germiştim.

Stajyer olduğum için onların ki gibi donanımlı bir bilgisayara sahip değildim. Masamdan kalktım, odasına giden Kerim'in peşine takıldım.

"Gelebilir miyim Kerim Bey?"

"Gel Aşkın." Dedi kısa bir bakış atıp bilgisayarına dönerken.

"Sanırım bu çok ciddi bir saldırı, size yardımcı olabilir miyim?"

"Şuan hiç sırası değil, onu aşkın mühendis uğraşıyoruz. En ufak hataya yer yok, güvenlik duvarının ikinci katına geçti korsan." Demek onların girme yetkisi olmayan kata girmiştim ama ikinci kat demişti. Yani başka katlar vardı.

"Lütfen, güvenin bana. Elimden gelen her şeyi yapacağım." Gözlerimi irileştirerek, içtenlikle konuşmam onu etkilemişti sanırım. Sıkıntıyla verdi nefesini.

"Ben mühendisleri kontrol edeceğim, bilgisayarımı kullanabilirsin. Gözüm üzerinde." Gülümsedim içtenlikle, Kerim'in bilgisayarına geçtim.

Virüsü ben salmıştım ve ben çekebilirdim. Onların çekmesi saatler sürerdi. Bu projemin adı, şekil değiştirendi. Virüsüm şekil değiştirip, onlardan birine bürünecekti. İki tür virüs yayılıyordu, onlar sadece birini görebiliyordu. Aslında bunun bir benzeri çokça bilinen Truva ya da Spyware denilen yöntemdi, ben biraz kendi yorumumu katmıştım.

Birazdan birini çıkaracak, diğerini bırakacaktım. Ancak anlamayacaklardı. Şuan onlarca bilgisayar sistemi korumaya çalışıyordu, bu kargaşada onlardan biri sanılacaktı virüs.

Büyük bir rahatlıkla, beş dakikanın ardından virüsü bloke ettim. Alarmlar sustu, mühendisler durdu.

"Temizlendi!"

"Hanginiz başardı?" Olduğum odaya dışarıdaki zafer nidaları geliyordu.

Kerim odaya girdi, gözleri şaşkınlıkla üstümde gezindi. "Sen mi temizledin?" Gururla başımı salladım.

Şaşkınca üstümde gezindi bakışları. "Nasıl başardın?" Tam konuşacaktım ki kapının eşiğinde bizi dinleyen Alanguva'yı fark ettim. Ama fark etmemiş gibi, heyecanla yaptığım işlemi anlatmaya başladım.

"Sistemi zaten durdurmuştunuz, daha fazla sızılma olmaması için ancak virüs biz dursak bile ilerliyordu. Böyle bir durumda herkesin yapacağı şey sistemi dondurmaktır, gerçek bir mühendis bunu asla yapmaz. Çünkü durdursak da durdurmasak da aynı yerde kalacak. Sayı alfabesiyle birçok şey yükleyerek kafasını karıştırdım virüsün. Duvarı aştı ancak, duvarı aştıktan sonra attığım saçma sapan kodları merak etti, o bunlarla uğraşırken bende içerideki mühendislerin kalınlaştırdığı

duvardan yerini tespit ettim. Geri kalanı ise basit virüs temizleme işlemiydi."

Hızlı hızlı konuşmam boyunca Alanguva, hatta tüm mühendisler kapıdan beni dinlemişti. Kerim'den bakışlarımı ayırdığımda onları yeni fark etmiş gibi, gözlerimi hafifçe açıp utanmış gibi gülümsedim.

Bir alkış koptu Alanguva'nın arkasındaki kalabalıktan. Alanguva gözlerini üstümden ayırmıyordu. Hayran kaldın değil mi? Daha çok kalırsın.

"Odamda ayrıntılarını konuşalım." Dedi Alanguva, tüm gürültü sustu. Ateş odayı terk ederken, herkes tek tek tebrik etmeye başlamıştı.

Alanguva asansöre binmişti, ona doğru yürüdüğümü fark ederek ayağını asansörün eşiğine koydu kapanmasını engellemek için. Hızlı adımlarla asansöre bindim.

Bu üç etmişti, evren onu asansörde öldürmemi istiyordu.

Keskin kokusu asansörü doldurmuştu. Parfümle karışık ten kokusu, bildiğim hiçbir markaya benzemiyordu. Asansör sadece bir kat çıkacaktı ancak çıkamadık.

Alanguva asansörü iki katın arasında durdurdu, yüzünü bana döndü. Bir eli arkamdaki asansörün duvarına gitti.

Hoop orda dur paşam!

Bu adam çok fazla grinin elli tonu izlemişti kesin, başka açıklaması olamazdı.

Yutkundum, nefeslerim sıklaştı. Etkilenmiş gibi davrandım çünkü... Hadi ama kim bu adamla asansörde kim kalsa baştan çıkardı. Tabi V, herkes değildi Aşkın birazcık olabilirdi böyle ucundan.

"Bir sorun mu var?"

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Sıradan bir öğrenci yaptıklarımı yapamazdı. İşte şimdi Alanguva'yı kendime hayran bırakma vaktiydi.

Gülümsedim, bakışları dudaklarıma indi. Böyle hayran bırakmayacaktım aslında ama erkeklerin beyni hep aynı yere çalışıyordu işte.

"Zeki olduğum için beni işe almadınız mı zaten?"

"Bu zeka değildi sadece, büyük bir yetenekti. Hatta tecrübe." Gülümsemem soldu, bile isteye dilimle dudaklarımı ıslattım.

"Neden kızdınız ki? Kötü bir şey mi yaptım farkında olmadan?" Saf ayaklarına yatmak çok eğlenceliydi. Saf bir insan olsaydım başımda bu kadar dert bela olmazdı ne güzel.

Ne ince ne de dolgun ama şekilli pembemsi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ateş asansörde mi kaldı?" Bu ses dışarıdan geliyordu, Arhan'ın sesiydi.

"Kalsaydı şimdiye on kez sikmişti beynimizi." Bu da Pusat'ın sesiydi. Alanguva'nın odasında olmalılardı ki ses yukarı taraftan geliyordu.

"Lan baksana bir şey olmuş asansöre." Ateş nefesini sıkıntıyla verdi, uzaklaştı benden. Rahat bir nefes aldım. Asansörü geri çalıştırdı.

"Sikikler." Küfürü beni utandırmış gibi kızardım. Tabi bu kızarmaya, sabah bolca sürdüğüm allık yardımcı oluyordu.

Üst kata çıktığımızda önce Alanguva ardından ben çıktım asansörden. Pusat ve Arhan tam asansörün kapısında durmuş şaşkınlıkla bize bakıyorlardı.

"Şimdi anlaşıldı." Arhan, akan yaşlarını siliyormuş gibi. "Bunu bize nasıl yaparsın Aşkım?" Araştırmalarım sonucunda öğrenmiştim ki Arhan onların çocukluk arkadaşından ilerisi değildi. Babası Cebonayan'ın önemli bir ismiydi ama Arhan bu işlerden uzak durmaya çalışıyordu. Tabi bu sadece görebildiğim kısımdı.

"Neyi?" Dedim şaşkınlıkla. Pusat ters ters bakıyordu her zamanki gibi.

"Virüsü kim temizlemiş?" Diye sordu Pusat, merakla. Alanguva kafasını hafif bana doğru eğerek beni işaret etti. "Siksen inanmam." Sikelim de görelim göt herif! Mercimek beyninle beni mi küçümsüyorsun?

"Çıkın odadan." Dedi Alanguva, iki gevşeğe.

"Yalnız kalın diye mi?"

"Arhan, sabrımı zorlama." Alanguva'nın ses tonu ve dişlerini sıkması beni bile korkutabilirdi, V olmasam.

"Peki o zaman." Dedi Arhan şirin sandığı bir gülümsemeyle, kedi gibi. Pusat'la asansöre yöneldiler. "Millet kimlerle biner asansöre ben kimlerle biniyorum." Demişti Arhan ve kapılar kapanmadan hemen önce Pusat'ın "Ben sana bineceğim göreceksin kiminle bindiğini." Dediğini duymuştum.

Bir asansörde yalnız kalmaktansa, bir odada yalnız kalmak daha iyiydi bu kaçık herifle. Beni baştan çıkarmaya çalışıyordu!

"İddiana göre, ikinci kata girmedi mi?" Virüs olayına geri dönmüştük. Alanguva geçen ki gibi koltuğuna oturdu. Avuç içini çevirdiği eliyle, karşısındaki koltuğu işaret etti. Karşısına oturdum.

"Böyle bir iddiam yok, girmiş olabilir. Ben sadece ilk kattan çıkardığımı söylüyorum. Ancak anladığıma göre ikinci kat çok daha sağlam korunuyor, eminim ki fark edilir ikinci katta gezinse."

"Fark edilmemesinin yolları da var."

"Olabilir tabi, tavsiyem ikinci katı güzelce temizleyin." Kafasını ağırca salladı. Dikkatlice üstümde geziniyordu bakışları.

Çok merak ediyordum herkese bu kadar dikkatli bakıyor muydu? Bana özel miydi?

Şuan kafası karışmıştı, beni çözmeye çalışıyordu.

"Sence büyük bir çetenin işi mi, düşmanlarımın mı? Kim böyle bir saldırı yapacak kadar zeki olabilir?" Ben! Tabi diyemedim.

"Parayla zeki mühendislere sahip olmak basit iş, tabi bunu yapanlar sadece mühendis değil bence. İşinde çok iyi bir hacker grubu olabilir. Biliyorsunuz, yurtdışında çok fazla ünlü ve büyük çeteler var. Biri onları tutmuş olabilir." Bana sorduğu soruları, benden çok daha bilgili olduğu sandığı mühendislerine sorabilirdi. Ancak bu sefer tuzağa düşürmek için değil de gerçekten düşüncelerimi merak ettiği için soruyordu.

"Böyle bir saldırıyı tek bir kişinin yapmış olması mümkün mü?"

"O zaman karşımızda Bill Gates var derim." Birazcık kendimi şımartmamın hiçbir zararı yoktu bence.

"Hayranlık duymuş gibisin."

"Eğer tek bir kişinin işiyse hepimiz hayranlık duymalıyız ama bu çok uçuk bir ihtimal. Size bunu düşündüren ne?"

"Peşimde olan biri var, her işini kendi yapmasıyla ünlü. Çok zeki, tehlikeli." Huyum kurusun. Bana bunları boşuna anlatmıyordu, şüpheleri devam ediyordu. Artık şüphelerini yok etmeye çalışmaktan vazgeçmeliydim, ağzımla kuş tutsam yaranamazdım. Ama kolumu sıktığında, canımın acımadığını zannederek kafası daha da karışmıştı.

Eminim, o an azıcık bir acı görseydi çehremde bu binadan canlı çıkmazdım.

"Eminim bu işin arkasında kimin olduğunu bulabilirsiniz." Cehennemde.

"Bulacağım." Dedi. Dirseğini koltuğun kenarına yaslamış, parmakları sakallarının arasında geziniyordu küçük hareketlerle.

Sarıları, gözlerime kilitlenmişti yine ve ben bundan artık çok sıkılmıştım.

"İşinin başına dönebilirsin."

"İyi günler." Kaçarcasına çıktım Alanguva'nın odasından. Resmen nefes alamıyordum adamın yanında gerilmekten. Sürekli tetikte olmamı gerektiren biriydi. Bu benim için yeni bir duyguydu, biri beni ilk defa geriyordu. Alanguva cazibesi tam da bu noktada başlıyordu, beni baştan çıkaran cazibesi. Onu çabucak öldürmem için baştan çıkaran cazibe.

Bana bir gün lazımdı, onlar ikinci katı temizlediklerini sanırlarken beklemeliydim. Ertesi gün artık hiçbir şey Alanguva'yı öldürmeme engel olamayacaktı.

Tabi Alanguva'dan bir hamle bekliyordum bundan önce, o da durmayacaktı bende.

***

Alanguva'nın şirketinde çalışmak, barında çalışmakta çok daha kolaydı. Erkenden çıkıyordum işten, birkaç saat geçiriyordum şirkette ve iyi maaş alıyordum. Hatta bir saat önce banka hesabıma ciddi bir ikramiyenin yattığını görmüştüm, Alanguvacık teşekkür hediyesi vermişti.

İki gün önce aldığım ve üstüne düşündüğüm bir iş vardı, güçlü bir adamı öldürmemi istiyorlardı. Alanguva kadar olmasa da tehlikesi yüksekti ve hemen istiyorlardı. Şüpheli bir istekti.

Sigaramdan derin bir nefes çektim. Güneşin batışı, tatlı bir kızıllık yaymıştı havaya. Dalga sesleri usulca vuruyordu karaya, martılar tepemde uçuşuyordu. Yumdum gözlerimi, kendime dinlenmek için zaman verdim. Seviyordum burada olmayı, bir aşığının sevdiğini görmesi gibiydi.

Çok kişi seviyordu bu anı, bende seviyordum ama herkesin sevdiği gibi değil. Çok daha içselleştirerek, her anını en derinlerimde hissederek. Çünkü sadece bu aşık olduğum manzarada kim olduğumu unutuyordum. Aynı insanların sevdiklerinin yanında kendilerinden geçmeleri gibi.

Platonik bir aşktı bizimkisi, şayet bu denizin haberi olsaydı kimliğimden benden nefret ederdi. Aşkını sever miydi? Aptalı oynamaya gerek yoktu, çift kişilikli değildim. V neyse Aşkın'da o halttı.

"Bu gece oraya gitmek, kimliğini açığa çıkarmak demek." Açtım gözlerimi.

"Neden sürekli bu kadar umutsuzsun ihtiyar? Sürekli kötüyü çağırıyorsun."

"Tuzağa kendi ayaklarınla gideceksin."

"Öyle yapacağım, beni kıstırdıklarını sandıkları anda kazanacağım."

"Bu iş için seni tutanın Alanguva olduğuna eminim. Artık senden kurtulmak istiyor."

"Peki beni Alanguva için tutan kim? Neden bu sorudan sürekli kaçıyorsun kaptan?" Yine kaçacaktı. "Kimi saklıyorsun benden değerli?"

"Kimse senden değerli olamaz." Alayla baktım yaşlı yüzüne.

"V'den mi Aşkın'dan mı?" Cevap vermedi, tam da düşündüğüm gibi. Cevap vermesine gerek yoktu zaten çok öylesine sorulmuş, cevabı bilindik bir soruydu.

Herkes değerliydi onun için; Bahar, Tarık, Naz, Deniz ve V. Onları sevmek için bir nedene ihtiyacı yoktu ama benim için vardı. Aşkın'ı değil V'yi seviyordu. Bu sevginin pekte önemi yoktu, kimseden sevgi ya da değer beklediğim yoktu. Sadece bir kişi vardı, bunları beklediğim o da Aylin'imdi.

Hep sıkıştığında yaptığı gibi konuşmayı yine kendi lehine çekti. "Saatlerin kaldı, nerede öldüreceksin onu?"

Bu gece öldüreceğim Kadir Bulut için beni tutan, Alanguva'ydı. Süre vermişti, bu gece ölmesi gerekiyordu. Akrep on ikiyi geçtikten sonra görev başarısız sayılacaktı.

Ateş zeki adamdı, egoma yenileceğimi ve bu işi bu gece bitireceğimi biliyordu. Sözde o da benim işimi bitirecekti. Ama bu gece onun karşısına hiç tahmin edemeyeceği bir kılıkta çıkacaktım.

Gidip makyaja başlasam iyi olurdu, sonuçta plastik makyaj saatler süren bir şeydi.

***

Sarı tül peruğumu düzelttim, sarı saçlar belime doğru süzülüyordu. Mavi lensler, kalabalık ışıkta anlaşılmayacaktı. Her iş için parfüm

değiştirmek tat kaçırıcıydı. Bolca sıktım boynuma ve vücuduma. Abartılı ve seksi makyajımla bugünde başka bir kılığa bürünmüştüm.

Siyah kabanı giyindim, önümü bağladım. Silah taşımama gerek yoktu, silah iç çamaşırımdı. Eldivenimden, yüksek topuklarıma...

Yüksek topukların üstünde yürümeye alışıktım. Kıyafetlerimin içinde olduğu çantamı aldım. Evden çıktım, farklı bir caddeye gidip taksi tuttum.

Kadir Bulut'un çok sevdiği bir striptiz kulübünde direk dansı yapacaktım bu gece. Alanguva'da orada olacak ve tüm gece katili yakalamaya çalışacaktı. Dansçı alınan ajansla anlaşmıştım, biraz da kendi mühendislik harikalığımı kullanarak sistemlerinde ön sıraya atmıştım kendimi. Ve bu gece buradaydım.

Koca ve pahalı kulübe arka kapıdan girmiş, birkaç kişi tarafından direktif almıştım. Makyajım ve kostümüm hazır olduğu için kuliste çok bir vakit harcamamıştım.

Sarı saçlarımı düzelttim, parlak rujumu yeniledim. Dizimin altına gelen ceketi çıkardım. Bacağıma, sırtıma ve göğsüme de geçici dövmeler yapmıştım.

Küçük odanın içinde birkaç bakış üstümde gezindi. Üç direk dansçı ve bilmem kaç tane striptizci vardı. Bir süre bekledim, hazırlanmaları daha sürecekti. Önce çıkıp, dikkat çekmem gerekiyordu.

"Diğer dansçıların çıkmasına daha var gibi, başlangıç dansını yapabilirim." Dedim gülümseyerek görevli kadına.

"Adın neydi?"

"Rüya."

İç çekti karşımdaki orta yaşlı kadın. "Cidden de rüya gibisin." Diyerek iştahla süzdü, baştan aşağı. Seri katillikte zor işti. Bakışları etrafta gezindi kararsızca, saate baktı. Ardından onay verdi.

Yüksek topuklarımla, ışıklarla renklendirilmiş sahneye çıktım. Bakışlarım hızla etrafı taradı. Alanguva yoktu, Kadir Bulut locada oturuyordu birkaç adamla.

Direğin önünde durdum, müzik değişti. Sırtımı direğe yasladım, etrafı daha iyi kolaçan etmek için. Ve Alanguva'yı gördüm. Pusat'la birlikte bir köşede duruyordu, etrafta çok sayıda adamı vardı.

Bir elimi havaya kaldırdım, geriye attım. Direği tuttum ve vücudumu kaldırarak çevik bir hareketle direğe döndüm.

Tüm parlak ışıklar üstümde toplanmıştı, aynı zamanda etraftaki yoğun ilgide. O sarı bakışları, bu kadar uzaktayken bile hissediyordum üstümde.

İki elimle direği sıkıca tuttum, havaya kaldırdığım bacağımla kıvrak hareketlerle direğin en üstlerine çıktım. Bir elimi bıraktım, bir bacağımı direğe sardım. Kendi etrafımda birkaç kez döndüm.

Hareketlerim değiştikçe, ıslıklar ve alkış sesleri duyuyordum. İki bacağımı sardım sıkıca direğe, kollarımı serbest bıraktım. Kafamı geriye atarak ters döndüm ve gördüğüm tek şey metrelerce öteden ilgiyle bakan Alanguva olmuştu.

Sarı gözleri mavi lenslerime kilitlenmişti. Ve Ateş ilk defa Rüya'yla göz göze gelmişti.

Doğruldum, direği sıkıca kavradım ve iki bacağımı aşağı bıraktım. Uzun bacaklarımı yavaşça yukarı çıkardım ve tamamen açtım iki tarafa, havada. Kalçamı sallamamla ıslık sesleri arttı. Yine kalabalığa döndüm yüzümü.

Alanguva'nın bakışlarına o kadar yoğunlaşmıştım ki diğer hedefimi unutmuştum. Kadir Bulut, hala locasındaydı ve hayranca bakıyordu.

Yorucu hareketlere devam ederken, avlarımı seyrediyordum çaktırmadan. Ateş Alanguva bardan ayrılmış ve sahneye çok yakın bir masaya geçmiş şovumu izliyordu. Bu kadar kilitlenmemeliydi bana, o zaman hiçbir halt yapamazdım. İlk defa mı direk dansı izliyordu neydi yani bu aç bakışlar?

Pusat onu dürtüp bir şeyler söyledi, cevap verdi ama bu süreçte hiç bakışlarını ayırmadı. İçki bardağını kaldırdı ve dudaklarına götürdü.

On dakikanın ardından büyük alkışlar eşliğinde, ter içinde bitirmiştim giriş şovumu. Kulise girip, soluklandım. Su içip, planımı gözden geçirdim.

"Hey tatlım." Dedi az önceki olgun kadın. "Kadir Bulut seni masasına bekliyor." Nasıl ya? Bu kadar basit mi olacaktı? Bende bir ton plan kurmuştum.

"Fahişe değilim, dansçıyım." Güldü samimice.

"Burası çok nezih bir yer ve o adam çok zengin. Bu fırsatı kaçırma derim."

"Dediğimi iletirsen sevinirim, soluklanıp sahneye geri çıkacağım." Daha fazla ısrar etmedi, geri gitti. Böyle adamları iyi tanırdım, beni yanına alana kadar çağıracaktı. İstediğim de buydu zaten.

Alanguva'nın çok fazla adamı vardı içerde, Kadir'in her hareketini hatta aldığı nefesi bile biliyorlardı. Beni çağırdığını ve ilk başta gitmediğimi öğrenince onlar için zaten geride olduğum şüpheli listesinde eksilere düşecektim.

Bir buçuk saatim kalmıştı adamı öldürmek için, her geçen dakika Alanguva'nın adamlarının arttığını seziyordum düşmanını sezen bir çakal gibi. Tehlike arttıkça, aldığım haz katlanıyordu.

Minyon kadın geri döndü. "Kadir Bey çok ısrarcı, sadece beş dakika masasında sohbet etmek istiyor, sonra yine sahneye dönersin. Ve tatlım emin ol bu adam istediği olana kadar durmaz. Bir şey olmayacak, beş dakika sadece. Karşılığını da fazlasıyla vereceğine eminim."

Kararsızmış gibi, alt dudağımı ısırıp bakışlarımı etrafta gezdirdim. "Peki o zaman üstümü giyineyim." İçeri girerken sıkı bir denetimden geçen çantamın içinden saks mavisi mini elbiseyi çıkardım. İç çamaşırlarım üstüne geçirdim.

Kadın, Kadir'in yanına kadar eşlik etti bana. Otuz dokuzundaki adam, bıyıklarıyla oynayarak beni inceliyordu. Benim için ayırdığı yanına oturdum, gülümsedim.

"Çok nazlıymışsın." Eli arkamdaki koltuğun başlığına gitti.

"Naz değil, çok ısrar ettiğiniz için sizi kırmak istemedim."

"Ne içmek istersin?" Diye sordu masadaki envai çeşit şişeleri sunarak.

"İş başındayım." Arkamdaki elinde birkaç parmağı çıplak sırtıma dokundu.

Kulağıma doğru eğildi. "Seni istiyorum ve alacağım." Siktir oradan puşt, babayı alırsın.

Gülümsedim, bende onun kulağına yakınlaştım. "Burada dans okulundan arkadaşlarım var, yanlış anlaşılmak istemiyorum, adım çıksın istemem. Şimdi dansa devam etsem, tam on ikiye on kala arka taraftaki erkekler tuvaletine gelsen? Emin ol nefesini keseceğim." Yavaşça uzaklaştım.

"Öyle mi?" Diye sordu tahrik olmuş, kısık bir sesle "Öyle, adını unutacaksın. Seni çok başka diyarlara göndereceğim." Heyecandan rengi değişmişti, yaşlı olsa herhalde on ikiyi beklememe gerek kalmadan kalp kriziyle öldürürdüm.

Ateş'in bakışları bu sefer de buradaydı. Yanındaki Pusat sürekli bir şeyler söylüyordu, büyük ihtimalle etraftaki adamlarından aldığı bilgileri aktarıyordu.

Memnuniyetle baktı vücuduma. "Peki tatlım istemiyorsan zorlama yok." Oyuna çabuk ayak uydurmuştu. Yanındaki adamlar bunu duymuştu, o adamların içinde Alanguva'nın köstebeği olduğuna adım kadar emindim.

"Size iyi eğlenceler." Dedim çapkınca gülümseyerek. Derin bir nefes aldı Kadir.

Hayır anlatıyordum ne yapacağımı, kendi ayağıyla geliyordu eceline. İntihardı işte, V'nin suçu yoktu bu sefer.

Masadan kalktım, kulise geri geçtim. Çok basit olmuştu ya bu kadar kolay olmamalıydı, neredeydi eğlence? Neyse Alanguva gecenin sonunda Kadir'in cesedini bulduğunda, gereğinden fazla eğlenecektim.

Sahneye geri çıktım, saatlerce şovuma devam ettim. Tabi diğer dansçılarda çıktığı için üstümdeki rahatsız edici ilgi dağılmıştı, Alanguva'nın ki hariç. Beni tanımış mıydı? Çok zordu bu ihtimal.

Rüya onu tahrik mi etmişti? Rüya gibi yüzlerce kadınla olabilirdi.

Ama bakışları çok daha farklı, çok daha derindi. Sanki her şeyi biliyormuş gibi...

Ben mi çok şüpheciydim bu adam tam bir kurt muydu karar veremiyordum.

On ikiye çeyrek kala molaya çıktım birkaç dansçıyla beraber, on beş dakikanın ardından burada olacaktım yine.

Uzun ceketimi giyindim üstüme. Eldivenlerim hala elimdeydi, sigaramı cebime koyup kameraların olmadığı tuvaletin önünde durdum. Boştu ama her an biri gelebilirdi. Arka tarafta kaldığı için pek tercih edilmiyordu bu taraf.

Üç dakikası kalmıştı, gelmek için. Gecikmemeliydi.

Ve Kadir Bulut koridorun sonunda görüldü. Arkasına baktım, görünürde kimse yoktu ama geleceklerdi birkaç dakikam vardı sadece. Gülümseyerek erkekler tuvaletine girdim. Kadir Bulut'da heyecanla peşimden geldi. İçeri girer girmez siyah ve parıltılı jartiyerin ipini açtım. Kumaşın içinde gizli ip vardı.

Kadir Bulut tam içeri girip, kapıyı kapattığı sırada ipi sıkıca boynuna sardım. O debelenmeye başlarken ip o debelendikçe daha da derine batıyordu.

"Ne kadar hareket edersen o kadar etine gömülecek." Bu çok özel ve güzel bir ipti. İpi boynunda bıraktım. Konuşamıyordu, nefesi kesilmişti.

Ancak o debelenmeyi, bağırmaya çalışmayı kesmedi. Ve ip boynunu daha da sıktı, üç dakika içinde ip kendi kendine küçüldü. Ondan uzak en köşeye geçtim kanını sıçramaması için. Ve boynu koptu. Akan kan koyu fayanslara sıçradı. Kafası sıçrayıp başka köşeye çarpmıştı. Gözleri açık, dili dışarıda kalmıştı.

Bu sefer iz bırakmayacaktım.

Alanguva V'nin yaptığını biliyordu, bu yeterdi.

Dışarıdan sesler geliyordu, çıkmam gerekiyordu. Kapıyı kilitledim. Eldivenin üstündeki şeffaf ve asla belli olmayan kumaşı yere attım. Ceketimin tersini çevirerek giyindim. İki taraflı kullanılabiliyordu.

Havalandırmayı aradı gözlerim. Krokisini önceden bulmuş ve planımı buna göre yapmıştım. Lavabolardan birini üstüne çıktım. Kapıyı zorluyorlardı.

"Kilitli." Dedi bir erkek sesi.

"Ateş et o zaman!" Diye bağıran ses Pusat'ın sesinden başkasına ait değildi.

Havalandırma kapağını açtım, kendimi hızla içine attım. Kapağı geri kapatmamla içeri girmişlerdi.

Gördüğü manzarayla büyük bir küfür savurdu Pusat, yakasındaki cihaza doğru konuştu.

"Ölmüş."

"Size bir saniye olsun gözünüzden ayırmayın dedim!" O kadar bağırıyordu ki sesi bana kadar ulaşıyordu. Zavallı Alanguvacık.

Sessizce ilerledim havalandırma boşluğunun içinde. Hiçte filmlerde göründüğü gibi geniş değildi bir kere! Daracık ve rahatsız ediciydi. Sürüne sürüne ilerleyebiliyordum.

Önce sağa döndüm ardından sola ve dansçıların kullandığı tuvalete gelmiştim. İçeride bir kız vardı. Ancak zaten kabinin içine girecektim.

Kapağı açtım, aynaya bakıyor ancak beni fark etmiyordu. Kabinden içeri uzattım bacaklarımı, sifonun yanındaki boşluğa bastım ve geri kapattım kapağı. Öyle bir çekmemle gelmiyordu tabi kapak. Sütyenimin içindeki, kılıflı özel bıçakla açabiliyordum rahatça.

Kılıfına yerleştirdim, sutyenimin içine geri koydum. Kabinin içinden çıktım, kız bana kısa bir bakış attı. Direk dansçılarındandı, gülümsedim. Ellerimi yıkadım, üstümde hiç kan yoktu. Alanguva kafayı yiyecekti.

O sırada iki kız daha girdi içeri. "Olanları duydunuz mu? Biri öldürülmüş, tüm çıkışlar kapatıldı. Polisi bekliyorlar sanırım." Polisi değil Alanguva'nın katili bulmasını bekliyorduk.

Gözlerimi şaşırmış gibi irileştirdim.

"Kim öldürülmüş?" Dedim korkmuş gibi.

"Kadir diye bir adam, nüfuzlu biriymiş." Dedi kumral kız.

"Hepimizi sorguya çekerler şimdi." Dedi diğeri.

"Ben pasaport yok." Bu da yabancı uyruklu, striptizcilerden biriydi. Ülkene dönme vakti kedicik. Gerçi polis gelirse de gecenin sonunda gelecekti, belki o zamana kadar kaçardı.

Tuvaletten çıktım, Alanguva'nın adamları herkesi toparlıyor ve her yeri arıyorlardı. Alanguva yoktu, Pusat'sa sinirle komut veriyordu.

Cebimden sigaramı ve çakmağımı çıkardım, bir merdiven yukarı çıktım terasa çıkmak için. Ancak teras kapısında biri bekliyordu. İri kıyım bir adamdı.

"Dışarı çıkmak yasak, içeri dönün."

"Sigara içecektim." Dedim şaşkınca.

"İçeri geç!" Korkmuş gibi kafa salladım.

"Gerek yok, içsin sigarasını." Bu ses Ateş Alanguva'ya aitti. Sesimi olabildiğince değiştirmiştim ama bu adam cindi. Dikkatli olmalıydım.

"Tabi efendim." Omzumun üstünden Alanguva'ya döndüm. İfadesiz yüzü, ilk defa bu kadar öfke doluydu. Çıldırıyordu.

Terasa çıktım, Alanguva'da peşimden çıktı. Yerinde duramıyormuş gibiydi, sigara yaktı. Bende sigaramı yaktım, yanına yaklaştım. Çok uzun bir bina değildi ama düşsen ölürdün. Arkadan itseydim ne olurdu ki?

Hırsla içiyordu sigarasını, derin derin içine çekiyordu. Üstünde beyaz spor bir gömlek, kumaş siyah bir pantolon vardı. Sakallarını tamamen kesmişti, bir erkek için fazla düzgün burnunun delikleri sık sık genişliyordu. Öfkeden hızlı nefes alıyordu. Kasları gergindi, beyaz gömleği vücuduna yapmışmış ve hatlarını ortaya çıkarmıştı. Sağ profilinden onu izliyordum.

Kafasını bana doğru çevirdi. Derin bir nefes aldım. Üstümdeki uzun trençkot sadece kuşakla bağlıydı. Sağ bacağımı öne çıkardım, ceketin eteği biraz daha açıldı.

Bakışları çok kısa bir an çıplak bacağımı buldu ardından yüzümü. Tepkisizdi ama saatlerdir üstümde gezinen bakışlarından beni istediğini biliyordum.

Alanguva asla Rüya'dan şüphelenemeyecekti.

"Gergin gözüküyorsunuz." Boğazım ağrıyordu konuşurken, değiştirdiğim ses tonum yüzünden.

"Sende cinayet işlenmiş bir yerde olduğunu düşünürsek çok sakin gözüküyorsun." Gülümsedim.

"Böyle güzel bir yüz karşısında endişede kalmak çok zor." Dedim hayranlıkla yüzüne bakarak.

"Öldürülen kişi seni masasına çağıran adam, Kadir."

Kıkırdadım "Tüm gece gözlerinizi benden alamadığınızı düşünmüştüm, yanılmamışım." Bana doğru biraz daha döndü, hafiften yakınlaştım. Cüretkârlığım hoşuna gitmişti. "Beni çoğu kişi masasına çağırır ama belalı bir tip ya da bu kadar yakışıklı olmadığı sürece gitmem."

"Belalı?"

"Evet, böyle adamları bilirim. İstediğini alana kadar durmazlar. Beni masasına alana kadar devam edecekti, bende masasına gidip onu yumuşattım. Genelde böyle işler." Ona biraz daha yakınlaştım, ardından dışarıda gezdirdim kısa bir an gözlerimi. "Neden hala polis gelmedi ki?" Konuşmadı. "Üstelik burada bir katil olabilir, bizi buraya tıkamaları çok saçma."

"Gergin gözüküyorsun."

"Sende öyle." Vücudumu tamamen ona doğru döndüm. Artık o da tamamen bana dönmüştü. "Ama bu gerginliği atabiliriz, istersen." Derin bir nefes aldı.

Şuan uzaklaşıp, katili araması gerekiyordu. Alanguva bir taraflarıyla hareket eden bir adam değildi ancak gitmiyordu. O kadar çok mu etkilenmişti Rüya'dan?

Rüya kadar güzel, hatta daha çekici kadınların ona yakınlaştığına defalarca şahit olmuştum. Hiçbirine yüz vermemişti. Bunu Didem adlı sevgilisine olan sadıklığından kaynaklı olduğunu düşünmüştüm. Alanguva için sevgili değillerdi, yine de hayatında biri varken başkalarıyla ilgilenmeyecek bir adam izlenimi vermişti hep. Şuan hariç, şuan öyle indirmişti ki gardını ben bile şaşıyordum.

Kuşağımı tamamen açtım, ceket üstümdeydi ama açık olduğu için sahne kıyafetimle kalmıştım. Siyah parıltılı, iç çamaşırlarımla. Sigaramı yere attım. Biraz daha yakınlaşarak, vücudumu vücudunda yasladım.

Saatine baktı. "İki saat sonra, sana vereceğim adrese gel." Uzaklaşacaktı ki vücudumu yavaşça sürttüm ona.

Kafamı iki yana salladım. "Beklemek zorunda değiliz, hemen şimdi." Dedim kulağına doğru yaklaşarak.

Daha fazla dayanamamış gibi belimden tutup kaldırdı, korkuluklara oturttu bedenimi. Vücudunu vücuduma yasladı. Öyleydik ki, itse düşecek çekse öpecekti. Ama ikimizde milim hareket etmiyorduk. Bir eli belimi sıkıca sarmış, diğeri de dövmeli çıplak bacağımı okşuyordu.

Demek Alanguva sandığım kadar iradeli ve sadık değildi.

Nefesi yüzüme çarpıyordu, derin bir nefes çekti içine ve kaşları çatıldı. Ne olmuştu?

"Ateş!" Bu ses Pusat'a aitti.

Ateş irkilmedi, bir tepki göstermedi. Dikkatlice gözlerime bakıyordu. Şu dakikaya kadar şüphelenmediğine emindim ama birden değişmişti bakışları. Daha öncede derin nefes çektikten sonra görmüştüm bu bakışları. Eğer K 9 köpeği değilse kokumu almasına imkan yoktu, o kadar parfüm sıkmıştım.

Sakince omzunun üstünden arkaya baktı, Pusat kapıdaydı. Bende Pusat'ı görebildim. Dudakları şaşkınca aralanmış, kaşları derince çatılmıştı.

"Hepimiz seni bekliyoruz. Polis gelecek birazdan." Polis gelmeden katili bulmaları gerekiyordu ama artık vakitleri pek kalmamıştı.

Sakince, indirdi beni. Topuklularımın üstünde durdum, hala çok yakındık.

Polis sirenleri duyulmaya başladı.

Ateş bile yaptığı şeye inanmıyormuş gibiydi ancak yüzüne ördüğü kalın duvarlar bunu görmeme engeldi.

Sanki bir rüyadan uyanmış gibiydi.

Arkasını döndü, Pusat'a doğru hızla ilerledi. Sanırım benimde peşinden gideceğimi sandı ama daha çok beklerdi.

Dönüp bakmadı, o kadar emindi peşinde olduğumdan. Biraz da umursamadı. Çıktılar terastan, bir süre bekledim. Polisleri görmeden çıkmam gerekiyordu. Terasın arka tarafına geçtim, yandaki binayla arasında az mesafe vardı. Buradan aşağı inemezdim ama o binadan inebilirdim. Ceketimin kuşağını bağladım sıkıca.

O kadar kısa bir mesafeydi ki bacağımı karşı tarafa atarak geçebilirdim, biraz geriden gelerek koştum ve diğer binanın terasına atladım. Burada yangın çıkışı vardı, iniş çok basit olacaktı.

Yangın merdivenine ulaştım ve aşağı indim. Çok geçmeden boş binadan çıkmıştım. Kulübün önü polis arabalarıyla dolmuştu. Sırıtarak arkamı döndüm ve oluşturduğum hengâmeden hızla uzaklaştım.

Alanguva'nın yüzündeki o yenilmişlik ve gerginlik aklıma geldikçe zaferin cazibesi beni büyülüyordu. V 1- Alanguva 0.

Gidip güzel bir duş alıp dinlenmem gerekiyordu. Sonuçta yarın onu öldürecek ve asıl zaferime ulaşacaktım, kutlamayı o zaman yapardım.

8

KAYBEDİŞ

Ellerim kanlıydı, gözlerim, dudaklarım, hislerim... Her yerime kan bulaşmıştı. Her cinayetin ardından duş alıyordum ama kimi kandırıyordum. Asla arınmıyordum.

Aynaya baktığımda bir insan görmüyordum. Yüzü kanlar içinde bir canavar görüyordum, en kötüsü ise bundan rahatsız olmuyordum.

Ben kötü doğmuştum, hep etten bir bedenin arkasında gizlemiştim canavar ruhumu.

Kötüleri öldürmek, seri katil olmak... Hepsi bahaneydi. Öldürmeyi seviyordum, kana açlık duyuyordum. Ellerimle bir nefesi kesmek bana doyumsuz bir zevk veriyordu. Hastaydım, asla normal bir insan olamayacaktım. Olmakta istemiyordum zaten ama üç hafta sonra ablam çıktığında içimdeki şeytanı nasıl gizleyecektim?

Zekam bir lanetti.

O lanetin içinde her gün canlı canlı gömülüyordum.

Parmaklarım arasındaki ilacı dudaklarıma götürdüm, susuz yuttum.

"Nasıl su olmadan içebiliyorsun aklım almıyor." Üstü çıplak Güray girdi odaya. Elindeki kupayı uzattı. Sıcak kahveden bir yudum aldım. Sevdiğim gibi sert yapmıştı. Dakikalardır beni bırakmamak için bahane uydurup duruyordu.

Omuzlarının birkaç parmak üstünde biten altın sarısı saçları ona yakışıyordu. İri olmasa da zayıf bir bedeni yoktu. Geniş denilemeyecek

kasları ve bebeksi yüzüyle yakışıklı bir adamdı Güray. Koyu gözlerini ilgiyle yüzüme dikmiş, dudaklarımdan çıkan bir kelime bekliyordu.

"Amerika'dan döneli bir ay olacak neredeyse, bir türlü açmadın aramalarımı. Nereden esti sabaha karşı gelmek?" Omuz silktim.

"Canım istedi."

"Orada da arıyordum seni, ulaşamıyordum."

"Bildiğin gibi çok meşgul bir insanım." Dedim alay eder bir tavırla ama o bunları sorun yapmazdı. Az çok tanıyordu. Tabi V'y değil.

"Özledim seni." Kaşlarımı çatmamla sıkıntıyla nefesini verdi. Çarşaf karnıma kadar örtülüydü, bakışları siyah sutyenimden taşan göğüslerime gitti. "Yani şunlara baksana, kim özlemez ki?" Diyerek çapkınca göz kırptı.

Bana karşı hisleri vardı ancak bunu her dile getirmeye çalıştığında sert çehremle karşılaştığı için cesaret edemiyor ve keskin bir u dönüşü yapıyordu.

Güray'la üniversitede tanışmıştık, benden iki sınıf üsteydi. İki yıl önce mezun olmuş ve yüksek lisans için Amerika'ya gitmişti. Zekiydi, insanların tavırlarını inceler ve ona göre yaklaşırdı. Yakışıklılığını da çok güzel kullanırdı.

"Hala sakalların çıkmıyor mu?" Sorumla yüzünü buruşturdu.

"Bebeksi yüzüm, üstünde kıl çıkmayacak kadar mükemmel." Dedi bozularak, köse olduğunu böyle yumuşatarak kabulleniyordu.

"İşe başlayacak mısın?"

"Biliyorsun, Amerika'da ünlü bir Türk firmasıyla çalışıyordum. Yok canım nereden bileceksin? Telefonumuzu açtığın mı var?"

"Geçen yıl geldiğinde anlatmıştın ya." Kahve bardağımı kenara koyup bir sigara yaktım.

"Tabi yatağımda, odamda sigara içebilirsin. Hiç sıkıntı yok." Laf sokuyormuş gibi yapıyordu ancak gitmediğim için ne kadar mutlu olduğunu görüyordum. "O şirketin buradaki şubelerinde devam edeceğim. Ama biraz faklı, şirkette değil de daha farklı bir yerde çalışacağım."

"Nasıl yani?"

Söyleyip söylememekte kararsız gibiydi. "Bu şirket, alanında en iyileri buluyor. Mühendisler, matematikçiler, fizikçiler, bilim adamları ama gizlilik sözleşmesi imzalatıyor. İçeride neler döndüğünü bilmiyorum, henüz imzalamadım ancak teklif aldım. Maaşı ve olanakları çok iyi." Şimdi ilgimi çekmeye başlamıştı.

"Bu şirketin sahibi Alanguva mı?" Gözleri şaşkınlıkla aralandığında cevabımı almıştım.

"Sen nereden biliyorsun?" Tesadüf müydü? Ben tesadüflere pek inanmazdım.

"Alanguva'nın şirketinde staj yapıyorum."

"Ne zamandan beri?" İki hafta üç gündür.

"Fazla olmadı."

"Sana da mı teklif geldi bu iş için?"

"Hayır, sadece tahmin. Sence orada neler dönüyor olabilir? Çok iyi korunuyor."

"Bilmiyorum ama teknolojinin babasını ağlattıklarına eminim."

"Yapay zeka gibi şeylerle uğraşıyor olabilirler." Ve çok daha fazlası.

"Bilmiyorum, her neyse eşsiz olacağına eminim. Mükemmel bir çalışma sistemleri var." Dedi heyecanla.

Kapalı kapılar ardında ne yapıyorsun Alanguva? Ölümsüzlüğü mü bulmaya çalışıyorsun?

"İki senede onları çok etkilemiş olmalısın. Bu kadar önemli bir teklif aldığına göre." Dedim sigaramdan derin bir duman çekerken.

Sırıttı. "Sen daha beni tanımamışsın Aşkım." Öksürdü. "Aşkın."

Zekasını biliyordum da şu hareketleri gördükçe şüphe ediyordum.

Yanıma uzandı. Sigara kullanmıyordu, Yeşilaycıydı.

Gece olanlardan sonra eve gidip Rüya kimliğinden arınmıştım, tüm gece uyuyamayınca da dört gibi Güray'ın yanına gelmiştim.

"Üç saat oldu, bu bir rekor." Dedi kendini tutamayarak. Yanında ilk defa bu kadar uzun kalıyordum. "Aşkın, nasılsın? Bana gerçek bir cevap ver. İndir maskeni."

"Maskemi indirirsem miden bulanır."

"Çok güçlüsün, gördüğüm en güçlü kadınsın." Bana hayranlıkla bakan gözlerine baktım. Beni görünüşüm için değil, duruşum ve zekam için beğeniyordu. "Ablan, nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Ve bu seni çıldırtıyor. O kadar kontrolcüsün ki her şeyi bilmek istiyorsun. Çıkmasına az kalmış olmalı. Bir ay yok sanırım."

"Üç hafta." Bakışlarım saate takıldı, sigaramı söndürdüm. Yataktan çıktım, yerdeki pantolonumu giyindim.

"Gidiyor musun? Biraz daha kal, kahvaltı hazırlayayım."

"Hazırlan, kahvaltıya gidiyoruz." Heyecanla doğruldu yerinden.

"Yanlış mı duydum?"

"Ablamı ziyaret edeceğim bugün, kahvaltıda fotoğraf çekelim. Sevgilim var sanıyor, merak ediyor."

"Yalan değil sonuçta." Ters ters bakışımla gülüşü soldu. "Şaka, hazırlanıyorum hemencicik."

Yerdeki siyah, geniş sweatimi giyindim. Saçlarımı atkuyruğu yapıp, kâküllerimi düzelttim.

Güray'da çok geçmeden hazırlanmıştı. Aşkın kimliğimle dikkat çekmemek için motorumu kullanmıyordum bir süredir. Güray'ın arabasına bindim.

"İlk defa arabama biniyorsun." Genelde o benim motoruma biner, yolculuk boyunca ağlayacak raddeye gelerek, belime sarılırdı.

"İlk defa araban var." Son model arabasının içi yeni araba kokuyordu. Bu kokuyu sevmiyordum.

"Hayır, tüm üniversite arabam vardı."

Boğaz kenarında bir yere gelmiştik. "Bu kadar abartmaya gerek yoktu."

"Ablan güzel bir yerde görsün seni, gerçekten çok mutlu olacak." Şapşal.

İçeri girdik, cam kenarında bir masaya yerleştik. Gözlerim etrafta gezindi, hafta sonu olduğu için masaların çoğu doluydu.

"Bu kadar detaycı olma, neden sürekli iş üstündeki suçlular gibi etrafı inceliyorsun." Mesleki deformasyon.

"Peki, sen neden bugün tanışmışız gibi sorular soruyorsun?" Dedim arkama yaslanarak.

Orta boylu, genç garson yanımıza geldiğinde menü istemeden konuştum. "İki kişilik serpme kahvaltı alabilir miyiz?"

"Tabi, başka bir isteğiniz var mıydı?"

"Yok teşekkürler." Garson yanımızdan uzaklaşırken bende sigara paketimi çıkardım. Açık tarafta oturuyorduk.

"Bu kadar içmemelisin."

"İçersem erken mi ölürüm?" Diye sordum sigaramı yakarken.

"Evet, hayatı bu kadar tiye almanı anlamıyorum. Birazcık olsa sevemez misin yaşamayı?"

"Sevmediğimi nerenden uydurdun?"

"Şu gözlerine bak, sen aynaya baktın mı hiç? Ölüsün."

"Öyledir belki de." Belki de doğduğum gün ölmüştüm. Sen iflah olmazsın der gibi baktı.

"Ablan çıktığında, senin gerçek yüzünü gördüğünde, ne yapacaksın?"

"Benim birden çok yüzüm var. Sen benim gerçek yüzümü gördüğünü mü sanıyorsun?" Güray sadece soğuk yapılı, çalışkan ve zeki Aşkın'ı tanıyordu.

Güldü. "Haklısın, çıksan seri katilim desen şaşırmam."

"Emin misin?" Dedim ve bakışlarım etrafta gezindi yine. Bu sefer geldiğimde fark etmediğim birini fark ettim.

Sikeceğim tesadüfünü de Ateş'ini de.

Yedi masa arkada oturuyordu ve masaların hepsi doluydu. Yine de fark etmeliydim, ne oluyordu bana?

Alanguva geceden kalma gibiydi, hala Kadir Bulut cinayetini hazmedememişti sanırım. Üstünde dünkü gömlek vardı ancak akşamki gibi durmuyordu. Ütüsü dağılmış gömleği, karışmış saçları ve yorgun gözleriyle avım en savunmasız halinde duruyordu.

Masada Pusat ve iki takım elbiseli adam daha vardı. Kahvaltıları bitmiş, kahve içiyordu Ateş. Yani benden önce gelmişti, oyun değil de gerçek bir tesadüftü.

Saatin dolmasını bekliyordum, saat dolduğunda sistemde gezinecek ve tüm riskleri düşündüğüm planımla onu öldürecektim.

Alanguva çatık kaşlarıyla, memnuniyetsiz yüzüyle oldukça keyifsiz duruyordu. Bu beni keyiflendirdi. Dün beni yakalayacağından öylesine emindi ki, mağlubiyeti hazmedemiyordu.

Pusat ona bir şeyler söyledi, bu onu daha da sinirlendirmiş gibi arkasına yaslandı ve önündeki su dolu bardağı dudaklarına götürdü. Tabi gecenin ezikliği ardından anca soğuk su giderdi.

Bu tarafa bakacağını anlayarak yeniden Güray'a çevirdim bakışlarımı. O kendini fark ettirene kadar görmemiş gibi yapacaktım. Sarı bakışlarının ağırlığını üstümde hissediyordum.

Güray dirseğini masaya yaslamış, çenesini de avuç içine dayamış bana bakıyordu dikkatle.

Beni buraya Güray getirmişti, Güray Alanguva'nın yanında çalışıyordu. Belki de Ateş V olduğumu anlamış benimle oyun oynuyordu. Elimde değildi, her ihtimali düşünmeden duramıyordum. Ancak zekama güveniyordum, öyle bir şey olsa anlardım.

Kahvaltılarımız geldiğinde sessizce kahvaltı yaptık. Ekmeksiz, protein ağırlıklı bir kahvaltı yaptım. Sonuçta güce ihtiyacım vardı, kaç katım adamları devirmek zor işti. Kahvemi yudumlarken telefonumu çıkardım, kamerasını açtım.

Güray hemen gözlerini kısıp, yerinde doğruldu. Kocaman gülümsedim bende. Birkaç poz çektim, manzarayı da alarak. Güray poz vermeyi kesti. "Ne kadar güzel oluyormuşsun gülünce." Alanguva arada bu tarafa baktığı için gülüşümü bozmadım.

"Böyle olmaz ki, çok uzağız." Dedi Güray, yerinden kalktı ve yanıma oturdu. Kamerayı aldı elimden, önce kendine baktı ve saçlarını düzeltti. Ardından kadraja ikimizi aldı.

İzinsizce kolunu omzuma attı, bozuntuya vermedim ve gülümsemeye devam ettim. Birkaç pozda bu şekilde çekti ve kendi telefonundan da çekti. Çektiğimiz fotoğraflara sırıtarak baktı.

"Ablan bu kadar mükemmel bir sevgili bulduğun için seni tebrik edecek, aman dikkat et aşık olmasın."

"Şımarma Güray, şımarma."

"Peki." Dedi ama yanımdan kalkmadı bir süre. Biraz daha böyle mecnun havalarına girerse, onunla bir daha görüşmeyecektim.

O da bunu fark ettiği için, memnuniyetsizce kalktı ve yerine geçti.

Alanguva'nın masasında hareketlik sezdim ama bakmadım. Kalkıyor olmalıydı ve yanımdan geçmesi gerekiyordu.

Öyle de oldu, o önde arkasında yaveriyle bu tarafa doğru yürüyordu. Bu sefil demek istediğim hali sefillikten çok uzaktı. Bakışları üstümdeydi, biraz daha bakmazsam ya kör olduğumu sanacak ya da bilerek bakmadığımı anlayacaktı. Masaya az bir mesafe kalmıştı ki, boğaz manzarasından ayırdım gözlerimi.

Alanguva'ya baktım yeni fark etmiş gibi ve gülümsedim. Güray gülümsememe şaşırarak, bize yaklaşan Ateş'e baktı.

Alanguva yanımızdan geçmeden hemen önce durdu. "Günaydın." Dedim.

"Günaydın." Dedi Ateş, Pusat'la da sadece kötü kötü bakıştık. Ateş, Güray'a kısa bir bakış attı. Bu iyi değildi, hem de hiç

Yakalanmazdım da hadi yakalandım diyelim, beni bu kadar tanımamalıydı. Zaten Bahar'ı ve Naz'ı görmesi büyük bir kamburdu üstümde. Bir de Güray'ı görmemeliydi.

Ancak o beni gördüğü andan sonra da buradan ayrılmam şüpheli dururdu. Lanet adam, sürekli beni sıkıntıya sokmayı başarıyordu.

Ateş Alanguva yoluna devam etti. Güray'sa onu inceliyordu. "Kim bu lavuk?"

"Patronun olur, tanımıyor musun?" Şaşkınlıkla daha dikkatli baktı arkasından.

"Ateş Alanguva mı?" Gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, hiç Amerika'daki şirkette görmedim." Kafası karışmış gibiydi. "Beni çok şaşırtıyorsun bugün! O adama gülümsedin, hoşlanıyor musun ondan?"

"Evet deli divane aşığım." Dedim yarım ağız bir gülüşle. Ardından gülüşüm soldu, ters ters baktım Güray'ın yüzüne. "Bugüne kadar kimseden hoşlandığımı gördün mü?"

"Görmedim de adama baksana, ben bile hoşlanırım." Dün geceden sonra Alanguva'nın erkeklerden hoşlanmadığına yüzde doksan dokuz eminim Güray'cım, şansına küs.

"Kıskanma, çalış senin de olur."

"Kıskanmıyorum, ben daha yakışıklıyım." Dedi saçlarını okşarken. Durdu, bir şey düşünüyor gibiydi. "Acaba bende saçımı mı kestirsem?"

Saate baktım. "Bir yıldır görüşmüyoruz ama dört buçuk saatte yeterince doyurdun kendine. Kalkıyorum ben." Garsondan hesabı istedim.

Ve hesap geldiğinde Güray'ın 'Erkeklik!' yapıp hesabı ödemeye çalışmıştı. "Bak sen kahvaltıyı öde, bende aynı miktarda bahşiş bırakayım olur mu?" Eğer hesabı ödeyip, yüklü bahşiş bıraksaydım Güray bir şeylerden şüphelenirdi ancak bu hareketim sayesinde sadece gurur yaptığımı sanacaktı.

"Sen öğrencisin hala!" Diye söylendi ancak bir işe yaramadı.

Çıktığımızda "Ben götüreyim." Diye ısrara da başladı.

"Güray, cidden fazlasıyla doydum sana. Hadi bay." Arkamı döndüm, eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyordu.

Üç saat on dokuz dakika sonra ablamı görecektim. Eve girdiğimde telefonum çaldı, rehberimde kayıtlı olmayan numarayı daha önce hiç görmemiştim.

"Merhaba." Dedi karşıdaki ince ses. "Aşkın Hanım'la mı görüşüyorum?"

"Evet."

"Aylin Hanım'ın birinci dereceden yakını mısınız?" Yutkundum.

"Evet."

"Aylin Hanım biraz hasta, şuan hastanede." Kalbim endişeyle çarptı.

"Neden?"

"Sakin olun, sadece grip. Ateşi vardı geldiğinde, şimdi daha iyi."

"Bu hapishane numarası değil." Beni aradıkları tüm numaralar ya rehberimde ya da ezberimdeydi.

"Evet, hastaneden arıyorum."

"Onu görmek istiyorum."

"Korkarım bu mümkün değil." İçim daralırken aramayı sonlandırdım. Yüklü miktarda rüşvet verdiğim hapishane müdürünü aradım.

"Merhaba Aşkın Hanım." Dedi orta yaşlı paragöz kadın.

"Ablamın neyi var?" Dedim yerimde duramazken.

"Ateşi vardı, sizin istediğiniz gibi en ufak rahatsızlığında hastaneye götürüyoruz."

"Onu görmek istiyorum."

"Hastanede polisler eşlik ediyor, izin olmadan göremezsiniz. Maalesef bu konuda elimden bir şey gelmiyor. İzin için başvuru yapmanız lazım ve onayı birkaç gün sürer. Zaten bu gece hastanede kalmayacakmış, ateşi düşünce geri dönecek."

"Onu görmem lazım." Lazım değildi sadece, ihtiyacım vardı.

"Yarın olur mu?"

Hastaneye farklı bir kılıkta girip Aylin'imi görmek benim için hiç zor değildi ama yapamazdım. Beni görünce şaşıracak ve korkacaktı. Onun gözünde kılık değiştirip tehlikeye girecek biri değildim.

Plastik makyaj mı yapsaydım?

"Tamam, yarın olsun."

"Öğlen bekliyorum sizi o zaman."

"Neden daha erken haber vermedin, neden şimdi öğreniyorum?"

"Daha gideli bir saat oldu, haber verecektim ama Aylin Hanım siz görüş gününde endişelenmeyin diye orada polislere aratmış." Telefonu kapattım. Plastik makyaj, gece elbiseleriyle sırıtmazdı ama bir hemşire kılığında sırıtırdı.

Alanguva'yı öldürdükten sonra giderdim onu görmeye.

Yarını beklemeliydim, ablam için.

Ancak güvende olduğunu bilmeliydim. Bakırköy'deki kadın cezaevinde kalıyordu ve en yakın devlet hastanesine götürüyorlardı mahkumları. Sadi Konuklar devlet hastanesinde olmalıydı.

Bilgisayarımın başına geçip, hastanenin sitemine girdim. Bir saat yirmi dakika önce girişi yapılmış, acil kısmından odaya almışlardı. Bilgilerini gözümle gördüğüme göre rahatlayabilirdim.

Diğer bilgisayarıma geçtim. Asla kapanmaması gerekiyordu, kapandığı an Alanguva'nın sisteminden çıkardım. Her şey yolunda gidiyordu, varlığım sezilmemişti. Saatler sonra evinin çevresine sızacak, onu öldürecek en önemli konumu bulacaktım.

***

Akşam güneşi yeni batmıştı. İhtiyar yine balık tutmuş ve en sevdiği şeyi yaparak deniz kıyısına rakı masası kurdurtmuştu. Eskiden teknesinde yapardı ancak Bahar bir kere suya düştüğü için bir daha asla yapmamıştı.

Hepsi masada oturmuş, keyifle sohbet ediyorlardı. Renkli ışıkların altında, bir de şarkı açmışlardı.

Beni ilk fark eden ihtiyar olmuştu.

"Ben gelecek demiştim." Dedi Naz, sandalyemi ve tabağımı da hazırlamıştı. Bahar heyecanla kafasını yana çevirdi ancak sağ tarafa bakıyordu, ben solundan geliyordum. Deniz balıkları kızartıyordu bir kenarda Duman ve yoğun balık kokusu masadaki anason kokusuna karışmıştı. Bahar'ın yanındaki boş yere oturdum.

"Uzun zaman sonra ilk defa hep birlikteyiz." Diyerek şakıdı Bahar, kalabalığı seviyordu. Tarık önümdeki bardağa sek rakı doldurdu.

Naz yüzünü buruşturdu. "Ne mide var sende de ya." Diye söylendi.

"Gelmezsin diye düşünmüştüm." Dedi ihtiyar. "Daha önemli işlerin vardır." Gözleri kızarmıştı, önündeki rakı bardağını aldım.

"Bu yaşta bu kadar içmemelisin kaptan." Güldü ihtiyar. Gördüğüm en iradeli insan olabilirdi, oturup günlerce içse bile sağlam kalırdı ama artık yaşlıydı ve hastalıklar baş göstermeye başlamıştı.

Başka bir bardağa çok az rakı koyarak, bol suyla seyrelttim. İhtiyar yüzünü buruşturdu.

"Elbisem güzel mi Aşkın?" Diye sordu Bahar. Açık pembe, kısa bir elbise giyinmişti. Elbisenin dantel işlemeli karpuz kolları onu daha da şirin yapmıştı. Saçını da yarım topuz yapıp, pembe kurdele takmıştı. Naz giydirmişti yine.

"Oyuncak bebeklere benziyorsun."

"Barbie gibi mi?"

"Barbie gibi ama hasta olacaksın." Sandalyesine asılı duran beyaz hırkayı giydirdim. Üstümdeki ceketi çıkarıp bacaklarına örttüm.

Deniz tüm balıkları kızartıp masaya oturdu.

"Denizden babam çıksa yerim." Dedi Tarık iştahla.

"Rakı masasının bir adabı vardır, öyle hayvan gibi saldırılmaz." Diye söylendi Deniz. Tarık dolu ağzıyla gülümsedi.

Müzik sesi plaktan, hafif bir cızırtıyla geliyordu. Mezelerle süslüydü masa, her şeyi Naz hazırlamış olmalıydı.

"İhtiyar balık tuttu, Deniz kızarttı, Naz masa kurdu. Sen ne yaptın Tarık?"

"Bende Naz'a yardım ettim! Hem sen benim bir iş yapmadığımı nereden anladın?" Diye söylendi. Sebzelerin doğranma şekli, mezelerin

servis şekli Naz'ın hazırladığı tarz diyemedim. "Hem ben en azından psikolojik yardım ediyordum, sen yeni geldin." Haklıydı.

"Onun gelmesi yeter." Dedi Bahar gülümseyerek.

"Şu kızın Aşkın sevgisi beni öldürüyor." Diyerek rakısını yudumladı Tarık.

"Kıskanma."

Çalan eski şarkının eşliğinde keyifle sohbet ediyorlardı. Naz hastane maceralarını anlatıyor, Tarık sürekli sözünü kesiyor ve Deniz'de her erkek lafı geçtiğinde tüylerini kabartıyordu.

Deniz duygun gözüküyordu, kadehleri hızla doluyor ve boşalıyordu. Onu çıldırtan şey işinde başarısız hissetmesiydi. V'yi yakalayamamak onu çıldırtıyordu.

"Suratın niye sirke satıyor?" Diyerek Deniz'e bir salatalık dilimi fırlattı Tarık.

"Nimet o nimet." Dedi Naz. "Ama haklı, önceden çekilmiyordun artık hiç çekilmiyorsun."

Tarık derin bir nefes aldı. "İşlerden dolayı, V vakası her geçen gün daha da büyüyor. Dün yine bir cinayet işlendi tam onun tarz. Sıra dışı, kusursuz, kanlı ve gizemli ama izini bırakmamış bu sefer." İhtiyarla göz göze geldik.

"Belki o değildir bu sefer." Dedi Tarık, hayret o yarım aklıyla bana bakarak dememişti.

"O olduğuna eminim. Herkes onun yapmadığını düşünüyor ama o yaptı." Deniz, V'yi takıntı haline getirmişti.

"Bu kadar işi hayatına katmamalısın." Dedi Naz homurdanarak.

"V hayatımızda zaten." Dedi Deniz, bardağın sonunu görerek. Tarık gözlerini irileştirip bana baktı bu sefer. "V herkesin hayatında, tüm ülkenin. Kim olduğu, nereden çıkacağı o kadar muallak ki."

"Ah keşke benimde hayatımda olsa." Dedi Naz hülyalı hülyalı. Deniz ters bir bakış attı Naz'a.

"Bükemediğin bileği öpeceksin." Dedim sessizliğimi bozarak.

"Bu kadar seri katil muhabbeti yeter." Dedi ihtiyar.

"Seri katil diyorsunuz ama bana daha çok halk kahramanı gibi geliyor." Dedi Bahar heyecanla.

Emin ol halk kahramanı değilim Bahar. Haklılar onlar.

"Ya bugün ne oldu!" Dedi Tarık konuyu değiştirerek.

"Aşık mı oldun yine?" Dedi Deniz.

"Evet, ama bu diğerleri gibi değil." Tarık herkesten hoşlanma potansiyeline sahipti. "Dükkândaydım bugün, bir afet geldi." İşletme okumuştu bir devlet üniversitesinde ama arabalara ilgisi vardı. Kendine ait bir tamirhanesi vardı. Tam anlatacaktı ki durdu, ayağa kalktı ve plağın yanına gitti. Cem Karaca, tamirci çırağını açıp geri oturdu masaya.

"İçeri bir girdi, görmeniz lazım. Dalga dalga saçları, kocaman gözleri, tatlı makyajı, mini eteği... Benimde her yerim motor yağı, arkada tamirci çırağı çalıyor."

"Gerçekten o an çalıyor muydu?" Diye heyecanla sordu Bahar.

"Evet, beynimde çalmaya başladı. Gönlüme bir ateş düştü. Ustam seslendi uzaktan 'Oğlum al takımları.'"

"İyi de senin ustan yok ki." Dedi Naz.

Tarık hiç bozmadan devam etti. "Gülümsedi, eridim yavaşça. Kızın da arabası Maserati! Bir de pembe kaplama yapmış. Arabası bozulmuş sokak arasında, yoksa ne arasın bizim fakirhanede." Cadde üstünde işlek bir yerdi, hem hiçte fakirhane değildi. Bir sürü çalışanı vardı. Ancak ben buna değil de pembe kaplamalı Maserati de kaldım. Türkiye'de kaç tane pembe kaplamalı Maserati vardır ki?

Alanguva'nın arabalarının çoğu da Maserati'ydi.

"Eee sonra ne oldu?" Dedi heyecanla Bahar.

"Arabası sadece buhar atmıştı, hararet yapmış motor. Yani bir su dökülmelik işi vardı. Peki, ben ne yaptım? Arabayı bozdum, dedim bunun çok işi var siz yarın tekrar gelin. Yarın da olmadı başka gün gel diyeceğim."

"Sen bir manyaksın." Dedi Deniz inanamazcasına.

"Bu sabah hastaneye kolu kopmuş bir adam geldi!" Dedi Naz'da kendi macerasını anlatarak. Tarık'la Bahar aynı anda yüzlerini buruşturdular. "Her yer kan, görmeniz lazım çok iğrençti."

"Sen o mideyle nasıl hemşire oldun acaba?" Sorumla düşündü.

"Kan falan alıyorum genelde, her gün kolu kopan biri gelmiyor ki." Eskiden kan tutardı onu. Şuan da çalışmakta zorlanıyordu. "Ama acilde çalışmak kadar yorucu bir şey yok. Hele devletteysen!"

Saat ilerlerken, hiçbirimiz masadan kalkmıyorduk. Uzun zamandır ilk defa hep birlikteydik ve Bahar'ın ne kadar mutlu olduğunu görüyordum. Gözleri görmese de ışıl ışıldı.

Bahar meyve suyunu yudumlarken gülümsedi. "Hepinizi çok seviyorum, size sahip olduğum için çok şanslıyım. Hazır hepiniz buradayken söylemek istedim, çok vaktimin kalmadığını biliyorum." Sözü masayı bıçak gibi kesti.

Herkes bilinen bu gerçeğin, birden söylenmesinin acısını yaşıyordu. Bense sadece Bahar'ı izliyordum. "Üzülmeyin lütfen, arkamdan çok ağlamayın. Hep bu akşamı hatırlayın, ben hep hatırlayacağım. Hep burada olduğum kadar mutlu olacağım. Sizin gibi bir aileye sahip olmak çok güzel bir duygu." Konuşurken bir kez olsun azalmamıştı gülümsemesi. "İnsanlar için birbirlerine sevdiklerini söylemek çok zor, halbuki dünyadaki en güzel duygu sevgi. Hepinizi çok seviyorum."

Acı çekiyordu, kalbi son zamanlarda daha da zorluyordu onu. Bu konuşmayı bu yüzden yapıyordu, sonunun yaklaştığını hissediyordu.

Kimse konuşmadı, ihtiyarın yaşlı bünyesi tüm vahşiliğine rağmen bu cümleleri kaldıramadı. Zorlukla masadan kalktı ve uzaklaştı. Naz çoktan ağlamaya başlamıştı, Deniz dolan gözlerini kırpıştırdı.

"Böyle konuşma, hala kalp aranıyor. Tanrının işi belli olmaz." Dedi Tarık umutla. Gözlerimin içine bakarak konuşuyordu. Sanki bir şey yapabilirmişim gibi.

"Sizi üzmek istemedim." Dedi Bahar solan gülüşüyle.

Naz o duymasın diye sessizce ağlıyordu ama iç çekişleri duyulmayacak gibi değildi. Ve kendini daha fazla sıkamayacağını anlayarak kalktı masadan. "Ben gidip su getireyim." Dedi ama masada iki dolu sürahi vardı.

O içeri geçtiğinde, Deniz'de onun haline dayanamayarak peşinden gitti.

Bahar'da yerinden kalktı. "Lavaboya gideyim bende." Dedi ama kalbini tutuyordu. Yardım etmek için kalktım, kolunu yumuşakça tuttum. "Hemen gidip gelirim, gelmene gerek yok." Yalnız kalmasına müsaade ettim. Beş dakika sonra kontrole giderdim.

Birkaç adım atmıştı ki ışığın olduğu direğe çarptı. "Ay pardon görmedim." Diye şaka da yaptı. O gülerken bende güldüm. Tarık daha fazla dayanamayarak ağlamaya başladı. Eve geçene kadar birkaç adım arkasında durdum ona fark ettirmeden.

Masaya geri oturdum. Dördüncü sek kadehimin dibini gördüm.

Tarık bana bakıyordu kızarık gözleriyle. "Aşkın, bir şey yap. Sen çok güçlüsün, her haltı başarıyorsun. Onu kurtar, o kadar gücün var ona kalp bul." Tarık yalvarıyordu.

"Yapamıyorum, bulamıyorum."

"Senin bu hayatta isteyip yapamadığın şey yok!"

"Var. Ben tanrı değilim Tarık."

"Egonu konuştur yine! Kurtarırım de."

"Bana bu kadar güvenme."

"Güveniyorum, halk kahramanısın sen!"

"Katilim ben."

"Aşkın, Bahar ölüyor." Sigaramı çıkarıp yaktım. "Hepimizden çok o hak ediyor yaşamayı. Ben onun kadar hayat dolu kimse görmedim. Ölümü bile güler yüzle karşılıyor aptal kız!"

"Eğer şansım olsa, kalbimi ona verirdim Tarık."

Tarık'ın bakışları donuklaştı, yutkundu. "Test yaptın değil mi? Dokularınız uyuşuyor mu diye?"

"Bu çok düşük bir ihtimaldi ama bir ihtimal vardı ve evet yaptım."

"Sen hastasın, uyuşsaydı kalbini ona gerçekten verirdin."

"Sen demedin mi en çok o yaşamayı hak ediyor diye? Emin ol haklısın."

Yerinden hızla kalktı, sandalyesi geriye düştü. Elini başının arkasına koydu, içi içine sığmıyor gibiydi.

"Tek ülkede değil, dünyada onun için kalp arıyorum." Bu V kimliğimi riske soksa bile. "Kalp bulsak bile yaşayacağı anlamına gelmez. Ameliyat ağır gelebilir, vücudu kabul etmeyebilir. Bunlar yüksek ihtimaller."

"Nasıl bu kadar soğukkanlı kalabiliyorsun? Biliyorum, onu çok seviyorsun belki de hepimizden fazla." Cevap vermedim. Beş dakika dolmuştu. Sigaramı söndürüp ayağa kalktım. Tarık içmeye devam ederken eve girdim, banyonun ışığı kapalıydı Bahar'ın odasına girdim.

Elini kalbine koymuş, yüzü acıyla kasılmış ve yatağında yorgunca oturuyordu. Yanına oturdum.

"İlaçlarını aldın mı?"

"Aldım." Dedi gülümseyerek. Gülümseme artık, acı çekiyorsun işte. Saçlarını okşadım. "Aşkın." Dedi bana çevirerek kafasını. "Senin gibi olmayı çok isterdim."

İstemezsin, emin ol.

"Sen çok güçlüsün. Hani kitaplarda, hikayelerde, filmlerde hep kahraman çok güçlü bir adam olur ya. Sen o adamsın. Yüzünü bilmiyorum, bakışlarını ya da fiziğini bilmiyorum ama benim için bu dünyadaki en güzel kadın sensin. Etrafındaki insanları yüzünle değil, zekan ve karakterinle etkiliyorsun." Bileğini okşar gibi yaparak nabzını kontrol ettim, normalin altındaydı. Onun genelde böyleydi.

Sende masumluğunla, sen bu dünya için fazla iyisin Bahar.

"Aramızda kalsın, seni hepsinden çok seviyorum." Dedi sessizce, gizli bir şey söyler gibi. "Onları da çok seviyorum! Ama seni birazcık daha."

"Hemen gidip Tarık'a hava atmam lazım." Sözlerimle kıkırdadı.

Bir süre oturduk. "Gelmeyecek misin?"

"Uyusam iyi olacak." Nabzını tekrar kontrol edip, daha iyi olduğuna emin olduktan sonra kalktım.

Üstünü değiştirmemişti, çok seviyordu elbise giyinmeyi. Üstünü örttüm, alnına küçük bir öpücük bıraktım. Ardından çıktım evden. Deniz ve Naz geri masaya dönmüşlerdi. En uzak köşelerde oturmuş, birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı. Bu kadar da bir şey yaşadığınızı belli etmeyin.

Yanlarına oturmadım, teknesine binmiş sessizce oturan ihtiyarın yanına kadar yürüdüm. Tekneye binip, yanına oturdum.

Gözlerime bakmadı.

Acımasız kaptanın gözleri mi dolmuştu?

"Gerçekten ihtiyar olmuşsun." Sözlerimle, bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Ardından bana baktı. "Kim derdi kaptan, küçük bir kızı kaybedeceği için ağlıyor."

"Alanguva işini ne zaman bitiriyorsun?"

"Dokuz saat sonra. Ne işi yaptığını öğrenene kadar öldürmeyecektim ama..."

"Ama dayanmıyorsun, o kadar kurnaz ve güçlü bir adam ki karşındaki elini çabuk tutmak istiyorsun. Zaten bir cinayetine şahitlik ettiğin için kötü adam olduğunu düşünüyorsun."

"Beni Alanguva için tutan kimdi? Neden inatla kaçıyorsun kaptan? Kim bu kadar koruduğun isim?"

"İlk defa seni tutan kişiyi bu kadar sorguluyorsun. Onu öldürene kadar söyleyemem." Seri katillikte olay buydu, etik olan öldürene kadar öğrenmemekti. Çünkü yakalanırsam, müşterinin ismini vermemem gerekiyordu. Ancak kaptan için bu sadece bahaneydi.

"Öyle olsun, yarın onu öldürdükten sonra geleceğim." Ayağa kalktım.

"Aşkın, çok dikkatli ol. Hırsına yenik düşme." Arkamı döndüm, uzaklaştım rıhtımdan. Eve gidip planımın üzerinden geçmem gerekiyordu. Sonuçta saatlerim kalmıştı.

***

İki saatten fazladır pusudaydım. Şuana kadar planım kusursuz işlemişti. Güvenlik sistemlerine sızmıştım. Yanımdaki ekrandan içeriyi izliyordum. Alanguva'nın arazisindeydim, tabi çitlerin dışında.

Kapısından epey uzakta, ağaçların altına gizlenmiştim. Hava araçlarını komite edip olduğum bölgeden uzaklaştırmıştım. Fark edilmeyecek kadar uzakta, onu öldürecek kadar yakındaydım.

Her şeyi düşünmüştüm.

Yüzümde kar maskesi, vücudumda özel tulumum vardı. Her şeyim yeşildi, tulumun içinde her ihtimale karşı can yeleği vardı.

Adasındaydı Alanguva ancak karaya çıkmak için evine geçecekti. Sabahın ilk ışıkları etrafı iyi görmemi sağlıyordu.

Görünürde korumalar vardı, evin etrafı askeri kale gibi savunuluyordu. Burada çok uzun sürem kalmamıştı. Bir saat içinde çıkmazsa dronelar olduğum bölgeyi taramadığı için şüpheleneceklerdi.

Denizde hareketlik vardı, bu bir jet skiydi. Alanguva karaya yaklaşıyordu. İndiği an ateş edecektim. En iyi tüfeğimle gelmiştim ve hiç şansı yoktu.

Alanguva çok geçmeden karaya adımını attı. Derin bir nefes aldım, bir gözümü kapatıp nişan aldım.

Ancak bir ses duydum, birden çok ses. Çimenlere basan ayak sesleri.

Hedefime döndüm, Alanguva kolundaki saate bastı.

Bir drone bana doğru yaklaşıyordu.

Yaklaşan her hava aracını ekranda görmem gerekiyordu, yönetimleri benim elimdeydi ama görememiş ve yönetememiştim.

Fark edilmiştim.

Tuzağa düşürülmüştüm.

Beynim bunun gerçekliğini sorgularken hızla bıraktım tüfeği.

Sadece kameralı bir drone değildi, silahlıydı. Bu bana engel olmadı, sesler yaklaşıyordu. Drone ateş etti ama hızlı kaçışım beni kurtardı. Tabi bu sırada etrafım sarıldı.

Bir sürü koruma vardı ve bunlar normal korumalar değillerdi. Hepsi özel eğitimliydi.

"Bırak silahını." Dedi bir ses.

Beni öldürmeyeceklerdi, eğer böyle bir tuzak kurmuşlarsa V olduğumu biliyor ve beni yakalamak istiyorlardı. Ama ben onları öldürebilirdim. Belimdeki kemerden iki silah çıkardım, ateş etmeye başladım. Hızla bir ağacın arkasına geçtim.

Yedek şarjör vardı ancak o da yetmezdi. Mermilerim er geç bitecekti. Ne kadar kişi vurduğumu sayamamıştım ama sürekli daha çok geliyorlardı. Onlar da ateş ediyorlardı ilk kurşunumdan beri.

Silahlardan birinin mermisi bitti.

"Durun! Ateşi kes." Dedi tanıdık ses, Pusat. "Öldürmeyin."

Tam zamanında durmuştu, tüm mermilerim tükenmişti. Arkamdan da geliyorlardı, kaçacak yer kalmamıştı.

"Ortaya çık!" Dedi Pusat, sesi her geçen saniye yaklaşıyordu. Dediğini yaptım öne çıktım. Silahlarımı yere attım.

"Diz çök!" Diye bağırdı Pusat. Dört adam bana doğru yaklaşıyordu, hemen arkalarında Pusat vardı ve onların da arkasında bir ordu.

En yakınıyla aramızda bir adım kaldığında durmadım. Beni vurmayacaklardı ve benim kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

Hızlı bir tekme savurdum önümdekine. O sırada yakınlaşan bir diğerine yumruk attım. Diğerinin elinden silahı alıp onunda şarjörü bitene kadar ateş ettim.

Bittiğinde ise yumruklarımla devam ettim. Ne kadar süre dövüştüğümü, kaç kişiyi bayılttığımı sayamamıştım ancak gücüm tükeniyordu.

Pusat karşıma geçti. Yüzüme hızla gelen koca yumruktan eğilerek kaçtım, o sırada Pusat'ın kasıklarına tekme attım. Hemen ardından yüzüne sert bir yumruk geçirdim. Ancak diğer hamlede o da sağlam bir yumruk atmıştı göğsüme. Yelek olduğu için canım acımasa da şiddetiyle sarsılmıştım.

Bacağımda keskin bir acı hissettim. Kurşun yemiştim. Canım acıdı ama durmadım, başka taraftan gelip önüme çıkan başka birisine tekme attım sağlam bacağımla.

Diğer bacağıma da kurşun yedim. Daha fazla dayanamadım.

Dizlerimin üstüne düştüm.

Pusat önümde durdu.

Yüzümde sadece açıkta duran gözlerime baktı. Hemen ardındansa büyük botuyla kafama sert bir tekme geçirdi.

Acıyla aynı anda bilincim yavaşça kaydı.

V ilk defa kaybetti.

9

ESARET

Acı çok keskindi. Damağımda kanın tadı, gözlerimde siyah bir perde vardı. Ses vardı, çok fazla ve kaba erkek sesleri. Zorlukla yutkundum, nefes almakta zorluk çekiyordum. Gözlerimi açtım ancak karanlıktı, hiç ışık yoktu.

Kulaklarım uğulduyordu, ayıldıkça acı daha dayanılmaz bir hal alıyordu. Bacaklarım felçli gibiydi, hareket ettiremiyordum. Başımdaki ağrı iç kanamam olabileceğini hissettiriyordu. Aldığım her nefeste ciğerlerim sızlıyordu. Çok fena dayak yemiştim.

Ancak beynimi uyuşturan şey bunlardan hiçbiri değildi.

Yakalanmıştım.

Şoktaydım, hep o kadar emindim ki kendimden yakalanmak beni dumura uğratmıştı. Hep en iyisiydim, en güçlüsü, en akıllısı, en cesuru ama şuan hiçbir şeydim.

Kibrim bir bıçak olmuş ve beni öldürmüştü.

Beni yakalayan Ateş değildi, adamları değildi beni yakalayan boyumdan büyük kibrimdi.

Ne kadar zeki olursam olayım hırsım sonum olmuştu.

Duyduğum sesler netlik kazanıyordu. "Uyandı mı?" Bu tanıdık bir sesti, Alanguva'nın sesi.

"Hareket ediyor, uyanmıştır." Bu da Pusat'ın sesiydi. Ancak oda daha kalabalıktı. Hareket etmeye çalıştığımda zincirlerle bağlandığımı

anlamam uzun sürmemişti. Hatta yaralı iki bacağımı da bağlamışlardı, güldüm kendi kendime. Bu halimle bile benden korkuyorlardı.

"Doktor çağırın, şimdi ölmesini istemeyiz." Dedi Alanguva'nın gittikçe yaklaşan sesi. Bu adam bana benziyordu. Zaten bu sayede yakalamıştı beni. "Zayiat nedir?"

"Altı özel kuvvet koruması öldü. Yirmiyi aşkın yaralı var." Dedi Pusat. Normal koruma olmadıkları belliydi zaten yoksa daha fazla öldürürdüm. "Terminatör gibi şey, canımız çıktı yakalayana kadar. Hayır cılız bir şeye de benziyor ama." Sensin cılız göt herif. Yüzüme attığı tekme aklıma geldikçe hala başım zonkluyordu.

Gerçi erkek olduğumu sandıklarını düşünürsek normaldi cılız görmeleri. Kurşungeçirmez yelek olmasaydı zaten çoktan anlarlardı kadın olduğumu.

"Baya hareketlendi, açalım bakalım hediye paketini."

"Çok merak ediyorum kim bizimkileri bu hale getirmiş, bence de hemen açalım." Bu da Arhan'ın sesiydi.

Biri yaklaştı bana, eli sertçe kafamın üstündeki bez parçasını çekti hemen ardından da maskemi.

İçeride büyük bir sessizlik oluşmuştu.

Beni asla güçsüz göremeyeceklerdi. Kafamı yavaşça kaldırdım, tüm saçım açılmış ve kâküllerim alnıma dökülmüştü. Önümde duran Alanguva'ya baktım. Sert yüzü tepkisizdi ancak o sarı gözleri büyük bir dikkatle geziniyordu her bir zerremde.

Ağzımdaki kanı tükürdüm.

"Hasiktir." Diye ilk tepkiyi veren Arhan olmuştu. Odada ona yakın adam vardı. Bir uğultu çıktı şaşkınlıkla konuşuyorlardı.

"Yok amına koyayım." Dedi Pusat inanmıyormuş gibi gördüklerine. Sırıttım kan dolu ağzımla.

"Herkes dışarı çıksın!" Dedi Ateş kabaca. Alanguva'nın sesiyle herkes sustu ve dışarı çıktılar hızla. Arhan'da çıkmamıştı ancak bir koruma onu kolundan yakalayınca, şok içindeki bakışlarını üzerimden ayırmadan çıktı. Pusat çıkmadı, o herkes sayılmıyor olmalıydı.

Korumalar da şaşkındı, hepsi çıkmadan önce bir bakmıştı tekrar.

İkisi de bakışlarını üstümden ayırmıyordu. "Bu kız nasıl pestilimizi çıkarttı bizim!" Dedi Pusat hala şoku atlatamayarak.

"Sıradan bir kadın değil, görmüyor musun gözlerini?" Dedi Alanguva bir salise bile gözlerini gözlerimden ayırmadan. Karşımda duran sandalyeye oturdu rahatça Ateş.

"Kim için çalışıyorsun?" Bağırdı Pusat tüm depoyu inleterek.

Hiç pencere yoktu ama burnuma rutubetle karışmış yosun kokusu geliyordu. Adada olmalıydık.

Cevap vermemem onları iyice çıldırtıyordu. V olduğumu bilmiyorlardı, tabi Ateş için emin değildim.

"Cevap ver!" Dedi Pusat biraz daha yaklaşarak. "Erhan Akbaş için mi çalışıyorsun?" Kafamı iki yana salladım. "Şahin?" Yüzüme biraz daha eğildi. "Özel devlet ajanı?"

Cidden onlardan biri tutsa bile söyler miydim? Konuşturma yöntemlerini geliştirmemiz gerekiyor Pusat. Tahminimce şuan sadece

bağırmasının tek nedeni kadın olmamdı. Vurmak ve işkence yapmak istemiyordu. Yapabilirsin, cidden hiç sorun değil Pusat.

"Gerçek kimliğin ne?" Dedi bir eli enseme giderken Pusat, ensemi sertçe sıktı kaba elleriyle ve bakışlarımın kalmasını sağladı. Artık göz gözeydik.

"Gerçek kimliği Aşkın, sahte olmasının imkanı yok. Bize açık vermemek için kendi kimliğini kullandı, o kadar emindi yakalanmayacağından. Ama nasıl? Nasıl emindi?" Pusat elini çekti ensemden. Bakışlarım yine Ateş'i buldu. Yüzü ifadesiz ama sarı gözleri karmakarışıktı.

"Arkasındakiler, düşündüğümüzden çok daha önemli ve güçlü." Dedi dahi Pusat.

"Benim peşimde son zamanlarda kim var benim böyle dibime girebilecek?" Dedi Ateş, kısa bir an Pusat'a bakarak.

"V." Dedi Pusat hemen arından ekledi. "V'nin adamı mısın?" Biri şuna kadın olduğumu söylesin artık.

"V misin?" Bunu soran Alanguva'ydı. Sessiz kaldım, bakışları derinleşti.

"O kadar da değil." Dedi Pusat dalga geçer gibi. Alanguva onu duymamış gibiydi. "Konuşsana! Korkudan dilini mi yuttun?" Korkmuş gibi bir halim mi vardı? Güldüm, Pusat küfür ederek elini omzuma bastırdı büyük bir güçle. "Yaşamak istiyorsan cevap ver sorulara."

Alanguva sessizdi, konuşmuyor ama gözleriyle her şeyi görüyor gibiydi. Bu yüzden tehlikeliydi işte.

"Anlamıştım, seni ilk gördüğümde bir boklar karıştırdığını anlamıştım. Onu neden dibimize soktun ki Ateş?" Belki de anladığı için sokmuştur taş kafalı. Omzumdaki elini biraz daha sıktı, birkaç hafta önce kurşun

yediğim taraftı ama acımıyordu. Ya da diğer yerlerim o kadar acıyordu ki anlamıyordum.

Acı arsızı olmuştuk, iyi mi? Yakında zevkte alırdım.

Sessizliğim Pusat'ı delirtiyordu, onu değil. O da en az benim kadar sakindi.

Odaya iki adam girdi, birinin elinde çanta vardı. Biri sürekli gördüğüm korumalardan biriydi. Diğerini ilk defa görüyordum.

"Beni çağırmışsınız." Dedi orta yaşın üstündeki doktor olduğunu anladığım adam.

"İki bacağından kurşunla vuruldu. Beyin kanaması geçiriyor olabilir." Ateş'in sözleriyle adam yanıma geldi. Eğildi önümde ve çantasını açtı. Doktorun sakinliği böyle durumlarla sık karşılaştığını belli ediyordu. Mafya doktoru. Kanamadan ölmemem için iki bacağıma da sargı sarmışlardı.

Kurşun yarasının olduğu yerleri makasla kesti. Sargıları çıkardı ve anında kanama yoğunlaştı. Boynunda asılı duran gözlüklerini taktı ve dikkatlice inceledi. "Biri sıyırmış, diğeri de çıkmış gibi görünüyor. Kemikte ya da dokularda zarar yok. Yine de burada yapılacak iş değil. En azından yatıralım."

"Hayır, devam et." Ateş'in sözüne karşı gelmedi. Doktor yaraları temizlemeye başladı hemen ardından iğne çıkardı, anestezi iğnesiydi. Dilini damağına vurarak onaylamaz gibi ses çıkardı Alanguva.

"Uyuşturmadan devam et." Doktor yutkunarak bir bana bir Ateş'e baktı. Doktorun elindeki enjektörü aldı. Ateş doğrudan bana bakıyordu. "Eğer kim olduğunu itiraf edersen, uyuşturmasına izin vereceğim."

Göt herif.

Eğer yalan söylersem, anlardı. Söylemezsem yine anlardı. Eğer acıya dayanırsam, V olduğuma emin olacaktı. Günün sonunda her türlü anlayacaktı, ona zevk vermeye gerek yoktu. Hep zor yolu sevmişimdir.

Sessiz kaldım. "Başla."

"Ama efendim içini kontrol edip dikiş atacağım. Bu acıya dayanamaz."

"Devam." Doktor devam etti.

Canım yanıyordu, çok hem de çok. Ancak yüzümde mimik oynamıyordu, öylece Alanguva'ya bakıyordum.

Doktorun eldivenli elini yaranın içinde hissediyordum. Her şeyi hissediyordum. Nefesim kesiliyor, tüm sinirlerim geriliyordu. Daha önce yaşamadığım şey değildi, dayanacaktım.

Yusuf dediği adam bakmaya dayanamıyormuş gibi arkasını dönmüştü, Pusat hayret ve öfkeyle beni izliyordu.

Doktor arada duruyor, yüzüme bakıyor ve ardından devam ediyordu. Terleyen kel kafasını görüyordum bir tek. Hepsi şaşkındı, hiç sesimin çıkmamasına.

"Bağırsana amına koyayım." Dedi Pusat sessizce. "Dilsiz falan mısın?" Acıdan terliyordum, tansiyonum düşüyordu. Ancak kafamı asla eğmiyordum. Asla eğmeyecektim.

Dikiş atmaya başladı, etime giren iğneyi en derinde hissediyordum.

"İtiraf et." Dedi Ateş, ilk defa yükselen sesiyle.

Güldüm, kahkaha attım.

"Deli karı." Pusat'ın sözlerine gülmeye devam edebilirdim, tabi etimi deşen bir iğne olmasaydı.

Acıdan gözlerim doluyordu. Kafamı havaya kaldırdım, yüksek tavana kilitledim gözlerimi. Çenem sıkılmaktan ağrıyordu, dişlerimi bile kırabilirdim.

Gözlerim kararıyordu, acıdan bayılmak istemiyordum. Güçsüz görünemezdim.

Diğer bacağa geçmişti doktor, dayanacak canım kalmamıştı.

İnsafa gelmiş olacak ki anestezi iğnesini doktora uzattı. Kafamı iki yana hiddetle salladım ve kendime geldiğimden beri ilk defa konuştum. "Sözünde dur Alanguva." İfadesiz yüzünde şaşkınlık hakim oldu, odadaki diğer üç adamda olduğu gibi. "Devam et doktor." Dedim acıdan değişmiş ses tonumla.

"Dediğimi yap!" Dedi Ateş ve doktor iğneyi aldı. "Ben aldım cevabımı."

"Kimmişim?" Acıdan ölecektim hala dalga geçercesine konuşuyordum.

"V'sin." Doktor durdu şaşkınlıkla, Yusuf denen koruma kafasını yine bize çevirdi.

Güldüm yüksek sesle.

Kuduruyordu, rahatlığım onu çıldırtıyordu. Yüzünü ifadesizleştirebiliyordu ama gözlerini değil. Acıya dayanmam, itiraf etmemem onu delirtiyordu. Benim dudaklarımdan duymak istiyordu gerçeği.

İğneyi etime batırıp uyuşurdu bacağımı doktor şoktan çıkabildiğinde. İşi bittiğinde gözlerimi kontrol etti. Yüzümdeki yaraları da sardığında

işi bitmişti. "Aldığı darbe çok ağır gibi, film çekilse daha iyi olur." Dedi doktor ancak Ateş pekte oralı olmadı.

Doktor çıktı. "Yusuf, Pusat dışarı." İkisi de dışarı çıktılar Ateş'in sözleri ardından.

"Neden uğraşıyorsun? Sık kafama gitsin." Kaşlarını çattı, yerinden kalktı. Geniş deponun içinde birkaç adım attı. En sonda tam önümde durdu.

"Kafana sıkmayacağımı ikimizde iyi biliyoruz."

"Neden?"

"Sen V'sin, elimde kesin bir kanıt olmasa da V olma ihtimalin bile seni öldürmememe yeter." Bir hayranım daha vardı anlaşılan.

"Tüm ülkenin aradığı seri katil benim, öyle mi?"

"İnkar mı edeceksin?"

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Her şeyi kusursuz planlamışsın, bu kadar zeki nadir hasımım var. Her şey o kadar dâhice ki, kimin aklına gelir ki bir kadın olduğu? Bulunan izler, hep erkek olduğun yönündeydi. Ben bile şaşırdım."

"V için çalışıyor da olabilirim."

"Düşündüm onu da düşündüm ama hayır." Az önce emin olmuştu, doktor beni vahşice ameliyat ederken.

Lacivert tişörtünün altındaki kasları iyice gerildi, bana doğru eğilmişti. Bir elini sandalyenin arkasına koydu. Eğer gözlerle savaşıyor olsaydık şuan her taraf kan içinde olmuştu. İkimizde de öylesine bir düşmanlık

vardı ki, yırtıcı hayvanlar gibiydik. Ancak şuan avcı değildim, avdım. Yine de gözlerine avcıymışım gibi bakıyordum. Her geçen saniye daha da sinirleniyordu.

"O kadar adamımı öldürdün ki bugüne kadar, şuracıkta nefesini kesmek istiyorum." Benim suçum yoktu onlar beni tutuyorlardı birbirlerini öldürmek için!

"Adamlarını öldürdüğüm için mi yoksa korktuğun için mi?" Güldü, keyiften uzak bir şekilde.

"Halinden haberin var mı?"

"Bu halimden bile korkuyorsun baksana şuna." Dedim gülerek, zincirleri işaret ederek. Sustu, dişlerini sıktığı gerilen çenesinden belli oluyordu.

"Sana aklının alamayacağı işkenceler yapabilirim."

"Yapsana o zaman." Keyifli bir şekilde kafasını iki yana salladı.

"İşkenceyle konuşmayacağını ikimiz de biliyoruz ama konuşturacağım. Her şeyi bülbül gibi şakıyacaksın." Elini geri çekti, doğruldu. Diğer kimliklerimi tanımış mıydı? Bu saatten sonra parçaları birleştirmek çokta zor olmasa gerekti.

"Hayır, direkt öldür. Hiçbir şey anlatmayacağım." Sen öyle san der gibi baktı, alayla. "Beni hemen öldür Alanguva, eğer ölmezsem bir şekilde kurtulurum ben ama sonra hiçbirinizin izini bırakmam evrende." Gözlerim kararıyordu, bayılacaktım yine. Çok kan kaybetmeyi ve o kadar acıyı kaldıramamıştı vücudum. Olmazdı, dik durmalıydım.

"Ölmeyeceksin, bugün değil. Sen burada bekle ve yenilgiyi hazmet, konuşmamız devam edecek." Arkasını döndü, tam çıkacaktı ki durdu.

Omzunun üstünden bana baktı. "Şoktasın, yakalanmayı yediremiyorsun." Keyifliydi, hiç olmadığı kadar.

"Siktir oradan."

"Hiç terbiyen yok ama sorun değil zaten bende çok kirli oynarım." Gözlerini kısarak, kendinden emin şekilde şişirdi göğsünü. Kapıyı açtı ve çıktı.

Kirli oynarım demek, sınırlar yok demek. Aşkın'ın tanıdığı herkes tehlikedeydi şu dakikadan sonra.

Aklıma ilk gelen kişi ablam hemen ardından da Bahar oldu. Onların kılına zarar verirse, kimseyi yaşatmazdım. Kimseyi.

Bilincimin yerinde olmasını istiyordum, beni oraya buraya sürüklerlerken ayık olmalıydım ancak vücudum dayanamıyordu daha fazla. Sikeyim böyle işi.

Ağrıyla uyanmak sinir bozucu olmaya başlamıştı. Ancak öncekindeki gibi dehşet veren bir acıyla uyanmamıştım. Gözlerimi açtım zorlukla, bir odadaydım. Normal bir oda gibiydi, hatta yatakta yatıyordum. Odada hiç cam yoktu, her yer beyazdı. Yerler, duvarlar, yatak ve kapı... Her şey sinir bozucu derecede beyazdı.

Neydi bu işkence yöntemi falan mı?

Kolumda serum vardı. Üstümde kıyafetlerim yoktu, beyaz hastane giysisi vardı. Kollarım ve ayaklarım yine demir zincirlerle bağlıydı, bu sefer yatağa.

Kaç saattir buradaydım? Sürekli bilincimi kaybettiğim için zaman olgusunu tamamıyla kaybetmiştim. Ve dışarıyı asla göremiyordum. Yatağın yanında beyaz bir masa, üstünde yemekler vardı. Çorba sıcak görünüyordu, ekmek ve suda koymuşlardı. O kadar susamıştım ki.

Kapı açıldı, üç adam girdi içeri. Gelip zincirleri çözdüler. Aptallar, bu haldeyken benim zincirlerimi mi çözüyorsunuz?

"Tuvalete gidiyorsun, yemek yiyebilirsin."

Yanımdaki tepsiye uzandım, güce ihtiyacım vardı. Suyu kana kana içtim hemen ardından büyük bir açlıkla çorbayı içip, ekmeği yedim. Tepsidekiler tamamen bittiğinde biri sağ kolumdan, diğeri sol kolumdan sertçe tuttu. Üçüncü de arkadan geliyordu. Odanın içindeki tuvalete fırlatırcasına attılar.

Elim kapıya gitti, kapatmak için. "Kapı açık kalacak." Dedi orta yaşlı, esmer olan. Götünde kan alırım senin pezevenk.

"Hayır kalmayacak."

"Ne dediysem o."

"Git o sikik patronunu çağır. Kimsenin önünde işemeyeceğim." Birbirlerine baktılar kararsız kalmış gibi.

"İçeride havalandırma bile yok zaten." Dedi aralarında en genç duran ve diğerlerinin cevabını beklemeden kapıyı kapattı. Çalışanları da dengesizdi.

Gözlerim hızla içeriyi taradı, dediği gibi havalandırma bile yoktu. Burası da içerisi gibi bembeyazdı. Ancak ayna koymuşlardı, bunlar cidden aptaldı.

İşimi hızlıca hallettim ve ellerimi yıkadım. Vaktim yoktu, yaralıydım ve hızlı olmam gerekiyordu.

Düşünüp daha mantıklı bir plan yapmam gerekiyordu ancak o planlar asla gerçekleşemezdi. Her fırsatı değerlendirmem gerekiyordu.

Aynada halime baktım. Dudağım ve kaşım patlamış ve elmacık kemiğimde koca bir morluk vardı. Bok gibiydim.

Kapıyı kontrol ettim. Her an içeri dalabilirdi bu öküzler.

Buradan kurtulup, onları korumam gerekiyordu. Başka çarem yoktu.

Saniyelerim vardı. Aynaya sert bir yumruk geçirmemle kapının açılması bir oldu. Aynanın kopan kısmını aldım, üstüme silah doğrultmuşlardı üçü de.

Bunu umursamadan yaralı bacağımla birine tekme attım. Beni sinir eden orta yaşlının boynuna camı geçirdim. Kanı beyaz duvarlara, yerlere ve hatta üstümüze sıçradı. Biri küfür edip eğildi, o sırada attığım tekme ve yumruklarla onu da etkisiz hale getirdim. Yere düşen silahını hızla aldım.

Aralarında en genç olan kalmıştı sadece, silahı yüzüme doğrultmuştu. "Buradan kaçışın yok."

"Seni öldürmeyeceğim, çık yolumdan."

"Ateş edersen herkes buraya toplanır zaten. Daha fazla kişiyle dövüşecek gücün yok, yaralısın." Silah tutan koluna ateş ettim, düşen silahını da diğer elime aldım. O afallarken hızla tuvaletten hemen ardından odadan çıktım.

Burası bodrumdu. Sesler yaklaşıyordu, koridorun ortasındaydım ve o koridorun iki yanından da adamlar geliyordu. Bacaklarımın üstünde durmak bile acı veriyordu.

Ateş etmeye başladım, onlar da karşılık veriyorlardı. Ölecektim devam edersem. Daha ablama hayalini yaşatamadan, Bahar'a bir kalp bulamadan.

"Durun!" Dedi birden ortaya çıkan Pusat. Koridorun bir tarafından bana doğru ilerliyordu.

"Sende dur yoksa tanıdığın herkes bugün ölecek."

"Ölsünler, kendimden başka birisini umursadığımı nereden çıkardın?" Güldü.

"Çok açık verdin Aşkın." Silahın namlusunu ona doğrulttum, tam anlına. O sırada arkamdan yaklaşan birini hissettim ama dönüp bakmadım.

Diğer elimdeki silahı ona doğrultmuştum ki bileğimi hızlıca tutarak büktü. Silah elimden kayarken iki kolumu arkada sertçe birleştirdi ve sırtımı sertçe kendine yasladı. Nefes nefese kalmıştım.

"Yeter artık, çok oldun sen." Dedi Alanguva'nın sesi kısıkça. Nefesi kulağımın hemen arkasında, saçlarım arasındaydı.

Öyle bir güç uyguladı ki iki silahta düştü ellerimden. Beni bırakmadan, yürütmeye başladı.

"Bu ne hal lan? Yaralı lan kadın baş edemediniz mi kaç herif?" Diye kükrüyordu Pusat'ta. Koridorun sonuna kadar yürüdük, birkaç adam yaralıydı. Başka bir koridora geçtik ve yine asansör.

Kollarımı bir an olsun bırakmadan, beni kendinden ayırmadan bindi asansöre.

Cidden merdiven çıkmak bu kadar mı zor?

Yine asansör, yine Alanguva. Tabi bu sefer hepsinden daha farklıydı. Bedenini tamamen hissetmek sinir bozucuydu.

Dört kat vardı, bodrum kattan en üste çıktık. İnince, karşıdaki ilk odaya girdik. Kapıyı kilitledi, çalışma odası gibi bir yerdi. Kocaman bir odaydı, raflar kitap dolu ve bir duvar tamamen cam kaplamaydı.

Çalışma masası duruyordu bir köşede, ortada ise oturma rakımı vardı. Siyah kadife koltuğa fırlatırcasına bıraktı beni, ardından karşıma geçti.

Tuttuğu yerler sızlıyordu, geri kalktım. Hızla cama ilerledim, çok yüksekti. Denize sıfır olsaydı düşünmeden atlardım ancak bahçe vardı. Alanguva büyük bir sabırla beni izliyordu.

"Otur artık, yorulmadın mı?" Etrafta silah olarak kullanabileceğim şeyler aradı gözlerim. "Burada ilgini çekecek şeyler var." Dedi bir dosya atarak masanın üstüne. Durdum, dediğini yaptım ve karşısına oturdum. Ayakta olmak fazlasıyla canımı yakıyordu.

"O bacaklarla ayakta durabilmen bile çok saçma, nasıl yine dövüşüp üstüne adamlarıma zarar verdin?" Beyaz hastane elbisesinin eteklerine kan bulaşmıştı. Bacaklarımdaki yaralar da açılmış olmalı ki bacaklarımdan aşağı kan süzülüyordu.

İyice akıl hastalarına da dönmüştük.

"V olduğuma emin oldun, neden hala duruyorsun?" Benim işte sürekli adamlarını öldürüp, seni öldürmeye çalışan ve peşinde koştuğun kişi. Neden hala öldürmüyorsun? Amacın ne pezevenk?

"Ben V'yi öldürmek için yakalamadım." Bakışları üstümde uzunca gezindi. "Ne kadar değerli olduğunun farkında değilsin, çok güçlü bir silahsın." Gayet tabi farkındayım. Dosyaların yanında duran Marlbora paketine uzandım. Kanlı ellerimle içinden bir sigara çıkardım, paketin yanında duran zippoyla yaktım ve arkama yaslandım. Camı kırarken ellerimi de baya kesmiştim.

"İstediğim insanı yakalamak kaç saatimi alır biliyor musun?" O da aynı paketten bir sigara çıkardı, yaktı ve arkasına yaslandı. "En fazla bir günümü alır. Seni ne zamandır istiyorum biliyor musun?"

"Müneccim miyim amına koyayım nerden bileyim?" Dedim sinirle. Hem ne öyle istemek falan.

"Terbiyeli ol." Sırıttım. "Topla o ağzını."

"Toplasana." Dedim onu kışkırtmak isteyerek. Ancak kışkırmıyordu, hala rahattı. Biliyordum onun rahatlığı ne kadar beni sinir ediyorsa, benim rahatlığım on kat daha fazla sinir ediyordu onu.

"İlk cinayetinden beri." Durdu ve düzeltti. "V olarak işlediğin ilk cinayetten beri." İki yıldır. "Cebonayan'nın kaç üyesini öldürdün?"

"Saymadım."

"On üç, hepsi için ben tuttum seni. Peki, benim için seni kim tuttu?" Bilmiyordum. İstese kendi de pekâlâ öldürürdü hepsini ama benden istemişti.

"Beni tuzağa çekmek için sen mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, çok mantıklı ama hayır. Bazı fikirlerim var tabi çok zor olmasa gerek."

"Kendi adamlarını öldürtürken, başkalarından iletişim kurdun V'yle." Ve ben bunu hiç anlamadım. Yeni öğrendiğim detaylar iyice aptal hissetmeme sebep oluyordu.

"İki yıldır peşindeyim ve seni bulamıyordum, yakalayamıyordum. Her geçen zamanda daha da istiyordum, hırs oldun artık. Kafayı yiyordum 'Kim bu kadar zeki olabilir? Nasıl en ufak açığı olmaz?' Sen silahsın, çok tehlikeli bir silah. Gördüğüm en zeki insansın, korkunç bir zekan var."

Beni düşündüğümden daha iyi tanıyordu, çok daha iyi. "Kabul kadın olman beni bile çok şaşırttı. Çünkü işlerinin hepsi güç isteyen şeylerdi. Zekanın yanında çokta güzel eğitilmişsin."

"Ne bu kadar iltifat böyle? Aşık mı oldun?" Dedim sırıtarak, sigarasından derin bir nefes çekti. "Çok sıkıldım, sadede gel artık. Senin için mi çalışmamı isteyeceksin? Neden?"

"Tam aradığım şeysin." Şey sensin.

"Senin için asla çalışmam, uğraşma öldür direk."

"Yerinde olsam bu kadar çabuk karar vermezdim." Gözleriyle masadaki dosyaları işaret etti. Sigaramdan derin bir nefes çektim ve külünü dosyaların yanında duran küllüğe döktüm. Diğer elimle dosyayı açtım.

İlk sayfada ablamın fotoğrafı vardı, yanındaysa bir ton bilgi.

Sakin ol.

Sakin ol.

Tek yapmak istediğim şey bu lanet herifi çıplak ellerimle öldürmekti. Sayfayı çevirdim, burada da Bahar vardı. Arka sayfada ihtiyar.

"Beni en meraka düşüren kaptan oldu, çok gizemli bir adam." Diğer sayfalarda Tarık, Deniz ve tüm tanıdığım herkes... Güray'dan okul arkadaşlarıma kadar. Tamam bu şaşırtıcı değildi, bunu yapacağını biliyordum zaten ama yine de sinirlerime hakim olamıyordum.

"Güray Saray senin casusun mu?" Onun şirketinde çalıştığı için şüpheli gelmişti.

"Hayır, kim olduğumu dahi bilmiyor." Dosyayı kapattım. Sigarayı söndürdüm.

"Tesadüf yani, öyle mi?" Omuz silktim.

"Onlara ne yapacaksın?"

"Buna sen karar vereceksin." Derdi neydi onu da söylemiyordu ki. Amacı beni çıldırtmak, uysallaştırmak ve evcil hayvanı yapmaktı.

Kaptanın gücü onları korumaya yeter miydi? Sanmıyordum.

"Beni meraklandıran şey evin oldu, o kadar zordu ki bulması. Dıştan bir harabe ama içi..."Evim girmişti. "Odalardan birine giremedik, takdir etmem lazım mükemmel korunuyor. Sadece sen açabilirsin." Bir sigara daha yaktım.

Öne doğru eğildi, dudaklarını ıslattı ve kaşları düz bir çizgi halini aldı. "O kadar iyi oynuyorsun ki, Aşkın'ın zararsız ve kendi halinde bir kız olduğuna inanmıştım. Ailesi olmayan, okumak için çabalayan zeki bir kadın. Biraz utangaç, korkak, sevimli ve etkileyici." Güldü kendi kendine. "Bakışların, sözlerin, gözlerin, kızaran yanakların... En ufak bir açık bile bulamadım. Omzunu tuttuğum anda gözlerinde acı görmediğinde tüm şüphelerim silinmişti. İmkanı yoktu çünkü saatler önce kolundan vurulan birinin öyle tepkisiz kalması üstüne üstlük utanmış gibi davranmasının. Zararsız ve kendi halinde olduğuna o kadar emin oldum ki, virüsü temizlediğinde bile şüphelenmedim senden." Durdu.

"Ne bu itiraf mı?"

"Tek bir yerde açık verdin, kokun." İmkanı yoktu. "Kaç kılıkta çıktın karşıma? İlk ne zaman?"

"Seher Yıldız." Zengin ve sosyete kadını, sergi günü. Bakışlarında yine bir şaşkınlık peyda oldu.

"O sendin." Diğer kılıkların hemen ardından cinayet işlediğim için tanıması normaldi ama Seher onu şaşırtmıştı.

"Günaydın."

"Rus, kızıl fahişe de sendin." Dedi emin bir şekilde, bunu çoktan anlamıştı zaten. Ne demişti? Ateş parçası. Aynı sözü barda da söylemişti, duyabileceğim şekilde. "Gökdelende, Pusat'ı neden bacağından vurdun?"

"Keşke kafasından vursaymışım."

"Rüya, dansçı Rüya'da sendin." Sırıttım. "Kokun doldu ciğerlerime ve ben hep aynı kadınla karşılaştığımı anladım."

"İmkanı yok."

"Varmış, bir şişe parfüm boşaltıyorsun üstüne ama o kokunun tenine karıştığını unutuyorsun. Mükemmel makyajlardı, hiçbirinde sen olduğunu anlamam mümkün olmadı. Ta ki her birinde kokunu duyana kadar." Nasıl bu kadar iyi koku alabilirdi? Çok saçmaydı.

"Rüya aklını aldı ama kabul edelim." Koku alma yeteneğini sorgulamak yerine onun açığına oynamak daha kudurtucuydu. Bir de karşımda göğsünü şişire şişire böbürlenmesini izleyemezdim. Zaten üstüne atlamamak için zor duruyordum.

Arkasına yaslandı, sırıttı yarım ağız. "Aldı." Dedi tek bir nefeste. "Hep farklı kılıklardaydın, bir ton makyajın ve kaliteli lenslerin vardı ama hepsinde beni sana çeken bir şeyler vardı. Ne kadar tuhaf. Göz rengini değiştirebilirsin ama bakışlarını değiştiremezsin." Fazla yoğun bakıyordu, etkilenmişti. Gücümden, zekamdan, yeteneklerimden. Hadi bana aşık ol da aklını alayım Alanguvacık.

Ben ne kadar zekiysem o da o kadar zekiydi, beni bu yüzden yakalayabilmişti.

"Sen mafya babası gibi bir şeysin, benle işin ne?"

"Mafya babası değilim." Dedi keskin bir tonda.

"Artık her ne haltsan."

"Sana şu vakitte hiçbir şey anlatmayacağımı biliyorsun. Önce istediğim kıvama gelmen gerek." Ayağa kalktım, tekrar camın önüne geçtim. Sürgülü camı açtım. Tepki vermiyor, izliyordu sadece.

Beyaz ve ağır işlemeli korkulukların önünde durdum. Ölmek, bir adamın boyunduruğu altında olmaktan çok daha iyiydi benim için.

"Hadi atla ve öl." Dedi terasa, hemen ardımdan giren Alanguva. Yanıma gelmiyor, birkaç adım arkamda duruyordu. "Ancak ölürsen tek ölmeyeceksin. Onlarca insanın canına mahal olacaksın."

"Tehditkâr konuşmayı kes."

"Zaaflarını göstererek en büyük hatayı yaptın."

"Benim zaafım yok."

"Öyle mi?" Dedi gülerek, olduğunu ikimizde iyi biliyorduk. Alanguva'nın mekanında Bahar kalp krizi geçirdiği gün en önemli zaafımı gözler önüne sermiştim. "Artık birbirimize dürüst olma vakti gelmedi mi?" Dürüst olmasam da görüyordu, sinir bozucu bir kurnazlığa sahipti.

"Esir olmaktansa ölmeyi seçecek bir gururun var ama zaafların hep önüne geçecek. Seni ben değil, gururun değil, zaafları esir edecek." Dedi biraz daha yaklaşarak.

Elim korkuluğa gitti, bu seferde bembeyaz mermeri kirletmişti kanım.

"Asla esirin olmayacağım." Dedim emin bir şekilde.

"Ne ölebiliyorsun ne kaçabiliyorsun. Su vermesem ölürsün, bu esaret değil de ne?" Arkama döndüm, artık yüz yüze bakıyorduk.

Sert rüzgar, üstümdeki elbise demeye bin şahit isteyen kanlı parçayı uçuşturuyordu. Saçlarım yüzüme çarpıyor ve yaralarıma değiyordu.

"Seni de esaretini de sikerim Ateş Alanguva." Güldü, bir adım daha yaklaştı. Pahalı ayakkabısının uçları, çıplak ayaklarıma değdi.

"Ne meraklısın sende sikmeye, sikte ikimizde rahatlayalım." Dedi göz kırparak, rahatsız edici sırıtışıyla.

Sinirden başım ağrıyordu. Daha fazla kendimi tutamadım yüzüne yumruk atmak için kolumu kaldırdım ama o kadar hızlıydı ki kolumu sertçe tuttu. Hatta diğer kolumu da tutarak, arkamdan bağladı tek eliyle. Bacaklarımla karşı gelmeyeyim diye vücudunu tamamıyla vücuduma yasladı.

O çok güçlü değildi! Ben çok yaralıydım. Tamam, belki biraz güçlü olabilirdi.

Boşta sadece kafam kalmıştı ve ben kendi canımı yakacağımı bile bile güzel yüzüne sertçe kafa attım. Tepki vermedi ama canı acımıştı. Diğer eliyle saçımdan tutup geri çekti, artık kafa da atamaz duruma getirdi.

Yüzünü yüzüme doğru eğdi. Tamamen kilit altına almıştı tüm vücudumu. Kuduruyordum resmen.

"Yeter artık. Yorulmadın mı? Ne bitmez tükenmez enerjin varmış." Sesinde ciddi bir hayret vardı. Saçlarımı tutan eli canımı yakmıyordu,

aynı şekilde kollarımı tutan eli de. Sadece kaçmamı ve ona vurmamı engelliyordu.

Nefesi yüzüme çarpıyordu.

"Yaralı olmasaydım seni-" Sözümü hızla kesti.

"Siker miydin? Anladık orasını." Dedi rahatça. "İnanırım ama şuraya bak, asla pes etmiyorsun. Yorul artık." Yorgundum, çok ama çok. "Bu halde bir bok yapamazsın bana, kes artık hırçınlığı. İyileştikten sonra geç karşıma." Canım yanıyordu, kurşun yaraları etimi sanki kesiyordu. Çok hareket ettiğim için yine acı şiddetliydi.

Duruldum, derin bir nefes aldım. Rüzgar onun sert ama doğal kokusunu iyice solumama neden oldu. Bu koku beni daha da sinirlendirdi. Kimse bana isteğim dışında dokunamazdı!

"Geri bas." Dedim sertçe ve beni dinledi. Kollarını çekti, son kez omzumun üstünden aşağı baktım. Kaçış yoktu.

Hala çabaladığımı anlamış gibi sıkıntıyla verdi nefesini. Kollarını çekmişti ama vücudu hala vücuduma yaslıydı. Göğsünden sertçe ittirdim, birkaç adım geriledi.

"Bana bir daha öyle kafana estiği gibi dokunursan, o parmaklarını tek tek koparıp götüne sokarım." Yüzündeki ukala, üsten bakan ifade silinmiyordu.

Sakin olmam gerekiyordu, mantıklı düşünmeliydim. Sadece sabırlı olmalıydım.

Artık cidden güç kalmamıştı vücudumda ve ben sahte bir mahkumiyete boyun eğdim. İyileştikten sonra yedi ceddini sikecektim.

Aynı doktor gelip tekrar yaralarımı diktiğinde de, bir odaya kitlendiğimde de hiçbir şey yapmadım. Düşünmeye ihtiyacım vardı, Alanguva'yı o düşüncelerin altında ezmeye ihtiyacım vardı.

***

Zaman kavramı yok olmuştu, güneş yüzü görmeyeli ne kadar olmuştu? Arada saati saymaya çalışıyor ancak başaramıyordum. Kabuk tutan yaralarım iyileşiyordu. Yüzümde iz kalmamıştı, en az on yedi gün falan geçmiş olmalıydı.

Bir hücredeydim, havalandırması olmayan küçücük bir tuvaleti vardı. Odanın içinde sadece yemek tepsisini geçebileceği bir kapak vardı. Günde belli saatlerde bayat yemekler geliyordu. Duş almayalı uzun zaman olmuştu, ne kadar temizlenmeye çalışsam da her yerim kan kokuyordu hala.

Uyuyamıyordum, belki bir iki saat. Spor yapmaya çalışıyordum, yaralarımı açmadan. O yaraların hemen iyileşmesi gerekiyordu.

Oda sürekli karanlıktı, tek aydınlık tepemde duran ampuldü. Cılız ışığı küçük odayı aydınlatıyordu. Bir d tavanın en köşesinde bir kamera vardı. Defalarca kırmaya çalışmıştım ancak tavanı yüksek olduğu için hiç yetişememiştim. Yani her hareketimi düzenle izliyorlardı. Kafese tıkılmış bir hayvandan farkım kalmamıştı.

İyi beslenmemi istemiyordu, kendime gelmemi istemiyordu. Çünkü o zaman neler yapabileceğimin farkındaydı.

Ve bilmem kaç gün sonra odanın kapısı açıldı. İçeri vuran yoğun ışıkla gözlerim acıdı. Gözlerimi kısarak gelen kişiye baktım. Pusat ve arkasında birkaç koruma. Hala ödleri kopuyordu benden, bu günler sonra ilk defa biraz da olsa iyi hissetmeme neden oldu.

Pusat'ın iri bedeninin siluetini görebiliyordum, arkasından o kadar yoğun bir ışık vuruyordu ki yüzünü seçemiyordum.

Eğildi yanıma, bir kelepçe geçirdi kollarıma. Karşı koymadım. Bir kolumdan sıkıca tutarak çıkardı odadan. Asansöre bindik ve en üst kata çıktık.

Alanguva'nın beni daha önce getirdiği çalışma odasına gidiyorduk. Arkamızda ve önümüzde ikişer koruma vardı. Pusat'ın yüzü taş gibiydi, mermi atsam geri sekecek tarzdan.

"Beni bacağımdan vuran sendin." Dedi sıktığı çenesiyle.

"Çok mu canın acıdı? Kıyamam sana." Dedim alayla. Daha da sinirlendi. Kolumu daha sıkı tuttu.

"Ah erkek olsaydın sen..."

"Ne yapardın? Aynılarını şimdi de yapabilirsin, hiç sorun değil. Kadın erkek eşitliği lütfen." Hala alay edişim onu çıldırtıyordu.

"Erkek olsaydın senin yedi ceddini on kez sikmiştim şimdiye kadar." Güldüm sözleriyle.

"He anladım tercihlerin faklı o yüzden." Bu sözüm onu on kat daha fazla çıldırtırken, öndeki korumalardan biri arkasına dönüp, şaşkınlıkla bize bakmıştı. Arkadakilerden biri de gülüyordu.

"Dönün lan önünüze!" Diye kükredi Pusat korumalara, tüm sesleri kesildi. Shrek herkesi korkutuyordu anlaşılan.

Alanguva'nın odasına girdik. Ateş Alanguva aynı koltuğunda oturmuş, bir bacağını kaba bir şekilde diğerinin üstüne atmış, keyfi yerinde bir şekilde sigara içiyordu. Pusat beni, Alanguva'nın karşısına oturttu.

Aynı koltuk değildi, kan bulaşan koltuğu temizlemek yerinde yenisini mi almıştı? Sorunları çözmekte Alanguva gibi olmak gerekiyordu.

Ancak şuan da pek temiz değildim, hatta baya koktuğuma emindim. Günlerdir aynı havayı soluduğum için koku artık o kadar da dayanılmaz ve mide bulandırıcı gelmiyordu bana.

Günlerdir günışığı görmüyordum ve bu kadar özleyeceğim aklıma gelmezdi. Bir süre büyük cama takıldı gözlerim. Güneş, berrak denize vuruyordu. Mahkumiyetim bir kez daha çarptı yüzüme sertçe.

Diğer adamları çıktı, sadece Pusat kaldı. Alanguva'nın bakışları dikkatle üzerimde gezindi.

"Daha iyi görünüyorsun." Nikotine ihtiyacım vardı, masada duran paketten bir dal aldım. Yakıp, derin bir nefes çektim içime. İyi gelmişti, çok iyi.

Masanın üstünde bir de yarısı içilmiş bir viski bardağı duruyordu pahalı bir şişenin yanında. Şişeye uzandım ve dudaklarıma dayadım. Su içiyormuş gibi kana kana içtim şişeden viskiyi.

Ateş üstündeki siyah gömleğinin üst düğmelerini açmış ve sessizce izliyordu. Pusat ayakta dikilmeye devam ediyordu.

"Kaç gündür hapissin, biliyor musun?" Bardağına uzandı o da. "Tamı tamına üç hafta." Üç hafta... Ablam, Aylin'im! Çıkmış mıydı? "Bugün ablan tahliye ediliyor." Nefesim ciğerlerime ulaşmadı.

Yıllardır beklediğim gün gelmişti, ablam onu asla bırakmayacağımı biliyordu.

Pusat'a bir bakış attı ve Pusat elinde bir tabletle yanımıza geldi. Tableti önüme bıraktı. Bir görüntüydü, ablamı yattığı cezaevinin kapısını çekiyordu. Ve o kapıda elinde bir çantayla ablam bekliyordu.

Elimdeki şişe betona düştü, kırılmadı ama yere döküldü.

"Çıkalı iki buçuk saat oldu, umutsuzca seni bekliyor." Ablam, ayakta dikilmiş umutla etrafa bakıyordu. "Bu görüntüyü kim çekiyor biliyor musun?" Ablam yavaşça umudunu yitiriyordu. Benim için korktuğuna o kadar emindim ki. "En iyi nişancılarımdan biri. Benim sadece bir komutumu bekliyor ablanın kafasını dağıtmak için. Şimdi söyle, esareti kabul ediyor musun?"

Bu kadar çaresiz hissettiğim çok az an vardı. Bu an onlardan biriydi. Alanguva kendinden emin bir şekilde bana bakıyordu gözlerindeki ateşle.

Yutkundum.

Hangimiz daha yakıcıyız Alanguva? Sanırım bunu görme zamanı gelmişti.

KAKTÜS TEAM

10

KABULLENİŞ

Her insanın hayatında dönüşü olmayan dönüm noktaları vardır. O ilk noktaya ilk bilinçle işlediğim cinayetle girmiştim ve her cinayette daha çok içe çekilmiştim. Şimdiyse son hızla giden, freni patlamış bir araba gibiydim asla durduramıyordum içimdeki canavarı. Ve çarpana kadar da durmayacaktı.

Çarpmış mıydım?

Karşımdaki adamı öldürmemiştim ama benim için o da bir dönüm noktasıydı. Ya o beni öldürecekti ya ben onu, ortası olmayacaktı.

Özlemden burun ucumu sızlatan ablam karşımdaydı, koca dünyaya sığdıramadığım ablamı küçücük ekrana sığdırmışlar ve bir silah doğrultmuşlardı.

"Seni öldürürüm." Dedim buz gibi sesimle. "Onun canını ortaya koyup beni parmağında oynatamazsın sen Alanguva!" Dedim yükselen sesimle.

Keyiflendi daha da.

"Onun canına kast eden canını alırım." Kafasını olumlu anlamda salladı ağır ağır.

"Bu kabul ettiğin anlamına geliyor, esareti?" Esaret dediği tam olarak sınırları neydi bilmiyorum ancak onun için bir şeyler yapmamı isteyecekti ve buna beni çıldırtmak için esaret diyordu.

"Hayır, ben kabul etmeyeceğim sende o nişancını derhal geri çekeceksin."

"Öyle mi?" Dedi keyifle. "Nasıl olacakmış bu?"

"Onun kılına zarar verirsen, kimseyi yaşatmam!"

"Karşımda, elin kolun bağlı duruyorsun. Ne yapabilirsin ki?" Bunu gerçekten merak ediyormuş gibiydi, kudurtmak için sormamıştı.

"O yaşamazsa, benim yaşamamın da V'nin yaşamasının da bir önemi kalmaz. O senin tek kozun, tek kozunu yok edemezsin. Edersen hiçbir şansın kalmayacağını adın gibi biliyorsun." Bu demekti ki eğer onu öldürürsen, V'de ölür.

Ekranda ablamın yanına, tanıdık bir sima yaklaşıyordu. Kaptan, ablamı almaya gidiyordu. Arabasını biraz geride park etmiş ve yürüyordu. Ancak Alanguva daha fazlasını izlememe izin vermedi. Ekranı kapattı. Kolundaki saate yaklaştırdı dudaklarını.

"Geri çekil." Hemen ardından saatin dokunmatik ekranına dokundu.

Pusat bizi izliyordu hala bir köşede. "Bu mu yani? Dedi ve geri çekildin." Beyni yetmiyordu Alanguva'yla aramızdaki sohbete, yargılamıyordum herkes zeki olacak diye bir kaide yoktu zaten.

"Kendinizi güçlü mü sanıyorsunuz siz?" Dedim yaşadığım rahatlamayla. Kaptan ablamı korurdu, tabi Alanguva'ya ne kadar dayanırdı orası da meçhuldü.

"Değil miyiz?" Dedi Ateş, sakince.

"Değilsin, değilsiniz. Kaç kişi gönderdin beni yakalaması için? Kendin çıksaydın ya karşıma. Yaptığın çok onursuz bir hareketti, sonra bir de bir halt başarmış gibi karşıma çıkıp böbürlendin. Senin daha şerefli bir adam olduğunu düşünmüştüm." Küfürsüz hakaretlerim karşısında sinirlendiğini görmek çok kolaydı.

Kaşları derince çatılmış, siyah gömleğinin altındaki kaslı kolları belirginleşmiş ve solukları hızlanmıştı.

"Bu onursuzluk değil. Sen bana bir savaş açtın ve ben karşılık verdim."

"Ben tek kişilik bir savaş başlattım. Sen bir ordu çıkardın karşıma. İsteseydim yüz adamla suikast kuramaz mıydım sana? Emin ol kurardım ama ben karakter sahibiyim. Her ismimin bir karakteri var, her yüzüm sizden bin kat daha şerefli."

"Kadın olduğunu bilseydik-" Diye sözle başladı Pusat.

"Pirinç tanesi büyüklüğündeki beyninle kadınlığımı küçümseme. Senin kaç adamın ben eder? Hanginiz ben edersiniz? Hiçbiriniz. Beni yakaladınız diye kendinizi bir bok mu sandınız? Değilsiniz, paranın verdiği güç olmazsa bir hiçsiniz."

"Gerçekçi olalım, karşında tüm ülkece aranan bir seri katil varsa korunursun. Korktuğumdan değil, emin ol. Sorumluluklarım yüzünden." Kendini aşağılanmış hissettiği için açıklama yapıyordu şuan.

"Teke tek çık karşıma o zaman Alanguva. Sürekli koruma ordusu takma peşime."

"Senin gibi hareketli, dokuz canlı bir yaratığı mı? Hiç sanmıyorum. Ellerimdesin ve kaçıp gitmene izin vermeyeceğim. Tabi teke tek karşına çıkmak eğlenceli olabilir." Dedi son cümlesinde imayla. "Çok üzülme, sadece bir hafta... Bir hafta sonra peşine kimseyi takmayacağım ama ben istesem bile gidemeyeceksin." Yani tehditle değil de, vazgeçemeyeceğim bir şey sunacaktı bana.

Bu heriften her şeyi bekliyordum. Yine ne planlıyordu?

Pusat'a gözleriyle işaret verdi ve Pusat beni kaldırdı. Yine o lanet yere götürüyordu. Pis kokumdan da mı rahatsız olmamıştı, insan duş almama izin verirdi! Lanet herif.

Beyefendinin (!) odasından çıktık. Kelepçeyi yine takmamıştı.

Pusat gergindi, yediği laflar ağır gelmişti sanırım. "Teke tek seni her türlü alırım." Dedi sinirle.

"Öyle mi? Babayı alırsın." Her geçen saniye daha da sinirleniyordu.

"Alamaz mıyım sanıyorsun?"

"Sonuçta karşıma orduyla çıkıp zar zor yakaladın. Neyine güveniyorsun anlamadım ki." Eli sıkıca bir kolumu tutuyordu ve yine geldiğimizde olduğu gibi korumalar eskortluk ediyordu. "Şuraya baksana, tek götürecek cesaretin bile yok." Dedim önden giden iki korumayı gözümle işaret ederek.

"Ateş'in emri."

"Güvenemediyse demek ki." Sabır dilercesine kafasını havaya kaldırdı. "Üzümle Shrek." Havaya kaldırdığı kafasını, yavaşça indirdi. Kıstığı gözleri, sabrının son demlerinde olduğunu anlatır gibiydi.

"Harbiden benziyor la." Diyen arkadaki Ankaralı korumayla iyice ipleri koptu.

"Kesin lan sesinizi, ayağımın altında kalacaksınız." Geri kalan yürüyüşümüz oldukça sakindi. Beni yine hücreme tıkıp kaçtılar.

Sinirle birkaç tur attım. Beynim düşünmeyi, her detayı tekrar incelemeyi durdurmuyordu. Çözemediğim çok fazla şey vardı Alanguva'yla ilgili ve şimdi bir yenisi daha eklenmişti. Bana nasıl bir neden verecekti de ondan gidemeyecektim?

***

Bir hafta daha olmuştu, çıldırmanın eşiğindeydim. Elimin kolumun bağlı olması beni çıldırtıyordu. İlk çıktığım an katliam yaratmak istiyordum.

Yaralarım iyice iyileşmiş, hissettiğim kadarıyla yüzümdeki yaralar da geçmişti. Yine gece gündüz karılmışken, yemeğin yanında verdikleri plastik bıçağı kırmış ve duvara çizik bırakıyordum. Yedi gün olmuş olmalıydı.

Beni yakalamasının üstünden bir ay geçmişti. Bir aydır vahşi bir hayvanı kafesledikleri gibi kafeslemişlerdi. Arada çıkarıp eğleniyor ve geri tıkıyordu. Bu durum zaten çok sinir bozucuyken artık dayanılmaz bir hal almıştı.

Onu çözemiyordum. V'yi başkaları yakalamış olsaydı çoktan işkenceden öldürmüşlerdi. Bu adam neyi bekliyordu? O kafasının içinde neler planlıyordu? Beni yanında tutmak istemesi için bir türlü mantıklı bir açıklama bulamıyordum. Beni ne için esir ediyordu?

Bu bilinmezliğin altında büyük hadiselerin yattığını çok iyi biliyordum. Neyi bekletiyorsa çok tehlikeli bir şeydi. Öyle mafyacılık falan değil, çok daha beyin yakan.

Odanın kapısı bir hafta sonra açıldı, içeri dört adam girdi ve kapının önünde çok daha fazlası vardı.

Biri gelip kolumdan tuttu, bu tuvalet faciasında vurduklarımdan biriydi. Buradan kaçışın yok diyen, gerçekten de kaçamamıştım. Diğer kolumdan tutanda Yusuf'tu.

"Koca dev korktu sizi mi gönderdi bu sefer?" Cevap vermediler, sürüklemeye başladılar. "Bırakın kolumu!" Dedim dişlerim arasından. Zaten deliyken artık zırdeli olmuştum, yanlış yapıyorlardı.

Bırakmadılar kolumu. "Sizi son kez uyarıyorum." İfadesizlerdi ancak korkuyorlardı. Hepsi benden çekiniyordu.

Durdum, kolumu tutan Yusuf'un elini sertçe ısırdım. Küfür ederek elini çekerken kolum kurtuldu ve diğerine sert bir yumruk geçirdim.

Artık iyileşmiştim, artık kolay kolay durmazdım. Hızla geriye kaçtım, diğerleri de üstüme doğru geliyorlardı ama nasıl gelmek. Çekine çekine, birbirlerine baka baka.

"Sana zarar vermek istemiyoruz." Dedi kızaran eline bakan Yusuf.

"Bana zarar vermezsiniz zaten."

"Bak biz emir kuluyuz." Dedi az önce kolumu tutan diğeri. "Patronun tek emri senin kılına zarar vermeden başka odaya götürmemiz."

"Neden zarar vermiyor muşsunuz? Siz beni porselen bebek mi sanıyorsunuz? Dövüşün hadi!" Etrafımı sarmışlardı ancak hiçbiri bana dokunmayı bırak bir adım bile yaklaşmıyordu.

"Dövüşemeyiz, patron dedi ki gerekirse hepiniz dayak yiyin ama elinizi kaldırmayın. He o demese de biz zaten seni zapt edemeyiz." Korkuyorlardı, arada gençlerde vardı. Yirmilerinin ortalarında olanlar, belki benden küçük olanlar. Eğitim almış olabilirlerdi ancak onlara gelen emirden dolayı, silah bile taşıyamıyorlardı karşımda. Hiçbirinde yoktu.

"Eğer sana zarar verirsek, patron hiçbirimizi yaşatmaz. Eğer gitmene izin verirsek yine hiçbirimizi yaşatmaz." Alanguva'nın ne yaptığını anlamam çok sürmedi. Sınırlarımı görmek istiyordu.

Silahsız, bana asla zarar vermeyecek insanları sırf kaçmak için öldürecek miyim diye görmek istiyordu.

Öldürmezdim. Karşımda savunmasız duran insanları, kaçmak için öldürmezdim.

"Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum." Dedi Yusuf, canlı ameliyat edildiğim sırada o da oradaydı. "Yani karar senin."

Sikerler, kaçmam gerekiyordu.

Bir adadaydık, yüzüp kurtulabilirdim ancak Alanguva o kadar uzaklaşmama asla izin vermezdi. Belki blöf yapıyordu ama olan bu sekiz korumaya olabilirdi. Alanguva bu yüzden tehlikeliydi, beyin oyunları yapıyordu.

Bir adım attım, Yusuf'la burun buruna geldik. Yüzüne sert bir yumruk çaktım ardından kasıklarına dizimi geçirdim. Acıyla iki büklüm oldu ama geri çekilmedi, yanından geçecektim bu sefer başka biri karşıma çıktı.

Kaç yaşındaydı on dokuz? Yirmi?

Pes ettim, karşılık vermeyen insanları dövmeyecektim. Dövüp kurtulsam bile bu kattan çıkmama dahi izin vermezdi Alanguva.

"Gidelim şu siktiğimin odasına." Hepsinde rahatlamış bir ifade belirdi, kollarımı tutmadılar bu sefer. Üç tanesi önden, iki tanesi yanımdan diğer üçü de arkamdan geliyordu.

İki kat çıktık, bir odanın önünde durdular. İçeri girdim ve peşimden gelmediler hatta kapıyı da kilitlemediler.

Normal bir odaydı. Açık krem renklerin olduğu, iki kişilik yatağı olan ferah bir oda. Yatağın üstünde bir elbise duruyordu.

Mavi, beyaz çiçekleri olan günlük bir elbise. "Bunu sana giydirip, sokakta gezdireceğim göt herif." Tabi ki de üstümde bir aylık iğrenç

şeyden bin kat daha iyiydi. Siyah bir iç çamaşırı takımı da vardı. Seksen beş numara sutyen? Nokta atışı.

Camlar kilitliydi, kırsam bile çok yüksekti. Atlasam ölür müydüm? Yok ölmezdim ancak bir yerlerim kırılır ve kaçamazdım. Sıkıntıyla verdim nefesimi. Odada bir kapı daha vardı. Burası da bir banyoydu.

Kocaman küveti olan, mermerlerinden bile zenginlik akan geniş bir banyo. Ayna vardı. Bir ayın sonunda aynanın önünde durdum.

Keçe gibi olup birbirine girmiş saçlarım, pislikten rengini kaybedip grileşmiş tenimle iğrenç görünüyordum. Adamların neden o kadar korktuğunu artık anlıyordum şimdi. Ben olsam bu tipten bende korkardım. Kaslarım biraz erimişti, yüzüm çok solgun duruyordu. Ne kadar odadaki suyla vücudumu sürekli yıkamaya çalışsam da pislik içindeydim.

Banyoda şampuanlar, duş jelleri ve havlular dışında hiçbir şey yoktu. Koyu renkli, mermer lavabo tezgâhında bir paket sigara, çakmak ve bir şişe şarap vardı. Yanında bir de bardak. Bu iyiydi, çok iyi.

Üstümde leş kokan parçayı çıkardım. Önce duşa kabinde güzelce yıkandım, saçlarımı yarım saatten fazla açmakla uğraştım. Ardından küveti doldurup, köpük kattım. Pahalı şarap şişesinin ve sigara paketini kenara koyarak küvete girdim. Ilık su tüm vücudumu rahatlatmıştı.

Günler sonra ilk defa temiz ve bu kadar iyi hissediyordum. Sigarayı yakıp, şişenin kapağını açtım. Önce sigaradan derin bir nefes aldım, ardından şişeyi dudaklarıma dayadım. Koca birkaç yudum aldım.

Gözlerimi yumdum ve kendimi çok kısa bir anlığına evimde hissettim. Evimde sürekli yaptığım keyif artık benim için büyük bir lüks haline gelmişti. Sen bu hallere düşecek kadın mıydın V?

Beni düşürdükleri her hal için onları halden hale sokup sikecektim.

Kaç dakika kaldım, sayma gereği duymadım ancak bir saatten fazla olduğunun farkındaydım. Kapı çalıyordu, ses vermiyordum.

Dolu sigara paketinin içinde atık beş dal kalmıştı, şişeyi neredeyse yarılamıştım.

Kapının ardından sesler geliyordu. "Eğer ses vermeseniz içeri girmek zorunda kalacağız." Şişeden koca bir yudum daha aldım.

Kapının önündeki hareketlilik azaldı ve on dakika aranın ardından tekrar vuruldu. "Hemen çık ya da ses ver yoksa içeri gireceğim." Ateş Alanguva'nın sesiydi.

Ses vermedim, bir sigara daha yaktım. "Son uyarım."

Ve Alanguva içeri girdi.

Beni ne yaparken görmeyi beklediğini bilmiyordum ancak böylesine bir keyif yapmamı beklemediği kesindi. Kapıyı ardından kapattı, içeri doğru bir adım attı.

Köpüklü su omuzlarıma kadar geliyor ve çıplaklığımı kapatıyordu.

Bugün spor görünüyordu, siyah bir tişörtü ve pantolonu vardı. Çıkmıyordu, yaklaşmıyordu, orada öylece duruyordu.

Mermer zemindeki külleri fark ettiğinde kaşlarını çattı. "Yere kül atma."

"Küllük koymayı unutmuşsunuz." Dedim külümü bir kez daha yere döktüm, sinirleniyordu. Aslında izmaritleri bardağın içine atıyordum ancak kapıyı açtığında rüzgar olmuş ve küller yere dökülmüştü. "Pahalı mermerlerin zarar mı gördü?"

Derin bir nefes aldı, bunu çok sık yapıyordu. Her seferinde göğüsleri şişiyor, kasları ortaya çıkıyordu. Bu sinirimi bozuyordu, güçlü görünmesini istemiyordum.

"Çok kabasınız, biri duş alırken böyle dalmak hiç hoş bir davranış değil."

"İki saattir banyodasın, esir olduğunu unuttun sanırım."

"Günlerdir o bok çukurundayım ve burada keyfime diyecek yok. Neden çıkayım ki?" İşaret parmağımı ve orta parmağımı birleştirerek gel işareti yaptım. Bana doğru birkaç adım daha attı, artık küvetin birkaç adım ötesinde duruyordu.

"Düşündüğüm gibi değilsin."

"Öyle mi beni nasıl hayal ediyordun?" Dedim sigaradan son nefesi alıp, onu sinir etmek için mermerde söndürerek. Ardından diğer izmaritlerin yanına, bardağın içine attım. "Daha zayıf yoksa daha iri mi? Fiziğimi bu kadar iyi hayal edemediğine eminim. Senin suçun değil, hayalleri zorladığımın farkındayım." Dedim dizimi kırarak, diz kapağımın köpüklerin üstüne çıkmasına neden oldum.

Alanguva'nın bakışları üstümde dikkatle gezindi, önce ıslak omuzlarımda dolandı ardından daha aşağı indi. Ancak çok sürmeden bakışlarını yine gözlerime çıkardı.

"Merhametsiz olduğunu düşünmüştüm ancak hiçbirine kıyamamışsın." Bana az önce oynadığı akıl oyunundan bahsediyordu. "Halbuki kaçmak için her şeyi yapacak gibi duruyordun."

"Sizin gibi şerefsiz olmadığımı söylemiştim."

"Kaçma fırsatın vardı."

"Kaçmama asla izin vermeyecektin."

"Bunu asla bilemeyeceksin." Sen beni aptal mı sanıyorsun acaba? Şarap bardağını kırıp, camını Ateş'in boynuna saplama isteği çık aklımdan. "Durulan ve çık, misafirin var." Yine kimle tehdit edecekti beni pezevenk?

Gerildim ancak belli etmedim. "Yaklaş Alanguva." Sözümü dinledi. Yaklaştı, hatta eğildi ve küvetin hemen yanında diz çöktü. Islak elim siyah tişörtünün yakasına gitti, kendime doğru sertçe çektim. Doğrulduğum için göğüslerimin yarısı ortaya çıkmıştı, köpük artık sadece göğüs ucumu ve aşağısını kapatabiliyordu. Diğer elim ensesine gitti, kendime iyice çektim ve tişörtünü tutan elimi indirdim.

Neden geri çekilmiyor ve karşı koymuyordu? Öylece ona yakınlaşmama izin veriyordu. Yüzü yüzüme fazlasıyla yakındı, sıcak ve sigara kokan nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

Az önce indirdiğim elim, bardağa gitti. Alanguva fark ediyor muydu bilmiyordum, şuan onun hakkında hiçbir şey çözemiyordum.

Birazcık daha yaklaştığımda artık konuşsa dudakları dudaklarıma çarpacaktı.

Bardağı sert ve hızlıca mermere vurarak kırdım hemen ardından ona hareket edecek zaman tanımadan ensesine geçirmek için kolumu kaldırdım.

Camın keskin kısmı etini delecekti ki sert bir hareketle bileğimi ters çevirdi, kemiğim kıtlarken bunun kırılma değil ama acı verici bir burkulma olduğunun bilincindeydim.

Keyifle gülümsedi Alanguva. "Beni öldürmeye çalışmaktan artık vazgeçmelisin, bunu asla yapamayacaksın." Güçlüydü. "Misafirimizi

daha fazla bekletmek istemeyiz." Bileğimi bıraktı, yavaşça geri çekildi ve ayağa kalktı. "Durulan ve çık, odamda seni bekliyorum."

"Senin o emir veren ağzını-" Sözümü dinlemeden, çıkmadan önce omzundan son bir bakış atarak çıktı banyodan.

Puşt.

Vücudumu duruladım ve gerçekten zevk veren keyfimin sonuna geldim. Vücudumu ve saçlarımı havluyla kurulayıp banyodan çıktım. Oda boştu, yatağın üstündeki ki iç çamaşırlarını ve elbiseyi giyindim.

Ardından odadan çıktım, artık sadece iki koruma vardı. Bir üst kata çıktık ve daha önce iki defa geldiğim Alanguva'nın odasına girdim.

Az önce ıslanan kıyafetlerini değiştirmiş, spor bir gömlek giyinmişti. Gömleğin üst düğmeleri açıktı, kirli sakalları diğer günlere göre biraz daha uzundu.

Karşısına oturdum, bacak bacak üstüne attım. "Kimi kaçırdın?"

"Kimseyi kaçırmadım." Dedi omuz silkerek. "Tatlı dille çağırdım diyelim."

"Kim?"

"Şu küçük, cılız kör kız. Adı neydi?" Düşünüyormuş gibi elini çenesine koydu. "Bahar'dı sanırım." Cümlesinin hemen ardından keyifle gülümsedi.

Az önce oturduğum koltuktan hışımla kalktım.

Bahar korkardı, çok korkardı. Artık tam anlamıyla gözüm dönmüşken Ateş'in dibinde bittim. Beyaz gömleğinin yakalarını sertçe tuttum. "Seni

öldürürüm, seni mahvederim. Ona bir şey olursa senin götünden kan alırım."

"Eğer bu kadar fevri olursan onu korkutabilirsin, korkutmak istemezsin değil mi?"

Bahar daha küçüktü! Çokta ürkek. Odanın kapısı açıldı, içeri iki kişi girdi. Gördüğüm kişiyle ellerim güçsüzce ayrıldı Ateş'in yakasından.

Bahar, gülümseyerek odaya girmişti yanında Pusat'la.

Bu biraz beklenmedikti, Bahar'ı bir krizin ortasında bile görebileceğimi düşünmüştüm ancak bu derece keyifli göreceğimi hiç düşünememiştim.

"Geldik mi?" Diye sordu kafasını çevirdiği Pusat'a. Pusat onun belini tutmuyor ancak elini belinden biraz uzakta tutup yanlış yere gitmesine engel oluyordu.

Bahar, altın sarısı ince telli saçlarını salmış ve üstüne yine çiçekli bir elbise giyinmişti. Rengi de toz pembeydi.

"Geldik." Dedi Pusat bakışlarını Bahar'dan ayırarak. "Aşkın karşında."

Bahar görmeyen gözlerine bir dünya umut sığdırdığı bakışlarını önüne çevirdi. "Aşkın." Dedi o çok özlediğim sesiyle.

"Bahar." Sesimi duymasıyla, heyecanla birkaç adım attı. Bir yere çarpıp düşmemesi için ona yaklaştım, sıcaklığımı hissettiğinde özlemle sardı kollarını belime. Başını boynuma gömdü, gözyaşları tenimi ıslatırken, ince bedeni titriyordu.

"Aşkın, iyisin." Dedi ağlarken. Bir ay sonra ilk defa iyi hissettim, gerçek anlamda iyi. Yanağımı saçlarına yasladım, sırtını okşadım.

"İyiyim, ağlama." Daha çok ağladı.

"Seni çok özledim." Odada bizim dışımızda Pusat ve Ateş'ten başka kimse yoktu. Pusat odanın kapısını kapatmış ve birkaç adım gerimizde duruyordu.

Bu kadar ağlaması iyi değildi, kalbine zarar veriyordu. Benden ayrıldığında elinden tutarak ikili koltuğa çektim onu, Ateş'in karşısındaki o lanet yerime.

Pusat ne zaman aldığını görmediğim bir bardak suyu uzattı, aldım ve Bahar'ın ellerine tutuşturdum. Sudan birkaç yudum aldı ve geri ellerime bıraktı. Bardağı orta sehpanın üzerine bıraktım.

Sakinleşiyordu, gülümsüyordu. "Sana bir şey oldu diye çok korktuk." Dedi eli kalbine giderken, her canı acıdığında istemsizce bunu yapıyordu. Ve onun eli sürekli kalbineydi.

"Ben sürekli ortadan kaybolurum, ne bu halin? Kendine gel."

"Ama hiç bu kadar uzun sürmemişti." Dedi küçük bir çocuk gibi alt dudağını büzerek. Yüzündeki yaşları ellerimle sildim.

"Buraya nasıl geldin?" Sorumla gülümsedi, kafasını Pusat'a doğru çevirdi. Yani çevirdiğini sandı ancak ona değil de masaya bakıyordu. Sonra yine bana çevirdi başını.

"Rıhtımdaydım, biraz yürüyüş yapmak istedim. Pusat geldi yanıma." Pusat derken sesindeki heyecanı hissetmek benim için zor değildi. Ters ters baktım Pusat'a ancak onun bakışları derince Bahar'ın üstündeydi.

"Seni korkuttu mu?" Eğer bu sorunun cevabı evetse hiç düşünmeden öldürecektim burada o iti.

"Hayır hayır." Dedi Bahar aceleyle. "Bana kendini tanıttı, hatırladım bende hastanede tanıştığımızı. Sonuçta her gün bu kadar yakışıklı bir ses duymuyorum." Dedi kıkırdayarak. Pusat utanmış mıydı? Bakışlarını kaçırması ve aptal aptal sırıtması bana tam da bunu hissettiriyordu."Senin gizli bir iş için gelemediğini söyledi ama beni birkaç saatliğine getirebilirmiş yanına."

"Nasıl hiç tanımadığın bir adama inanırsın? Benim söylediklerimi unuttun mu?"

"Ama o şeker çikolata vermedi ki, babana da götüreceğim demedi. Sana getirecekmiş beni bak iyi ki de gelmişim. Özür dilerim."

"Ne olursa olsun yaptığın çok yanlış, asla bir yabancıya güvenme asla. İhtiyar kafayı yiyecek seni göremeyince."

"Naz'la gezdiğimi sanıyor."

"Bir de yalana mı başladın?"

"Ya kızma, çok özlemiştim seni ama ben sana küstüm. Neden haber vermedin? Ya sen yokken bir şey olsaydı bana ya seni son kez..." Sonlardan bahsetmesinden nefret ediyordum.

"Bahar, nefes al." Dedim sakinleşmesi için.

Alanguva'nın keskin bakışları altında olmak sinirlerimi bozuyordu. Gerçi onunla ilgili her şey sinirlerimi bozuyordu.

"Ablanla tanıştım, çok sevdim." Demek ihtiyar onu yanına almıştı, bu bilgi içimi rahatlattı.

"O nasıl?"

"Başına bir şey geldiğine inanıyor. Hepimizi bu kadar meraklandırman çok yanlış."

"Ona iyi olduğumu söyle, anlat her şeyi."

"İhtiyara da anlatayım mi?" Diye sordu ancak cevap vermedim. Alanguva kafasını iki yana salladı, ardından Pusat'a gözleriyle bir işaret yaptı.

Pusat bu sessiz emre uydu ve kemerindeki silahı çıkardı. Emniyetini açtı ve Bahar'a doğrulttu namluyu. Dişlerimi sıkarak sinirle ikisine baktım. Vurmayacağını biliyordum ancak onun canıyla tehdit edilmek bile sinir bozucuydu. Bu iki etmişti. Alanguva yine sevdiğim birinin canını ortaya koyuyordu ama üçüncüsü olmayacaktı.

"Hayır, hatta ablama da anlatma, bu ikimizin sırrı olsun. Olur mu?"

"Ama onlar da korkuyor."

"Dediğimi yap Bahar."

"Peki." Dedi güçsüzce. Pusat silahı indirdi.

"Nasılsın? Ağrıların aynı mı?" Sorumla kafasını iki yana salladı ancak yüz ifadesini okumak zor değildi.

"Daha iyiyim."

"Bana yalan söylememelisin."

"Sen yokken üzüldüm biraz, ondan birkaç kez kötü oldum ama şimdi çok iyiyim." Şimdi de iyi değildi, beni gördüğü için birden heyecanlanmış ve kalbi yorulmuştu.

"Pusat sana iyi davranmıştır umarım."

Bahar gülümsedi. "Çok kibar ve iyi bir adam." Aynı adamdan mı söz ediyorduk? Demek koca dev istediği zaman oldukça insana benzeyebiliyordu.

"Yine de sen bir daha onunla buraya gelme." Pusat kısık bakışlarını bana çevirdi, aynı ona baktığım gibi baktı bana.

"Neden ki? Daha ne kadar sürecek gelmen?"

"Bilmiyorum ama bir daha ne olursa olsun onunla buraya gelme. Pusat'ı yormayalım sürekli, o istese de gelme."

"Gelmeyeyim mi Pusat?" Diye sordu titreyen sesiyle.

Pusat şaşırdı. "G-gel tabi."

"Yorulur musun benim yüzümden?"

"Yok, hiç hiç yorulmam." Dedi Pusat. Bahar'a öyle bir bakıyordu ki, hepimizin baktığı gibi ama daha derin. Bu bakış hiç hoşuma gitmemişti. Bahar şirin ve masum halleriyle onu da etkisi altına alıyordu.

"Gördün mü hiç yorulmazmış."

"Olsun sen dediğimi yap. Pusat'la da cilveleşme!" Dedim kendimi tutamayarak. Bahar her an tehlikedeydi, bir iğnenin ucunda yaşıyordu. Zaten aptal bir aşık olma takıntısı vardı. Şuan abartıyor gibi görünsem de ileriyi düşünüyordum.

Bahar'ı tanıyordum, sürekli hayal kuracak ve ona aşık olacaktı. Pusat ise bir daha belki onun karşısına bile çıkmayacaktı. Bahar bunu dert edecek ve güçsüz kalbine biraz daha yük bindirecekti. Buna müsaade edemezdim.

Bahar kıkırdadı, hiç yüzü de kızarmıyordu bu kızın! Pusat'ı öksürük tuttu. İleride duran masadan kendine de su doldurdu ve tek dikişte içti.

"Neden ki?" Diye sordu tatlı tatlı. Bu sefer içtiği su boğazında kaldı Pusat'ın.

"Nedeni mi var Bahar?"

"Tamam tamam kızma yapmam öyle şeyler."

"Yap yap." Dedi birden Pusat, hepimizin başı ona döndüğünde söylediğini yeni fark etti. "Biz gitsek iyi olur artık." Dedi konuyu aniden değiştirerek. Bahar'ın eli elbisemin eteğinde gezindi.

"Ya elbise giyinmişsin." Dedi mutlu olarak. Ardından yüzüme çıktı elleri, bu onun vedalaşma şekliydi. Yanaklarımı öptü.

"Dediklerimi unutma." Dedim bende onu öperken. Gitmesini istemiyordum, bu tanımadığım adamın eline onu bırakmak istemiyordum. Onu almak ve güvenle buradan çıkarmak istiyordum. Ancak ayağa kalktı, Pusat ona yaklaştı.

"Kendine iyi bak tamam mı? Lütfen ben gitmeden önce yanımda ol." Gitmek dediği bir seyahat değildi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Bahar." Dedi Alanguva sessizliğini bozarak. Bu ne demekti?

"Sizde kendinize iyi bakın." Dedi Bahar gülümseyerek.

Önce kolunu tuttu Pusat'ın, ardından ince koluyla Pusat"ın iri koluna girdi. Bu iri adamın yanında küçük bir çocuk gibi duruyordu. Pusat derin bir nefes aldı, Bahar odadan çıkarken Pusat'la konuşuyordu.

"Ne kadar kocamansın." Diyordu Pusat'ın kaslı koluna dokunarak.

"Beğendin mi?" Diyen Pusat'ın ardından başka hiç ses duymadım. En azından bir on dakika falan dinleseydin sözümü Bahar.

"O deve söyle Bahar'dan uzak dursun." Dedim Alanguva'ya sinirle.

Masanın üstünde duran paketten bir dal sigara aldım ve yaktım. Biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı. Ayağa kalkıp büyük camı açtım, terasa adımımı attım. Serin hava yüzüme çarparken derin bir nefes aldım.

Akşam güneşinin kızıllığı denize vuruyordu. Plan yapmam gerekiyordu ancak önce karşımdaki kişiyi çözmeliydim.

Alanguva yanıma geldi. "Beni bir aydır esir tutuyorsun, bunun bedeli çok ağır olacak." Korkuluklara dirseklerini yasladı.

"Senin yüzünden." Hayretle ona baktım. "Bu kadar hareketli ve asi olmasaydın, kaybettiğini kabullenseydin her şey daha kolay olacaktı."

"Beni leş bir yere tıktın!"

"Kaçamayacağın ya da çılgın bir şey yapamayacağın tek yerdi orası. Ancak artık orada kalmayacaksın."

"Kes şunu! Beni sürekli bir yerlere çekiştirip duramazsın. Canının istediğini yapamazsın, alırım o canı."

"Alırsın, buna gerçekten inanıyorum." Dedi samimi bir şekilde ama aynı zamanda rahatlıkla. "Herkesin hayalinin ötesinde bir karaktersin ama bir kusurun var."

"Neymiş?"

"Merhamet, seri katillik yaparken bile suçsuzlara dokunmuyorsun. Sadece pislikleri öldürüyorsun, bir şey merak ediyorum. Benim ne pisliğimi gördün?"

"Mafya babasısın, yetmez mi?"

"Mafya babası değilim." Mafya babası olmaktan gocunuyordu, her dediğimde bozuluyordu.

"Cebonayan'ın liderisin."

"Cebonayan hakkında ne biliyorsun ki?" Ağzımı arıyordu.

"Gizli ve çok güçlü olduğunu, mafyalığı paravan olarak kullanıp altında başka işler çevirdiğini." Sarı gözleri parıldadı, bu da düşüncemi doğruladı.

"Nasıl işler?"

"Orasını pek çözemedim ama teknolojiyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Bu kadar gizlemeniz de teknolojiyi insanların üstünde uyguladığınızı hissettiriyor, çünkü bir yerden sonra her şey yasadışı."

"Düşündüğümden daha çok şey biliyorsun, düşündüğümden bile daha zekisin."

"Cidden ne yapıyorsunuz? İnsan falan mı klonluyorsunuz?" Yarım ağız güldü, doğruldu ve ellerini ceplerine soktu.

Sert esen rüzgar saçlarımı ve ince elbisenin eteğini havalandırıyordu.

"Böyle şirin elbiseler de sevmem!" Yüzünü bana doğru eğdi.

"O iğrenç bez parçasından sonra bunu bulduğun için şükret." Haklıydı.

"Bahar'a dediğin şeyi aç! Ne demek ölmeyeceksin?"

"Sana Cebonayan'ı anlatmayacağım şimdilik, önce güvenmem lazım istediğim kıvama geldiğine. Ancak bugün küçük bir parçasını göstereceğim ve bu gösterdiğim şey sayesinde sen seve seve benim safımda olacaksın." Cebonayan ve Bahar'ın yaşamasıyla ilgili nasıl bir bağ olabilirdi? Kalp bulmuştu da beni bu sayede mi kendine çekmeye çalışıyordu?

"Sen daha kiminle oynadığını bilmiyorsun."

"Biliyorum, çok iyi biliyorum. O yüzden bu kadar temkinliyim." Dedi göz kırparak. Sen beni kıvama falan getiremezsin, getirmeye çalışırken elimde oyuncak olursun Alanguva. "Adamlarımın hepsinin ödünü koparıyorsun. Nasıl bir etki bıraktıysan, olduğun kapının önünden geçmeye korkuyorlar."

"Hiç profesyonel değiller."

"Profesyonellerle tanışmanı istemedim, onlar V'den daha acımasız olabiliyorlar."

"Bahar'ı buraya özlem giderelim diye getirmedin! Çıkar ağzındaki baklayı, ona uygun kalp mi buldun?"Tam cevap verecekti ki odanın kapısı hiddetle açıldı. Dönüp bakmadık ikimizde bir süre, yine gözlerle başlattığımız savaşların birinin tam ortasındaydık.

"Ateş!" İçeride yankılanan ince sesle, açık terasın camından ikimizde başımızı içeriye çevirdik.

Öfkeyle bize bakan kişi Alanguva'nın sarışın çıtır sevgilisi Didem'di. Alanguva içeriye geçti, burada kalmaya devam edebilirdim ama asıl eğlence içeride gibi duruyordu.

İçeri girdim, kızı pek takmadan koltuğa oturdum. Az önce biten sigaramı küllükte söndürdüm ve arkama yasladım. Bacaklarımı da orta sehpaya uzattım.

"Ne arıyorsun burada Didem?" Diye olabildiğince sakin bir şekilde sordu Ateş.

"Ne mi arıyorum? Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

"İzinim olmadan adaya gelemezsin, dışarı çıkar mısın? Daha sonra konuşacağız." Ne adaymış arkadaş! Adam sevgilisini bile sokmuyordu.

"Kim bu kadın?" Dedi öfkeyle beni süzerken.

"Didem, dediğimi yap." Anlaşılan beyefendimiz önümde tartışmak istemiyordu.

"Hayır, bana bir açıklama borçlusun."

Sabırla Didem'e baktı. "Değilim, kalbini kırmak istemiyorum ama hemen defoluyorsun Didem." Adam haklıydı, bende sevgilimi bir yaratıkla tanıştırmak istemezdim.

Ateş koluna dokunmak istedi ancak izin vermedi, karşıma geçti. Ayakta olduğu için bana yukarıdan bakıyordu. Maşaladığı sarı saçları, abartılı makyajı ve uzun topuklularıyla göz alıcı duruyordu. Ağzının tadını biliyorsun Alanguva.

"Dedikodular doğruymuş!" Beni büyük bir kıskançlıkla süzüyordu. "Demek burada bir aydır kadının tekini saklıyorsun."

"Yalnız kadının teki falan hiç hoş değil." Dedim araya girerek. Benim konuşmama daha da sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Kimsin sen?"

"Ben mi? Bilmem Ateş, kimim ki ben?" Alanguva her geçen saniye daha da öfkeleniyordu, o kudurdukça ben eğleniyordum.

"Sen cevap ver!" Bağırdı o tiz sesiyle. Tamam, artık benim de sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Anlatıyorum o zaman benden günah gitti." Alanguva araya girmeye çalıştı ancak Didem onu durdurdu. Aptal gerçekten V olduğumu söyleyeceğimi mi sanıyordu? Bu tepkisine de bakacak olursak, V'yi yakaladığını herkesten saklıyordu.

"Senin bu sevgilin beni sürekli rüyasında görüyormuş, âşık olmuş. Sonra gerçekte de beni bulunca hemen kaçırdı. Ona âşık olmam için bana üç yüz altmış beş gün verdi. İşte bende bir aydır ona âşık olmaya çalışıyorum."

Ateş gülmek ve kızmak arasında kalmış gibiydi. Didem sinir krizleri geçiriyordu.

"Ne diyor bu kadın?" Alanguva artık dayanamıyormuş gibi Didem'in kolunu tuttu.

"Saçma kıskançlıklarınla uğraşamam Didem, buraya nasıl gelebildin sen? Nasıl geldiysen öyle dönüyorsun. Beni daha fazla sinirlendirmek istemezsin." Alanguva'nın yüksek olmayan ancak kısıklığıyla bile insanı ürküten konuşması onu da etkilemiş gibiydi.

Dolu gözleriyle bana baktı ardından Ateş'e. "Bu burada bitmedi." Diye bağırarak çıktı hışımla. Kapıyı da baya sert çarpmıştı.

Ateş yavaşça bana döndü. "Eğleniyor musun?"

"Filmi izlememiş olması benim suçum değil." Dedim laubali bir şekilde, omuz silkerek.

"Tam bir belasın."

"Sevgilinle aranı bozduğum için üzgün değilim." Sadece sevgilinle aranı değil, tüm işlerini bozacağım ve üzgün olmayacağım Alanguva. Sarı gözleri uzunca gezindi üzerimde.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Odanın bir köşesine gitti, daha önce açıldığını görmediğim kapıyı açtı ve bakışlarını yine bana çevirdi. Ayağa kaktım, ona birkaç adım attım.

"Ne göstereceksin? Buradan da Grey'in oyun odası çıkarsa hiç şaşmam." Sürekli alay eder tavrım onu kudurtuyordu ama aynı zamanda eğleniyordu. Hayır, eğlenmesini istemiyordum.

"Olmasını mı isterdin?" Dedi göz kırparak. Yanında durdum içeri girmeden önce. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Ama Grey ben olurum." Hemen ardından önüme döndüm ve odaya girdim.

Burası bir oyun odası olabilirdi, koca bilgisayarlarla dolu bir oda. Fazlasıyla teknolojik ve özel bir odaydı. Odanın ortasında kocaman dokunmatik bir bilgisayar vardı. Yanımdan geçti ve bilgisayarın karşısında durdu. Zaten açıktı bilgisayar.

"Bahar için bir kalp bulmadım, onun için bir kalp yarattım." Sözlerinin hemen ardından kenara çekildi ekranı daha rahat görmem için.

Tüm alaylı ifadem aniden yok olurken, tam bilgisayarın önünde durdum. Koca ekranda yapay organ çalışmaları vardı. Gen haritalarının olduğu bir dosya ve Bahar'ın doku örneği.

"Şimdi karar ver, kabul ediyor musun?" Diye sordu kendinden emin bir şekilde.

Ekrana biraz daha yaklaştım. Bakışlarımı Alanguva'ya çevirdim.

Beni bir canla tehdit ederek kendi safına çekememişti ama bana bir can vaat ederek çekebilirdi. Ve o bunu çok iyi biliyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım, yutkundum ve sarı gözlerine baktım.

"Kabul ediyorum." İki kelime döküldü dudaklarımdan, nasıl bir milat yaratacaklarını bilmeden.

İşte her şey böyle başladı. Ateş'in bu kadar yakıcı olacağını kim bilebilirdi?

KAKTÜS TEAM

11

TUTKULAR VE SAVAŞLAR

Zeka en büyük silahtı, herkeste olmayan tehlikeli bir silah. Oynanan her oyun bir kumardı, oyunun sonunda namlu alnımda olabilirdi. Bu karmaşık oyunları çekici kılan buydu.

Her avım çok kolay olmuştu, plan yap ve öldür. Ama şimdi biliyordum ki rakibimde en az benim kadar zekiydi. Bu kumar çok yakıcı olacaktı. Tanıyordum ben karşımdaki bu yırtıcı bakışları, çünkü her gün aynada bende görüyordum aynı vahşi gözleri.

Kısık gözkapaklarının ardında parıldayan sarımsı gözler V'yi yansıtıyordu. Yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı ama zaten biliyordu kabul edeceğimi. Bu satranç masasında karşısındaki hamlelerini beş el önceden görmek gibiydi. Alanguva buna sahipti, ben değildim. Karşımdaki adamın gizemi hamlelerini görmemi engelliyordu, bu beni geri itiyordu.

Yine de çözecektim, er ya da geç.

Bu kabulleniş bir yenilgi değildi, daha kanlı bir oyunun başlangıcıydı ve Alanguva bunu en az benim bildiğim kadar iyi biliyordu.

Odadaki üst düzey teknoloji, buz dağının görünen kısmı dahi değildi.

"İyi bir takım olacağız." Dedi kendinden emin ifadeyle.

Günümüzde olan yapay kalp, sadece kalbe takılan destekti ancak Alanguva'nın yaptığı bu değildi. O gerçekten bir kalp yaratmıştı.

"Sen nasıl bir teknolojiye sahip olduğunun farkında mısın? Bu binlerce insanın hayatını kurtarabilir."

"Daha önce takılan hastalar oldu, hepsi senden benden bile daha sağlıklı. Yine de dünya henüz benim teknolojilerime hazır değil." Bu demekti ki hayal gücümü zorlayacak şeyler yapıyordu. İnsan klonlamaktan bile daha ileride. Küçük düşünüyordum.

"Bu bencillik."

"Bir seri katil olarak insanlığı bu kadar düşünmen göz yaşartıcı." Ekrana yakınlaştım, daha çok şey görmek istiyordum. Dokunmatik ekranda gezindi ellerim.

Başka dosyalara girecektim ki elime hafifçe vurdu ve ekranı kapattı. "Bugünlük sana bu kadar şok yeter."

"Başka yapay organlar da var mı?" Bu merak ve heyecanım onu mutlu etmişti.

"Aklına ne gelirse, beyin bile."

"İmkansız."

"Beyini daha önce hiç denemedik insan üstünde. Beyin yaratmaktan çok beyni kurtarma taraftarıyım."

"Görmek istiyorum, daha fazlasını. Bu organ üretmek falan tamamen yan dalların, asıl yaptığın şey ne?" Kendinden emin bir ifadeyle, kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Hayran kaldın değil mi? Kaldın." Alay eder tavrı şu raddede sinirlerimi zorluyordu.

Ona doğru bir adım attım. "Kaldım." Dedim dürüstçe. "Burayı görene kadar organ mafyası olup, Bahar için böyle bir yoldan kalp bulduğunu dahi düşündüm." Sırıttı kibirli tavrıyla.

"O kadar büyülendin ki asıl olayımı deli gibi merak ediyorsun."

"Bu seni tatmin mi ediyor?" Diye sordum, bu sefer ben alaylı bir tavırla.

"Hem de nasıl." Kollarını çözdü, ona bir adım attı. "Senin gibi zeki birinde böyle delice bir merak uyandırmak beni ölesiye tatmin ediyor." Dedi kısık ama tesirli sesiyle. Biraz daha yakınlaştı, çıplak parmak uçlarım pahalı ayakkabısının derisine değiyordu.

"Her fırsatta dibime kadar giriyorsun. Sanırım beni sadece zekam ya da V olduğum için değil başka şeyler içinde istiyorsun. Haklısın, hayran kaldın değil mi? Kaldın."

Güldü, diğerleri gibi değil de gerçekten güldü. Biçimli dudakları gerildi, gözleri kısıldı ve düzgün dişi alt dudağını aheste bir tavırla ısırdı.

"Sana hayran kalmayacak insanın zekasından şüphe ederim zaten." Dedi dürüstçe. "Sen çok tehlikeli bir kadınsın."

Bu sefer alayla gülen taraf bendim. "Tüm ülkede aranan, dünyaca ünlü bir seri katille aynı odadasın. Tehlikeli olduğumu yeni mi fark ettin?"

"Kendine ait her şeyi mükemmel bir şekilde kullanıyorsun. Zekanı, gücünü, kadınlığını..." Bana iltifat etmiyordu. Sesli bir inceleme yapıyordu, beni çözüyordu. Ve bu adam içimi görebilecek zekaya da gözlere de sahipti. Bu yüzden kendimi ilk defa birinin karşısında çıplak hissettim.

"Bunun farkında olman senin için bir avantaj." Dedim pahalı ayakkabısını çıplak ayağımla ezerek, ona biraz daha yakınlaşmıştım. Gömleğinin yakalarını sertçe tuttum. Boyu uzundu ve bana yukarıdan bakıyordu. Tuttuğum yakalarından çektim ve kafasını bana doğru eğmek zorunda kaldı.

Bu avantaja sahip olduğun halde elimde kukla olacaksın.

Hızla inip kalkan heybetli göğsü, göğsüme çarpıyordu. "Teklifini kabul etmem, esaretini kabul edeceğim anlamına gelmiyor. Aklını alacağım Alanguva." Amacım gözdağı verip geri çekilmekti ancak Alanguva tahmin edilebilir bir adam değildi.

Eli sertçe belimi tutup, beni kendine bastırdı. Aynı zamanda bir adım attı ve ayaklarım ayaklarının üstünde olduğu için rahatlıkla sırtımı koca bilgisayara yasladı.

Hala yüzüme eğikti ancak biraz daha eğildi. Dudakları kulağıma yakınlaştı. "Alıyorsun zaten sevimli katil." Ben mi sevimliydim? Güldüm.

Beni bu şekilde etkilediğini mi sanıyordu?

Yakışıklı kelimesinin yanında çok hafif kaldığı bir yüzü ve mükemmel bir vücudu vardı ama V böyle şeylerden etkilenmezdi. O zekadan etkilenirdi ve bu lanet adam ona da sahipti.

Diz kapağımı kırdım, kasıklarına yasladım. Beklenmedik hareketim onu o kadar şaşırttı ki göz bebeği büyüdü ama yüzünden bir ifade okumak imkansızdı. Bir süre bekledim, sıklaşan nefesini izledim. Dizimi pantolonun kumaşına sürttüm, hızla şişen göğsü göğsüme çarpıyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmıyor, hiçbir tepki vermiyordu. Kasıklarıma yaslı dizimi, hiç beklemediği bir anda geriye çektim ve sertçe dizimi kasıklarına geçirdim.

Canı yandı ama bunu belli etmemeye çalıştı. Yüzünü buruşturarak hızla geri çekildi.

"Böyle ani hareketler yapma!" Dedi dişleri arasından adeta tıslayarak. Beni yasladığı yerden doğruldum, dik bir şekilde karşısında durdum.

"Söylesene Alanguva seni şuan asıl öfkelendiren şey kasıklarına dizimi geçirmem mi? Yoksa kısa bir süreliğine benimle kurduğun şehvetli

arzunun yok olması mı?" Onaylamazcasına kafamı iki yana salladım. "Zeki adamsın ama sana her yakınlaştığımda zekan farklı yerlerinde çalışıyor. Bu kadar şehvet düşkünü bir adam olmadığını biliyorum, yanına gelen her kadını elinin tersiyle itiyorsun. Peki konu ben olduğumda neden süt dökmüş kediye dönüyorsun? Yapma, alırım zeki geçindiğin o aklını."

Sinirlenmedi sözlerimle, rahatsız da olmadı. İfadesiz yüzünü saymazsam, parlayan sarılarını izlerken hoşuna gittiğini bile söyleyebilirdim.

"Çıkış nereden? E kabul ettim artık sal beni."

"Çıkış yok." Gitmeme o kadar kolay izin vermeyeceğini elbette biliyordum. "Bir süre daha misafirimsin."

"Ne kadar süre?"

"Canım ne kadar isterse."

Canını siksinler, puşt.

"Sağlıklı bir anlaşmamızın olmasını istiyorsan bana açık olmalısın."

"O kadar kibirlisin ki, yenildiğin halde üstünlük taslıyorsun." Odadan çıktı, bir an kendimi odaya kilitleyip bilgisayarlarını kurcalamayı düşündüm ancak buna izin vermeyeceğini çok iyi biliyordum. Peşinden, çalışma odasına döndüm. "İnsanlar V'yi yakaladığımı konuşuyor."

"Neden gizliyorsun da hava atmıyorsun?" Sonuçta V'yi yakalamak kimsenin harcı olmamıştı bugüne kadar.

"Kim olduğun anlaşılırsa, sen bile kendini kurtaramazsın."

"Canımı düşünüyorsun, ne de tatlı." Dedim sesimi incelterek.

"Tabi düşünüyorum, ölün bir işime yaramaz."

"Dirimle ne yapmayı planlıyorsun tam olarak?" İşte sürekli cevap vermekten kaçtığı soru buydu. Yine kaçtı, duymazlıktan geldi.

"Önüne atsam, on dakikada ortada bir parçanı bırakmayacak adamlar peşinde. Biraz ciddiye al."

"Köpek miyim lan ben? Sen kimi kimin önüne atıyorsun?"

Bıkmış bir şekilde yüzüme baktı, ardından duvardaki ahşap saate takıldı bakışları. "Odana geç ve dinlen, akşam yemeğine az kaldı."

"Odam mı var?" Oda derken o hücreyi kast etmediğine emindim. Zaten bu saatten sonra o iğrenç yere girmeme imkan yoktu. Duş almış, cicilerimi giyinmiştim o kadar!

"Artık burada misafirsin, huzursuz hissetmene ya da kaçmaya çalışmana neden yok. Sadece bir süre daha seni tanımak ve seninde beni tanımanı istiyorum. Güven oluşmasını istiyorum. Ondan sonra hayatına geri dönebilirsin, geceleri gidip adam öldürebilirsin ancak ben istediğimde yanımda olacaksın."

Kendinden emin emredici tavrı beni çıldırtıyordu ancak az önce kabul ettiğim şeyin farkındaydım. Tabi bu sadık bir kedi yavrusu olacağım anlamına gelmiyordu.

"Hayal kuruyorsun."

"İnsanlar şüpheleniyor, tüm gözler üstümde. Eğer gitmene izin verirsem tehlikeye gireceksin. Biliyorum, kendini ve çevrendeki koruyabilecek güce de zekaya da sahipsin. Hatta peşindekileri yine elinde oyuncak edersin. Ama bu sefer değil, çünkü buradan çıkarsan insanlar gerçek kimliğinden şüphelenecek. V kimliğiyle bin türlü çakallık yapmak kolay, peki Aşkın olarak?" Eğer kimliğim ortaya

çıkarsa, bana ulaşamadıkları an ilk saldıracakları yakınlarım olurdu. Ve onlar Alanguva kadar nazik olmazlardı, bunu çok iyi biliyordum zaten.

"Peki beni buradan ne diye çıkarmayı düşünüyorsun? Neyin olarak?" Dedim kaşlarımı çatarak. "Dur tahmin edeyim, gönül eğlendirdiğin ya da aşık olduğun kadın olarak mı?"

"Benim zaten bir sevgilim var, daha yaratıcı şeyler düşünmeni beklerdim senden."

"Senin gibi klişe bir adamdan bunları duymak gülünç."

Odasından çıktı, onu takip etmedim. Sürekli peşinde dolanacak bir süs köpeği değildim. Gitmediğimi fark ettiğinde geri döndü. "Odanı göstereceğim."

"Ne bu misafirperver tavırlar? Sabah hücrende uyandığımı hatırlatırım."

"Ne halin varsa gör, koridorun sonunda soldaki oda." Dedi ancak odaya geri girmedi, asansörüne gitti.

Tarif ettiği odaya girdim, diğer odalar gibi zarif ve abartısız bir odaydı. Bir ay boyunca yaşadığım hücreden yüz tane sığardı odanın içine. Banyosu, kocaman bir yatağı, dolapları ve hatta makyaj masası bile vardı.

Ve hiç biri boş değildi. Masanın üstünde envai çeşit pahalı makyaj malzemesi, parfüm vardı. Dolaplar ağzına kadar çeşit çeşit kıyafetle doluydu.

Sinirle verdim nefesimi.

Ne sanıyordu beni?

Süsleyip püsleyip yanında gezdireceği bir bebek mi? Çok beklerdi.

Buradan kurtulmam gerekiyordu. Öyle bir hal aldı ki bir ay boyunca kaldığım hücreden daha dar geldi oda, sığamadım dört duvarın arasına. Ama çıkmadım, kendimi geniş yatağa attım. Uzun zamandır sert zeminde tetikte duran bedenim inanılmaz derecede rahatladı. Gözlerimi yumdum.

Normalde uyku sorunları yaşarken buraya düştüğümden beri artmıştı. Yine de vücudum birkaç saat önceki duşun ve bu ipek nevresimlerin üstünde daha fazla dayanamadı.

Uyandığımda ilk işim saate bakmak oldu. Hava kararmıştı, iki saattir uyuyordum. Elimi yüzümü yıkayıp üstümdeki elbiseyi sökercesine çıkardım. Dolaptan siyah bir tayt ve tişört çıkarıp hızla üstüme geçirdim. Başımda dayanılmaz bir ağrı vardı.

Bir aydır sakinleştirici ilaçlarımı kullanmıyordum. Bu beni daha beter bir ruh haline sokuyordu. Her ses, her ışık, her hareket beynimin en dibine kazınıyordu.

Odadan hızla çıktım. Madem misafirdim artık, istediğim gibi dolanabilirdim. Bu sayede onun hakkında daha çok şey öğrenirdim.

Çalışma odasına yeniden girecektim ki kilitliydi tam da tahmin ettiğim gibi. Aşağı katlara indim, zemine kadar.

Salonda birileri vardı, içeri girmedim. Kapının kenarına sindim ve sinsice kulak verdim içerideki seslere.

"Neden uğraşıyoruz ki?" Bu ses Arhan'a aitti.

"Pardon da sen neyle uğraşıyorsun? Bizim kıçımız çıktı kızı zapt edene kadar, sen korkudan adaya adım atmıyorsun lan bir aydır." Dedi Pusat sinirlice.

"O gerçekten V mi? Dedikodu dönüyor her yerde." Demek Arhan bile bilmiyordu, V olduğumu bilen çok az kişi vardı ve Ateş onları susturuyordu.

"Sen gidip top peşinde koşsana, aşar bu işler seni." Dedi Pusat. Alanguva'nın arkası dönüktü, beni görmesi imkansızdı. Ama sezdi yine, mekanının deposunda olduğu gibi. Bir kulağı arkaya doğru hareketlendi, bir kedinin kulak kabartışı gibi.

"Hayır yani sevimli güzel bir kız, içinden godzilla çıktı."

O çok çirkin bir yaratık bir kere! Ben güzelim.

"Bir misafirin kapı dinlemesi çok terbiyesizce." Dedi Alanguva gür sesiyle, omzunun üstünden dönüp bakmaya bile zahmet etmeden.

Bir adım öne çıktım, odadaki bakışlar bana döndü. Üçü vardı sadece. Salona girdim, boşta duran tekli koltuğa oturdum. Tam Alanguva'nın karşısıydı.

"Bir misafiri kilitlemekte çok terbiyesizce." Dedim soğuk bir tavırla.

"İnanamıyorum ya." Diye mırıldandı Arhan.

"Bahar'ı ne ara bıraktın da geldin?" Dedim hesap soran bir tavırla, Pusat'a. Bahar ismi geçer geçmez duruşunu dikleştirmişti.

"Bir saat oluyor, evine kadar götürdüm." Dedi hoşnutsuz bir tavırla.

"Ona silah doğrultan parmaklarını tek tek koparıp yediririm sana. Anladın mı?" Tehdidim karşısında alayla bakmakla yetindi.

"Yedirsene."

Bunlar boş sözler değil Pusat, emin ol daha önce yapmışlığım var.

"Ondan uzak duracaksın, bir daha karşısına çıkmayacaksın."

"Hadi ya."Demek yine Bahar'ı görmeye niyeti vardı.

"Bu kadar düşmeyin, hasta bir kadına silah doğrultacak kadar alçaklaşmayın da sizi biraz dikkate alayım."

"Sürekli bizi aşağı görüp duruyorsun da sen kiralık bir katil olduğunun farkında mısın? Para karşılığında insanları öldürüyorsun gelmiş burada ahlak dersi veriyorsun." Dedi Pusat gözlerindeki saf öfke ve nefretle.

"Biliyordum! Vallahi V bu kız." Dedi Arhan coşkuyla. Alanguva'yla aynı anda attığımız ters bakışlarla sus pus oldu anında.

Bazen para olmadan da öldürüyordum insanları, tabi onlara insan denilebiliyorsa.

Hiçbir zaman kötüleri öldürdüğümü söyleyip masum ayaklarına yatmamıştım. Bu benim kendi adaletimi sağlama şeklimdi. Bu içimdeki öfkeyi ve vahşi canavarı doyurma şeklimdi.

Sonuçta dünyadaki tüm katilleri öldürürsen tek katil sen kalırsın.

"Ağzından bir şey kaçırırsan..." Diye başladı söze Alanguva ancak devamını sözleriyle getirmek yerine o yakıcı sarılarıyla getirdi.

"Ben anlamadım ama Didem bir kadınla olduğunu söyledi. O kadın V miydi aslında?"Diye hayretler içinde sordu Arhan. "Öfkeden kuduruyordu, ah bir bilse o kadar kıskandığı kişiyi." Bu durumdan eğleniyordu, dünya yansa umurunda değildi. "Olaya bak be."

"Değil mi çok saçma?" Dedi Pusat öfkeyle. "Bu kadar uğraşmaya gerek yok, atalım onu fellek fellek arayan itlerin önüne rahatlayalım." Sevgimiz karşılıklı Shrek.

"Kapatın artık çenenizi." Dedi Ateş, alnını ovuşturarak. Bir eli geldiğimden beri ensesine huzursuzca gidiyordu. Enseden başlayan migreni vardı ya da benim gibi çok zeki olduğu için beyni yoruluyordu. "Yemeğe kalacaksanız çıtınız çıkmasın, kalkacaksanız da hemen siktirin gidin."

"Benim zaten yarın antrenmanım var." Diyerek ayaklandı Arhan.

"Bu manzara karşısında iştahımın olacağını sanmıyorum." Dedi Pusat küstah bir tavırla, oturduğu koltuktan aceleyle kalkarak.

Ona orta parmağımı gösterdim. "Benden korktuğunu bu kadar belli etme."Dedim onu biraz daha gıcık etmek için ve oldu da. İnsanların zaaflarını bulup, o zaaflara oynamak benim işimdi. Onun zaafı da kas gücüydü.

Burnundan soluyarak ağzını açtı, ardından Ateş'in sert gözleriyle kesişti koyu gözleri ve sözlerini yuttu. Arhan benden en uzak şekilde kaçarcasına çıktı odadan ve hemen ardından da Pusat.

"Çok sert adamların var." Dedim dalga geçerek. "Sahiden bu tipler nasıl Cebonayan üyesi?"

Kibir dolu bir bakış attı Alanguva. "Onların Cebonayan üyesi olduğunu sana düşündüren nedir? Onlar sadece arkadaşlarım." Arhan öyle olabilirdi ama Pusat değildi. Güvenlik şefini bu kadar küçümsemeliydi düşmanı karşısında. Arhan'ın ailesi Cebonayan üyesiydi, aynı Didem'in ailesi gibi.

Orta yaşlı, tombul bir kadın girdi salona. "Masayı istediğiniz bahçeye kurduk Ateş Bey." Kadının, yüzünde küçücük duran gözleri beni buldu ve içten bir şekilde gülümsedi.

Ateş ayağa kalktı, salondaki bahçeye çıkan kapıyı açtı. Peşinden çıktım, gerçekten acıkmıştım. Dört kişilik bir masa donatılmıştı, parlak

ışıkların altına. Bu saatlerde hırçınlaşan deniz, sertçe kayalıklara vuruyordu.

Masa tam denizin kıyısında, çimenliğin üstündeydi.

Ateş otururken bende yabancılık çekmeden, karşısına oturdum. Masa lezzetli yemeklerle donatılmıştı, uzun zamandır güzel beslenmiyordum. Kaybettiğim gücü kazanmam gerekiyordu, vücudum toparlanmalıydı.

Tabağımı ağzına kadar doldurarak, nezaketsizce yemeye başladım. Alanguva gözlerini dikmiş bana bakıyordu, yerinden doğrulup önümdeki kadehe pahalı bir şişeden dökülen alkolü boşalttı.

Hemen ardından o da yemeye başladı. Tek ses dalgaların ve tabağa çarpan çatal bıçakların sesiydi. Alanguva benim aksime yavaşça ve tam bir salon beyefendisi gibi yiyordu.

Karnımı güzelce doyurup arkama yaslandım, masada duran paketten sigara çıkardım. Alanguva'da beni taklit etti, biten kadehimi yeniledi.

Beyaz şaraptan koca bir yudum aldım, o da kendinden emin bir şekilde arkasına yaslandı.

"Geçenler de ablanla tanışma şerefine eriştim." Sözlerinin ardından gözlerim ürkütücü bir yavaşlıkla üstünde gezindi. Sigarayı tutmayan elim, masanın altında yumruk şeklini almıştı. "Merak etme kim olduğumu bilmiyor. Şu ihtiyar denen adamın evinin önünde hüzünle denizi seyrediyordu. Üzgünlüğüne dayanamayıp bir selam vereyim dedim." Keyif alan tavrı sabrımı taşırıyordu.

Ona belli etmedim, daha çok keyif almasını istemedim.

"Çok güzel ama hüzünlü bir kadındı; naif, masum, saf ve ürkek. Yani senin olmadığın her şey." Sözleri bıçak gibi kesiyordu tenimi. "Ağlıyordu yanına gittiğimde, nasıl olduğunu sorduğumda ürktü ama

kibarca cevap verdi. İyi olduğunu söyledi ama o kadar çekingendi ki gözlerime bile bakmadı. Öyle bir kadının babasını öldürdüğü için hapis yatması bana hiçte mantıklı gelmedi. Öbür yanda sen varsın, bir seri katil. Babanı öldürüp suçu ablana mı yıktın cidden?" Konuşamadım, tepki veremedim. Onun karşısında ilk defa böyle donup kaldım. "Babanı öldürdün, ablan suçu üstlendi. Halbuki sen daha küçüktün, en fazla ıslahevinde yatar ve psikolojik destek alırdın ama o on sekiz yaşındaydı. Ablan bir seçim yaptı, senin yaşamanı seçti." Onaylamaz bir şekilde kafasını iki yana salladı yavaşça.

Tutulmuş halim ona zevk veriyordu. Ben ne kadar iyi bir manipülatörsem o da o kadar iyiydi. Demişti zaten kirli oynadığını. Zeki bir adamın kirli oynaması demek, düşmanının kolunu kanadını kırmak demek. Sözleri tenimi yakıp, ruhuma ulaşsa da benim kırılacak bir kanadım yoktu.

"O senin temiz bir yaşam sürmeni istedi. Adın hiç kötü anılmasın istedi, zekanı harcama istedi. İyi yerlere gelecek başarılı bir kadın olmanı istedi. Ve bunun için çok büyük bir bedel ödedi, gençliğini senin uğruna heba etti. Sen temiz kal diye. Peki, sen ne yaptın?"

Çocukluğumun kanlı sahneleri zihnime sinsi bir sis gibi sızdı. O sis yayıldı, zihnimi de kanattı.

Yıllar sonra, yaşanan acıları hatırlamak beynimi durdurdu. Ablamla aramızdaki kanlı sırrı bir yabancının dudakları arasından duymak kolumu kanadımı değil de zihnimi kırdı. O yabancı zihnime bir sisten daha acı verici şekilde tırmandı.

"Zavallı Aylin, uğruna kendini feda ettiği kardeşinin bir ölüm makinesine dönüştüğünü bilse neler hisseder acaba?" Alanguva hayattaki en büyük utancımı, acımı bulmuş ve yüzüme çarpmıştı. "Onu hiç hak etmiyorsun."

Alanguva karşısında ilk defa sessiz kaldım, konuşamadım. Sessizliğim, utancımı kabullenişimdi. Yüzünde artık zevk alan bir ifade yoktu, ciddileşmişti.

Sigara elimde kendi kendini tüketmişti. Yeni bir tane yaktım, masadan kalktım ve kayalıkların önünde durdum.

O da kalkıp yanıma geldi. "Ne yaşadığını merak ediyorum. Bir insan nasıl böyle bir şeye dönüşür merak ediyorum."

"Eşeleme Alanguva, kazıdıkça altında kalırsın." Ona karşı alaycı olmadığım nadir anlardandı ve o da bunun farkındaydı.

"Birini bekliyorum dedi, çok güzel ve zeki bir kardeşim var ve o gelecek dedi. Ne tuhaf, senin nerede olduğunu bilmiyor ama denizde arıyordu gözleri."

"Kes sesini."

Alanguva yaramı bulmuştu ve üstüne parmak basıyordu.

"Gerçekleri öğrenirse ne hissedeceğini düşünmedin mi hiç? Yüzüne nasıl bakacaksın?"

"Kimsin sen? Sen kimsin Ateş Alanguva? Bunlar seni neden ilgilendiriyor? Senin amacın V'ye sahip olmak ve tebrik ederim başardın. Bak buradayım, bir aydır esirim."

"Hayır Aşkın, amacıma ulaşmadım. Teklifimi kabul ettin ama gözlerinden hala kin ve hırçınlık akıyor. Arkamı döndüğüm ilk anda sırtıma bir bıçak saplarsın."

"Boyun eğmezliğim o kadar öfkelendiriyor ki seni, bana ablam üzerinden oynuyorsun. Bir de bana dersin Alanguva, benim kibirim halt etmiş seninkinin yanında. Bana sahip olmak, kullanmak fikri seni öyle

cezp ediyor ki korkutucu bir kibre bürünüyorsun. Yaptırımlarını kabul ettim ama haddini aşıyorsun. Ne demek Aylin'le tanışmak? Sınırlarımı oynama, kaybeden sen olursun."

Sözlerimi umursamadı ve devam etti. "Peki kardeşin neden burada değil diye sordum ona." Gerçekten sınırlarıma oynuyordu, bu ona zevk veriyordu. "Bilmiyorum ama korkuyorum dedi, o asla beni yalnız bırakmazdı dedi. Başına bir şey geldiğine emin gibiydi." Biraz daha yakınlaştı, vücudunu bana doğru döndü. "Zavallı Aylin bilmiyor ki kardeşi korkunç bir kati-" Sözünü kesen şey ben oldum.

Daha fazla dayanamayarak yüzüne sert bir yumruk indirdim. Kafası sertçe sağ tarafına düşerken, yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

"Neden insan gibi konuşamıyorsun da sürekli şiddetle meyil ediyorsun?"Karın boşluğuna tekme attım bu sefer.

"Karşılık ver!" Bana karşı asla kendini savunmamış ya da gayri ihtiyari olsa da karşılık vermemişti. Yaptığı en fazla şey kollarımı sıkıca sarıp beni durdurmaya çalışmaktı. Bir yumruk daha attım, bu sefer sağ gözünün hemen altındaki çıkık elmacık kemiğine. "Karşılık ver Alanguva, dövüş benimle."

İfadesiz yüzünde parlayan sarı gözleriyle öylece baktı. Bir tekme daha attım, bu sefer kaslı uzun bacağına. Eğilmiyor, acı çekmiyordu. İstese çok güzel karşılık verirdi cüssesiyle ve alacağına da emindim.

"Beni korumasız nazik bir kadın gibi görme Alanguva!"

"Görmüyorum zaten, emin ol."

"Karşılık ver o zaman, düşmanın var karşında." Göğsüne indirdiğim yumrukla birkaç adım geriledi. Tam kıyıda duruyordu, ayağı kaydığı an düşerdi suyun içine.

Yüzünde yine kendinden emin o sırıtış oluştu. "Anla artık, sen benim düşmanım değilsin. Ve istersen ülkenin değil dünyanın en iyi katili ol yine de bir kadına elimi kaldırmayacağım."

Kaşından akan kan yanağından aşağı doğru süzülüyordu. "Anla Alanguva, yedi cihan bir araya gelse de ben senin düşmanınım." Dedim ve sağ bacağımı kaldırıp göğsüne sert bir tekme geçirdim.

Tekmemle dengesini kaybetti, geriye savruldu ancak benden daha hızlı davrandı. Ayak bileğimden sıkıca tuttu, bedeni suyla buluşurken bende hemen ardından dondurucu suya girdim.

Tuzlu su gözlerimi yakarken, hazırlıksız yakalandığım su da genzime doldu. Çıkmaya çalıştım ancak bir el tutuyordu, çıkmama izin vermiyordu.

Gözlerimi açtım, Alanguva kolumdan tutarak çıkmamı engelliyordu ama kendi de çıkmıyordu. Sarı gözleri karanlık suyun ardında gözlerimi buldu.

Vücudu yakınımdaydı, hemen karşımda. Debelenmeyi kestim, kendi yukarı çıkarken beni de kolumdan çekti. Genzime dolan tuzlu su öksürmeme neden oldu, derin derin nefes aldım.

Alanguva'ysa karşımda sanki hiç hazırlıksız derin denize düşmemiş gibi rahatça duruyordu. Nefes düzeni bile bozulmamıştı. Koca eli hala kolumu sarıyordu.

Ay ışığı ve adanın ışıkları karanlık suyu aydınlatıyordu. Ama soğuktu, çok soğuk.

Boştaki eli çenemi tuttu çokta sıkı olmayan şekilde. "Düşmanım olduğunu sandığında bile benim için çalışıyor olacaksın." Çenemdeki elini sertçe ittim.

Denizden çıkmak için kayalıklara doğru yüzdüm ancak belimi sıkıca saran kolu buna izin vermedi. Soğuk suyun içinde bedeninin sıcaklığı yayılıyordu. Islak dudakları kulağıma yakınlaştı, suyun altındaki göğsü sırtıma yaslıydı.

"Bir savaş var ama bu ikimizin arasında değil." Dedi iç gıcıklatan ses tonuyla. Ona doğru döndüm ama hala belimdeki elini çekmiyordu.

Sürekli şekilli duran saçları, suyun etkisiyle alnına düşmüştü. Islak kiriklerinden birkaç damla, sert yüzüne aktı.

"Ve artık ne kadar istemesen de sende bu savaşın içindesin. İki gün içinde benimle yurt dışına geleceksin. Cebonayan'ı mı görmek istiyorsun? Göreceksin ama unutma öğrenilen her sırrın bir bedeli vardır."

"Yarın ablamı görmeye gideceğim." İzin almadım ama yapacağım şeyi bildirmek bile benim gibi biri için çok ağır bir bedeldi. "Ve madem kabul ettim, uzatmanın manası yok. Bahar'ın fazla vakti yok, o kalbi en kısa sürede ona vereceksin. Ve eğer ona bir şey olursa bırak kimliğimin ortaya çıkmasını umursamayı, seni tüm ulusal kanalda etini lime lime ederek öldürürüm."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama izin vermedi. Soğuk enerjimi tüketmişti sanki. O ise hiç etkilenmemiş gibiydi bu dondurucu sudan. O dayanıyorsa bende dayanabilirdim! Sonuçta ben onun gibi saraylarda büyümüş bir salon beyefendisi değildim.

Beni bırakmayacağını anlayınca bacaklarımı beline doladım, artık ona üstten bakıyordum. Bir elim saçına gitti ve sertçe geri çektim.

Kafası geriye doğru kaydı ama o sadece gülüyordu. Yanağında küçük bir gamzesi vardı ve bunu o aptal sırıtışları dışında ilk görüşümdü. Dolgun alt dudağını ısırdı, sarı gözlerini kıstı. Yüzüne eğildim.

"Her şeyi anlıyorum, beni kullanmak istemeni ya da senin tarafında olmam istemeni. Hepsi bir yerden sonra yine soru işaretlerine çıksa da bir nebze anlıyorum."

"Anlamadığın nedir?" Diye sordu kısılmış sesiyle. Gözleri dudaklarıma kaydı.

Hayır, aptal olma Alanguva. Sen zeki bir adamsın.

Sırıttım.

Dudaklarımı biraz daha eğdim dudaklarına. Az önce sudan çıktığında bile hızlanmayan nefesi şimdi benim dokunuşlarımda hızlanıyordu. Göğsü hızla şişip iniyordu.

Bir elim kemikli ve kirli sakalla çevrili güzel yüzüne gitti. Diğer elim hala saçlarındaydı. "Seni nasıl oluyor da bu kadar baştan çıkarıyorum?" Kısık ses tonumla, gözleri neredeyse kapanacak kadar kapanmıştı. Biraz daha eğildim, dudaklarımız arasında bir nefes kadar boşluk vardı.

Elini belime sarmış, benden gelecek en ufak bir karşılığı heyecanla bekliyordu.

"Nasıl oluyor da sana her yakınlaştığımda, senin gibi zeki adamı aptala çeviriyorum?"

"Öyle olduğunu mu sanıyorsun?" Dedi ama hala aynı şekildeydi, ellerim arasında mayışmıştı dondurucu bir suda olduğunu umursamadan.

"Sanmıyorum Alanguva, biliyorum."

Düşmanına asla teslim olmamalısın Alanguva. Alnımı sertçe yüzüne geçirdim, acıyla geri çekildi. Benimde canım yanmıştı ama önemi yoktu. Bacaklarım hala belindeydi.

"Aptal mısın sen?" Diye sordum ciddice. "Heyecanlanacağımı mı sanıyorsun dokunuşlarınla? Sen kendini ne bok sanıyorsun? Seni asla ama asla arzulamam Alanguva. Çünkü ben senin aksine beynimle düşünüyorum."

Uzaklaştım suyun içinde, arkamı döndüm ona ve kayalıklara doğru yüzdüm. Bu sefer durdurmadı ama yüksek seste, geceyi yararcasına konuştu. "Sana söz veriyorum, altımda olmak için kıvranacaksın." Sudan çıkmadan hemen önce arkam dönük bir şekilde orta parmağımı çektim.

İçimden bir ses bu adamla daha çok işimin olacağını söylüyordu, hatta içimdeki o ses bundan sonra Ateş Alanguva'dan başka bir işim olmayacağını söylüyordu.

***

Alanguva bana birkaç saat vermişti. Evime ve ablama gitmem için. Yurtdışında hangi ülkeye gideceğimizi ya da ne kadar kalacağımızı söylememişti. Emin olduğum bir şey varsa o da beni tehlikenin kucağına ittiğiydi ama önemi yoktu. Ben zaten tehlikeydim.

Evime gidip, her şeyi yok ettim. Dağılan salonum ve belgelerim Alanguva'nın buraya sıkı bir ziyaret gerçekleştirdiğini gösteriyordu.

Özel odamın da mükemmel güvenliğini kırıp, küçük laboratuvarıma girmişti. Her şeyi temizledim, yok ettim. Bu evde ne Aşkın yaşıyordu artık ne de V.

Bir saatlik temizlik işinin ardından, motorumla rıhtıma sürdüm. Alanguva peşime kimseyi takmamıştı, o kadar güveniyordu ona geri döneceğimden. Halbuki ablamı da alıp kaçabilirdim ama bunu asla yapmayacağımı ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Birinin beni bu kadar hızlı ve doğru çözmesi sinirlenilmeyecek gibi değildi. Alanguva her hareketinde onun zekasını hafife almamamı sertçe gösteriyordu.

İhtiyarın evine girdim, etrafta kimse yoktu. Salona hızla yürüdüm, Bahar koltukta oturmuş sesli kitap dinliyordu.

Birinin geldiğini işittiğinde ona aldığım saati bana doğru tuttu. "Aşkın!" Diyerek heyecanla kalktı yerinden.

Yanına birkaç adımda ulaştım, sıkıca sarıldı. "Daha işin var sanıyordum, ya geldin sonunda."

"Geri gitmem gerekecek, ablam nerede?"

"Rıhtımda olması gerek."

"İhtiyar yok mu?"

"Hayır, dünden beri yok ortalıkta." Kaptan sık sık kaybolurdu ortalıktan. "Hemen gitme ya, kal biraz." Dedi kolumu tutarak.

"Bahar, sana bir şey söyleyeceğim ama çok heyecanlanmanı istemiyorum. Bu sadece bir ihtimal, çok umutlanmanı istemiyorum." Merakla kasıldı yüzü ve şimdiden heyecanlanmıştı. "Ateş Alanguva sana uygun kalp bulmuş ama bilmelisin ki bu hiçbir şeyi kesinleştirmez. Önce bazı testlerden geçeceksin, ameliyat için hazırlanacaksın. Ve bilmelisin ki ameliyat çok riskli." Eli şaşkınlıkla ağzını örttü.

Birkaç damla aktı güzel görmeyen gözlerinden, mutlulukla. "Aşkın, yaşayacak mıyım ben?" Ses tonunda öylesine bir umutla sordu ki, o ses tonu kalbime sertçe saplandı.

"Umarım güzelim. Yine de sabırlı olmalısın."

"Kalp bulmuşlar! Yaşayacağım." Dedi sevinçle, sayıklarcasına.

"Ben bir süre ortalıkta olmayacağım. Seni almak için Alanguva'nın adamları gelecek, sık sık kontrollere gideceksin."

"Sen nerede olacaksın?" Tüm sevincini kenara atıp endişeyle soludu.

"Çalışıyor olacağım, çok büyük paralar kazanacağım." Dedim saçlarını okşayarak.

"Lütfen erken gel." Dedi ağlamaklı ifadesiyle.

"Geleceğim." Alnına öpücük bıraktım. "Ateş Bey'e teşekkür ettiğimi söyle, inanamıyorum. Çok mutluyum, ne kadar iyi bir adam." Ne demezsin Bahar.

"Ablamı görüp gideceğim, kendine iyi bak tamam mı? Ve bu kalpten Deniz'e ya da Naz'a bahsetme. Şimdilik aramızda." Sorgulamadı, sadece kafasını usluca salladı.

Evden çıktım, rıhtıma doğru yürüdüm ve ileride ablamı gördüm. Kayalıklara oturmuş, buğulu gözlerle denizi seyrediyordu.

Sezdi varlığımı, irkilerek kafasını bana doğru çevirdi. Güzelim gözleri gözlerimle kesişti. Ayağa kalktı heyecanla, bana doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Bense koştum, ablam dışarıdaydı. Ablamı yıllar sonra ilk defa gökyüzünün altında özgürce görüyordum. Ona ulaştım, sıkıca sarıldım. Temiz kokusunu içime çektim.

Ablam, Aylin'im. Huzur kokuyordu. Yüzümü saçlarına gömdüm, titreyen bedenine tutundum. Ağlıyordu.

Yavaşça uzaklaştım, yüzümü sevgiyle avuçları arasına aldı.

"Nerelerdesin sen? Aklım çıktı Aşkın."

"Özür dilerim." Diyebildim zorlukla.

"Sana bir şey oldu diye kafayı yedim." Yanaklarıma öpücükler kondurdu. Yüzüm dudaklarının ve yaşlarının ıslaklığıyla nemlendi.

"Önemli bir şirkette işe başladım, güvenlik departmanında mühendislik yapıyorum. Ama biraz gizli olduğu için ne gelebildim ne de haber verebildim."

Yüzüme bir süre baktı, ardından gür kirpiklerini kırpıştırdı.

"Yıllardır benim çıkacağım günü bekliyor ve hayal kuruyorsun. Neden bu söylediklerine inanamıyorum şuan?" Daha fazla yalan söyleyemedim, sessiz kaldım. Ona yeterince yalan söylemiştim bu zamana kadar.

"Bir süre yurt dışında olacağım, iş gizliliğinden dolayı anlatamıyorum. O zamana kadar burada kalmanı istiyorum, lütfen abla. Burada beni bekle." Omuzları çöktü.

"Sen neye bulaştın Aşkın?" Diye sordu korkuyla.

"Endişelenmene gerek yok, bana bir şey olmayacak."

"Gitme, nereden çıktı bu iş birden?"

"Her şey çok ani gelişti, böyle olduğu için üzgünüm." Gözlerine bakamıyordum. Ancak o yüzümü tuttu ve gözlerime odaklandı. Ben mükemmel bir oyuncuydum, peki ablamın karşısında neden böylesine bocalıyordum?

"Hep çıktığım anı hayal ettin ama çıktığım gün yanımda değildin. Seni hiçbir şey o gün yanımda olmaktan vazgeçirmezdi Aşkın, biliyorum. Gelemedin, sana engel olan şey ne?"

"Altını eşelemene gerek yok." Onun için aldığım telefonu çıkardım cebimden, ellerine bıraktım. "Bana istediğin an ulaşabilirsin, aynı şekilde bende sürekli seni arayacağım. Çok uzun süremeyecek, işim bittiği gibi geleceğim. Söz veriyorum."

Yanaklarını öptüm, sıkıca sarıldım. Kalbinde bir yangınla onu arkamda bıraktım ve yürüdüm. Daha büyük bir yangına yürüyordum ve gittiğim her yerde enkaz bırakacaktım.

Özür dilerim Aylin'im.

Sana yalan söylediğim için, gençliğini çaldığım için özür dilerim.

KAKTÜS TEAM

12

SAHTEKAR CİNAYETLER

Zehirli düşünceler zihnimi rahat bırakmıyordu. Sürekli düşünmek, beni içten içe tüketiyordu. Her detayın beynime kazınması, acı veriyordu.

Bu işkenceden bir nebze, beni kurtaran şeyler ilaçlardı. Sanki beynim kanıyor ve ben bunu hissediyordum.

İnsanların konuşmaları, her küçük hareket, her soluk zihnimde toplanıyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum. Beynimi oyalayacak bir şeylere ihtiyacım vardı, bu fikirle gözlerimi açtım ve bakışlarımı Alanguva'ya çevirdim.

Elindeki tablete dalmış, büyük bir dikkatle uzun ve kalın parmakları tabletin üstünde geziniyordu. İki saattir sıkıcı bir uçak yolculuğundaydık ve hala uzun bir yolumuz vardı. Kendine ait kocaman bir uçağı vardı, içinde yatak odası bile vardı!

"Hostesin yok mu? Nasıl bir özel uçak bu?" Diye söylendim.

"Ne istiyorsun?" Bakışlarını kaldırmıyordu hala. Bacak bacak üstüne atıp iyice yayıldım.

"Bu viskinin tadını beğenmedim, ne zevksizsin."

"O viskinin şişesi bilmem kaç bin dolar. İçebileceğin en iyi viski." Dedi Pusat. 202

"Yeni bir şişe getirir misin?" Dedi Ateş, hala kafasını kaldırmadan. Pusat bana ters ters bakıp yerinden kalktı.

"Hizmet et, köle." Diye bağırdım arkasından.

"Çok cimrisin."Bu sefer kaldırdı kafasını.

"Öyle mi?"

"Evet, hostesin yok. Güvenlik şefine ayak işlerini yaptırıyorsun." İlgisini çekmiş olacağım ki tabletini kapattı. İlgisini tamamen bana yöneltti. "Çokta görgüsüzsün." Tek kaşı havalandı.

"Ne görgüsüzlüğümü gördün?"

"Simsiyah, kocaman bir uçağın var! Ve üstünde kocaman AA harfleri var. Baş harflerini koca bir uçağa kazımak mı? Nerenin görgüsüzüsün sen?"

Sırıttı. "AA dünyaca ünlü bir marka, ben bir markayım."

"Bak görgüsüzsün işte."

"Bence kıskanıyorsun beni." Dedi arkasına yaslanarak. Üzerindeki siyah kazağın kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. "Bir uçağımın olmasını, üstünde ismimin yazmasını çok kıskandın."

Güldüm alayla. "Bende uçak alabilirim istesem! Sen beni fakir mi sanıyorsun? Sürekli paranla hava atmayı kes." Alırdım da paramın yarısı uçağa giderdi. Bir uçak kaç paraydı bu devirde!

"Eminim üstünde V yazan kocaman bir uçağı çok istersin sende." Pusat yerine oturdu, eli boş gelmişti.

"Nerede şişem?" Sabır dilenirmiş gibi kafasını havaya kaldırdı. Ve o sırada hostes elinde yeni bir şişeyle geldi. Demek hostesi varmış. Güzel fizikli, genç bir kadındı.

Bardaklarımızı doldurdu. "Başka bir isteğiniz var mı efendim?"

Kafamı iki yana salladım. Güler yüzle geri döndü, arkadan hostes kızı kestim. Pusat bana hayretlerle bakıyordu. "Kızın götünü kesiyorsun!"

"Milleti incelemeyi severim, sizinkileri de kestim." Pusat şok içinde elleriyle, gri gömleğinin açık düğmelerini yakasına kadar kapattı.

"Sapık." Diye de söyleniyordu. Göz kırparak, öpücük attım. İçki bardağını eline aldı ve kendi koltuğunda benden en uzak köşeye kaydırdı kendini.

Alanguva'nın bakışları üstümdeydi. Biraz da onunla uğraşacaktım."Uçakta hiç hostesine sakso çektirdin mi? Sadece merak."

Pusat'ın ağzındaki viski olduğu gibi etrafa saçıldı. Tüm tükürüğünü etrafa salmıştı ve koluma gelmişti. İğrenerek peçeteyle sildim.

"Yok amına koyayım ya, bu kadar da olmaz. Senin dilinin ayarı yok mu? Kaç yaşında adamım, yemediğim bok kalmamıştır utanıyorum lan senin yanında." Shrek kızarmıştı.

"Sen çok fazla yetişkin içerikli film izlemişsin." Dedi Alanguva, eğlenen bir tavırla.

"Porno izlemeyi sevmem." Dedim yüzümü buruşturarak. "Çekmesi daha zevkli."

Shrek bordo olmuştu. "Sen bir de bu kızla aynı çatı altında kalıyorsun! Dikkat et gece gelip sikmesin."

Alanguva güler gibi oldu. "Çok çabuk sıkılıyorsun, zekan seni yoruyor. Ve sen o zeki beynini oyalamak için milletle uğraşıyorsun. İşe yarıyor mu peki?" Her şeyi bu kadar çabuk ve kolay bilmesi beni çıldırtıyordu.

"Tavsiye ederim." Yine sarı bakışları gözlerime kilitlendi. "Neden V?" Diye sordu. Pusat bizi merakla dinliyordu. V herkesin merak konusuydu. "Bir anlamı mı var? Romen rakamı mı yoksa bir film karakteri? Merak ediyorum, neden V?"

Bu herkesin merak ettiği bir şeydi. V çok zekiydi ve herkes bunun açıklamasını çok uçuk yerlerde arıyordu. İşte V'nin zekası burada başlıyordu.

"Üstüne çok düşünmedim, sadece bakış açısı. Ben A yazdım onlar ters V algıladılar, bozuntuya vermedim." Herkes düşündü bu konuda, bilim adamları, ajanlar, polisler, devlet adamları, hatta sokaktaki çocuk bile... Herkes uçuk bir neden bekledi ama bu kadar basitti. Bazen en zor cevap en basit olandır.

"O yüzden hiçbir V harfin muntazam değil, çünkü aslında V yazmaya çalışmıyordun." Dedi Ateş, kendi kendine konuşarak.

"Çok saçma." Dedi Pusat. "Yani kendi adının baş harfini kazıdın." Boş konuşuyordu. Ateş ise gözlerime bir aydınlanma yaşıyormuş gibi bakıyordu. Zeki adamın hali başka oluyordu işte.

Kadehimden koca yudumlar aldım. Biten bardağı bıraktım ve kalktım yerimden. "İnşallah yanlışlıkla uçaktan düşersin." Diye beddua etti Pusat.

Yanağından makas aldım, gözleri kocaman oldu şaşkınlıktan. "Bende seni seviyorum Shrek."

Yanlarından uzaklaşırken Pusat öfkeyle konuşuyordu. "Şu kıza dokunmazlık koydun, yemin ederim elim ayağım titriyor."

"Dokunulmazlığı olmazsa dövecek misin sanki?" Diye sordu Alanguva.

"Hayır, da üstüne falan yürürüm."

"Emin ol üstüne yürümenden korkar zaten." Uçakta küçük bir tur yaptım ve sabahtan beri içini merak ettiğim odaya girdim.

Adamın cidden uçakta yatak odası vardı! Küçük bir odaydı ama her şey vardı. Dolapları, çift kişilik yatağı ve hatta içki dolabı. Kendimi yatağa bıraktım. Uçakta yatakta yatmadım da demezdim artık.

Oda Alanguva kokuyordu. Sert ve erkeksi kokusu her yerde kendini belli edecek cinstendi.

Odanın kapısı açıldı. Kafamı kaldırıp giren kişiye bakma gereği duymadım. Onun Ateş olduğunu adım seslerinden bile anlamıştım. İçeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Yatağıma yatmak için izin aldın mı?" Kafamı ona çevirdim.

"Beni azarlamak için mi o şekilli kıçını kaldırıp geldin." Şekilli ve güzel! Gördüğüm en güzel göte sahipti şerefsiz.

"Hayır, senin gibi kaçığın ne yapacağı belli olmaz." Güldüm. Gözleri üstümde dikkatlice geziniyordu. Kısık sarı gözleri tepeden tırnağa inceledi, yatağının üstünde uzanışımı.

"Desene şuna artık sensiz nefes almıyorum. Bu arada bu yatak cidden rahat."

"İlaçlarını aldın mı?" Her boku da bil.

"Aynılarından sende mi kullanıyorsun?"

"Hayır, ben zihnimi meşgul etmek için faklı yöntemler deniyorum." Dedi göz kırparak ve imayla. "İlaçlar sana yetmiyor, sende enerjini başka yollarda arıyorsun. İnsanları hayrete düşürmeye, oyunlar oynamaya bayılıyorsun. Gerçekten de bin bir yüzün var, şuan hangisiyle konuşuyorum?"

Alt dudağımı dişledim, kısık bakışlarımı üstünde gezdirdim. "Gel de bak, hangi yüzüm var." Elimle de yatağın boş kısmına vurdum.

Gölge düşen sarılarını kıstı, derin bir nefes aldı. "Bundan bahsediyorum işte. Tenimin tenine hissettiği şehveti gördün ve buna oynuyorsun. Sürekli oynuyorsun." Yatağa yakınlaştı, bir dizini yatağa yasladı. Sarılarından alev çıkıyordu sanki. "Sonunda dayak yemeyeceğimi bilsem o yatağa girerim ve seni uçağı düşürecek kadar sert şekilde si..." Konuşmasını bölen ben oldum.

"Kimin kimi sikeceği belli olmaz Alanguva." Dedim ciddileşerek.

Güldü. "İşte bundan bahsediyorum. Öyle bir oynuyorsun ki beni arzuladığını bile düşünebiliyorum, o kadar gerçekçi oynuyorsun ki senin sahtekar bir kadın olduğunu aklımdan siliveriyorum. Biliyorum ama kanıyorum yine de."

Dirseklerim üzerinde doğruldum, saçlarım omuzlarımdan aşağı salınıyordu.

"Kanmıyorsun, sende benimle oynamaya çalışıyorsun." Yavaş yavaş salladı kafasını. Dizini çekti ve yatağa, tam yanıma uzandı yorgunca. Koca bedeni, yatağın neredeyse tamamını kapladı.

"Cebonayan, ayda bir kez toplanır. Bu toplantılar her ay faklı bir ülkede düzenlenir. Dünyanın dört bir yanından üyeler gelir. Önce toplantı olur, ardından salak saçma davetler olur. Amaç üyelerin kaynaşması ve birbirinden kopmaması. Kurulduğundan beri böyledir. Seni baş

danışmanım olarak tanıtacağım ama toplantıya girmen imkansız. Kimse toplantıya danışmanını ya da yakınını sokamaz."

"Basit bir üniversite öğrencisinin baş danışmanın olması absürt kaçmaz mı?" Başını bana çevirdi.

"Kaçmayacak, kimseyi ilgilendirmez bu. Ama düşünenler olacak tabi, onlar da seni tanıdığında anlayacak. Oynamanı istiyorum, bana hep oynadığın gibi. Çok zeki ve başarılı bir kadın, aynı zamanda uysal. Aşkın olmanı istiyorum, karşıma çıktığın ilk halin."

"Toplantıya girmek istiyorum."

"Bu mümkün değil, şimdilik. Davetlerde, benim yanımda olmalı ve zekanla dikkat çekmelisin."

"Ne için zemin hazırlıyorsun?" Karşımdaki adamın ne planladığını çözemiyordum ama zeka üstü bir şey olduğunu biliyordum.

"Cebonayan, toplulukların çıkarlarını gözetleyen güçlü bir kuruluş, bir sigorta. Cebonayan üyesi olmak saygınlık ve güç getirir. Düşündüğünün aksine silah kaçırıp, uyuşturucu pazarlamıyoruz. Çoğu zaman, büyük devletlerle ortak çalışıyoruz."

"Teknolojin Cebonayan'la ilgili değil, sadece sana özel."

"Evet, seni zeki şey."

Yataktan kalkmak için hamle yapacaktım ki vazgeçtim. Doğruldum ve hızlı bir hareketle kucağına oturdum. Şaşırdı ama belli etmedi.

"Üstüme atlamak için zaman mı kolluyorsun?" Titrek bir nefes verdi. "Bu sefer nereme tekme ya da kafa yiyeceğim?"

Kendimi altımdaki sertliğe bastırdım. Kafasını arkaya attı, gözlerini yumdu. "Kalk Aşkın." Dedi sakin ama uyarıcı bir tınıyla.

"Ben senin altında olmak için kıvranmayacağım." Üstüne eğildim. Nefesim yüzüne çarparken, göğsü de göğsüme çarpıyordu. "Sen benim altımda olmak için kıvranacaksın."

Yumduğu gözleri açtı. Sarıları koyulaşmıştı. "Üste de olabilirsin, hiç sıkıntı değil."

"Beni o toplantıya sokacaksın."

"Sabırlı ol."

"Ben senin kuklan değilim, ona göre davran." Kucağından kalktım ve odadan çıktım. Geri yerime geçip oturdum. Yenilenen kadehimi tek dikişte bitirdim.

Pusat yan yan bana bakıyordu. "Ne yapıyordunuz küçücük odada ikiniz?"

"Patronunun ırzına geçtim."

"Beklerim senden."

Bu uçak yolculuğu daha çok uzun sürecek gibiydi.

***

Otele gelmiştik, bütün Cebonayan üyeleri şuan bu oteldeydi. New York'un göbeğinde, lüks bir oteldi. Öğlen toplantı akşam da davet olacaktı. Bu insanlar hakkında bilgi edinmek için güzel bir fırsattı.

Uyumaya çalışıyordum ama nafileydi. Bir saat uyuduktan sonra uyanmış ve bir daha asla uyuyamamıştım. Alanguva'yla aynı dairede, faklı odalardaydık. Beni gözünün önünden ayırmamaya çalışıyordu.

Yataktan çıktım, uyumaya çalışıp uyuyamamak sinirlerimi geriyordu. Lüks odamdan çıkıp, terasa geçtim acelesiz adımlarla. Bir sigara yaktım ve koca şehrin kalabalık ışıklarını seyrettim.

Asla uyumayan, yorucu bir eyaletti New York. Daha önce de gelmiştim birkaç kez.

Alanguva'nın adım seslerini işittim. "Bu saatte uymayıp, benim hakkımda hain planlar mı kuruyorsun?"

"Evet seni öldürüp, yarın lider koltuğunda oturmayı düşünüyorum."

"Kulağa eğlenceli geliyor." O da bir sigara yaktı. "Didem kıskançlık krizlerine girmiş ve asla umursamadığı Cebonayan etkinlikleri için buraya gelmiş. Yarın büyük ihtimalle seni kıstırıp, aramızda ne olduğunu öğrenmeye çalışacak."

"Aramızda bir şey olmadığına onu inandırmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, istediğini düşünsün. Herkes istediğini düşünebilir."

"Beni yardımcın olarak tanıttığında kimse zekamı umursamayacak. Geceleri yatağını süslediğim boş bir bebek olduğumu düşünecekler."

"Seni tanıyana kadar."

"Sevgilinin aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesi senin için kötü değil mi?"

"Ben kimseye aşk sözleri vermedim, Didem yerinin farkında. Kurcalama." Didem'le normal bir sevgili ilişkilerinin olmadığı belliydi zaten. "Yarın, senin için kıyafetler gelecek."

"Beni senin süsleyip püsleyip yanında gezdireceğin oyuncak bebeğin değilim. Akıllı ol."

"İstersen pijamayla gez, benim için sorun değil. Ama onların gözünde benim baş danışmanımsan dikkatli ve bakımlı olmalısın. Oyunumuzun inandırıcı olması için."

"Kime oynuyoruz?"

Cevap vermedi. Cevap vermediği her sorunun altında asıl vurgunun yattığını biliyordum. Bu cevapları kısa sürede bulacak kadar zekiydim, öyle olmalıydım!

Kibirli tarafım, onun benden üstün bir zekası olduğunu asla kabullenmeyecekti. Masada duran küllükte söndürdüm sigarayı. İçeri bir adım atacaktım ki tekrar konuştu Alanguva.

"Herkese oynuyoruz, evrene oynuyoruz."Oynuyorum değil, oynuyoruz. Ne yapıyorsa, beni bir parçası yapıyordu yavaşça.

Evrene oynuyoruz.

Evrene oynuyoruz.

Evreni değiştirecek bir teknolojiye, icada sahipti.

Zekamın köşelerinde dolaşıyor, hiç zorlamadığım kadar zorluyordum ama cevabı bulamıyordum. Her ihtimalin ucu öylesine açık öylesine imkansız görünüyordu ki, bir yerden sonra bocalıyordum.

***

Yumuşak, sade rujumu dudaklarıma yedirdim. Şekillendirdiğim saçlarımı elimle biraz dağıttım ve alnıma düşen kâkülleri düzelttim. Gündelik ama fazlasıyla ürün kullandığım bir makyaj yapmıştım.

Kısa krem rengi, dar bir etek ve üstüne etekle aynı renkte crop giyinmiştim. Ve tabi kahve ve krem rengi arasında olan pahalı, ünlü bir tasarımcının ceketiyle tamamlamıştım. Sabah Alanguva'nın dediği gibi bir ton özel tasarım kıyafet gelmişti.

Ev fiyatına kıyafetler!

Asi yanım elbiseleri parçalayıp, o parçalardan yeni bir elbise yapıp Alanguva'ya giydirmek istese de kendimi tutabilmiştim. Sabırlı olmalıydım, bin yüzüm vardı ve şuan onlardan birini takacaktım. Ateş'in istediği gibi oynayacaktım ama o da günün sonunda benim istediğim gibi oynamak zorunda kalacaktı.

Çantamı aldım ve topuklu ayakkabılarım üstünde odadan çıktım. Alanguva bir saat önce kadar toplantıya inmişti.

Üyelerin tamamını henüz göremesem de ailelerini ya da iş ortaklarını otelin lobisinde görebilirdim. Daireden çıkacaktım ki Pusat belirdi kapıda.

"Neden buradasın da toplantı da değilsin? O kadar önemli biri olmadığını biliyordum." Üstünde siyah bir gömlek ve kumaş pantolon vardı. Her zamanki tarzıydı.

"Başımızda senin gibi bir bela varken nasıl toplantıya gireceğim? Bebek bakıcılığı yapmam gerekiyor. Yerinde durmayacağını hepimiz biliyoruz." Ne kadar abartıyorlardı.

"Ne yapabilirim ki en fazla birilerini öldürüp, ortalığı karıştırırım." Kapının eşiğinden çekildim. Uzun koridorda beraber yürümeye başladık.

"Otursana oturduğun yerde, sen etrafta dolanınca ben çok geriliyorum. Her an her boku yapabilirsin." Asansörün önünde durduk.

"Toplantı ne kadar sürer?"

"Belli olmaz, genelde akşama doğru biter."

"Ne konuşuyorlar bu gizemli toplantıda?" Bana alay dolu bir bakış attı. "İyi söyleme, Alanguvacık bana anlatıyor istediğimi."

"Anlatmıyor."Gelen asansöre bindik.

"Emin ol, anlatıyor."

"Anlatmıyor." Dedi ama bu sefer az önceki kadar kendinden emin değildi.

"Patronuna biraz cilve yaptığımda adını unutuyor." Yandan bir bakış attı.

"Sen ve cilve yapmak? Bak şuan daha da inanmıyorum."

"Sen inanma, yakında varını yoğunu üstüme yaptığında inanırsın." Shrek'le uğraşmayı seviyordum. "Biraz rahat ol, seni öldürmeyeceğim. Bu kadar gerilmene gerek yok." Dedim elimi bir dost gibi omzuna koyarak. Küfür ederek itti elimi.

Asansör durdu ve kapıları açıldı. Asansörün önünde esmer, genç ve oldukça yakışıklı bir adam duruyordu. Takım elbiseli ve aynı buradaki herkes gibi milyon dolarlık bir adam. Pusat'ı gördüğünde birbirlerini tanıdıklarını anladım.

"Toplantı başladı mı?" Diye sordu adam, Pusat'a.

"Kaç saat oldu, geç kaldın. Seni seçmemeleri ne kadar doğru bir kararmış. Daha küçük toplantılara yetişemeyen bir adam nasıl liderlik yapabilirdi ki?" Pusat'a bak sen.

Her ne kadar Ateş'ten önce babası Cebonayan'a liderlik etse de monarşi yoktu. Seçimle başa geliyordu lider. Ve Pusat'ın tavrından anladığım kadarıyla bu adam da adaylardan biriydi.

Yetişemediğini söylüyordu ancak geç kalmış biri için fazla özenliydi. Saçlarından, kol düğmelerine kadar her şey muntazamdı. Ya görünüşüyle uğraşmaktan geç kalmıştı ya da bilerek geç gelmişti.

"Bir üye bile değilken, bu kadar kibirli olmak tam da Ateş'in adamına yakışan hareket zaten." Adamın koyu bakışları bana dokundu ve yüzünde yavşakça bir gülümseme oluştu.

"Bu güzellik kim? Tanıştırmayacak mısın?" Pusat sert bir cevap vermeye hazırlanıyordu ki öne atıldım.

"Aşkın, Ateş Bey'in baş danışmanıyım." Dedim yüzümdeki sahtekar bir gülümsemeyle. Uzattığım eli tuttu. Sıkmak yerine dudaklarına götürdü.

"Bende Sancak Koçan. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Çekingen ama hevesli bir gülüş sundum.

"Bende."

Pusat bir ona bir de bana ters ters bakıyordu. "Gidelim biz artık." Dedi kaba sesiyle.

"Akşam görüşürüz o zaman." Dedi adam elimi bırakarak.

"Görüşürüz." Dedim kibarca. Ardından Pusat'la yemek bölümüne geçtik.

"Yavşağa bak yiyecekti seni, sende var ya az değilsin. Bize kan kustur, millete kediyi oyna."

"Kediyi oynamamı patronun istedi." Bir masada, karşılıklı oturduk.

Yanımıza gelen garsona, öğle yemeği için sipariş verdik. Gözlerim etrafta geziniyordu. Pek çok kadın ve adam vardı şık giyimli. Çoğu öğle yemeği için gelmiş gibiydi.

"Otelde şuan sadece Cebonayan üyeleri mi var?"

"Evet, normal müşteri yok." Dedi Pusat arkasına yaslanarak. Kadınların üstünde gezindi bakışlarım. Öğle yemeği için abartılı kıyafetlerdi, oldu olacak gelinlik giyselerdi. "Ama toplantıya sadece has üyeler katılabiliyor." İlk defa böğürmeden konuşmayı başarabilmişti.

Yemekten önce içkilerimiz dolduruldu ama o içmedi. Etrafı incelemekten başka bir şey yapmıyordu. Çok geçmeden yemekler de geldi. Tam yemeğe başlayacaktım ki Pusat konuştu.

"Bahar, kalbi biliyor mu?" Diye sordu birden, bana kaçamak bakışlar atarak.

"Sana ne." Çatalımı bırakıp arkama yaslandım. "Onunla ilgilenmeyeceksin." Cevap vermedi, yemeğe başladı hatta.

"Bilmesi gerek." Bana bakmıyordu hala.

"Bu seni neden ilgilendiriyor? Onun adını ağzına almayacaksın. Ona karşı bir şey hissetmeyeceksin." Durdu, kaldırdı başını. Gözlerime baktı. "Ondan etkilendiğinin farkındayım, inkar etme. O dünyayı tanımayan, küçük bir kız. Ona yakınlaşıp, aklını bulandırma. Sen ve ben benziyoruz Pusat. Benim kadar zeki olmasan da kumaşımız aynı. Ben insanı gözlerinden tanırım ve seni yeterince tanıdım. Sende benim gibi öldürmekten zevk alan, vahşet açlığı çeken kusurlu bir zihinsin."

"Herkesi kendin gibi deli sanma. Öldürmekten zevk falan almıyorum." Alıyorsun. "Ben böyle öğrendim, öldürerek büyüdüm. Canım istediği için değil, mecbur olduğum için öldürdüm. Biz aynı kumaş falan değiliz."

İlk üç cinayetim kasıtlı değildi. Mecburdum. Yaşamam için öldürmem gerekiyordu.

Yemeğin ardından oturmaya devam ettik. İçeri giren Didem'i gördüm. Vücuduna yapışan pembe bir elbise ve bakımlı yüzüyle ilgileri üstüne toplamıştı. Birkaç masa gezip, tanıdıklarına selam verdi güler yüzle. Bir masada İngilizce diğerinde ise İspanyolca konuşmuştu.

"Alanguva'nın sevgilisi gelmiş." Dedim dedikodu yapar gibi. Pusat baktığım yöne baktı.

"Bir bu eksikti zaten. Didem aşırı kıskanç ve ona ne söylediysen günlerdir beynimizi sikiyor."

"Alanguva onu sevmiyor ama sevgilim diyor. Ne midesizlik ama."

"Sevmediğini nereden biliyorsun?" Dedi sanki beni uyuz etmeye çalışır gibi.

"Seven adamın nasıl olduğunu bilirim, Alanguva onu önemsemiyor bile. Büyük ihtimalle Cebonayan ailelerinden birinin kızı olduğu için Ateş'le birlikte büyüdü ve Didem ona aşık oldu. Alanguva ise aşk adamı değil, Didem'i sadece alışkanlıktan yanında tutuyor. Patronunun ne kadar pezevenk olduğu bir kez daha ortaya çıkıyor. Kızı kullanıyor."

"Kızı kullandığı falan yok, Didem onun yanında olmak istiyor ve buna izin veriyor." Durdu, gözleri sinirle kasıldı. "Müneccim boku mu yedin? Her şeyi de bil."

Sırıttım sevimlice. "Dün gece uyumadın sende sanırım."

"Nereden çıktı o?"

"Hep dik duran omuzların, o kadar da dik değil. Gözlerin sürekli dalıyor. Bahar'ı düşündüğün için mi uyuyamadın? Çünkü Bahar'dan bahsettiğim an omuzların dikleşti ve savunma pozisyonuna geçtin." İrkildi. Şaşkınca bakıyordu.

"Bu zeka değil, senin özel güçlerin var! Cadısın sen."

"Olabilir tabi."

Didem beni fark etti. Gözleri öfkeyle kısıldı, duruşunu dikleştirdi. Bu bir meydan okuma tavrıydı. Yanında durduğu insanların yanından uzaklaştı, bizim masamıza yakınlaşıyordu. Uzun topuklularının üstünde, zarif ama bir o kadar da gizleyemediği öfkesiyle yürüyordu.

Masamızın önünde durdu. Kollarını göğsünün altında birleştirdi.

Pusat, bu kadın kim?"

"Geçen tanıştık sanıyordum." Dedim onun aksine gülümseyerek.

Pusat yerinden dikleşti. "Ateş'in yeni asistanı efendim." Bana neden bu kadar saygılı değilsin Shrek?

"Ateş artık asistanla mı geziyor?" Pusat'la konuşuyor ancak bana yandan soğuk bakışlar atıyordu. "Ateş neden konuşmasını bile bilmeyen birini asistan olarak alır ki?"

Kıskanıyordu deli gibi, koruyordu. Ateş'i kaybetmekten korkuyordu ama bilmediği bir şey vardı; Ateş zaten onun değildi.

"Ateş'e sormak lazım." Dedim keyifle kadehimden bir yudum alarak. Bu sefer tamamen bana döndü. Öfkeden rengi değişmişti.

"Patronunla nasıl konuşman gerektiğini bilmiyor musun? Ne bu terbiyesizlik."

"Ateş bunda bir sıkıntı görmüyor." Kulaklarından her an duman çıkabilirdi.

"Benimle böyle konuşamazsın! Sen benim kim olduğunu biliyor musun? Ateş'e seni işten çıkartmasını söyleyeceğim, kovuldun. Ateş benim sevgilim." Her bir kelimenin altını çizerek söylüyordu. Güzelim kız canavara dönüşmüştü.

"Sevgiliniz mi? Hiç belli olmuyor gerçekten." Dedim sinir bozucu bir imayla.

Gözleri kısıldı. "O ne demek?" Her an üstüme atlayacak gibi duruyordu. Yapma be kızım, hiç şansın yok.

"Ateş pek sadık değil sanırım." Şimdiyse hayretle irileşti gözleri.

"Pusat ne diyor bu kadın?" Pusat gergince bir ona bir bana bakıyordu.

"Aşkın şakacı bir kızdır, gel biz seninle bir hava alalım." Dedi ve kalktı yerinden. Sinirden kuduran Didem'in koluna girdi ve çıkardı.

Onlar çıktıktan sonra içerisi kalabalıklaştı, toplantı bitmiş olmalıydı. Kadın ve erkek sayısı eşit gibiydi toplantıya girenlerde. Çoğu orta yaşın üstündeydi.

On beş dakika kadar sonra Alanguva göründü. Etrafında yoğun bir kalabalık vardı ama onun gözleri etrafta gezindi. Çok geçmeden bakışları beni buldu, etrafındakilere bir şeyler söyledi. Çok geçmeden yalnız başına geldi ve az önce Pusat'ın oturduğu yere oturdu.

"Pusat hesabı ödememek için kaçtı. Hayır yani beni zorla getirmişsiniz, bilyoner adamsın ben mi ödeyeceğim?" Yorgunca arkasına yaslandı, yüzü ciddiydi ama gözleri gülmek ister gibiydi.

"Her ay ev sahipliği yapan şehirdeki temsilci karşılar masrafları."

"O kadar zenginsiniz, beleşe geçiniyorsunuz yani." Onaylamaz şekilde kafamı iki yana salladım.

"Gidip hazırlanmaya başlasan iyi olur akşam için." Omuz silkecektim ama yapmadım, üstümüzde birçok göz vardı. "Pusat nereye gitti? Yanından ayrılmamasını söylemiştim."

"Sevgilini zapt etmeye çalışıyor."

"Onu çıldırtacak ne yaptın?"

"Olmayan bir şey söylemedim, aynı kendin gibi kibirli bir sevgilin var. Neymiş sana adınla hitap edemezmişim. Pardon da İngiltere prensiyle mi görüşüyorum? He bir de biraz sadakatsiz olduğundan bahsettim, e bu da yalan değil." Tek kaşı havalandı, kıstığı gözleriyle baktı bana. "Neden öyle bakıyorsun? Yalansa yalan de. Sen değil misin altımda olmak için kıvranacaksın diyen? Sevgilisi olan bir insan böyle konuşmamalı."

Yanımıza gelen garson ona bir bardak getirdi ve masada duran şişedeki beyaz şarabı doldurdu.

Ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hep böyle hesap mı soracaksın?" Yanından ayrıldım ve asansöre geçtim. Benim arkamdan o da kalkmıştı. Asansöre bindik.

"Bensiz yapamadığını biliyorum ama insanlar yanlış anlayacak." Dedim asansörün aynasına yaslanarak. Bir eli cebindeydi, diğer eliyle kat numarasının üstüne bastı. "Sana sürekli laf sokuyorum, dövüyorum, saçma sapan hareketler yapıyorum. Neden karşılık vermiyorsun?" Vücudunu bana çevirdi, önümde durdu.

"O zaman sana istediğini vermiş olurum." Cebindeki elini çıkardı, beni mercek altına aldı. "Sen beni öldürmeye çalıştın ama bende seni bir ay boyunca insancıl olmayacak şekilde hapsettim, seni tehdit ettim. Bana kızgınsın ve ben sana hak veriyorum. Çocuk gibi davranıyorsun çünkü kendin olamıyorsun. Kendin olursan taş üstünde taş bırakmayacaksın ama sabırlı olmaya çalışıyorsun."

"Aferin Sherlock." Asansör durdu. İndik ve senkron adımlarla daireye girdik. Sevgilin aynı dairede kaldığımızı öğrense, bu sefer gerçekten kafayı yer Alanguva.

"Akşam için özenli olmalısın, herkes fazlasıyla abartıyor bu geceleri." Yani yanımda hoş görün demek istiyordu.

Orta parmak çekerek kendi odama girdim. Arkamdan konuşuyordu.

"Şu kılığına hiç yakışıyor mu böyle hareketler?" Arkamdan odaya girdi. Sabah gelen askıdaki kıyafetlerde gezindi gözleri. Siyah, uzun bir elbise çıkardı. "Bunu giyin."

"Bana emir verip durma puşt herif." Elinde tuttuğu elbiseyi yatağın üzerine fırlattı.

"Sana olabildiğince insancıl davranıyorum, sense her seferinde sözlerinle ve hareketlerinle beni pençeleyip duruyorsun. Burada benim için varsın, ben istediğim için. Ona göre davran." Her kelimesi beni daha da sinirlendirmeyi başarıyordu.

"Davranmazsam ne yaparsın?" Dedim kafamı dikleştirip, çenemi havaya kaldırarak.

"Eğer işime yaramazsan, seni umursamam. Kimseye bir kalp takmam, seni de ifşa ederim. Ama ikimiz de bunun olmasını istemeyiz. Değil mi?" Yanıma yakınlaştı, eli havalandı. Sıktığım çeneme gitti kalın ve biçimli elleri. "Sen zapt edilemeyecek bir kadınsın, zapt etmek istemiyorum zaten. Sadece zamanı geldiğinde, işime yaramanı istiyorum ve o zaman başladı."

Çenemi okşadı, hemen ardından eli düştü. Sert bakan gözlerime uzun uzun baktı, hemen ardından odadan çıktı.

Ne kadar kendime yediremesem de onun önde olduğunun farkındaydım. Bir çıkar yol bulamıyor ve daha da hırçınlaşıyordum. Bana boyun eğdirmeye çalışıyordu ve kendi çapında başarıyordu da.

Siyah ince topukluların üstünde birkaç adım attım. Üstümde siyah elbise vücuduma tam oturmuştu. Keşke mafya olacağına moda tasarımcısı olsaydın Alanguva, sana çok yakışırdı.

İnce askıları olan elbisenin, derin bir göğüs dekoltesi ve tüm bacak boyum kadar da bir yırtmacı vardı. Makyajım abartılı değildi, yüzümde patlayan kırmızı ruj haricinde.

Biraz oyalanarak hazırlandığım için on beş dakika kadar geç kalmıştık. Odadan çıktım, Alanguva beni bekliyordu. Salonda Pusat'la konuşuyordu ancak varlığımı sezdiği an sustu. Arkası dönüktü bir de!

Kafasını yavaşça bana çevirdi. Siyah bir takım elbise giyinmişti, milyon dolarlık bir takım olduğu bağırıyordu adeta üstünde. İçinde beyaz gömlek vardı. Bu sefer üç düğmesi değil, sadece bir düğmesi açıktı. Hiçbir zaman kravat takmıyordu. Şekilli saçlarından saatine, ayakkabılarına kadar tepeden tırnağa mükemmel görünmeyi başarıyordu sürekli.

Sarı bakışları üstümde uzun uzun gezindi. İfadesiz yüzündeki sarı gözlerinde beğeniyi görmemek imkansızdı. Derin bir nefes aldı.

Pusat, Ateş'e sinirlice ve hayretle baka kaldı.

"Güzelliğim aklınızı aldı sanırım." Dedim önüme gelen saçımı, elimle arkaya iterek.

"Senin bir kadın olduğunun yeni farkına varıyorum ben." Dedi Pusat homurdanarak. "Ciddiyim, unutuyorum çoğu zaman kadın olduğunu. Öyle pis bir ağzın var ki." Alanguva hala sessizdi ve hala bana bakıyordu. Bu Pusat'ı sinirlendiriyordu.

"Sende çok şık olmuşsun Pusat'çığım." Dedim gülümseyerek.

Alanguva konuşmadı, kapıya doğru yürüdü. Peşinden gitmediğimi fark edince durdu ve açtığı kapıyla bana baktı. "Gelmiyor musun?"

"Peşinden sürüklenecek bir köpek olmadığımı anlamanın vakti geldi de geçiyor Alanguva."

"Bu cadıyla uğraşmayacağım. Aşağı inip güvenlik kontrolü yapacağım." Dedi Pusat ve açık kapıdan çıktı.

Ateş yanıma geldi, karşımda durdu.

"Peki Aşkın Hanım, bana eşlik eder misiniz?" Diye sordu oyuncu bir tavırla.

"Tabi Ateş Bey." Dedim gülümseyerek ve iri koluna girdim. Dokunuşumla irkildi ama belli etmedi. Birlikte daireden çıktık. Biz asansöre bindiğimizde Pusat ortalıkta görünmüyordu.

"Rolünü unutma." Diyerek hatırlatma yaptı.

Uzun boyluydum ve kocaman topuklularım vardı ama hala aramızda boy farkı vardı. Bu sinir bozucuydu. Bana yukarıdan bakıyordu.

"Asıl sen rolünü unutma Alanguva."

Zemin kata inip, balo salonuna geçtik. İçeri kalabalık ve tüm otelin geri kalanı gibi şahşalıydı. Bakışlar üstümüzde toplanmıştı kısa süre içindi.

"O kadar güzelim ki gözlerini üstümden alamıyorlar." Dedim gülümseyerek.

"Sana değil bana bakıyorlar. Unuttun mu? Onların lideriyim."

"Güzelliğimi kıskanıyorsun şuan, bana bakıyorlar!" Kısık seste konuşuyorduk.

"Sana da benim yüzümden bakıyorlar. İlk defa bir kadınla geliyorum davete." Durduk, kolundan çıktım. Birbirimize dönük değildik ama ikimizde aynı anda birazcık birbirimize dönmüştük.

"Sevgilinle gelmiyor musun?"

"Hayır, hiç gelmedim. Sen neden sevgilin sevgilin diyip duruyorsun? Didem'i kıskanıyor musun?" Diye sordu ciddi yüzünün altında eğlenen haliyle.

"Çok." Dedim o harfini uzatarak. "Beni sadece sikmek için yanında tutan bir sevgilim olsun çok isterdim."

"Senin şu küfürlü ağzını ve edepsizliğini ne yapacağım ben?"

"Ağzım boş kaldığında durmuyor." Dedim sinsi bir imayla. "Ne yapmak istersin?" Göz kırptım.

Durdu, artık şaşırmıyordu. Alt dudağını ağzının içine yuvarladı ve hemen ardından "Aşkın." Dedi ı harfini uzatarak.

"Ortada çok dikkat çekiyoruz, yerimize geçelim." Diye bir önerge sundum ve o da uydu. Üstümüzde dolanan gözlerin eşliğinde üstünde Alanguva yazan bir masada durduk.

Bize bakan gözlerin arsında Didem'i gördüm. Metrelerce öteden bile hissetmiştim sinirini. Etraftaki insanlarda gezindi gözlerim, her birini beyime kaydettim. Bunların hepsi önemli (!) insanlardı.

Masaya ilk geldiğimiz andan itibaren Alanguva'yla sohbet etmek için insanlar akın etmeye başladı.

"Eğer V olduğumu bilseler burada çok daha fazla rağbet görürüm. Millet senin adını unutur, o derece."

"Yine başladık kıskançlıklara." Dedi dik duruşuyla. Ceketini çıkardı, öne çıktı. Konuşma yapacaktı prens hazretleri!

"Cebonayan'ın lideri olarak sizleri burada görmekten mutluluk duyuyorum." Dedi mimik bile oynamayan yüzüyle, yüksek sesle. İngilizce konuşuyordu. "Hepinize eğlenceleri saatler ve güzel bir gece diliyorum." Herkes alkışlamaya başladı. Alanguva yanımda geri döndü.

Pahalı şampanyayı dudaklarıma götürdüm. Yanımıza yaşlı bir çift geldi.

"Nasılsın Ateş?" İspanyolca konuştu adam.

"İyiyim Fernando, sen nasılsın?" Ateş İspanyolca konuşarak cevap vermişti. Bu adamın bilmediği dil var mıydı?

"Oldukça iyiyim ancak mücevher adasıyla ilgili sıkıntılar yaşıyorum. En sonunda vazgeçmem gerekecek gibi duruyor." Dedi yaşlı adam.

"Hiçbir şeyden vazgeçmen gerekmeyecek, haftaya bir görüşme düzenleyelim." Ardından kadına kaydı bakışları. "Serana, asla yaşlanmıyorsun." Zarif yaşlı kadın gülümsedi.

"Sende her geçen gün daha yakışıklı oluyorsun. Yanındaki özel biri mi?"

"Ateş Bey'in baş danışmanıyım." Dedim bende İspanyolca konuşarak. Ateş kısa bir an bana baktı.

"O zaman çok başarılı bir kadın olmalısın." Adamın sözleriyle gülümsedim. Çok geçmeden yanımızdan ayrıldılar.

Yanımıza başka biri yakınlaşıyordu, asansörün önündeki esmer adamdı. Ateş'in rakibi, Sancak. Ateş onu gördüğü an duruşunu dikleştirdi, çehresi sertleşti.

"Salıncak geliyor." Dedim Ateş'e kısık seste.

"Salıncak?" Durdu. "Bunu sevdim." Dedi ama hemen ardından onu nereden tanıdığımı merak etti, tam konuşacaktı ki Salıncak yanımıza vardı.

"Ateş!" Dedi çoşkulu bir tavırla. "Seni görmek ne güzel." Hareketlerinde bariz bir abartı vardı.

"Toplantıya gelmedin." Dedi Ateş.

"Evet, maalesef ki yetişemedim. Ama sorun değil çok zarif bir kadınla tanışma şansı yakaladım." Bakışları bana döndü, gülümsedim. "Böyle güzel bir kadınla çalışmanı çok kıskandım. Keşke onu senden önce ben bulabilseydim." Benden bir mal gibi bahsetmeleri sinirlerimi hoplatıyordu.

Ateş gerildi. "Güzel birini aramıyordum, zeka arıyordum. Ve ben onu bulmadım, o beni buldu." Ateş'in bu sözlerinden sonra Sancak'ın ilgisini biraz daha üzerime çekmiştim.

"Sürekli kazanmak yorucu değil mi Ateş?"

"Sürekli kaybetmekten yorucu olmadığına eminim." Alanguva'ya bak sen.

Sancak cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. "Eğer bu mükemmeliyetçi adam seni bıktırırsa, açık bir kapın var."Karta gitti elim, Ateş'in gözlerine baka baka aldım. İfadesinden o kadar belliydi ki kartı alıp parçalamak istediği.

"İş için geleceğimi sanmıyorum, Ateş Bey'le çalışmak benim için bir onur. Ama bir arkadaşa ihtiyacım olursa, aklımda bulunduracağım." Dedim çapkın bir tavırla.

"Bu sıkıcı davetten sonra bir şeyler içmek isterim." Dedi flörtöz bir sırıtışla.

"Tabi, buralarda olurum." Dedim aynı şekilde. Alanguva'nın gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Bugün beni en heyecanlandıran şey bu oldu sanırım, görüşürüz." Sancak yanımızdan ayrıldı.

Vücudu gerilmiş, gözleri kısılmış ve her zamankinden daha sert duruyordu Alanguva.

"Bu neydi?"

"Zeki ve yakışıklı adamları severim. Senin rakibin olduğuna göre zeki olmalı, eh yakışıklılık desen ortada. Biraz eğlenmek benim de hakkım."Elimdeki kartı aldı, cebine koydu.

"Ben ondan yüz kat daha zeki ve yakışıklıyım. O zaman beni de seviyorsun. Biriyle eğleneceksen benimle eğleneceksin! Buraya kim olarak geldiğini unutuyorsun." Kudurmuş hali beni sadece eğlendiriyordu ve o da bunun farkındaydı. Gözlerime baktı baktı ve öfkeyle verdi nefesini. "Sabrımı zorluyorsun." Öyle bir tını da söylemişti ki, ilk defa bu kadar sınırlarını zorladığıma emin oldum.

"Biraz gevşe!"

"Onunla buluşmayacaksın."

"Bir gün olur da yollarımız ayrılırsa diye, güçlü müttefikler kurmalıyım bence."

"Aşkın!" Kısık sesle kükremişti tam anlamıyla.

"Beni kıskandın mı?" Diye sordum gülümseyerek. "Çok şirince." Elimi pahalı gömleğinin kapladığı, sert göğsüne koydum. "Eğer birbirimizden nefret etmeseydik seninle de eğlenebilirdim." Dedim alt dudağımı sarkıtarak. "He bir de sevgilin vardı senin." Elimi çektim göğsünden.

"Senden nefret etmiyorum, aynı şekilde sende etmiyorsun."

"Öyle mi?" Alaylı tavrımı yavaşça geride bıraktım.

"Öyle..." Konuşmaya devam edemedi, gözleri arkamda bir noktaya dokundu. Sarı gözlerinde ölümü gördüm, sarı gözleriyle bir cinayet işledi. Her yer kan içindeydi.

Omzumun üstünden baktığı yere baktım. Otuzlu yaşlarının sonunda duran, dinç bir adama bakıyordu. Adam da aynı şekilde Alanguva'ya bakıyordu. Ak düşmüş gür saçlarının ve koyu gözlerinin altında bir vahşet yatıyordu. Bu vahşeti nerede görsem tanırım. İkisi de en büyük düşmanlarına bakıyorlarmış gibiydiler.

Adam yanımıza geldi ağır adımlarla. "Ateş, seni görmek ne güzel."

"Şahin Karaman, gelmeyeceğini sanıyordum." Dedi ağır ağır konuşarak. Kimse Ateş'in gözlerindeki vahşeti görmüyor muydu? Ateş soğuk bir adamdı, hislerini saklamakta mükemmel bir ustaydı. Bu adam Ateş'in kendini kaybedecek derecede öfkelendirecek ne yapmıştı?

"Evet işlerim vardı ancak halledince, geç bile olsa gelmek istedim."

"Gelmen iyi oldu, unutma sen Cebonayan için önemli bir adamsın lider olmasan bile." Ateş bu adama oynuyordu ama neden? Bıraksak bir kaşık suda boğacak gibiydi ama kendini tutuyordu.

"Lider olmak çokta matrak bir şey değil sanırım. Yorucu olsa gerek." Dedi Şahin, çok kısa bir an gözleri bana çarptı ancak sonra tekrar baktı.

"Evet, tüm dünyayı dize getirecek güce sahip olmak yorucu bir şey."

"Bunun üstesinden sadece sen gelebilirdin zaten!" Şahin saygılı falan konuşmuyordu, süslediği cümlelerin altında büyük bir kin yatıyordu. "Her neyse daha sonra uzun uzun konuşuruz. İyi eğlenceler." Yanımızdan ayrıldı.

Ateş hiç konuşmadı, masada duran kadehi aldı ve tek dikişte içti.

"Kim bu adam?" Ateş cevap vermedi, beni görmezden geldi ve yanımdan uzaklaştı.

Ateş masa masa gezip, milletle sohbet etmeye başladı. O sırada bende yanımda gelen birkaç kişiyle tanıştım. Herkes büyük bir saygıyla yaklaşıyordu ve bunun sebebi Alanguva'nın yanındaki kadın olmaktı!

Ben Alanguva'nın yanındaki kadın ya da çalışan olmaktan çok daha fazlasıydım. V olduğumu bilseler ya diz çöker ya da beni öldürmeye

çalışırlardı. Ben iyi bir oyuncuydum, yanıma gelen herkese güler yüzle ve samimice cevap veriyordum.

Yanımdaki insanlar bittiğinde Didem geldi bu sefer de. Düşmanca bakışlarla durdu karşımda. "Aranızda ne var?"

"Bunu Ateş'e sormalısınız." Ateş'ten çekinip bana geliyordu, ondan korkuyordu. İnsan sevdiği insandan korkmazdı.

"Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun!" Sen benim kim olduğunu bilsen biat edip, altına işersin böyle konuştuğun için sarışın.

"Biliyorum tabi, Ateş'in sevgilisisin, güçlü bir ailenin kızısın ve ülkenin en iyi üniversitelerinde okuyan güzel bir kadınsın. Tüm bunlara sahipken neden seni aşağılayan bir pisliğin peşinden koşuyorsun? Kimseden sevgi dilenme, onlar seni sevmiyorsa sen kendini sev." Kısık gözleri irileşti, böyle bir çıkış beklemediği belliydi.

"Hiçbir halt bildiğin yok, kendini ne sanıyorsun ki? Benimle böyle konuşamazsın. Kimsenin peşinden de koştuğum yok! O zaten benim sevgilim." Dedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı yanımdan. Hatta balo salonundan çıktı.

Ne kadar güzel olsa da özgüven sıkıntısı vardı ve buna en büyük etken Ateş olmalıydı. Alanguva, her türlü pisliksin koçum.

Saatler ilerlerken insanlar yavaş yavaş ayrılmaya başlıyordu. Başım ağrıyordu, ilaçlarıma ihtiyacım vardı. Alanguva bir saati aşkındır salonda yoktu. Aynı şekilde sevgilisi de gittiğinden beri görünmemişti. Belki de bir yerlerde barışma seksi yapıyorlardı.

Üst kata çıktım asansörle, kartımla daireye girdim. İçeriden sesler geliyordu, bağırma sesleri.

"Anlamak bu kadar zor değil! Seni artık hayatımda istemiyorum." Alanguva kükrüyordu, sessizce kapıyı kapattım. İçeri geçmedim, bir adım attığım an o k9 köpeği bunu fark ederdi.

"O kadın yüzünden!" Didem'in sesiydi.

"Senin yüzünden, biz seninle sandığın gibi bir ilişki içerisinde olmadık. Anla artık, bitti."

"Bitemez! Evleneceğin biri varsa o da benim."

Kızlar, bu kadar gurursuz olmayın. Tamam mı? Hiçbir sevgide kendinizi harcamayın. Değersiz hissettiğiniz yerde barınmayın.

"Seni sevmiyorum, sana karşı bir şey hissetmiyorum. Buna devam edemem, seninle aramızdaki tek şey yatak arkadaşlığı. Ama sen artık bununla yetinemiyorsun, hayatıma sızmaya çalışıyorsun. Saçma sapan kıskançlıklar yapıyorsun. Ben sana hiçbir zaman söz vermedim, sense hep sana aşık olacağımı sandın. Üzgünüm, artık seni yatakta da istemiyorum." Çok acımasızsın puşt.

"Böyle bitemez." Diye sayıklıyordu Didem.

"Odadan çıkar mısın? Kırıcı olmaya zorluyorsun beni."

"Sen zaten kırıcı bir adamsın, bırak kibar adam ayaklarını. Senin nasıl bir canavar olduğunu çok iyi biliyorum. Gidiyorum ama bu burada bitmedi. Sen bana aitsin Ateş. Kime gidersen git sonunda geldiğin ben olacağım." Manyak karı.

Salondan çıktığında benimle karlılaştı. Kırmızı, kadınsı elbisesi buluşmuş ve gözleri ağlamaktan kırmızı olmuştu. Bana nefret dolu bir bakış attı ve daireden çıktı.

Salona geçtim, Ateş terastaydı.

"Ne zamandır buradasın?"

"Ne kadar piç olduğunu bir kez daha anlayacak kadar." Yanına çıktım, masanın üstünde duran sigaradan bir dal aldım ve yaktım.

Dirseklerini korkuluklara yaslamış, şehri izliyordu. Sert rüzgar şekilli saçlarını havalandırıyor ve gömleğinin pürüzsüzlüğünü bozuyordu.

"İlişki yaşadığın bir kadına böyle zalim olmamalısın. Sözde mükemmel adamsın!" Gerçi Didem, bittiden anlayan bir kadın değildi. Ateş bu yüzden çirkinleşiyordu ona karşı. "Konsomatris gibi tüm masaları gezdin."

Şahin denen adamı gördüğünden beri durgundu. Bende onun gibi dirseklerimi korkuluklara yasladım, yüzüne baktım.

"Şahin Karaman kim?"

"Ağabeyimin yakın arkadaşıydı." Geçmiş zaman ekinde gizliydi her şey. "En yakın dostuydu, ağabeyim onu ailesini sevdiği kadar severdi. Birlikte büyüdüler."

"Sonra ne oldu?" Bakışlarını bir an olsun manzaradan ayırmıyordu, dalgınca konuşuyordu. Onu ilk defa bu kadar yıkık ve güçsüz görüyordum.

"Sonra taht kavgası başladı ama yine de aralarından su sızmıyordu. Bir gün ağabeyim öldürüldü, V tarafından." Bakışları yavaşça bana döndü. Sahtekâr bir cinayet işlenmiş ve bana mal edilmişti.

"Senin dışında hiçbir Alanguva'yı öldürmeye çalışmadım." Buna emindim, onun ağabeyini öldürmemiştim.

Kafasını yavaş yavaş salladı.

"Öldürüldüğü odanın kapısında bir V harfi vardı ama bir sorun vardı. Bu V, kusursuzdu. Senin tüm çizdiğin V harfleri yamuktu. Şahin, onu senin öldürdüğüne inandırmaya çalıştı beni, bir yere kadar inandım hatta. Sonraysa senin yapmadığına emin oldum. Katilin Şahin olduğuna emin oldum."

"Nasıl?" Kulak uğuldatan bir rüzgar esti. Saçlarım sertçe dalgalandı, yırtmacım büyük oranda açıldı. Sarı gözleri bir sır verircesine kısıldı. İfadesiz yüzünden bin bir duygu geçti.

KAKTÜS TEAM

13

MELEK YÜZLÜ ŞEYTAN

Silahlarınızı kuşanın, görünmez bir savaştayız. Eskiden kanla, kılıçlarla ve silahlar savaşılırdı. Şimdiyse zeka ve teknolojiyle. Eskiden kiminle nasıl savaşacağını bilirdin, şimdiyse görünmez el bir bebeğin bile yakasındaydı.

Öldükten sonra hayat biter, bedenin hükmü son bulur. Şimdiyse biri çıkmış, bir ölüden yanıt aldığından bahsediyordu.

Düşünüyordum, canımı yakacak kadar çok. Her ihtimali kafamda tartıyor, her ihtimalin sonucunda ise düşüncelerimde yok oluyordum.

Sürekli üstün geçindiğim zekamın kibrinde boğuluyordum.

Alanguva sınırları olmayan bir adamdı, V gibi. Onun olmayan sınırları, benimkilerle çakışıyordu. Hep aynı tarafta olduğumuzu savunmuştu, şimdi anlıyordum. Alanguva'yla düşman olmadığımızı ve asla olmayacağımızı anlıyordum.

Eğer biz düşman olursak, parçalanırdık. Zekalarımızın kesiştiği yer bizim gücümüzdü. Üzerimizdeki ipler, çok önceden dolanmıştı birbirine ve bu ipler sadece evrenin karanlık ellerindeydi.

Tüm gece uyumamıştım. Alanguva'nın sözleri binlerce kez can bulmuştu beynimin içinde. Ölü bir adamla konuştuğunu söylemiş ve defolup gitmişti. Beni tüm karmaşamla yalnız bırakmış, başka hiçbir soruma cevap vermemişti.

Ama artık bir şeyler daha anlamlı geliyordu. Kısa bir süre olsa da abisinin katili olduğumu düşünmüş ve bana ölesiye bir nefret duymuştu. Eğer gerçekten ben öldürmüş olsaydım, beni şimdiye çoktan öldürmüş olacağına emindim. Ben öldürmemiştim ama benim ismim de kanla kazınmıştı Alanguva'nın intikamla dolu zihnine.

Dün gece beynimi ambale ettikten sonra Sancak denen adamın verdiği kartı o pahalı zippossuyla yakmıştı. İşin gücün şov Alanguva.

Bir gece daha bu otelde kalacaktık. Nemli saçlarımı, kremle şekillendirdim. Makyajımı yapıp, ayırdığım kıyafetleri hızla üstüme geçirdim. Hala oynamaya devam etmem gerekiyordu.

İspanyol paça siyah kumaş pantolonun üstüne, beyaz dantelli crop giyindim. İnce topukluların üstünde çıktım odadan.

Pusat salonda oturmuş, kahve içiyordu. Bacak bacak üstüne atmış, hacimli saçlarını dalgalandırmış ve diğer günlerin aksine daha spor görünüyordu. Elindeki tablet ekranına vermişti dikkatini.

"Patronun dün gece beynimi sikip nereye kaçtı?" Kafasını kaldırdı.

"Kahvaltıya indi beş dakika önce. Beni de seni beklemem için buraya dikti." Yüz ifadesinden, pek memnun kalmadığı belliydi. Tableti bıraktı, ayağa kalktı.

Ona uydum, birlikte kapıya yürüdük. "Pusat." Durdu.

"Yine nasıl cinsel bir şaka yiyeceğim?"

"Ateş'in abisi, büyük Alanguva. Öldü mü?"

Yüzü sertleşti, her şeyi biliyordu. "Bunu Ateş yeri geldiğinde anlatır."

"Anlattı, öldü dedi."

"Öldü çünkü." Önüne döndü, kapıyı açtı. Asansöre yürüdük.

"Ama ölüler konuşamaz. Değil mi?" Asansörün düğmesine giden eli durakladı. Bakışları yavaşça bana döndü.

"Ateş sana ne kadarını anlattı?"

"Her şeyi." Dedim ağzından laf almayı umarak. Dudaklarımdan çıkan kelimeleri hazmetmeye çalıştı ve ardından Asansörü çağırdı.

"İmkanı yok."

"Ama anlattı, onu asıl öldüreni ve bunu nasıl öğrendiğini biliyorum." Bakışları etrafta gezindi tedirgince. Açılan asansöre beni hızla çekti.

"Bunu etrafta dile getiremezsin! Neyin içinde olduğumuzu bilmiyorsun."

"Anlatın da bileyim o zaman sikik herifler."

"Her şeyin bir zamanı var. O kadar zekisin ya, tahmin ediyorsundur geri kalanını." Konuşmaya devam edecekti ancak alt katta durdu asansör ve bir çift bindi.

Bizde alt kata inene kadar düşmanca bakışmaya devam ettik. Birlikte dün öğle yediğimiz yemek kısmına geçtik.

Alanguva, köşede bir masada oturmuş kahve içiyordu. Bir kaşık suda boğmak istiyordum onu. Karşısına oturdum.

"Günaydın, sonunda gelebildin. Çok acıkmıştım." Garsona bir işaret yaptı. Pusat oturmadı. Ateş'le aralarında bir bakışma geçti ve hiç konuşmadan aceleci adımlarla uzaklaştı. "Pek keyifli görünmüyorsun bugün." Dedi ilgisini tamamen bana çevirerek.

Arkama yaslandım. "Bir bilmece çözmeye çalıştım tüm gece."

"Ve o ileri zekana rağmen çözemedin bu bilmeceyi." Dedi ifadesiz yüzüyle.

"Çözdüm ama her çözüm beni çok uçuk noktalara taşıdı. Ağabeyin öldü mü gerçekten?"

"Öldü." Dedi yüzünde en ufak mimik oynamadan, robot gibi.

"O zaman ölülerle konuşuyorsun! Ben başka bir şey bulamıyorum."

Garson önümüze kahvaltılıkları dizerken sesini çıkarmadı. "Sert bir kahve daha alalım." Dedi, benim içindi sanırım.

Ağzım var göt herif, içmek istersem söylerim.

Etraftaki masalar Cebonayan üyeleriyle doluydu ve onların dikkatini çeken tek şey bu masa gibiydi.

Garson yanımızdan uzaklaştığında, kahvesinden bir yudum aldı. "Buluyorsun ama inanmıyorsun."

"Ölümsüzlüğü buldun o zaman."

"Evet, bir iksir var içince ölümsüz oluyorsun." Göz kırptı ve kahvaltısına başladı. "Yesene, o koca kasların için protein gerekli." Rolleri değiştirmiş gibiydik. Beni bir buhrana itiyor ve bundan besleniyordu.

"Alanguva, bana cevap vermek zorundasın."

"Şunun tadına kesin bakmalısın." Gösterdiği şeye bakmadım bile, bakışlarım yüzüne kilitlenmişti. Bakışlarımın yoğunluğunu fark ettiğinde durdu, çatalını bıraktı. "Kibrin o kadar büyük ki, önüne

sunduğum bilmeceyi çözememek sana acı veriyor. Aslında çözdün ama zekamdan korktuğun için zihnine gerçeği getirmiyorsun."

"Öylesine bir adam olmadığını biliyorum Alanguva, normal bir beynin olsaydı şuan karşında olmazdım. Sen şimdiye on kez ölmüş olurdun."

"Bak buradan bile kendine pay çıkarıyorsun. Çok kıskançsın, senden zeki olma düşüncemi yediremiyorsun."Az önceki garson yeni bir kahve bardağını önüme bıraktı. "Yarın, seni cevaba götüreceğim."

"Neden? Neden götüreceksin?"

"Ortak değil miyiz?" Göz kırptı.

"Seni anlamamı istiyorsun ve göstereceğin neyse seni anlayacağım."

"Gidene kadar bu konuyu açıklamayacağım, açıklasam bile inanmayacaksın. O yüzden oyunumuzu oynamaya devam."

Kahvaltıda ona eşlik ettim, daha fazla konuşma içine girmedik. Kahvaltımız bittikten sonra oturmaya devam ettik. Genç bir çift yanımıza geliyordu.

Ateş'i tanıyor gibilerdi. Biri otuzlu yaşlarında, sert hatlı bir adamdı. Yanındaki kadın daha genç duruyordu ve oldukça alımlıydı. Uzun, melez bir kadındı ve bir bakanın tekrar bakacağı cinsten güzeldi. Masanın yanında durdular. Adam şık bir takım elbisenin içindeydi, kadın ise koyu tenine zıt beyaz ve zarif bir elbisenin. Asil bir görüntüleri vardı.

"Ateş, seni görmek ne güzel." Dedi adam İngilizce konuşarak. Adamda beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Ateş kafa salladı. "Fazla erken gelmişsiniz sanki."

"Kardeşim doğum yaptı, onun başındaydık." Dedi kadın tatlı aksanıyla araya girerek.

"Bir nabız ölçelim dedik." Dedi adam, bakışları bana dokundu ancak geri Ateş'e döndü. "Bir saat sonra müsait olur musun?"

"Toplantı odasında görüşürüz." Dedi Ateş ve yanımızdan ayrıldılar.

"Ne kadar kasıntı tipler."

"Eskiden öyle değildi, onu sen değiştirdin."

"Pardon! Adamın adını bile bilmiyorum. Dünya yansa ben yaptım amına koyayım ya." Yarım ağız sırıttı.

"Sinan çok başarılı bir doktordu, yeni evlendi. Geçen sene babası öldürüldü ama bu normal bir ölüm değildi. Öyle bir işkence görmüştü ki, cesedi insanın kanını donduruyordu. Bacakları koparılmış ama kim kopardıysa o kadar ustaca yapmış ki ölmemiş ama acı çekmiş. Sonra adamın kolları koparılmış. Derisinin bir kısmı yüzülmüş. En son kafası koparılmış ve karakolun önüne atılmış." Bu cinayeti ben işlemiştim, o cani bendim. "Ülkenin farklı yerlerine yollamış uzunlarını da üstünde koca bir V harfiyle. Zavallı Sinan, tüm ülkede babasının parçalarını aradı."

Bu cinayeti çok iyi hatırlıyordum. Adamın haykırışları kulağımda yankılandı kısa bir an, hemen ardından da kanlı görüntüler, testerenin korkunç sesi ve adamın kanı doldu zihnime. Sanki taze işlenen bir cinayetmişçesine aldım kanın kokusunu. O koku burun direğimi sızlattı.

"Bunu hak etmişti."

"Babasının ölümü ardından, o nefret ettiği işlerin başına geçmek zorunda kaldı ve tamamen başka birine dönüştü. Ne kadar pislik olsa

da babası ve şuan tüm dünyada seni arıyor. Babama yaptıklarının aynısını ona yaşatacağım diyor."

"Bulsun ve yaşatsın."

"Sinan sadece bir örnek, onun gibi bir ton hasımın var. Senin kim olduğunu bilseler, aralarında büyük bir savaşa girerler ben öldüreceğim diye. Ve emin ol, onlar da senin kadar acımasızlar."

"Yakalasınlar ve öldürsünler o zaman." Kafasını iki yana salladı ağırca.

Pusat yanımıza geldi, Ateş'in yanına oturdu. "Şahin bugün çıkış yapmış." Dedi Pusat.

"Nereye gittiğini öğren, gözünden kaçmasın."

"Madem ağabeyini öldürdü, neden onu direk öldürmüyorsun? Onların lideri değil misin?" Ateş bakışlarını yine bana çevirdi. Bu demek oluyordu ki Şahin'de en az onun kadar güçlüydü.

"Cebonayan'da güçler ayrılır. Her ne kadar liderleri olsam da onların tarafında olanlar da o kadar fazla." Onlar dediği diğer adaylar olmalıydı. Şahin ve Sancak.

"Neden açıklama yapıyorsun ki?" Diyerek söylendi Pusat.

"Sana dedim bizim gizlimiz saklımız yok diye, inanmıyorsun ki." Dedim göz kırparak. Pusat sözlerimin doğruluğunu tartar gibi Ateş'e baktı. "Neden her haltı anlatıyorsun bu cadıya?"

"Beni sürekli çirkin çirkin yaratıklara benzetiyorsunuz! Güzelim ben." Godzilla benzetmesini hala unutmamıştım.

"Evet cadı değil, melek yüzlü bir şeytan." Dedi Alanguva.

"Şeytan da bir melektir." Gözlerim etrafta gezindi. Tüm herkesin ilgisi bu masada gibiydi ve artık sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Hayır çok ciddiyim, neden her boku biliyor?" Dedi yine Pusat.

"Bilmesi gerekenleri biliyor." Dedi Ateş ve yerinden kalktı. Saatine bir bakış atıp, yanımızdan uzaklaştı.

Havalara bak, puşt.

"Herkes dünden beri, Ateş'in yanındaki gizemli kadını konuşuyor." Dedi Pusat.

"Dedik ya baş danışmanıyım diye."

"Olsun, Ateş öylesine birini taşımaz yanında ve herkes bunun farkında." Taşımakmış! Patronun önce iradesini üstünde taşımayı öğrensin.

Gözlerimi devirdim. Güçlü ve zengin bir adamın yanındaki merak edilen kadın olmak hoşuma gitmiyordu. Çünkü ben o güçlü ve zengin kadındım.

"Saçlarını kessene sana kel olmak çok yakışır." Saçlarına fazla özen gösteriyordu.

"Yakışır tabi, yakışıklı adamım." Dedi yakasındaki hayali tozları silkerek. "Sesim bile yakışıklıymış." Bahar'a atıfta bulunuyordu ve bunu beni sinir etmek için yapmıyordu.

"Bahar'ın hayatında duyduğu erkek sesi sayısı, diziler filmler dışında onu geçmez. Ondan beğenmiştir. Görse eminim korkar senden." Kaşları çatıldı.

"İriliğim hoşuna gitti bence." Dedi ama sesi kararsız gibiydi.

"Sen Shrek'sin o şirine. Zorlama Pusat."

Durdu, bir süre düşündü ve yüzünde saçma bir sırıtış oluştu. "Harbiden şirine gibi bir şey he." Dedi kendi kendine. Ardından varlığımı hatırlamış olacak ki o yumuşak ifadesi kayboldu. Düşmanca baktı bana ve ayağa kalktı. "İşlerim var, otelden çıkman yasak. Gözlerim üstünde."

"Bana yasak koyan ağzın-" Konuşmamın devamını dinlemedi ve hızla uzaklaştı.

Sigara yakıp, pahalı bir içki söyledim. İçeri giren kişiye kısa bir bakış attım. Didem, her zamankinin aksine bakımsız duruyordu. Tüm gece ağlamış olmalıydı ki gözaltları şişmiş, yaptığı makyaja rağmen gözleri solgundu.

Geldi ve karşıma oturdu. Bu kızın beyninden şüpheleniyordum. Sürekli kendi yanıma geliyor, sonra da konuşmama tahammül edemiyormuş gibi kaçıyordu. Sigarama baktım, bu sigara bitene kadar vakit ayıracaktım boş konuşmalarına.

"İzin aldın mı oturmak için?" Arkasına yaslandı, çaresizce güldü. Bir krizin eşiğinde gibiydi, beni öldürmek istiyor gibi bakıyordu. Kulübe hoş geldin Didem!

"Biz onunla eskiden gerçekten sevgiliydik. Ağabeyinin ölümünden sonra ise birden diğer herkes gibi önemsizleştim onun için. Ama beni sevdi, küçükken bana aşıktı! Şimdiyse böyle duygusuz davranmasının tek suçlusu sensin. Ne olursa olsun, her şeyin sonunda benim olacak. Hep böyle oldu."Ne anlatıyor bu kız ya? Bir an liseliler gibi hissettim, bunu cidden hissettim.

"Tamam, sana biraz gıcık davranmış olabilirim ama neden benimle tanıştığından beri kuduruyorsun? Aramızda bir şey olduğuna nasıl bu kadar eminsin?"Durakladı, dolgun dudakları balık ağzı gibi açıldı.

"Aynı dairede kalıyorsunuz! Seni bir ay boyunca sakladı. Ateş asla bunu yapmaz, kimse için. Onun için önemlisin ama senin hiçbir vasfın yok! Aranızda nasıl bir ilişki var bilmiyorum ama geçici olduğunu biliyorum." Gözünden birkaç damla yaş süzüldü. "Onu seviyorum." Sen elmayı seviyorsun diye elma da seni sevmek zorunda mı? Gerçi buradaki elma büyük bir yavşaktı.

"Bana neden aşk itirafı yapıyorsun peki şuan?"

"Artık yüzüme bakmıyor çünkü! Bu senin yüzünden. Sen artık hayatında olduğun için beni istemiyor. Önceden de üstüme titrediği yoktu ama vardı en azından. Sen onun bendeki varlığını da aldın! İnkar etme, sana nasıl baktığını görüyorum. Ama bunlar geçici hisler, sonunda onun için yine ben olacağım."

Kızım sen kafanda kurmuşsun.

Didem bir yerde haklıydı, Ateş'in ondan ayrılması bana da tuhaf geliyordu. Aslında ayrılmasında hiçbir tuhaflık yoktu ama benim dün akşamdaki sözlerimin üzerine ayrılması tuhaftı. Canı sıkıldığı için ayrıldığını düşünebilirdim, tabi bu kadar detaycı olmasaydım.

Ayağa kalktım. Sigaramı küllüğe bastırdım. "Sevgilinle" Durdum, düzelterek devam ettim. "Eski sevgilinle aranızda ne olduğu umurumda değil. Karşıma geçip zırlamayı kes. Bir dahakine bu kadar yumuşak olmayacağım." Çantamı aldım ve yanından ayrıldım.

***

Otelden çıktım, aslında çıkmayacaktım ama Pusat aptalı emir verdiği için çıkıyordum. Bir süre gezip, birkaç mağazaya girip alışveriş yaptım.

Yine bir mağazadan çıkarken telefonum çaldı, kayıtlı olmayan bir numaraydı. Alanguva olduğun o kadar emindim ki. Aramayı cevapladım yine de.

"Neredesin sen?" Hesap sorar tavrı onu öldürme isteği uyandırıyordu.

"O ses tonuna dikkat et." Elimde poşetlerle otele doğru yürüyordum.

"Neden çıktın otelden bana haber vermeden?"

"Sabrımı çok zorluyorsun Alanguva. Nerdesin ne hem? Böyle konuşarak daha mı havalı oluyorsun? Sanki otelden çıktığımdan beri takip edildiğimin farkında değilim." Bir araba ve içindeki iki avanak sanki farkında değilmişim gibi saatlerdir beni takip ediyorlardı.

Durakladı. "Eğer, dediklerimi yapmazsan bu iş yürümez."

İşini de seni de...

"Emrivakilerin ve tehditlerin seni sikme isteği uyandırıyor bende."

"Bende onu istiyorum ya." Dedi kısık seste ancak ben duydum.

"Çok ciddiyim Ateş."

"Ne kadar ciddisin mesela?" Sesi alay eder gibiydi.

"Geliyorum, kapat şu telefonu elimden bir kaza çıkacak şimdi."

"Hayır, önce sen kapat." Dedi daha da eğlenirken.

"Sikeyim ya." Diye homurdanarak kapattım telefonu ama gülmeden edemedim. Kıkır kıkır güldüm.

Bir dakika!

Gülüşüm hızla soldu. En son ne zaman taktığım bir maske haricinde Aşkın olarak böyle gülmüştüm? Hatırlamıyordum. Ürperdim.

Otele gidene kadar da o ürpertinin içindeydim. Üst katta çıktım ve daireye girdim. İçeriden su sesleri geliyordu ancak çok geçmeden kesildi.

Ayağımdaki topukluları çıkardım hızla, elimdeki poşetleri fırlatırcasına yere attım ve odama doğru yürürken geniş banyonun kapısı açıldı. Alanguva ıslak vücudu ve altında sadece siyah bir havlu parçasıyla karşımda duruyordu. Banyodan buhar çıkıyordu, üstünden yere su damlıyordu.

Karın kasları ve çıplak omuzları çok izlenesi duruyordu. Islak saçları alnına düşmüş, ona daha vahşi bir hava katmıştı. Aldığı her nefeste çıplak göğsündeki su damlaları gözüme çarpıyordu. İpeksi, buğday bir teni vardı. Bir erkek için fazla pürüzsüz ama bir o kadar da üstünde çalışılmış bir bedeni vardı. Ne kadar kaslı olduğu ilk defa bu kadar gözüme çarpıyordu. Alanguva inkar edilmeyecek kadar iyi duruyordu.

Sırıttı. "Ne o dibin düştü." Dedi bana doğru bir adım atarak, geri çekilmedim. Sesinde büyük bir özgüven vardı.

"Yakışıklı adamları sevdiğimi biliyorsun." Dedim bende ona doğru bir adım atarak. "Sana özel değil."

Kaşı havalandı, bir adım daha attı. "Beni kıyaslayabileceğin biri olduğunu sanmıyorum."

"Bir de bana egolu dersin."Biraz daha yakınlaştı, keyif alıyordu benimle atışmaktan.

"Hani demiştin ya seni asla arzulamam diye, bence o lafını şuan yedin." Sözleriyle burnumu havaya kaldırdım. Ona alttan bakmak sinirimi bozuyordu.

Çıplak bedenini hafifçe bedenime sürttü, o sırada şampuanına karışmış teninin tanıdık kokusu doldu ciğerlerime. Gözlerime büyük bir dikkatle

bakarak, yanımdan geçti ve hemen arkamdaki odasına girdi. Kapıyı sertçe kapattı.

Yakışıklı puşt.

Seksi puşt.

Odama girdim, üstümdekileri çıkardım ve duşa girdim. Onun aksine benim odamda kocaman bir banyo vardı. Tabi onun girdiği gibi koca bir jakuzi yoktu. Lüks ama küçük bir banyoydu.

Uzunca bir duş alıp, vücudumu kuruladım. Odaya geçtim ve yeni aldığım, siyah iç çamaşırlarımı giyindim. Sürekli süslenmek hoşuma gitmiyordu. Yeni aldığım kıyafetleri yatağın üstüne döktüm. Baya iyi alışveriş yapmıştım.

Ne giyeceğime karar vermedim bir süre. Bir adamı nasıl öldüreceğimi seçmek kıyafet seçmekten daha kolaydı. Siyah mini elbiseyi elime aldım.

O sırada kapı tıklatıldı. "Gir!" Dedim elimdeki elbiseyi geri yatağa bırakarak.

Kapı açıldı ve Alanguva tamamen hazır bir şekilde, takım elbisesinin içinde kapıyı açtı. Saniyeler içinde sarı bakışları üstüme kilitlendi, şaşkınlıkla irileşti gözleri çok kısa bir an.

Siyah, dantelli çamaşırlar içinde görmeyi beklemiyor olmalıydı.

Sadece bakıyordu, dayanamayıp konuştum. "Ne var?"

Yutkundu ama gözlerini kaçırmadı. "Aşkın." Dedi ı harfini uzatarak. Durakladı ve devam etti. "Kapı tıklatma müsaitlik durumunu öğrenmek içindir ve iç çamaşırıyla durmak müsaitlik durumu değildir."

"İlk defa gördüğün şey değil ya ahlak bekçisi. Ne istiyorsun?" Sorumla buraya neden geldiği aklına gelmiş gibiydi.

"Bu kapıyı çalan Pusat ya da başka biri de olabilirdi!" Sesi sinirliydi.

"Sen de Pusat'tan ya da başka bir yabancıdan farklı değilsin. Farklı olduğunu sana düşündüren ne?"

Sinirlerini kontrol etmeye çalışıyordu." Akşam yemeği için Sinan ve Caroline'le olacağız. Birkaç kişi daha olacak. Yarım saatin var hazırlanmak için." Sinirlendim, ona doğru yürüdüm.

"Bana emir verme dedikçe diretiyorsun! Bana sordun mu? Gelmiyorum."

"Emir verdiğim için mi yoksa babasını öldürdüğün biriyle aynı masada oturmak istemediğin için mi?"

"Fark etmez, gelmek istemiyorum." Ve ben istemediğim bir şeyi yapmam Alanguva.

Önünde durdum, bakışları göğüslerime kaydı ve ardından bakışlarını yine gözlerime kaçırdı suçlu bir çocuk gibi. Şuna bak, Alanguva bir ergen gibi davranıyor!

Sırıttım, ona biraz daha yakınlaştım.

"Amacın ne?" Sarılarına gölge düşmüştü.

"Benim odama gelen sensin. Gelmeyeceğim Alanguva, sevgilini de götür ve dörtlü bir randevu yapın. Çok eğlenirsiniz."

"Sürekli sevgilin sevgilin diye sayıklıyorsun Aşkın."

"Çünkü sevgilin sürekli beni köşe bucak sıkıştırmaya çalışıyor kalıbına bakmadan. Bir daha olursa, V damarımın tutmayacağı konusunda söz veremem." Bakışları sertleşti yine, sinirlenmişti Didem'in hareketine. "Söylediklerin bittiyse çıkabilirsin."Dedim ama onun çıkası hiç yok gibiydi.

"Ben sana rica etmedim, geleceksin dedim." Bu sefer o benim üstüme yürüdü.

"Bende gelmeyeceğim dedim."

"Nedenini söylemedin."

"Ben ve keyfim öyle istiyoruz." Yüzü ifadesizdi ama bir eli yumruk olmuştu. "Ve sakın beni tehdit etme yine. Aksi halde olacaklardan sorumlu olmam." Eline bakarak dalga geçtim. "Ne o bana yumruk mu atacaksın."

Yumruğunu açtı. "Avuçlarım kaşınıyor ama yumruk atmak için değil." Dedi daha da koyulaşan ve kısılan sarılarıyla. Tüm yüzü ifadesizken sarılarındaki duyguları hiçbir zaman benden gizleyemiyordu.

"Ne yapmak için?" Diye sordum, kısık sesimle.

Kabul etmem gerek ki, hiç beklemediğim bir şey yaptı. Eli, çıplak belime gitti ve sertçe kendine çekti. Vücudum vücuduna yapışırken, elinin her bir kıvrımını tenimde hissediyordum.

Gözleri gözlerime meydan okuyordu. Ne kadar ileri gideceğimi merak ediyordu. Aynı şekilde bende onu merak ediyordum. İkimizde uçlarda yaşıyorduk ama farklı uçlarda.

"Söylesene, ne yapmak için?" Eli sıklaştı.

"Etinin her yerine böyle dokunmak için." Daha da sıktı ama acı vermiyordu. "Seni hemen burada, şu arkandaki yatakta saatlerce si-" Devam etmesine izin vermedim. Elimi çenesine geçirdim ve uzun tırnaklarım etine battı.

"Benimle taşak mı geçiyorsun yoksa gerçekten arzuluyor musun karar veremiyorum Alanguva." Ama bakışların oyun olamayacak kadar gerçek. Derdin ne senin? Göğsünden sertçe geri ittirdim. "Gelmiyorum hiçbir yere."

Israr etmedi, odadan çıktı ve gitti.

Bir süre kapattığı kapının arkasından baktım.

Bir de bana derdi çok yetişkin içerikli film izlemişsin! Yok neymiş onu arzulamışım! Yok neymiş beni bu yatakta saatlerce sikecekmiş! Bakışlarım yatağa kaydı, ve çok kısa bir an gözümde olmaması gereken bir görüntü canlandı. O yatakta... Onunla... Çıplak...

Yok daha neler!

Alanguva daireden çıkalı yarım saati geçiyordu. Dudaklarımdaki kırmızı ruja bir kat daha sürdüm. Siyah, mini ve dar bir elbise giyinmiştim. Kalp şeklindeki yakası göğüs dekoltesi veriyordu, bunun nedeni biraz da iri göğüslerimdi.

Saçlarım çok uzamıştı, belime geliyordu neredeyse. Uzun zamandır kesmiyordum, kaküllerimi ise daha birkaç gün önce elime aldığım makasla her zamanki hizasına getirmiştim. Bir süredir kesmiyordum çünkü ablam çıkınca kesecekti! Kesememişti.

Alacalı saçlarım, güzel duruyordu. Aşağı, otelin barına indim. Etrafta Alanguva'nın tanıdık bir adamı yoktu. Üstümde bakışlar vardı ancak hangisinin Alanguva'nın adamı olduğunu bilemezdim. Hafif bir müzik

vardı içeride ve loş ışığı hoş bir hava vermişti. Pek kalabalık değildi ama boş olduğunu da söyleyemezdim.

Bara oturdum ve bir içki söyledim.

Gözlerim istemsizce etrafta geziniyor, insanları tartıyordu. Artık simalar tanıdıktı, çoğunu kazımıştım geçen ki davette zihnime.

Masalardan birinde oturan Salıncak'ta beni kesiyordu.

Yanımdaki boş taburelerden birine orta yaşlı bir adam oturdu. Ellilerinin ortasında duruyordu ama yirmiliklere taş çıkartacak cinstendi. Dinç ve diri bir duruşu vardı. Bembeyaz saçları ona yaşının olgunluğuyla birlikte bir karizma da katmıştı. Ve adamın tanıdık bir havası vardı.

Kaliteli bir içki söyledi. Onu gören herkes çekingence yaklaşıp selam veriyor ve uzaklaşıyordu.

"Ajan mısın sen?" Adamın sorusuyla yüzüme şaşkın bir maske takındım. Adamın bana baktığını bile hissetmemiştim.

"Anlamadım?" Bakışlarını ilk defa bana çevirdi. Elaya dönük gözlerinde tanıdık bir sarılık vardı.

"Etrafı çok detaylı inceliyorsun, insanların dudaklarını okuyorsun. Özel eğitimli olmalısın." Hadi be! Amcaya bak.

"Hayır." Dedim. Bu adama oynamayacaktım, bu adam oynanmayacak kadar kurnazdı. "Ateş Bey'in çalışanıyım." Yalan da değil hani.

Tek kaşı havalandı. "Öyle mi? Ateş Cebonayan etkinliklerine Pusat ve bilindik adamları dışında kimseyi getirmez. Özel biri olmalısın."

O soru sorar şekilde konuşmuştu ancak ben birazcık aptala yatarak iltifat gibi algılayabilirdim. "Teşekkürler."

"Ben Oğuzhan Alanguva." Bir Alanguva daha!

"Aşkın, memnun oldum." Oğuzhan Alanguva'yla konuştuğumu gören insanların bakışları birkaç kez buraya takılıyordu.

Telefonuma mesaj gelmişti, açtım. Mesaj seksi puşttan geliyordu. Evet, Alanguva'yı böyle kaydetmiştim.

Ne yapıyorsun?

Cevap yazdım.

Yakışıklılarla flörtleşiyorum.

Sonuna da gülümseyen emoji atmıştım. Çok geçmeden cevap geldi.

Yanındaki benim amcam. Amcam!

Oğuzhan Alanguva'ya çaktırmadan bir bakış attım. Demek amcasıydı, benziyorlardı da. İkisinin de benzer bir duruşu vardı.

Amcan mı? Maşallah.

Aşkıuuun!

O ses tonunu, ı harfini uzatması net şekilde canlanmıştı zihnimde. Sırıttım.

Kaç yaşında bu adam? Keşke biraz genç olsaydı, asla kaçırmazdım. Aslaaa.

O yazarken bende önümdeki kadehten büyük bir yudum aldım.

Onunla ne konuştunuz?

Her haltı da bil zaten.

Sen her boku nasıl biliyorsun ya, götüme kamera mı taktın?

Biri beni izleyip, ona haber gönderiyordu. Bu barın sonundaki diğer adam olabilirdi ama onun dışında da ona rapor ulaştıran kişiler olduğuna emindim.

Bilirim ben.

Havanı yesinler Alanguva.

Sende yaşlanınca böyle mi olacaksın? Eğer öyleyse talibim ben sana. Baksana şu adama, seni şimdi beyaz saçlarla hafif kırışmış yüzle hayal ettim de... Off

Bir süre cevap gelmedi, eğleniyordum.

"Ne zamandır Ateş'le çalışıyorsun? Genç gözüküyorsun." Telefondaki bakışlarımı kaldırdım ve benimle konuşan Oğuzhan Alanguva'ya çevirdim.

Yeni dersem, bir şeyler olduğunu kesin çakardı. Eski dersem yaşımdan inanmazdı. "Bir süredir." Diye kaçamak bir cevap verdim. Tabi bu yaşlı kurt kaçamak cevabımı anlayacaktı.

"Şirket işlerine mi bakıyorsun yoksa Cebonayan'a mı? Gerçi seni ikisinde de daha önce görmedim." Gözleri kısılmış, sorgular vaziyetteydi.

"Her ikisi de."

O bunağa açık verme, ada hakkında konuşursa.

Burada geçen adanın İstanbul'daki küçük adacığı olmadığına adım kadar emindim.

Bu adama bunak demek insanlık suçu, bil istedim.

Amcama sulanma.

Kıskandın mı?

Mesajın sonuna bir de gözünü kapatan maymun emojisi koymuştum.

Hem sen yemekte değil misin? İşin gücün yok mu bana yazıyorsun? Mafya babaları böyle mesajlaşmaz.

Bende böyle mesajlaşmazdım! Alanguva şu saat en çok mesajlaştığım insan olarak tarihe geçmişti. Harbiden ne yapıyorduk? Telefonu önüme koydum, hatta ters çevirdim ekran yandığında bakmamak için. Tabi telefonun sesi açıktı.

"İyi akşamlar." Dedi yerinden kalkmadan hemen önce Oğuzhan Alanguva. Sadece bir buçuk kadeh viski içmiş ve kalkmıştı. Yanına sürekli gelen insanlardan sıkılmıştı.

"İyi akşamlar." Diyerek karşılık verdim, yavaşça uzaklaştı. Dik duran omuzlarında, tanıdık bir asillik vardı. Ateş amcasına görünenden daha çok benziyordu.

Ve oturduğumdan beri beni izleyen Salıncak yerinden kalktı. Az önce Oğuzhan Alanguva'nın kalktığı yere oturdu.

"Dün gece her yerde sizi aradım, bana bir içki sözünüz vardı sanki." Dedi kendinden emin bir şekilde.

"Aklımdan çıkmış Sancak Bey."

"Şuan bir iş toplantısında değiliz, resmi olmaya gerek yok. Değil mi Aşkın?"

"Haklısın." Belki ağzından bir şeyler alırdım. Biten kadehim yenilendi.

"Az önce yanında oturan adam kim biliyor musun?" O da kadehini yeniledi.

"Evet, Ateş Bey'in amcası." Kafasını olumlu anlamda salladı.

"Çok tehlikeli ve güçlü bir adam. Öyle herkesle konuşmaz, girdiği ortamda önünde ceketini iliklemeyen insan yoktur." O kadarını anlamıştım zaten.

"Tehlike derken? Sonuçta Cebonayan yararlı bir topluluk." Dudağını büktü.

"Öyle ama her aile yararlı değil. Cebonayan'ın içinde çok fazla entrika döner." Fazla açmak istemiyordu anlaşılan bu entrikaları. Ama ben açtırırdım.

Gülümsedim, bir kolumu bara yasladım ve ilgimi ona yönelttiğimi belli ettim. "Nasıl entrikalar mesela?"

"Çok derin mevzular, içine girdiğimizde on gün konuşsak çıkamayız."

"On günüm yoksa bile size ayırabileceğim vaktim var." Dedim hafif kısılan sesimle.

Güldü, o da aynı şekilde bana yakınlaştı oturduğu taburede. "Siz yok, olmasın." Göz kırptı. Adam tam bir esmer güzeliydi, konuşmasında kendine has bir hava vardı ve zeki görünüyordu.

"Peki siz yok." Dedim çantamdan sigara paketimi çıkararak. Yakacaktım ancak benden önce davranarak çakmağını uzattı sigaramın ucuna.

Kara gözlerine bakarak derin bir nefes aldım sigaradan. Telefonuma deli gibi bildirim geliyordu, sırıttım. Kudur Alanguva.

"Ateş'le ne zamandır çalışıyorsun?"

"Kısa bir zamandır ancak birlikte güzel işlere imza attık."

"Belli, Alanguva gerçekten güvenmediği birini buraya getirmezdi."

"Aslında kısa süre önce güvenlik sistemine bir saldırı düzenlendi ve ben kısa sürede temizledim. Ateş Bey o günden beri bana güvenir."

"Ateş kolay kolay kimseye güvenmez, onu çok etkilemiş olmalısın." Telefonuma bildirimler gelmeye devam ediyordu.

"Ateş Bey çok başarılı bir iş adamı."

"O sadece bir iş adamı değil, sadece bir lider de değil. Onun gibi biriyle çalışırken çok dikkatli olman gerekir." Beni uyarıyordu. Ve sesindeki kıskançlığı seziyordum, Ateş Alanguva'nın gücünü kıskanıyordu.

"Ateş Bey'i yakından tanıyorsun sanırım."

"Evet, çocukluğumdan beri."

"Öyle mi? Bana aranız biraz soğuk geldi."

"İşin içine liderlik girince tüm arkadaşlıkların rengi bozuluyor. Ateş zor dönemler geçirdi, abisinin ölümünden sonra tamamen başka bir insana dönüştü. Ateş hiçbir zaman lider olmak istemedi, onun aksine ben bunun hayaliyle büyüdüm. Ateş daha çok teknolojiyle ilgilenirdi,

nerede teknolojik bir alet bozulsa küçükken bile koşar ve tamir ederdi." Küçükken sandığımdan daha sıkı dostlukları vardı.

"Peki sonra neden lider oldu?"

"Abisi öldü, Alanguva'lar en güçlü ailedir Cebonayan için ve bir aday çıkarmaları gerekiyordu. Alanguva tüm hayatı boyunca hiç istemese bile, abisinin ölümünden sonra liderlik koltuğunu istedi ve aldı."

"Abisi neden öldü?" Tamam belki biraz şansımı zorluyordum ancak sadece meraklı bir kadın gibi görünüyordum.

"O konu daha da çetrefilli. Şu müthiş seri katil V yapmış deniyor, peki o seri katili kim tutmuş? Ateş abisinin ölümünü kabullenemedi. Hatta hala resmi olarak öldüğünü kayıtlara geçirmedi. Cenaze töreni bile yapmadı onun için. İnsanlar Ateş'in delirdiğini dahi konuştu, sanki abisi yaşıyor gibi davrandı uzun bir süre. Eğer kendi gözlerimle abisinin cesedini görmeseydim ben bile inanmazdım öldüğüne." Resmi olarak kayıtlara geçmediği için abisinin öldüğünün araştırmalarımda görememiştim.

Gerçi araştırmalarım Alanguva'nın hayatında hep boşluklarla doluydu. İstemediği hiçbir bilgi yoktu etrafta ve bulunması çok güçtü. Babası ölmüştü, peki annesi? Annesi hakkında hiçbir şey yoktu.

"Neyse bu kadar Alanguva'lardan konuşmak yeter." Dedi gülümseyerek. "Bu karşımdaki güzel kadını dinlemek istiyorum bu gece."

İlgisini açıkça belli ediyor, beğeni dolu bakışları yüzümde ve vücudumda sık sık geziniyordu.

"Duyduğuma göre üniversite öğrencisiymişsin?" Hiçbir yerden duymadığını araştırma yaptığına emindim.

"Evet, öyle." Telefonuma gelen bildirimlere daha fazla dayanamadım. Ve telefonu elime aldım. İki arama ve bir sürü mesaj vardı.

O yavşak neden senin yanında?

Ne konuşuyorsunuz?

Geri bas Aşkın.

Mesajlarıma bak!

Araya mesafe koy.

Seni sinir etmek hoşuma gidiyor Alanguva ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Hızla cevap yazdım.

Biraz eğlenmek benim de hakkım. Sal beni.

Mesaj anında görüldü ve yazıyordu.

Başlarım eğlencene de sana da, odaya geç geliyorum.

Benimle nasıl konuşman gerektiğini öğreneceksin Alanguva.

Bir işin içinde olmamız bana emir vereceğin anlamına gelmiyor. Seks hayatıma da karşıma bir zahmet. Çünkü SENİ İLGİLENDİRMEZ.

Sancak ilgimin telefona kaydığını fark ettiğinde elini belime koydu. Dudaklarını kulağıma yakınlaştırdı. "Burası sıkıcı oldu, baş başa kalalım mı?" Tepkimi ölçüyordu. Çok keskin olmayan adımlarla, ilgimi çekerek yakınlaşmaya çalışıyordu.

"Neresi mesela?"

"Odam olur mu?" Soru kalıbı ekleyerek, iplerin benim elimde olduğunu hissettirmeye çalışıyordu. Bu demekti ki odaya geçip seks yapsak çok güzel olur ama başka bir şey yapmak istersen de sana uyarım.

Sancak yakışıklı ve zekiydi. Hatta birlikte olduğum çoğu erkekten daha etkileyiciydi. Normal şartlarda birlikte olmak isteyeceğim bir adamdı. Ancak içimde ona karşı bir arzu yoktu, bu can sıkıcıydı işte.

Bir süredir kimseyle yatmadığım için Alanguva'yı çekici bulduğumu düşünüyordum. Peki bu adamı neden istemiyordum?

Alanguva'yla aramızdaki saçma cinsel gerilime son verecektim, bu gece.

"Olur." Dedim gülümseyerek. Keyifle kalktı yerinden Sancak. Birlikte asansöre yürürken Sancak bir şeyler anlatıyordu.

Telefonuma bir sürü mesaj gelmişti. Ve deli gibi çalıyordu. Kapattıkça tekrar çalıyordu. En sonunda telefonu tamamen kapatıp çantama attım.

"Kimse çok ısrarlı gibi." Dedi Sancak odasına geçerken.

"Önemsiz." Çantamı kenara bıraktım. Biraz daha içmek istiyordum. Sancak'ın dairesi Ateş'in ki kadar büyük ve gösterişli değildi.

"Rahat et lütfen." Sancak üstündeki ceketi çıkardı. Koyu gri gömleğinin altında iri duruyordu.

İçki dolabından votka çıkarttım. Bir kadehe boşalttım ve sek tek içişte bitirdim. Sancak'ın güldüğünü işittim, bana yakınlaşıyordu.

"Yavaş ol, sarhoş olmanı istemem." Kalçamı arkamdaki içkilerin olduğu sehpaya yasladım ve ona döndüm. Tam önümde durdu.

Boyu Alanguva'dan kısaydı.

Siktir git Alanguva beynimin içinden.

"Olmam zaten." Çok ama çok zor sarhoş olurdum. Alkole dayanıklı bünyemi sarhoş etmek için herhalde yeşil peri falan gerekliydi.

Biraz daha yaklaştı Sancak. "Çok güzelsin." Dedi kısık, etkilenmiş bir sesle. Eli omzuma çıktı ve okşadı. Bu kadar romantik olmaya hiç gerek yoktu. Dudakları dudaklarıma eğilmişti.

Dudaklarımın üzerinde hissettiğim nefes bende hiçbir uyarılma yapmazken artık sinilerim bozuluyordu. Dudakları dudaklarıma değecekken odada bir gürültü koptu.

Biri kapıya vuruyordu ama bu normal bir vuruş değildi. Sanki kapıyı kırıyordu.

Sancak sinirlenerek geri çekildi. "Kim bu hadsiz!" Tam kapıya bir adım atacaktı ki kapı kırıldı!

Oha.

Ve o kırılan kapıdan, soyut olmaktan çıkmış somuta dönmüş bir Ateş duruyordu.

Tamam kapıyı kırmamıştı sadece kilidi kırmış olmalıydı. Gerçi bu kapılarda anahtar yoktu! Yani kapı tamamen kırılmamış da açılmıştı.

Ateş'in gözlerindeki öfke, hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecek cinstendi. Odaya daldı. Hulk terimini daha önce Pusat için kullanmıştım meğersem o Ateş'miş.

"Ateş! Ne halt ediyorsun?" Diye bağırdı Salıncak.

"Sikerim seni!" Diye kükredi ve Sancak'ın üstüne yürüdü. Ve yüzüne yumruğunu çakması saniyeler sürmüştü. Öyle sert vurmuştu ki kemik sesini duymuştum! Yakışıklı yüzün gitti Salıncak.

Sancak karşılık vermeye çalıştı ama Ateş'in karşısında şansı yoktu. Ateş onu çok feci şekilde dövüyordu. Peki neden? Onunla yatacağım için mi? Sana ne ki Ateş?

Sinirle çantamı aldım ve çıktım odadan.

Asansöre bindim ve en üst kata çıktım. Alanguva'nın dairsine girdim, çantamı bir köşeye attım. İçeri girer girmez sinirle bulduğum ilk paketten bir sigara aldım ve yaktım.

Ve bir dakika on saniye sonra Alanguva geldi. Arkam dönüktü ama büyük bir öfkeyle soluklandığını işitiyordum.

Ona döndüm. Ellerinden kan damlıyordu, göğsü sinirle inip kalıyordu ve sarılarını ilk defa bu kadar tehlike dolu görüyordum.

"Eğer gelmeseydim onunla yatacaktın." Sesi sakindi ama bu dev dalgaların ardından gelen tehlikeli bir durgunluk gibiydi. Sigaramı söndürdüm.

"Evet! Bunu neden yaptın?" Yüksek sesimle kaşları çatıldı. "Sana ne ki Ateş? İstediğimle öpüşürüm istediğimle sevişirim. Sana ne? Sen kimsin ki?"

"O benim düşmanım." Dedi sıktığı dişleri arasından.

"Başka bir adam olsa, odayı basıp adamı öldüresiye dövmeyecektin yani?" Bunun cevabını biliyordum, ikimiz de biliyorduk. Sessiz kaldı Alanguva.

Bana yakınlaştı, tam önümde durdu. Öfkeli yüzünü sakince seyrettim.

"Neden Ateş? Neden?"

"Seninle bir anlaşma yaptık, ona uymak zorundasın." Histerik bir kahkaha attım.

"Daha yaratıcı olmanı beklerdim sende Alanguva. Anlaşmayla benim seks hayatımın ne ilgisi var?"

"Seni uyardım, aradım. Sen ne yaptın? Beni görmezden geldin."

"Dün sana birbirimizden nefret etmeseydik ya da sevgilin olmasaydı seninle eğlenirdim dedim. Ve sen bir saat sonra sevgilinden ayrıldın. Ondan neden ayrıldın Alanguva?"

Bakışlarında bir parıldama belirdi, bir şeyi çözmüş gibi. "Bu yüzden Sancak'la yatacaktın. Seni arzuladığıma inandın ve buna son vermek istedin." Keşke bu kadar kıvrak zekalı olmasan Alanguva. "Çünkü sende beni arzuladın. Tabi bunu kabul edemedin. Onunla yatınca aramızda cinsel bir gerilim olmadığını kanıtlayacaktın."

Öfkesi daha da büyüyordu ama umurumda değildi.

Yanından geçip gidecektim ancak kolumu sıkıca tuttu. Başını bana doğru eğdi. Elindeki kan tenime bulaştı.

"Kes şunu! Kendine gel Alanguva. Beni daha fazla sinirlendirmek istemezsin."

"Sinirlisin çünkü haklı olduğumu biliyorsun."

"Neyde haklısın? Sözlerine göre benim için deli oluyorsun. Bu çok saçma."

"Aramızdaki ten uyumunu inkar edemezsin." Dedi kısık ama tesirli sesiyle. Derin bir nefes aldım ama bu onun kokusunu daha çok

solumama neden oldu. Sarı gözleri parıldıyordu, sanki koca bir girdaptı ve içine çekiyordu. "Soruna gelecek olursak. Ondan seninle eğlenmek için ayrılmadım. Seni hissetmek için ayrıldım."

Ve son sözleri bunlar oldu.

Beni öpmeden önceki son sözleri.

Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Sıcak dudaklarının tadı dudaklarıma yayıldı. Ben karşılık vermedikçe inatla öptü, daha da kendine çekerek. Bir elini belime sardı, diğer eli yüzümü tutmuş ve kanı yüzüme de bulaştırmıştı.

Adının adamıydı o Ateş'ti.

Karşılık verdim ve elim ensesine gitti. Onu biraz daha çektim kendime. Nefeslerimiz birbirine karışmış, tenlerimiz arasından kıvılcım çıkıyordu. Başta sert öpüşü bir an yavaşladı, gözlerini yumdu. Vücudumdaki tüm sinir hücreleri sanki dudaklarıma toplanmıştı.

Dudaklarının her hareketini, her kıvrımını çok net hissediyordum. Ve yavaşladığımız gibi aynı hızla yeninden harlandık.

İçeriyi sadece bizim kesik nefeslerimiz ve tutkulu bedenlerimiz doldurmuşken bir ses daha duyuldu.

Kapı açılma sesi ve hemen ardından Pusat'ın "Yok amına koyayım ya." Deyişi.

14

KARANLIK SIRLAR

Dudaklarımız aynı başladığı gibi sertçe ve hızlıca ayrılmıştı. Ancak Ateş'in hala hızla çarpan göğsü, benim hızla çarpan göğsüme vuruyordu. En heyecanlı cinayetimde bile böyle hızlanmayan kalbimi, anın ateşine veriyordum.

Pusat'sa hayatının en büyük şokunu yaşıyormuş gibi bakıyordu bize.

Ateş'in saçlarında gezinen elim yavaşça düştü. Aynı şekilde Ateş, yüzümdeki ve belimdeki ellerini çekti.

"Neden odaya dalıyorsun?" Ateş'in kaşları çatık, gözlerinden alevler çıkıyordu. Kırmızı rujum dudaklarına bulaşmıştı.

Çok haklısın Ateş, neden odaya dalıyorsun Pusat?

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Diye soru Pusat. Ellerini de beline koymuştu. Şuan tam olarak kocasını yatakta basmış üç çocuklu bir kadın gibi duruyordu.

"Öpüşüyorduk, gelmeseydin." Dedim, elim dudağıma gitti ve yayılan ruju sildim.

"Ne demek öpüşüyorduk! Kendinize gelin." İri iri açtığı gözleriyle öfke saçıyordu.

"E dedim ben sana. Neden abartıyorsun?" Diyerek omuz silktim.

"Ateş ne diyor bu kadın?" Artık dayanamayarak güldüm.

Ateş bana kısa bir bakış attı, ardından o da güldü ve Pusat'a döndü. "Kafayı mı yedin Pusat? Ne arıyorsun hem bu saatte?"

"Yemekten hızlıca çıktın! Geldin oteli birbirine kattın. Sancak'ı dövmüşsün lan. Sancak! Başka biri değil. Sonra geliyorum bakıyorum..." Sustu, gözlerini kısarak bana baktı.

"Sancak bu dayağı çok önceden hak ediyordu."

"Böyle devam et! Kim sinirini bozsa ya öldürüyorsun ya öldürmekten beter ediyorsun. Yakında Cebonaya'da kimse kalmayacak senin tarafında."

"Onların taraflarını sikerim, umurumda değil." Pusat uzun uzun Ateş'e baktı. Ardından elini havaya kaldırıp söylendi.

"Önce git Allah aşkına şu dudağında ki ruju sil. Ciddiye alamıyorum seni." Ateş'in eli dudaklarına gitti, sildi ve eline gelen kırmızı ruja baktı.

Koltuğa oturdum, bu koltuk bu kadar rahat mıydı önceden de? Bacaklarımı orta sehpaya uzattım. Ateş içeri geçti. Pusat hala bana kötü kötü bakıyordu.

Gülerek kafamı geriye attım. "Odana gidip ağlayacakmış gibi bakıyorsun."

"Bunu neden yaptınız ya?" Dedi yine şok içinde. "Siz ne ara bu kadar samimi oldunuz?"

Omuz silktim. "Çok ani gelişti, gelmeseydin kesin sevişirdik. Hem ben sana söylemiştim, neden şaşırıyorsun?"

"İnanmıyorum size ya, sen daha düne kadar bu adamı öldürmeye çalışıyordun."

Hayatı bu kadar ciddiye alma Pusat. "Evlenecek değiliz ya alt tarafı sevişecektik. Ne abarttın! Hadi git artık."

"Ben gidince devam mı edeceksiniz? Gitmiyorum." Geldi karşıma oturdu. "Şunlara bak sen ya." Kendi kendinde konuşuyordu.

Orta sehpan bir sigara yakıp, arkama yaslandım. Pusat'ın bakışları yüzümde gezindi, ardından yine söylenmeye devam etti. "Yüzünde kan var. Fantezi mi yapıyorsunuz amına koyayım ya! Gerçi iki psikopattan ne beklenir."

"Sen hep böyle mi yapacaksın?" Dedim sigaramdan derin bir nefes çekmeden hemen önce.

"Ne?"

"Sana dedim ben, patronunu parmağımda oynatıyorum diye. Hiçbir söylediğime inanmıyorsun ki. Git artık."

"Ben gideyim de siz devam edin. Yok canım."

Yüzümde kuruyan kanı hissediyordum. "Islak mendil versene." Masanın üstünde duran kuru mendili uzattı. Sigarayı dudaklarımın arasında bıraktım. Ona ters ters bakıp mendili aldım ve masada duran viski şişesini dökerek ıslattım. Yüzüme bulaşan kanı sildim.

Pusat bana tiksinerek bakıyordu. "Midesiz."

Çok geçmeden Ateş, elindeki kandan ve dudaklarındaki rujdan arınmış bir şekilde geri geldi. Üstünü de değiştirmiş, rahat şeyler giyinmişti. Yanıma oturdu, sigara yaktı ve benim gibi bacaklarını orta sehpaya uzattı.

"Pusat, şöyle bakmayı kes. Siktir git." Pusat cık cıklayarak ayağa kalktı. "Kartını da bırak." Sadece üçümüzde olan dairenin kartından bahsediyordu.

Pusat kartı sehpanın üstüne attı ve çıktı daireden. Gerçekten alınmıştı.

"Bu kadar kaba olmak zorunda değilsin, aldatıldığını hazmetmeye çalışıyor." Dedim biten sigaramı söndürüp, koltuğa daha çok gömülerek.

Ateş siyah tişörtünün altından şişen kaslarıyla güldü. Kocaman bir gamzesi vardı, sağ yanağında. Başımı koltuğa yasladım. Üstümde bir yorgunluk vardı, şuan birini öldürecek halim bile yoktu.

Sigarasından derin bir nefes çekerken başını bana doğru çevirmişti. "Hiç uyumuyorsun."

"Sende." Ateş Alanguva'da benim gibi uyku problemleri çekiyordu.

"Ben en azından üç dört saat uyuyorum ve bu bana yetiyor. Sense ya bir iki saat ya da hiç." Bu yeni yapılan bir gözlem değildi. Haftalarca kaldığım o hücrede ki kameradan seyretmişti.

Kabuslar peşimi bırakmıyordu ve onlardan kaçmak için uyanık olmam gerekiyordu. O kadar alışmıştı ki beynim kabuslardan kaçmaya, artık rahat bir uykuyu kabullenmiyordu.

"Dün gece bir saat bile uyumadın." Dedi sigarasını söndürerek. "Böyle nasıl yaşıyorsun?"

"Şeytanım ya ben ondandır." O da benim gibi başını koltuğa yasladı. Kollarını göğsünün altında birleştirdi.

Vücudumdaki mayışma giderek artıyordu. Gözlerimi yumdum, burada biraz kestirebilirdim. Alanguva'nın tanıdık kokusu ciğerlerime

dolarken, bu kokunun beni rahatsız etmesi gerektiğini düşündüm. Sonuçta o öldürmeye çalıştığım biriydi ama öyle olmadı. Hatta rahatsız etmek bir yana dursun, beni yavaşça kendisine çekti.

***

Vücudumda ağrı vardı, gözlerim zorlukla açıldı. Başımın üstünde bir ağırlık, kafamı koyduğum yerde yoğun ve o tanıdık koku vardı.

Başım, Alanguva'nın omzundaydı ve onun da başı saçlarım arasına düşmüştü. Üstümde koca bir battaniye vardı.

Güneş doğmuştu. Kaç saattir uyuyordum?

Endişeyle doğruldum ve kafamı çekmemle Alanguva'nın başı boşluğa düştü. Homurdanarak gözlerini açtı, uyku sersemliğiyle.

Duvarda asılı koca saate takıldı gözlerim. Ayağa fırladım. Saat öğlene geliyordu, on birdi. Ve bu on saattir uyuduğumu gösteriyordu. Hayır, şaka olmalıydı.

En son ne zaman dört saatten fazla uyuduğumu hatırlamıyordum. Biri kesin içkime bir şey katmıştı, yoksa bu mümkün değildi.

"Neden deli dana gibi dönüp duruyorsun?" Diye sordu Ateş, uykulu sesiyle. Gözleri hala tam açılmamıştı. Az önce benim saçlarım arasında olan başını koltuğa yaslamış, battaniyeyi üstüne çekmişti. Kısık gözlerinin ardından bana bakıyordu.

Hayatımda sadece ablamla uyumuştum, çocukken.

Ve şimdi Ateş Alanguva'nı omzunda, bir tane bile kabus görmeden mışıl mışıl uyumuştum.

"Neden burada uyudun?" Dedim kendime engel olamayarak.

"İçim geçmiş öyle." Oturduğu yerde gerindi. Paşamız da uykusunu çok iyi almış gibiydi. O da saate baktı, bir an şaşırdı ama ifadesi hemen kayboldu. "Sanırım omzum, hayatındaki tüm uyku problemlerini çözmüş." Sesinde alay vardı.

"Siktir git başımdan." Odama geçtim, üstümü çıkarttım ve banyoya girdim.

Sürekli hastalıklı görünen tenime renk gelmişti. Gözlerim parlıyordu ve iyi görünüyordum. Uyumak çok iyi gelmişti. Ama neden? Nasıl o kadar uyuyabilmiştim?

Uzunca bir duş alıp bornoz giyindim üstüme. Vücudumu yatağa bıraktım. Saatlerce koltukta oturur vaziyette yattığım için tüm vücudumda bir ağrı vardı. Ama iyi hissediyordum, gözlerim acımıyor ve başım ağrımıyordu.

Alanguva kesin içkime bir şey katmıştı. Ya da özel güçleri vardı. Gerçi beyefendi ölülerle konuştuğunu iddia ediyordu, şaşırmamak gerekirdi.

Kapı tıklandı ve Alanguva içeri girdi. Benim gibi miskinlik yapmak yerine, duşunu almış ve üstünü giyinmişti. "Kahvaltını yap ve hazırlan. Birazdan çıkacağız."

Kollarımı açarak gerindim yatakta. "Ben bu oteli çok sevdim, acelemiz mi var?"

"Evet, seni sorularının cevabına götüreceğim."

"Şuan aklımdaki tek sorun abin."

"Kıskanıyorum ama." Dedi göz kırparak. Bu adamla çok benziyorduk ve bu tat kaçırıcıydı. Yataktan çıktım, Ateş hala kapıda dikiliyordu.

Elim bornozun kuşağına gitti. "İzlemek istiyorsun sanırım?"

"Benim önünde soyunamayacağını biliyorum." Beni gaza getirmeye çalışıyordu, önünde soyunmam için.

Güldüm. "Siktir git Ateş." Masum bir ifade takındı yüzüne ve kapıyı odadan çıktı.

Yine kaç saat uçak yolculuğu yapacağımızı bilmediğim için rahat bir şeyler giyindim. Odadan çıkıp, salona geçtim. Bu sefer kahvaltıyı odaya kurdurtmuştu.

Ateş ortalarda görünmüyor, Pusat'sa tabağını dolduruyordu. Kahve doldurup, karşısına oturdum. Bana baktı önüne döndü ve ardından yine baktı.

"Senin yüzüne neden renk gelmiş böyle? Makyaja da benzemiyor. Ateş'te bir keyifli gibime geldi. Hayırdır?" Demek artık Shrek olmaktan sıkılmış ve Sherlock'culuğa soyunmuştu.

Diyemedim ki patronunla omuz omuza, ömrümde hiç uyumadığım kadar huzurlu uyudum. Onun yerine. "Tabi, gece otelde deprem oldu. Hissetmedin mi?" Dedim ağzımı doldurmadan hemen önce. O sırada Ateş'te salona girmişti.

"Ne depremi?" Dedi önce saf saf. Ardından bir dakika durdu ve düşündü. Anladığındaysa yüzünü buruşturarak, kafasını iki yana salladı.

"Amcam çıkmış mı?" Diye sordu Ateş. Tabletini eline almış, çatık kaşlarıyla bir şeyler yapıyordu.

"Çıkmış, kalmamış zaten."

"Uçak hazır mı?"

"Hazır da, tüm gözler üstündeyken adaya gitmek ne kadar mantıklı?" Ne vardı şu adada bir de ben öğrenebilseydim.

"Ada benim değil mi? İstediğim zaman giderim." Kaç tane adan var Alanguva? Ya da bu ada aşkı nereden geliyor? Bu sefer bahsettikleri ada, İstanbul'da ki gibi sadece yaşadığı ve boş bir ada değildi. Her ne bok yiyorsa işinin kalbi o adaydı.

"Şahin, bir şeyler planlıyor yine." Pusat konuşuyordu ancak Ateş geçiştiriyordu.

"Şuan o şerefsizden daha büyük problemlerimiz var."

"Sancak sana çok fena bilenmiş. Gece oteli terk etmiş, önüne kim gelse 'Ateş yaptığının bedelini ödeyecek.' Diye sayıklıyormuş." Ateş kendisine kahve doldurdu ve koltuğa oturarak bir de sigara yaktı.

"He bir de Didem gece olay çıkardı. Vural abi sinirlenmiş baya, seninle konuşmak istiyor." Vural ismini davette duymuştum. Didem'in sürekli yanında olduğu adamdı, babasıydı.

"Ne olayı çıkardı?"

"İçip içip kapıya dayandı gecenin bir vakti. Ben toparladım, duymadınız mı?"En ufak sese uyandırdım ben! Ateş düşünceli bir şekilde kafasını iki yana salladı."Artık o sıra neyle meşgulseniz! Duyamamışsınız." Dedi atarlı atarlı. İnanması güç ama uyumakla meşguldük Pusat. Başka şeylerle meşgul olsak emin ol bana da daha inandırıcı gelirdi.

Ateş başını ağır ağır salladı ama Pusat'ın durmaya niyeti yok gibiydi. "Bir de şu ihale va-"

"Bir gece uyuyalım dedik olmayan şey kalmamış amına koyayım ya. Her şeyi bana haber verme, zaten kafam meşgul yeterince."

"Ateş, başındaki belalar her geçen gün büyüyor. Bu kadar rahat olmamalısın."

"Ağlayayım mı yani?" Ateş'i çok kısa bir an ağlarken hayal ettim.

"Sancak'ı neden dövdün?" Merakla bakıyordu Ateş'e. Ateş'in gözleri benimle çakıştı ve geri Pusat'a döndü. Ateş cevap vermedikçe, Pusat çıldırıyordu. Kahvaltısını bıraktı ve ayağa kalktı. "Neden dövdün adamı?"

"Papağan gibisin, siktin sabah sabah beynimi."

"Sen sabahın beşinde uyanan adamsın ne sabahı!" Ateş önüne dönüp sigarasını içmeye devam ettiğinde Pusat küfür ederek daireden çıktı.

Kahvaltıma devam ettim, karnımı iyice doyurduktan sonra Ateş'in karşısındaki koltuğa oturup sigara yaktım.

"Cevap versene, neden dövdün?" Elindeki tableti kapattı.

"O piçin amacını biliyorum çünkü. Senden hoşlandığı için odasına götürmedi, benim yanımdaki kadın olduğun için götürdü."

Kibirli şekilde kafamı iki yana salladım. "Benden herkes hoşlanır."

"Evet, iyi bir oyuncu olduğun için sahte yüzlerinle milleti kandırabilirsin." Hangi yüzüm sahte? Biliyor musun gerçekten Alanguva? Ben bile bilmiyorum da.

Kayboldum o yüzlerin içinde.

"Pusat'ın oda kartını öpüşmeye devam edeceğimiz için almadın. Neden aldın?"

"Yanımda bir kadınla yaşadığımı unutuyor ve birden dalıyor içeri. Ve yanımda yaşayan kadın da çıplak gezmeyi çok seven, edepsiz bir kadın olduğu için almam gerekti."

"Sen daha edepsizliğimi görmedin." Dedim göz kırparak.

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Dedi yerinden kalkmadan hemen önce. O odasına geri dönerken bende kalabalık şehrin, renkli manzarasını seyrettim.

***

Alanguva'nın büyük uçağı Atlas Okyanusu üzerinde süzülüyordu. Gideceğimiz yerin ada olduğunu biliyordum sadece. Ve o adanın beni çoğu sorunun cevabına götüreceğini biliyordum. Şunu da biliyordum ki her cevap, daha fazla soru doğurur.

Saatlerdir oturmaktan sıkılmıştım. Pusat, bize küsmüş gibiydi. En uzak köşeye sinmiş, telefonundan oyun oynuyordu.

"Ferda'yla konuştun mu?" Diye sordu Ateş.

"Konuştum, sabah yine nasıl bir belaya bulaştığını anlatacaktım sana ama papağan gibiymişim ya!" Dedi Pusat, kafasını oyunundan kaldırmadan.

"Kaza mı yapmış yine?"

"Evet, tabi sende yoksun ya aklı sıra üstünü örtecek. Sanki haberimiz olmadan nefes alabiliyor da, neyin cesaretiyse."

"Ehliyetine de el koydum, illa başında mı durmam gerek." Diye söylendi Ateş. Demek sende kardeşinden çekiyorsun Alangua.

"Hayır bir de milyon dolarlık arabaları pelte çıkartıyor, içim gidiyor." Bu hayatta Ferda Alanguva olmak varmış.

"Güvenliği arttırdın mı?"

"New York'a gelmeden halletmiştim o işi ama senin başını şişirmeyeyim şimdi." Ateş, gözlerini kısarak Pusat'a baktı.

"Ben senin sevgilin miyim amına koyayım! Bana niye trip atıyorsun?"

Pusat cevap vermedi. Ateş söylenerek yerinden kalktı ve yatak odasına geçti. O gittiğinde Pusat oyunu bıraktı ve kollarını küskün bir çocuk gibi göğsünde birleştirdi.

Ayağa kalktım, elimi Pusat'ın omzuna koydum.

"Sen Ateş'le kafayı yemişsin, biraz rahatlasana. Sürekli çatık kaş, dik duruş. Bir sevişte rahatla, gel sana kız ayarlayalım. Sizin adada var mı şöyle güzel bikinili, tropikal kızlar?" Belki birini bulursa, Bahar ismini duyduğunda gözleri parlamazdı artık.

"Şimdi de pezevenkliğe mi başladın?" Diye sordu dehşet içinde.

"Bende her olay var, sana ne lazım?" Sabır dileyerek başını havaya kaldırdı. Omzuna iki kez vurup, uçağın içinde üç tur attım.

"Daha çok yolumuz var mı?" Pusat saatine baktı.

"Var daha."

"Kaç saat?"

"Çok saat."

"Koordinatları ne bu adanın?" Bilmem dercesine alt dudağını sarkıttı. Yerime oturup, bir kadeh viski içtim. Ardından yine yerimde duramayarak kalktım.

"Başımı döndürdün, kurt mu var kıçında?"

"Ateş'in yanına gidiyorum. Bu sefer de uçak düşüreceğiz." Pis pis sırıttım ve Ateş'in odasına kapıyı çalmadan girdim.

Alanguva, yatağa yatmış ve kollarını da başına almıştı. Sanırım bu kadar derin varoluşu sorguluyordu. Kapıyı ardımdan kapattım. Ateş'in gözleri beni buldu.

"Pusat hiçbir soruma cevap vermiyor, hostes çok sessiz ve pilotun yanına girmeme de izin yok."

"İzini takıyorsun yani."

"Yok, ondan değil de şimdi giderim cazibemle pilotun aklını başından alırım. Sonra bir de düşen uçağı kurtarmaya çalış. Hiç gerek yok." Uçuştan önce pilot Ateş'in yanına uğramıştı, ben adamla flört edince de Ateş sinirlenmiş ve adama sert çıkmıştı.

Yatağa oturdum, bağdaş kurdum. "Sancak, abinin cesedini gördüğünü söyledi."

"Gördü çünkü."

"Ama abin ölmedi."

"Öldü." Derin bir of çektim. "Ablan hapisten çıkınca ne yapacaktın? V olmaya devam mı edecektin?"

"Hayır, emekliye ayrılacaktım."

"Hiç inandırıcı değil. Sen öldürmekten zevk alan bir insansın. Bu bir maddeye bağımlılık gibi, kana ihtiyaç duyacaksın." Sert çehresindeki sarı gözleri kısılmıştı. "Kendini böyle mi kandırdın? Ablam çıkınca bırakacağım diye mi?"

"Seni ilgilendirmez Alanguva."

"Sen vahşeti seviyorsun." Ablamı daha çok seviyorum. "Ne kadar uzak durursan dur, günün birinde yine ellerini kanlı bulacaksın. Ne kadar kaçarsan kaç başlangıç noktası, bitiş noktandır." Hayata başlangıcım bir cinayetle olmuştu.

Annemi öldürerek hayata gelmiştim ben. Ben sadece öldürmeyi biliyordum.

Alanguva gözlerini yumdu. Kolunu cimcikledim sertçe. Gözleri hızla açıldı. "Hani üç dört saat uyumak sana yetiyordu? Tüm gece uyumadın mı?"Alanguva üst bacağımı cimcikledi. Hayretle eline vurdum. "Çok haklısın, birini öldürmeden duramıyorum. E malum bir aydan fazladır elim kana da bulanmadı. Hazır senin gibi uyuz herifle tekken, bitirsem mi işini?"

Yastıkla mı boğsaydım? Yok güçlüydü, kurtulurdu.

Kesici bir alet aradı gözlerim odada ama o da yoktu.

Alanguva'nın yanında taşıdığı silahta yoktu görünürde.

"Beni öldürme planı mı yapıyorsun sen?" Gözlerimi devirdim. "En zevkli cinayetin hangisiydi?" Hayatımda duyduğum en saçma soru olabilirdi. "En beğendiğim cinayetin, şu gözlerini oyduğun herif vardı ya. Tüm etini asitle eritip sadece yüzünü bıraktığın!"

"Sen benden de delisin Ateş Alanguva."

"Otopsi raporlarını inceledim, her cinayetin mükemmel. Ve sadece büyük şerefsizlere, sapıklara bu kadar acı çektiriyorsun. Çocuklar ve kadınlar ince çizgin, eğer kurbanın bir çocuğa ya da kadına zarar vermişse vah haline. Onun dışında kaçakçıları, yolsuzluk yapanları, uyuşturucu satanları daha normal öldürüyorsun. En azından işkence etmiyorsun. Bugüne kadar hiç masum birini öldürdüğünü düşünmüyorum." Öldürdüm, annemi.

"Bana beni anlatma."

"Sana seni gördüğümü anlatıyorum ve bu seni rahatsız ediyor."

"Anca kafa ütülüyorsun Alanguva." Sırtımı arkaya yasladım. "Seksi hostesine söyle de yemek getirsin artık."

"Çok yiyorsun."

"Lokmalarımı mı sayıyorsun? Pis cimri." Hem el koyuyordu hem de yediğim yemeğe laf atıyordu.

"Yani o kadar yiyorsun, kasların yağa dönüşmüyor ona şaşırıyorum." Sürekli spor yaptığım için ki genelde protein ağırlıklı beslenirdim. Alçak Alanguva dengemi bozduğu için şu sıralar ne bulsam yiyordum.

Ayağa kalktı, kapıyı açtı. Ben istifimi bozmayınca omzunun üstünden baktı bana. "Gel, acıkmadın mı?"

"Yemeğin de senin olsun uçağın da." Bana sen iflah olmazsın der gibi baktı ve odadan çıktı. Bağdaş yaptığım bacaklarımı çözdüm ve uzandım.

Bahar'ın sesini duymak istiyordum. Ablamın kokusunu solumak istiyordum. Ancak onlarla olmak yerine bir delinin uçağında ölü abisiyle ilgili gerçeği öğrenmeye gidiyordum.

Gergindim. Hayatımda ipleri elimden kaçırdığım çok nadir anlar vardı ve Alanguva o anların en büyüğüydü.

***

Alanguva'nın adası hayallerin çok ötesinde bir mimari harikasıydı. Ucu bucağı olmayan kocaman bir yerdi. Ve adada çok fazla yapı vardı. Uçakla üstünden süzülürken inceleme fırsatım olmuştu.

Orman ve okyanusun bütün olduğu adada son teknolojiyle dizayn edilmiş binalar vardı. Gördüğüm her şey, Ateş'i biraz daha tanımamı sağlıyordu. Kendine burada bir koloni kurmuştu.

Uçaktan indiğimiz gibi Alanguva'nın teknoloji harikası evine gelmiştik. Okyanusa sıfır olan evi, insana sanki okyanusun içinde yaşıyormuş hissi veriyordu. Eve girer girmez bizi ilk karşılayan şey temizlik robotu olmuştu.

Yerde geziyor ve etrafın tozunu alıyordu. Evin her yerindeki koca ekranlar, daha görecek çok şeyim olduğunu hissettiriyordu.

"Krallık kurup kendini de Kral mı ilan ettin?" Dedim evi izinsizce gezerken.

"Ne arıyorsun?"

"Abini."

"Neden almak istemiyorsun bilmiyorum ama o ölü." Ona sen aptalsın der gibi baktım, oysa sadece üstündeki ceketi çıkarttı beni takmadan.

"Beni buraya getirme amacın gerçekleri göstermek değil mi? Neden oyalanıyorsun?"

"Pat diye karşına çıkarabileceğim bir şey değil çünkü, alışmalısın." Sabırlı ol Aşkın, sabırlı ol V.

Evi gezme işini bıraktım ve mutfağa geçtim. Kahve yapacaktım ama kahve makinesi yoktu. Ona benzer bir şey vardı, önünde durdum incelemek için.

"Merhaba Ateş Bey, bugün kahvenizi nasıl alırsınız?" Bunu bir insan sormamıştı, robot kahve sormuştu!

"Ateş değil, Aşkın." Dedim söylenerek. Bir robotla kavga etmediğin kalmıştı Aşkın.

"Hoş geldiniz, kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Şekersiz, sütsüz." Dedim ve makineden sesler geldi. Çok geçmeden siyah bir kupada kahve çıktı makinenin içinden.

"Afiyet olsun." Bu teknolojik aletler sinir bozucuydu. Üstünden duman çıkan kahveden bir yudum aldım, lezzetliydi.

Kahveyle salona geçtim. Okyanusa bakan koltuğa oturdum. Ateş ortalıkta görünmüyordu, Pusat salona girdi. Üstünü değiştirmiş, ıslak saçlarıyla karşımdaki koltuğa oturdu.

"Evdeki her şeyin konuşması sinir bozucu."

"Ateş işte, antin kuntin işlerle uğraşıyor canı sıkıldıkça."

"Birazdan oturduğum koltuk dile gelse, şaşırmam." Telefonumu elime aldım. Bahar ses atmıştı. Hatta bu ses, dün atılmıştı. Gönderdiği kaydı açtım.

"Aşkın." Dedi cıvıl cıvıl. "Nasılsın? Seni çok özledim." Pusat, Bahar'ın sesini duymasıyla başını bana çevirdi. İlgile kırpıştırdı gözlerini.

"Bugün Ateş Bey'in doktoru geldi, ameliyat için tarih aldık. İhtiyar çok şaşkın ama çok mutlular hepsi. Ablan da üzgün biraz, hiçbir şey yemiyor. Seni özlüyor o da sanırım. Ne zaman geleceksin?"

Sesle cevap verecektim ki vazgeçerek aradım. Aramamı meşgule atıp, görüntülü aradı. Bahar'ın görüntülü aramasını cevapladım.

"Aşk olsun Aşkın, kaç gündür hiç aramıyorsun." Dedi. Telefonu tutuyordu ama tavan gözüküyordu.

"Kendine çevir kamerayı, şaşkın."

"Bir dakika." Dedi, düzeltmeye çalıştı ama daha çok bozdu.

"Biraz daha dik tut."

"Oldu mu?"

"Oldu."

Pusat orada durmuş, ciğer görmüş kedi gibi beni seyrediyordu. Telefonun ekranını göremiyordu.

"Neredesin?"

"Okyanusun ortasındayım."Dedim, hiç görmediği okyanusu hayal edeceğini bilerek. Sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmış, üstünde de pembe, ayıcıklı pijamaları vardı. Orada sabah olmuştu, arada saat farkı vardı.

"Yaa güzel mi oralar?"

"Güzel."

"Ameliyatıma yetişecek misin?" Diye sordu heyecanla.

"Tabi."

"Aşkın, bu ameliyat çok pahalı gibi. Nasıl kalacağız ki altından?"

"Patronum çok zengin." Dedim alaylı bir tavırla, tabi Bahar bunu fark etmedi.

"Aşkın, yaşayacağım sanırım ben." Dedi mutluluk sarhoşluğuyla.

"Bu saatte neden uyandın?"

"Uyuyamıyorum ki çok heyecanlıyım." Ameliyata kadar heyecandan gitmese iyiydi. Güzel yüzünde güller açıyordu. "Pusat nasıl?" Pusat kendi ismini duymasıyla şımardı ve heyecanla oturduğu yerden kalkıp yanıma attı kendini.

Dibime girerek, kameraya baktı.

"Sesini duyunca iyi oldum. Sen nasılsın?" Telefonun ekranına hayran hayran bakıyordu Shrek.

Bahar, Pusat'ın sesiyle afalladı. Şaşırdı, utanarak gülümsedi. "Ay beni görüyor musun?" Dedi Bahar birden telaşla, eli saçlarına gitti. Paspal haliyle flörtüne(!) görünmek istemiyordu anlaşılan. "Neden söylemiyorsun Aşkın?"

"Çok şirin görünüyorsun." Diyerek, Bahar'ı biraz daha utandırdı. Pusat'ın koluna sert bir yumruk geçirdim ama oralı olmadı. Hülyalı hülyalı ekrana bakıyordu hala.

"Yaa gerçekten mi?"

"Bahar! Cilve yapma elin herifine." Azar çektim ama takan kim?

"Elin herifi değil ki tanışıyoruz biz." Pusat'ın sırıtışı genişledi.

"Tanışıyorsunuz diye cilve yapabilirsin yani! Öyle mi?"

"Of Aşkın ya." Diye söylendi Bahar.

"Telefon numaramı vereyim mi? Yani bir şeye ihtiyacın olursa ararsın beni. Tabi bir ihtiyacın olmasa da ara." Senin yüzünden şirine kalp krizi geçirecek Shrek.

"Olur." Dedi u harfini uzatarak. Hala cilve peşindeydi. "Aaa Aylin abla uyanmış. Sesi geliyor. Götüreyim mi telefonu? Seni çok özlemişti."

Bahar telefonu ablama götürürken, Pusat yanımdan kalktı. "Numarasını sana vermeyeceğim."

"Bende var ki numarası, bulmam on saniyemi falan aldı ama senden aldığımı bilsin."

"Onu aramayacaksın!"

"Yoo arayacağım."

Laf sokacaktım ki kamerada Aylin'im göründü. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle bana baktı.

"Nasılsın abla?"

"İyi değilim Aşkın." Dolu gözlerini saklamadı benden.

"Bir şeyin mi var?"

"Yıllarca çıkıp sana kavuşmayı bekledim ben. Hala beklemeye devam mı edeceğim? Nerede olduğunu ne yaptığını bilmiyorum."

"Haklısın, özür dilerim. İki gün sonra oradayım." Alanguva ne zaman döneceğimizi söylememişti ama ablamı daha fazla bu halde bırakmayacaktım.

"Özür dilemeni istemiyorum, ben artık kardeşimle doyasıya yaşamak istiyorum. Çok mu zor bir şey istiyorum?" Sözleri yerini unuttuğum kalbimi acıtıyordu. Kalp, sadece kan pompalayan bir organdı. İçinde his besleme gibi bir özelliği yoktu, peki o zaman Aylin'in gözlerine her baktığımda hissettiğim kalp sancıdı da neyin nesiydi? Sanki biri avucuna almış ve sıkıyordu.

Ateş salona girdi ve kamerada göründü. Ablamın kaşları çatıldı. Daha önce konuşmuşlardı, hatırlamış olabilirdi. Ateş geçip, Pusat'ın yanına oturdu.

"Nerede kalıyorsun?"

"Ateş Bey'in evindeyim, patronum." Kaşları daha da çatıldı. Ben sana sonra hesap sorarım der gibi baktı.

"Sevgilin geldi dün buraya." Benim sevgilim mi vardı?

"Sevgilim mi?" Ateş bana baktı, koltuğa iyice yayılmıştı.

"Evet, sana ulaşamamış. Merak etmiş. Aşkın, sevgilin olduğunu neden gizledin ki benden? Çokta düzgün bir çocuğa benziyor." Demek Güray, kaptanın evini bulmuş ve kendisini sevgilim olarak tanıtmıştı. Güray, ölmeye çok meraklıydı anlaşılan.

"Gizlemedim." Diyebildim sadece. Daha fazla yalan istemiyordum.

"Ona da haber vermeden gitmişsin, merak etmişti. Sevdim Güray'ı ama onu bana hiç anlatmamıştın."

"Abla şuan pek müsait değilim, sonra konuşalım mı?"

"Olur, kendine iyi bak."

"Sende." Telefonu kapattım. Üç dakika önce salondan çıkan Pusat, elinde iki kahve bardağıyla döndü ve birini Ateş'e uzattı.

Güray'ı aradım, çok geçmeden açtı.

"Seni öldürürüm Güray."Dedim sinirle. Bu öylesine bir söz değil, emin ol.

"Bende seni çok özledim."

"Ne demek ablamı görmek? Amacın ne senin?" Bir süre ses gelmedi. Ateş'in bakışları hala üstümdeydi.

"Kötü bir niyetim yoktu. Sana ulaşamayınca merak ettim." Bana istediği zaman ulaşamayacağını biliyordu.

"Merakını siksinler! Sen kendini ne sanıyorsun?"

"Özür dile-"

"Dileme! Çizmeyi aştın. Bir daha adımı ağzına anmayacaksın." Telefonu yüzüne kapattım. Sanki yeterince belam yokmuş gibi bir de gereksizlerle uğraşıyordum.

"Ablanla konuşurken ne güzel bir kediciğe dönüşüyorsun sen öyle." Dedi Pusat.

"İki gün sonra Türkiye'ye döneceğiz Alanguva."

"Buna sen mi karar veriyorsun?"

"Evet burada her ne halt göstereceksen, iki günde gösterirsin diye umuyorum. Daha fazla müsamaha yok Ateş. Zaten sabrımın son demleri."

"Tamam." Dedi rahat bir tavırla. "İki gün sonra dönüyoruz ama yalvarsan da bir gün fazla kalmayacağız." Demek bu adada beni yalvartacak kadar heyecanlı işlerin döndüğünü söylüyordu. "Biraz kendine gel, yarım saat sonra adanın diğer tarafına geçeceğiz."

Eşyalarımın olduğu valizi nereye koymuşlardı bilmiyordum. Yanlarından kalktım, odadan çıkacağım sırada Alanguva tekrar konuştu. "Bahar'ın ameliyatı, bir hafta sonra burada yapılacak ve ameliyattan en az iki gün önce buraya gelmesi lazım. Yani İstanbul'da çok vaktin yok."

"Neden burada?"

"En sağlıklısı bu." Yanlarından ayrıldım ve diğer odaları gezmeye başladım. Odalardan biri, çok güzeldi. Tam okyanusun dibinde, aynı salonda olduğu gibi camla kaplı bir odaydı. Dolu dolaplar ve mükemmel düzen bu odanın Ateş'e ait olduğunu belli ediyordu. Giysi dolabı ve tamamen camla kaplı bir banyosu vardı.

Yan taraftaki odaya geçtim, valizlerim bu odadaydı. Ne yazık ki bu oda Alanguva'nın ki gibi büyüleyici değildi.

Duş alıp, tayt ve siyah uzun kollu bir badi giyindim. Bir de hırka aldım, ada sıcak görünse bile esiyordu. Spor ayakkabılarımı giyinip odadan çıktım.

"Bilmiyorum Ateş, çok aceleci davranıyorsun. Böyle tehlikeli bir kadına bu kadar güçlü bir koz vermen akıl karı değil." Diyordu Pusat, hala salondalardı.

"Keyfimden onu buraya getirmişim gibi davranmayı kes Pusat."

"Anlamıyorum ben ya, cidden beynim yetmiyor." Eğer biraz daha onları dinlersem Ateş fark ederdi. Oyalanmadan yanlarına gittim.

Ateş sigarasını söndürdü ve yerinden kalktı. O evden çıkarken bende onu takip ettim. Biraz ileride duran ATV'lerden birine bindi. "Adanın diğer tarafına geçeceğiz." Arkasına oturmamı mı bekliyordu?

Ona alay dolu bir bakış atıp, yanındaki siyah ATV'ye bindim. Anahtarı üstündeydi. Alanguva bana bakıp, motorunu çalıştırdı. O harekete geçerken bende onu takip ettim.

Engebeli yollardan geçerken, bu altımdaki canavar iyi hissettiriyordu. İkimizde hızlı, yan yana gidiyorduk. Hızımı arttırdım, önüne geçtim.

"Yolu bilmiyorsun!" Bağırarak, bana yetişti. Uçakla iniş yaparken uçağın kuş bakışı görüntüsünü beynime yerleştirmiştim. Ve ormanlık araziyi aştıktan sonra, karşımıza çıkacak bir yerleşim yeri vardı zaten.

Tekrar fark açtım, o yine farkı kapattı.

Ve bahsettiği yere varana kadar bu küçük yarışımız devam etti. Burası, bir uzay üssü gibiydi. Motoru durdurup, karşımdaki koca yapıyı inceledim. Gri duvarlarla, camla kaplı geniş ve yüksek bir binaydı. Lüks ve eşi benzeri olmayan bir hayranlık hissi uyandırıyordu. Etraftaki kızıl ışıklar, bu modern yapıya gizem katmıştı.

Alanguva'yla göz göze geldik. Halimden memnun bir şekilde sırıttı. "Daha dışını bu kadar beğendiysen, içeriyi bugün gezmeyelim. Kıskançlık krizine girip, hasetinden ölmeni istemem."

"Göster bana tüm hünerlerini." ATV'den indi. Yanımda durdu.

"Tüm hünerlerimi gösterirsem, maazallah o güzel aklını oynatırsın." Hünerlerinin, burayla ilgili olduğunu düşünebilirdim tabi dibime kadar girip, kıstığı sesiyle beni baştan çıkarmaya çalışmasaydı.

Alayla güldüm, bende indim. Henüz birkaç adım atmıştık ki, binanın geniş kapısında iki kişi belirdi. Biri melez bir adam, diğeri orta yaşlı Asyalı bir kadındı.

"Hoş geldiniz Ateş Bey." Dedi adam, akıcı İngilizcesiyle, arından beni selamladı. Kadın da gülümsedi.

"Hoş buldum David, her şey hazır mı?"

"Tabi, bir de siz kontrol edin." Buradan uzaylı çıkartsan şaşırmam Alanguva. İçeri girdik ve içerisinin çok daha başka bir dünya olduğunu anlamam salise kadar sürdü.

Dıştaki başarılı mimari, içeride de uygulanmıştı. Uzun, loş ve geniş bir koridordan geçtik. Odalar vardı ancak önlerinden geçtik, hepsini gezmek istiyordum. Etrafta çok fazla, önlüklü insan vardı. Koridor bittiğinde, üst düzey bilgisayarlarla dolu geniş bir alana çıkmıştık.

"Burası tesisin kalbi." Dedi Ateş.

"Ateş, burada ne halt yapıyor bu kadar insan?" Ben sana sabırlı ol demedim mi? Der gibi baktı Alanguva.

"Kalp hazır mı Clara?" Diye sordu Ateş, hala yanımızda duran kadına.

"Evet, hiçbir pürüz yok. Gönderdiğiniz dokuya bire bir uygun ancak birkaç testten daha geçmesi gerek. Bay Alanguva son bakışı tamamladıktan sonra, verdiğiniz tarihte hazır olacak." Bay Alanguva dedi, peki bu Alanguva Ateş değilse diğer Alanguva kimdi? Aklıma abisinden başka kimse gelmiyordu. Ama o ölüydü, değil mi? Belki amcaoğlu falandı, sonuçta akrabaları da vardı.

Ateş, yüzümde nasıl bir ifade gördüyse hoşuna gitmişti.

Her yeri dikkatlice inceliyor, düşünüyor ve tartıyordum.

Ateş saatine baktı. "Peki, gidebilirsiniz." Adam ve kadın yanımızdan ayrıldılar. Ateş'i her gören saygıyla selam verip geçiyordu. Buradakiler Cebonayan üyeleri gibi boş insanlar değildi. Hepsi bilim insanı ve alanında dehalardı.

Peki Alanguva bu kadar önemli insanları nasıl ve neden toplamıştı?

"Bu tesisin her karesini görmek istiyorum." Yürümeye devam ediyorduk.

"Hoşuna gideceğini biliyordum. İlk şoklarını atlattıktan sonra, bilgisayarları ve sistemi incelemene izin verebilirim. Tabi uslu durursan." Başka bir koridora geçmiştik. Karanlık duvarlar mor LED ışıklarla aydınlatılmıştı. Alanguva durdu, bana döndü. "Burada, aklına gelecek en üst teknolojiyle insanlığın ilklerini gerçekleştiriyoruz. Bir organ yapmak gibi, yapay zeka gibi. Ancak bununla sınırlı değil."

"Burayı sen mi kurdun?" Yürümeye devam ettik. Önünde durduğumuz kapıya tam on bir hanelik bir şifre girdi benden gizleme gereği duymadan. Her sayıyı aklıma kaydettim ancak şifreden sonra göz tarama ve parmak izi istedi kapı. Geçen iki dakikanın ardında da açıldı kapı yavaşça.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu kadar boş bir oda beklemiyordum. Kocaman odada, tüm duvarı bir ekran kaplıyordu. O ekran dışında sadece, odanın ortasında ki koca koltuk vardı.

"Şimdi sana anlatacağım şeyler, hayatını tamamen değiştirecek. Bunu kabul ediyor musun Aşkın ya da V? Buradan geri dönüş yok."

Merakım içimi tırmalıyordu. Dudakları arasında gizli tuttuğu sırrı öğrenmeyi, hiçbir şeyi öğrenmek istemediğim kadar istiyordum.

"Buraya bunun için geldim. Çene çalma ve başla, sabrım kalmadı." Yüzü ciddiydi, en ufak bir kası bile seğirmiyordu.

"Ağabeylime birlikte kurduk burayı. O doktordu, tüm amacı insan sağlığını kökünden değiştirecek yenilikler yapmaktı. Çok zeki bir adamdı. Onu çözmekte, beyninin içinden neler geçtiğini tahmin etmekte imkansızdı. O bu hayatta örnek aldığım tek insandı. Sürekli değişik deneyler yapıyor ve insanlık adına yeni bir çağ yaratmaya çalışıyordu. O ölümsüzlüğü bulmak istiyordu, bunu söylediğinde onu pek ciddiye alamadım ama benden yardım istedi." Durdu, derin bir nefes aldı.

Bunları bana anlatmasının nedeni, birazdan şahit olacağım şey içindi. "Burayı kurduğumuzda bu noktaya geleceğimizi bilemezdim. Öldükten sonra insan beyninin kurtarılabileceğine inanıyordu, bende onunla dalga geçtim. Beyni kurtarsa bile ruh denen şeye inanıyordum ve söylediği bana saçma geliyordu. Beyni olsa bile ruhu ve hisleri nasıl olacaktı ki? On yılı aşkın uğraştı hatta bununla, alanında en iyi insanları toplattı ama asıl arzusunu onlara hiçbir zaman açıklamadı. Sanki bu karanlık arzusunu kendine saklıyordu. Bir süre sonra pes ettiğini düşündüm, başka şeylere yöneldik birlikte. Başaramayınca vazgeçtiğini düşündüm ama yanıldım." Durdu, koltuğa oturdu ve bir sigara yaktı. Bana da uzattı ancak almadım. Merakla ona bakmaya devam ettim. Arkasına yaslandı ve ayak bileğini diğer bacağının dizine attı.

"Vazgeçmemiş ve hatta yaklaşmıştı. Tabi o sadece bir bilim adamı değil aynı zamanda başarılı bir iş adamıydı. Hem zeki hem de Cebonayan'a sahip olabilecek tek liderdi. Herkes bunu biliyor ve onu destekliyordu. Şahin yakın arkadaşıydı ve bu tesise sık gelirdi ama abimin burada neler çevirdiğini hiç bilmiyordu. Kimyasal silahlar ve daha küçük işlerle uğraştığımızı sanıyordu; yapay zeka ya da robotlar gibi. İkisi de Cebonayan için küçük yaştan eğitim alıyorlardı, çokta yakındılar. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi, birlikte büyümüşlerdi. Ama galip en başından belliydi ve Şahin fazla kıskanç bir adamdı. Bir gün haince bir plan kurdu." Durdu, derin bir nefes aldı.

"O gün, abimin öldürüldüğü gün burada büyük bir sevkiyat vardı. Tüm gün gelip giden uçaklar ve gemiler durmadı. Yılda birkaç kez gerçekleşirdi bu, gerekli teknolojiyi temin etmek için. Ve o gün Şahin'de abimin yanındaydı, bu tesistelerdi. Kimsenin olmadığı bir anda, onu sırtından haince üç kez vurdu. En hayati bölgelere ateş etmişti ama kaç dakika hayatta kalabileceğini de hesaplamıştı ve hesaplarına göre gerçekten de yaşaması imkansızdı. Bunun nedeni de ölmeden önce, abimin gözlerinde yenilgiyi görmek ve zevk almaktı. Şahin hasta bir pislik. O gün buraya giren çıkan belli olmadığı için V'nin gelip öldürmesi çok zor olamazdı." Sarı gözleri düşmanca parıldıyor, sanki içindeki ateş dudaklarından akıyordu.

"Planladığı gibi oldu her şey. İlk dakika, yere düşmüş abimin yanına eğildi ve nefretini kustu. İkinci dakika V'yi kapıya kazıdı ve üçüncü dakika yardım çağırdı. Üçüncü dakikadan sonra yaşaması imkansızdı çünkü. Şahin'in plana katmadığı bir şey vardı, ben. O sırada uçağım inmişti ve tesise yeni varmıştım. Beşinci dakikada onu gördüm, kanlar içindeydi. Hızla alanında en iyi doktorlar tarafından ameliyata alınırken, ben bu saatten sonra bedenini kurtaramayacağımızı biliyordum. Elimde tek bir seçenek, tek bir umut vardı. Onun teknolojisiyle onu kurtarmak. On yıl boyunca uğraştığı sistemi aldım. Her şeyi küçük bir bilgisayara sığdırmıştı. Başarısız olduğumu bile bile vazgeçmedim. Doktorlar bedenini kurtarmaya çalışırlarken ben abimin cansız kafasına kablolar bağlıyordum titreyen ellerimle. Zamanım yoktu, eğer ölürse zaten emin olmadığım sistemi asla çalıştıramazdım. Ve tam dokuzuncu dakikanın eli beşinci saniyesinde beyninin sisteme aktardım. Onuncu dakikada öldü."

Gözlerini yumdu. Anlatırken, o anı tekrar yaşamış gibi bir acı vardı sert çehresinde.

"Yaptığım şeyi sadece odadaki doktorlar gördü ama onlar da anlamadı. Ölü bedenini oradaki herkes gördü. Şahin ve Sancak başta olmak üzere. Herkesi başımdan defettikten sonra, ölümünün birinci saatini geride

bıraktıktan hemen sonra sistemine girdim bu odada. Başarıp başarmadığımı bilmiyordum, asla işe yaramayabilirdi. Yarım saat boyunca hiçbir şey anlamadım, sistemden hiçbir tepki alamıyordum ve başarısızlığımı kabullenmek üzereydim. O sırada bilgisayar bana kodlarla cevap verdi. Sadece sayılar vardı, bir yazılım oluşturmak gibiydi. Ve ben başardığımı anladım, abim başarmıştı. Ömrünü adadığı şeyi gerçekleştirmişti."

Gözlerini açtı. Sarıları yüzümde gezindi.

"Önceleri sadece kodlarla iletişim kurabiliyordum beyniyle, ancak geliştirdim ve kelimelerle cevap vermeye başladı beyni. Daha sonra ses kayıtlarını yükledim. Artık onunla sesli bir şekilde sohbet edebiliyorduk ama bu da yetmedi bana. Görüntülerini yükledim." Durdu, ellerini iki yana açtı. "Ve işte karşında Baybora Alanguva."

Sözlerinin ardından tüm duvarı kaplayan ekran açıldı. Ekranda, otuzlu yaşlarında ve yakışıklı bir adam vardı. Ateş'e çok benzeyen ve bir o kadar da benzemeyen bir adam. Sanki görüntülü sohbet gibiydi ama değildi işte. Her şey çok detaylıydı, yanağında ki gamzesinden gür saçlarının her bir teline kadar. Yüzünde oluşan mimiklere ve hatlara kadar...

Adam gözlerini kısarak bana baktı. "Misafir mi getirdin Ateş?" Dedi ölü olan Baybora Alanguva.

Hayatımın en uçuk anını yaşıyordum. Bu, yüzlerce adam öldürüp yakalanmamaktan daha tuhaftı.

Bu, dünyadaki her şeyden daha tuhaf ve akıl almazdı.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırırken dudaklarımdan tek bir cümle çıktı. "Yok amına koyayım ya."

15

OYUNBAZ UYKULAR

Öğrenilen her yeni bilgi, insana fark ettirmeden insanı değiştirir. Her bilginin bir bedeli vardır insan lügatinde. Öğrenilen her sırrın bir yükü vardır omuzlarda ve karşımdaki öyle bir sırdı ki şimdiden kambur olduğumu hissediyordum.

Çok sırrı yüklemişti omuzlarım; kurbanların çığlıklarını, sessiz cinayetleri ve günahkarların kanlarını. Ama bu sır hepsinden farklıydı, benim değildi.

Bazen bir cinayetin ortasındayken Aşkın sorgulardı, V kim derdi. Biz şuan ne yapıyoruz derdi. İşte bu an onlardan biriydi ama şuan V suçsuzdu.

Karşımdaki görüntü, işittiklerim, hepsi akıl dışı şeylerdi. Ancak tüm duyu organlarımla hissettiğim gerçek yadsınamazdı. V ne kadar gerçekse bu sırda o kadar gerçekti.

Bakışlarım iki Alanguva üstünde mekik dokuyordu. Biri gerçek, diğeri gerçekten daha gerçekti. Zeki geçindiğim zihnimin kıvrımlarında boğuluyordum. Sahiden gerçek neydi?

Karşımdaki görüntü gerçek olamayacak kadar imkansız görünüyordu ama değildi işte. Ateş yerinden kalktı, tam karşımda durdu. Gözlerime kibirle baktı, üstünlüğünü kanıtlıyordu belki de ve bundan zevk alıyordu.

"Seksi katilimizin dili tutuldu anlaşılan." Dedi Ateş, kibirle. Haklıydı, dilim tutulmuştu. Karşımdaki görüntü bir tepki vermeyeceğim kadar beklenmedikti.

"Bu çok saçma." Diyebildim dudaklarımı aralayabildiğim ilk an.

"Zekama hakaret sayarım." Dedi Ateş Alanguva ve sevgi dolu gözlerle abisine baktı.

Alanguva'lar dünyada bahsi olmayan bir şeyi yapmamışlardı. Aksine son zamanlarda bilim insanlarının teknolojiyle sınırları zorladığı büyük bir gerçekti. Beyni, bilgisayara aktarmak onların başının altından çıkan bir şey değildi, yıllardır üstünde çalışılan ama bir o kadar fantastik görünen bir yenilikti.

"Nasıl?" İki Alanguva birbirine baktı. "Beyni kopyalamak bir yere kadar ama bilinç?" Alanguva'lar gerçekten de ölümsüzlüğü bulmuştu.

"İyi görünmüyor." Dedi Baybora Alanguva. Az önce Ateş'in kalktığı koltuğa oturdum. Karşımdaki görüntüyü idrak etmeye çalıştım. Başımda şiddetli bir ağrı başlıyordu.

Ateş köşede duran masanın üstünden, bir kadehe viski doldurdu. Yavaş adımlarla karşımda durdu ve bana uzattı. Kadehi aldım, bir ona bir de ekrana görüntüsü düşen Baybora'ya baktım. Kadehin yarısını tek dikişte içtim.

"Ağır ol, gece uzun." Dedi Ateş, göz kırparak.

"Sikeyim çok saçma! Sen onu kurtardığını mı sanıyorsun? Beyninin bilgisayara kopyalaman onun öldüğünü değiştirmiyor. Hisleri yok, olamaz!"

"Ben senin kadar gerçeğim." Dedi Baybora. Uyuzluk Alanguva'lar da genetikti sanırım.

"Bu tartışmalı bir konu ama işte karşında. Sana hissiz gibi mi geldi? Karşında bilgisayarın yönettiği bir beyin yok. Karşında beynin yönettiği bir bilgisayar var." Dedi Ateş.

"Ben bu gizemin neresindeyim Alanguva? Neden buradayım?"

"Sen V'sin, sen bu gizemin yapı taşlarından birisin." Dedi Baybora Alanguva. "Aşkın'a biraz zaman tanıyalım, öğrendiklerini sindirmesi zaman alacak."

Baybora Alanguva'nın görüntüsü ekrandan kayboldu. Ateş'le baş başa kaldık.

"Bana neden güvendin? Bana neden bu lanet şeyi gösterdin?" Karşımda durdu.

"Ben kimseye güvenmem Aşkın."

Konuşamıyordum, düşünemiyordum, çok uçlarda bir yerlerde kaybolmuştum. Hatta öyle ki ne ara o beyin gücünü zorlayan odadan çıkmıştık bilmiyordum.

ATV'ye ne ara binip eve geri dönmüştün onu da bilmiyordum. Zamanın dışında, karanlık bir sırrın boşluğunda sürükleniyordum.

Gece okyanusun üstüne çökmüş, adanın loş ışığı sonu bucağı olmayan geceyi aydınlatıyordu. Evin salonu Pusat'ın ve izlediği ekranın gürültülü sesi dolduruyordu. Büyük bir hararetle futbol maçı izliyordu.

Sigaramı alıp, evin bahçesine çıktım. Çimlerin üstüne bağdaş kurdum ve ayın okyanusa düşen gölgesini seyrettim. Yaşanılanlar beynimde tekrarlanıp duruyordu, o sahneden çıkmıyordum. Sigaramı yakıp derin bir nefes çektim.

Ateş Alanguva, çizgilerin çok ötesinde bir adamdı. Normal bir adam olmadığını biliyordum zaten ama bu kadar mükemmele yakın olduğunu bilmiyordum. Ateş Alanguva çimlerin üstünde yürüdü ve çok geçmeden yanıma oturdu.

O da konuşmuyor, benimle birlikte manzarayı seyrediyordu. Bir sigara yaktı. "Seni bu kadar ürküten ne?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve ona yandan bir bakış attım. O da bana baktı ve gülümsedi. "Ürktüğümü sana düşündüren ne?"

"Dut yemiş bülbüle döndün." Oturduğu yerde yayıldı, bacaklarını uzattı ve yarı uzanır pozisyona geçti. Onu dik tutan, çimlere dayadığı dirseğiydi.

"Şaşkınım sadece." Dedim dürüstçe.

"Afallamış vaziyettesin, anlıyorum seni." Sarı gözleri, gözlerimde gereğinden fazla oyalandı. "Sen zekaya aşık bir kadınsın ve karşında gördüğün şey seni ürküttü. Hem ürktün hem hayranlık duydun, bakışların bile değişti." Keyif alıyordu.

"Abinin zekasını çalıyorsun."

"Hayır, ben hiç çok zekiyim diye gezinmedim etrafta. Hep eksik hissettim, bu yüzden hep en iyisiyim."

"Onunla konuşmak için o odaya gitmene gerek olduğunu sanmıyorum. Özellikle neden oraya götürdün beni?"

"Başlangıcın ruhunu hissetmeni istedim. Evet, abimle istediğim ekranda sohbet edebiliyorum."

"Telefon ekranında bile?"

"Yok, üst düzey ekranlarda şu anlık."

"Yani İstanbul'da da konuşabiliyorsun onunla. Baybora Alanguva senin olduğun her yerde." Durakladım. "Nasıl?" Sayıkladım. "Nasıl mümkün olabilir?"

"Beyin bilgisayara benzer. İkisi de çok karmaşıktır, kullanmayı bilmediğin sürece. İkisi birbirine ne kadar benzese de bir o kadar da farklıdır. Bilgisayarda iki kod vardır sıfır ve bir, her ikisinin arasında bir durum olması mümkün değildir. Beyinse birbirine bağlı doksan milyar elementten oluşur, aslında bu beyni bilgisayara aktarmayı neredeyse imkansız kılar. Neredeyse." Sigarasını söndürdü. Sarı bakışları, karanlık gökle buluştu. "Yapay zeka geliştirmek, iyi bir teknolojiyle zor bir iş değil ama marifet bu değil."

"Robotların bizim soğuk ve cansız efendilerimiz haline gelmelerini sağlamak yerine, neden biz insanlar olarak kısmen robotumsu hale gelmiyoruz?" Dedim sözünü, ünlü nörobilimci Randal Koene'nin sözüyle keserek.

Sarıları yine bana döndü, kafasını aşağı yukarı ağır ağır salladı.

"Sadece beyni kopyalamak değil bu. Tecrübe, anılar bunlar beyinde gerçekleşen işleme mekanizması. Bu mekanizmayı olduğu gibi kopyalayabilirsen, bilinci olduğu gibi aktarmışsındır."

"Görmek istiyorum, nasıl başardığınızı."

"Haddin olmayan gerçekleri gördün zaten." Burnuma fiske attı. Küfür ederek eline sertçe vurdum. Elini gülerek geri çekti. İçeriden Pusat'ın bağırma sesleri geliyordu.

"Gol." Diye kendini yırtmıştı. Bahçeye, yanımıza doğru yürürken Galatasaray marşını söylüyordu.

"Maçın tekrarını izledin Pusat, nasıl bu kadar heyecanlanabiliyorsun?" Diye sordu Ateş, kınarcasına.

"Sonucunu biliyordum sadece, o heyecanı yaşamak çok başka!" Yüzünde güller açıyordu. Geldi, yere karşımıza oturdu. Artık bir okyanus manzaramız yok, Shrek manzaramız vardı. "Siz ne yaptınız?"

"Aşkın'ın aklını aldım biraz, geldik."

"Gördü mü Baybora'yı?" Yüzünü buruşturdu. "Yani bu kıza neden gösterdiğimizi de anlamış değilim. Satar oğlum bu bizi."

"Hiçbir şey yapamaz." Dedi Ateş, rahat bir tavırla.

"Senin beynin yetti mi Alanguva'nın ne yaptığını anlamaya? Çok şaşırdım şuan." Pusat yapmacık ve itici bir şekilde gülümsedi.

"Burada mı kalacaksın?" Bu sorunun muhatabı ben olmadığım açıktı.

"Kalmayayım mı?" Diye sordu Pusat.

"Sen bilirsin, ses çıkarma yeter. Bir maç daha izleyemezsin."

"He ses çıkarırım diye soruyorsun yani." Dedi Pusat imayla.

"Ne diye sorucam Pusat?" Dedi Ateş, sertçe.

Pusat bana baktı. "Bilemeyeceğim artık, siz zıvanadan çıktınız iyice."

"Hiç girmedim ki çıkayım Pusat." Dedim yerimden kalkarken. Vücudumu esnettim ve yanlarından ayrıldım.

Evin içine girdiğimde vücudumun ne kadar üşüdüğünü hissetmiştim ama beni üşüten hava mıydı yoksa öğrendiklerim miydi emin değildim. Eşyalarımın olduğu odaya girdim, üstümdekileri çıkardım. Siyah saten,

gecelik takımımı giyinip yatağa girdim uyuyamayacağımı bildiğim halde.

Zaten uyuz Alanugva'yla uyuduğum saatler, beni bir ay yatırmayacak derecede uzundu. Yine de yumdum gözlerimi ve Alanguva'ların akıl almaz gerçeklerini beynimde binlerce kez döndürdüm.

***

Bir saat uyuyabilmiştim. Güneş doğalı beş saat, içeriden lezzetli kokular gelmeye başlaması da bir saat kadar oluyordu.

Güneş doğduktan sonra Alanguva'nın adasında küçük bir yürüyüşe çıkmıştım. Sabah sporumu koşarak tamamlanmış ve geri dönmüştüm. Aldığım duşun ardından saçlarım hala nemliydi.

Üstümü özensizce giyinip, bahçeyle bitişik olan geniş mutfağa geçtim. Pusat ve Ateş masada oturuyorlardı ama pek kahvaltı yaptıkları söylenemezdi. Ateş kahve içiyor ve tabletine dünyadaki en önemli işi yapıyormuş gibi bakıyordu. Pusat'sa tek kulağında kulaklıkla sırıtarak telefonunun ekranına bakıyordu.

Masaya oturduğumda ikisi de kafasını kaldırma gereği duymadı. Diğer günlere göre oldukça yağlı bir kahvaltıydı. Sigara böreği, menemen ve patates kızartması...

"Yemeklerini de sihirli robotun mu yapıyor?"

"Tabi, uçuyor da." Dedi Ateş, alayla. Şuan buna bile inanacak psikolojideyim Alanguva. Lezzetli kahvaltılıkları tabağıma doldururken Ateş tabletinden kaldırdı başını.

Pusat, telefondan kafasını kaldırmadan ve yüzünde ki o sırıtışı bozmadan yanımızdan ayrıldı. "Sevgili yaptı sanırım, iyi Bahar'ı salar."

"Belki de Bahar'la konuşuyordur." Dedi Ateş. Çok mantıklıydı, yoksa neden kulaklık taksındı ki? Bahar ona ses atmış olabilirdi, o zilliden her şeyi bekliyordum artık.

"O devi, benim kızımdan uzak tut." Dedim bıçağı ona doğrultarak.

"Pusat ona zarar vermez."

"Umurumda değil, bir katili sevmesini istemiyorum." Güldü Ateş, büyük ihtimalle benim ne olduğumu sorguluyordu.

"Sen bir meleksin sanırım."

"Beni sevmesini hiç istemedim, hiç kendimi sevdirmeye çalışmadım kimseye. Onun hasta ama kocaman bir kalbi var. O kadar saf ki, gerçek dünya hakkında hiçbir fikri yok. Bir peri masalının içinde yaşıyor, mutsuz sonla biteceğini bile bile. Pusat ondan uzak duracak, onun yaralı kalbi yorucu bir aşkı kaldıramaz. Ve eminim Bahar ona çok kolay aşık olur." Belki olmuştu bile!

"Pusat bir katil olabilir ama bu onu kötü bir adam yapmaz. Ben seni de kötü görmüyorum Aşkın." Nedenini bilmiyordum ama asıl kötü o gibi hissediyordum. Emindim, Ateş Alanguva sadece çıkarlarını düşünen ve eli pislikten çıkmayan bir harabeden başka bir şey değildi. Lider gibi geçinen ama sahte oyunlarının ardına saklanan bir zavallıydı.

"Bu kadar ön yargılı olma, bırak hayatlarını yaşasınlar. En azından onların yaşayabileceği bir hayatları var." Ateş'ten beklenmeyen bir konuşmaydı doğrusu. "Bahar'ın ameliyatı kolay olmayacak."

"Daha önce yaptınız mı?"

"Bir kez, elli yaşında bir adamdı ve üç yıldır sıkıntısız şekilde yaşıyor. Tabi kalp hastalıkları, hasta ne kadar gençse o kadar tehlikeli olabiliyor. Onu yaşatmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama garanti

verememem. Riskli bir ameliyat, benim yapabileceğim tek şey o riskleri en aza indirmek." Bunlar bildiğim şeylerdi, ameliyatı olmazsa da çok ömrü kalmamıştı. Bu konuda Alanguva'ya güveniyordum, Bahar ölürse beni kaybederdi ve bunu iyi biliyordu. Nedenini bilmediğim bir şekilde de beni yanında istiyordu.

"Çok acı çekecek." Dedim yutkunarak.

"Şuan da çekiyor zaten." Belki de kalbi her çarptığında çekiyordu, ölüm korkusu çekiyordu. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da biliyordum. "Çok sancılı bir süreç olacak, bir ay adada kalması en iyisi. Alabileceği en ufak mikrop dahi ona ciddi zarar verebilir, yeniden ameliyat yapmak zorunda kalabiliriz. İki ay kadar çok dikkatli olması lazım. Ona en iyi burada bakılır." Buna da inanıyordum, o gördüğüm teknolojinin ardından.

"Baybora da olacak mı ameliyatta?" Ölü bir adamdan bu şekilde bahsetmek, benim için bile çok tuhaftı.

"Evet, izleyecek ve yönetecek."

"Ama az kişi biliyor onun beynini kullanabildiğini?"

"Ameliyatta zaten az ve güvenilir kişiler olacak. Tehlikeli bir ameliyat ve en güvenebileceğim kişi abim." Durakladı. "Bahar tek gelmek istemezse, istediği kişiler ameliyata gelebilir. Tabi bunun gerçek bir kalp olmadığını kimse bilmeyecek. Bahar'a istersen söylersin." Kahve doldurdum kendime ve geri masaya oturdum.

"Şu sevgilin."

"Hangi sevgilim?" Dedim kahvemden koca bir yudum alırken.

"Kaç tane sevgilin var?" Ters bir tavırla, tabletini masanın üstüne bıraktı.

"Haremim var benim." Öne doğru eğildim, yüzüme o yaramaz ifade yerleşmişti çoktan. "Baş cariyem olabilirsin." Göz kırptım. Gülmedi, yüzünde en ufak bir hat bile oynamadı. Sanırım cariyem olmak istemiyordu, olsundu.

"Şu Güray denen, benim için çalışan."

"Sevgilim değil, arada yattığım biri o kadar. Casus olduğundan şüpheleniyorsan, V olduğumu dahi bilmiyor. İşiyle oynama, çok zeki bir adam. Onu kaybetmek istemezsin." İfadesiz yüzü daha da sertleşti. Adımı bir erkekle duyunca hep bu ifade beliriyordu yüzünde. Bilmesem kıskanıyor diyecektim!

"Onu öldüreceğim." Dedi arkasına yaslanarak.

"Dedim ya! Casus değil, benim için falan çalışmıyor."

Omuz silkti. "İnanmıyorum, bu kadar tesadüf fazla."

"Kimsenin benim yüzümden boş yere zarar görmesini istemiyorum. Madem ortağız, ikimizin dedikleri olacak. Ona ya da benim istemediğim kimseye dokunmayacaksın Alanguva."

"Kendini çok belli etmiş ki buraya gelmesi için sözleşme hazırlamış Amerika'da ki ofis müdürü. Belki de ona yardım eden sensindir, nereden bileceğim?"

"Onu öldürmeyeceksin, hatta işten bile çıkartmayacaksın."

"Bana emir verme!" Bağırdı sertçe. Artık sinirlerim bozuluyordu. Bu kadar kahvaltı yeterdi, Alanguva iştahımı kesiyordu. Peçeteyle ağzımı sildim. Elimde ki kahvaltı bıçağını bırakmadan kalktım yerimden.

Bıçağı, eline indirdim hızlıca. Bıçak sertçe, baş parmağı ve işaret parmağı arasındaki küçücük boşluğa saplanmıştı.

Alanguva'nın şaşırdığı gözlerinden belli oluyordu ama sesi çıkmıyordu. Artık bana şaşırmamayı öğrenmeliydi. Oradan uzaklaşacaktım ama Ateş buna müsaade etmedi. Sağ bileğimden sıkıca tuttu ve hızlıca kendine çekti. Dengemi kaybetmezdim, reflekslerim güçlüydü ama bir eli karnıma sarıldı ve sertçe kendine çekti. Kucağına düşmüştüm.

Vücudum vücuduna çarparken, Alanguva sarı gözlerinde ki öfkeyle bakıyordu. Ona karşı gelmemi sevmiyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Eli sıkıca belime sarılmış, kaçmayacağıma emin oluyordu. Diğer eli masaya sapladığım bıçağı çıkardı.

Fazlasıyla yakınımda duran sarı gözlerini, gözlerimden ayırmadan konuştu. "Karşında kim olduğunu unutuyorsun."

Yüzümü yüzüne yaklaştırdım, gülümsedim oyunbazca. "Hatırlatsana."

Bıçağın ucu yanağıma varla yok arası dokundu, korkmuyordum. Beni kendi canımla korkutması için kırk fırın ekmek yemesi gerekirdi. Çenemin altından yavaşça boynuma doğru indirdi tenime ucunu hafifçe değdirerek. Asla yaralamıyor, sadece bıçağın soğuğunu hissetmeme neden oluyordu.

Siyah tişörtümün yakasına geçirdi bıçağı ve yavaşça indirdi. Bıçak tişörtü yırtmış ve tenimi açığa çıkarmıştı. Gözlerini gözlerimden ayırmasa dahi, bıçağı asla yanlış kullanmıyordu.

Altımda sütyen yoktu ve az önce göğsüm ona çarptığında bunu hissettiğine emindim. Kucağından kalkmaya çalışmıyordum, aksine merakla ne yapacağını izliyordum. Zaten kalkmak istesem çoktan kalkardım.

Bıçağı biraz daha indirdi. Tişörtün yakası biraz daha yırtıldığında artık hatrı sayılır bir göğüs dekoltesi veriyordum. Bakışları çok kısa bir an

göğüslerime indi, derin bir nefes aldı. Birazcık daha inse göğüs uçlarım gözükecekti.

Ne yapacağımı bilmiyordu ancak bir bacağımı diğer tarafına atıp, kucağına biraz daha yayılacağımı kestiremediği kesindi.

O afallarken gevşeyen eli arasından sertçe aldım bıçağı. Kendimi kasıklarına bastırdığımda, bıçağı pekte umursamadığını hissettim. Tek elimle, döndürdüm bıçağı ve o bu hareketi fazla seksi bulmuş gibiydi.

Bıçağı aynı onun yaptığı gibi hafifçe, koyu mavi tişörtünün açıkta bıraktığı yakada gezdirdim. Dudaklarımı yaladım ve bıçağı hafifçe etine bastırdım. Bir elim saçlarına geçtiğinde, öpüştüğümüz anın görüntüleri gözümden hızla geçti.

Saçını çekerek boynunu biraz daha açığa çıkardım. Yüzümü yüzüne doğru eğdim. "Eğer kan akıtmayacaksan, bıçağı eline alma Alanguva." Göğsü şişti ve sadece tişörtün kapattığı göğüs uçlarıma çarptı. Belimdeki eli sıklaştı, kendine biraz daha çekti.

Başını eğdi, hala köprücük kemiğinin hemen üstünde duran bıçağa baktı. Sıcak nefesi elime çarptı. İnce yaradan hafifçe kan akıyordu, bir kağıt kesiği kadar inceydi.

"Ne bu seri katil raconu mu?"

"Tabi, adabı vardır insan deşmenin." Güldü, bıçağı ondan uzaklaştırdım. Akan kana baktı ve kafasını iki yana salladı.

"Asla duramıyorsun."

"Ben sadece karşılık veriyorum Alanguva. Sen beni çekiştiremezsin! Sen bana bağıramazsın! Sen beni sindirmezsin." Sert sözlerim umurunda değil gibiydi, öyle ki belimdeki eli biraz aşağı kaydı.

Derin bir nefes aldığımda, şişen göğüslerime kaydı gözleri bir kez daha. Çenesini tuttum ve kaldırdım. Bıçağı tutan elim ensesine gitti ve bıçağı bıraktım. Mermer mutfak zeminin üstüne düşerken ses çıkarmıştı bıçak.

"Bu kadar hırçın olmak zorunda değilsin." Söyleniyordu ama kucağındaki yerimi sağlamlaştırıyordu aynı anda.

Gülümsedim sahtekarca, ensesindeki elim saçlarına gitti yine. Koyu kahve, yumuşacık telleri parmaklarım arasında hissettim. Bu hareket onu mayıştırmış gibi gözleri kısıldı.

Ona doğru eğildim, göğsüm göğsünü ezerken az önce bir anlık mayışan gözleri açıldı ve biçimli dudakları aralandı. Alt dudağımı ısırdım, ona yukardan bakarken. "Siktir." Dedi ve dudaklarıma atıldı.

Nefesini dudaklarımda hissedeceğim kadar yakına geldi ama öpemedi.

"Haber veremedik san-" Pusat konuşarak mutfağa girmişti ama tek değildi. Yanında esmer genç bir kadın vardı. "Yeter ya sikeceğim sizi de libidonuzu da!"

Ateş durdu, korkutucu bir sakinlikle geri çekildi. Bakışları Pusat'a dönerken, o bakışların hedefi olmak istemediğime emindim. Kimse olmak istemezdi.

"Pusat ben seni sikeceğim!" Kükredi Alanguva'cık.

Ateş'in kucağından kalktım ancak Ateş'in kaşları daha da çatıldı.

Pusat'ın ve yanındaki kadının bakışları üzerimizde gezindi. Pusat tişörtümdeki yırtığı fark edince hemen utançla bakışlarını kaçırmıştı. Tabi Ateş'in yarasını ve yerdeki kanlı bıçağı da fark etmişti.

"Fanteziye bak amına koyayım." Diye söylenmeyi de ihmal etmiyordu.

"Pusat, çık şuradan elimde kalacaksın." Pusat onu ikiletmedi bu sefer, yanındaki kadınla birlikte mutfaktan çıktılar.

Kalçamı arkamdaki masaya yasladım. Ateş'in göğsü sinirle inip kalkıyordu. "Pusat yüzünden hiç sevişemeyeceğiz." Dedim yapmacık bir üzgünlükle.

Kapıya dönük kafası yavaşça bana döndü. Ve sarı gözlerinde daha önce hiç böyle bir parlama görmediğime emindim. "Pusat gelemese sevişecektik yani?" Omuz silktim. Parlama yavaşça yerini öfkeye bıraktım.

Önüne döndü ve evi inletecek şekilde bağırarak mutfaktan çıktı. "Pusat öldün oğlum! Senin yedi ceddini sıraya dizeceğim."

Gülecektim ama zihnim buna müsaade etmedi. Az önce onu çok küçükte olsa yaralamıştım ve o buna değil, sevişememize sinirleniyordu. Bir oyunun peşinde olabilirdi ama bunu gerektiren hiçbir şey yoktu. Ve gözlerindeki arzu sahte olamayacak kadar gerçekti. Onunla eğleniyordum ama sadece bu kadardı.

Aramızda daha önce hiç tatmadığım bir ten uyumu vardı, bunu inkar edemezdim. Belki bir kez yatsak biterdi, zaten onunla birden fazla kez yatmaya da lüzum yoktu. Hatta bir kez yatmaya da lüzum yoktu! Hem neden yatıyorduk ki?

Salona uğramdan direk odaya geçtim ve üstümdeki yırtık tişörtü çıkarıp başka beyaz bir tişört giyindim. Bu sefer sütyen giyinmiştim.

Salona geçtiğimde Ateş, az önceki esmer kadınla konuşuyordu.

"Henüz bir saat önce öğrendim geldiğinizi. Bilseydim hazırlık yapardım." Dedi esmer güzeli. Ateş'in yanına oturduğumda bana kısa bir bakış attı ve bu sevgi dolu değildi. Beni görmezden geldi. Onun aksine Ateş, bakışlarını bana kilitlemişti yine.

"Evime gelirken izin mi alacağım Beril?" Beril, sportif bir fiziğe sahipti. Vücudundaki kaslar, dik duruşu ve bakışları öylesine biri olmadığını kanıtlıyordu. "Köstebekler ne alemde?"

"Her şey planladığımız gibi gidiyor."

"Pusat'la burada olacağız sık sık bu ay. Sen Türkiye'ye dön, ekibinden birkaç kişi de peşinden gelsin." Beril bir asker edasıyla salladı başını.

"Yine de burada güvenliği elden bırakmamakta fayda var." Dedi kendinden emin bir tavırla.

"Bu akşam dönüyoruz sende bizimle gelirsin, Ferda'nın yanında dur. Kuş uçurtma yanında." İki gün kalacağımızı söylemişti.

Beril kafasını aşağı yukarı salladı. Çenesinin altında biten siyah saçları ve yüzünün sertliğine yakışan koyu gözleri vardı kadının.

Sıkıcılardı.

Bacaklarımı orta sehpaya uzatıp telefonumu çıkardım. "Neden bugün dönüyoruz?" Dedim telefondan başımı kaldırmadan. Bahar'a mesaj atacağım sırada çevrimiçi olduğunu gördüm ve Pusat ortalarda yoktu. Onunla konuştuğuna o kadar emindim ki.

"Acil işlerim çıktı." Kalmak istiyordum. Kalıp buradaki akıl almaz teknolojileri keşfetmek istiyordum.

"Bunu bana yolda mı anlatacaktın?" Beril gizleyemediği şaşkınlığıyla bize bakıyordu. Ateş hazretlerine fazla karşı gelen yoktu anlaşılan.

"Gidebilirsin Beril, hazırlan." Beril yerinden kalktı ve hızla evden çıktı.

"Bana cevap ver Alanguva."

"Sancak Türkiye'de düzenleyeceğim sevkiyata pusu kurmuş. Gemilerimi patlatmış. Nelere sebep olduğunun farkında bile değilsin."

"Siktir oradan! Ben mi dedim adamı döv diye?" Laf anlatmaya çalışmadı, kendine sigara yaktı. Bir nefes çekti ve dudaklarından çaldım sigarayı. Artık benim sigaramdı.

Kendine yeni bir tane yaktı. "Ne vardı ki gemide? Uyuşturucu? Kaçak silah?"

"Senin sandığın türden bir mafya değilim." Durakladı. "Ben mafya değilim."

Ona saçmalama der gibi baktım. "Sen mafyasın."

Tabletini eline aldı, birkaç tuşa bastı. Ekranı göremiyordum. Görmeye de çalışmayıp önüme döndüm, okyanus manzarasını seyretmek istiyordum ama seyredemedim.

Duvarı boydan boya kaplayan cam kararmıştı. Kalınlığından ve koyuluğundan anlamam gerekirdi, bu sadece cam değil aynı zamanda ekrandı da.

O ekranı Baybora Alanguva'nın görüntüsü doldurdu. Sigaradan derin bir nefes çekerken bu sefer onu daha dikkatli inceledim. Belki de Alanguva zeki beynimi oynatmam için benimle oynuyordu.

"Ateş, Sancak'a ne yaptın?" Baybora Alanguva hissedebiliyordu, buna artık emindim. Bir bilgisayar bu kadar öfkelenemezdi çünkü.

Ateş suçlu bir çocuk gibi omuz silkti. "Dövdüm."

"Neden?"

Ateş cevap vermedi, onun yerine ben parmak kaldırdım. Baybora'nın bakışları bana çevrildi. Beni görebiliyordu ve ben buna hala inanamıyordum.

"Sancak'la sevişmeyeyim diye dövdü." Dedim ispiyoncu bir çocuk gibi.

Baybora hayretle Ateş'e baktı. "Ateş bunu neden yaptın?" Ateş sıkıntıyla verdi nefesini ama sessiz kalmaya devam etti. Konuşmadan sigarasını içiyordu. "Onunla iyi anlaşmalısın! Hepsiyle. Sense sürekli meydan okuyorsun. Elini göstermemen gerek."

"O şerefsizlerin arasında yeterince sakin kalıyorum! O senin katilin olacak sikik bile karşıma geçip benimle alay ediyor ve ben öldürmüyorum. Neden? Sen diyorsun diye. Sabır da sabır, olamıyorum sabırlı falan." Öfkeyle yerinden kalktı ve salondan çıktı. Onu ilk defa bu kadar çıplak görüyordum, abisinin karşısında oynamıyor ya da kendini tutmuyordu. Bu hiç görmediğim bir yüzüydü.

Artık Baybora'yla yalnız kalmıştık. Ayağa kalktım ve karşında durdum, yüzüne biraz daha yakından baktım. Karizma Alanguva'lar da genetikti, buna emindim.

"Sen ölüsün."

"Bu biraz kırıcı olmadı mı?" Her cevabında hayrete düşmemem gerekiyordu. Espri bile yapıyordu kendi çapında.

"Nasıl? Nasıl hissediyorsun?"

"Fiziksel hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece beynim."

"Hayatımda gördüğüm en tuhaf şeysin Baybora." Gülümsedi ve bu gülümseme bile yeterince gerçekçiydi. "Seni neden görmemi istedin?"

"Çok zeki ve kuşkucusun, gerçeği söylesem bile inanmayacaksın."Alanguva'lar yine bildiğimiz gibi. "Ateş'e dikkat et, damarına basma. Sevdiklerini korumak için yapmayacağı şey yoktur."

"Pardon ama kardeşin psikopatın teki." Dedim dedikodu yapar gibi.

"Biraz öyle ama sen daha iyi bilirsin. Zeka insanı delirtir." Göz kırptı. Ve ekran kapandı, tekrar cam oldu. Ama benim daha konuşacaklarım vardı!

Bahçeye çıktım, Pusat köşede masalara oturmuş görüntülü konuşuyordu. Sessizce arkasından yakınlaştım.

"Türkiye saatiyle yarın akşam oradayım."

"Yanıma gelir misin?" Bu Bahar'ın sesiydi!

Pusat güldü. "Gelim mi?"

"Gel."

"Ekranı birazcık sağa kaydırır mısın? Evet böyle." İç çekti Pusat. Bahar'ın ekranda sadece sol kulağı ve elmacık kemiği gözüküyordu.

"Aşkın söylemedi bana geleceğinizi."

"Daha yeni belli oldu. Bende birden aradım ama rahatsızlık vermedim değil mi?" Shrek bu kadar kibar mıydı?

"Yok yok, zaten sıkılıyordum çok iyi oldu."

"Sağlığın nasıl?"

"Bazen canım acıyor ama iyiyim. Çok muyluyum ondan da olabilir, sürekli heyecanlıyım. Bu biraz kalbimi acıtıyor." Pusat'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Benimle konuştuğunda canın yanıyor mu?"

"Hayır!" Bunun yalan olduğunu biliyordum. Bahar'ın odasından birinin daha sesi duyuldu, ablamdı. Bahar'ın telefonla konuştuğunu fark etti ve ekranı onun için düzeltti. Artık Bahar'ın güzel yüzü görünüyordu. Ve Pusat yerinde dikleşmiş heyecanla kameraya bakıyordu. Hatta o kadar dikkati dağılmıştı ki dakikalardır benim varlığımı dahi fark edemiyordu.

"Saçım biraz dağınık sanırım, ya keşke görüntülü aramasaydın!"

Pusat güldü. "Çok güzelsin." Dedi nefesini tutarak.

Bahar kıkırdadı. "Gerçekten mi?"

"Vallahi."

"Aşkın seninle konuşmama çok kızar." Dedi Bahar.

"Kaç yaşında kadınsın, ondan izin mi alacaksın?" Pusat, seni öldürmem gereken konular var.

"Ay ihtiyar çağırıyor, gitmem lazım." Dedi Bahar huysuzca. Anlaşılan gitmek istemiyordu.

"İhtiyar kim?" O ihtiyar telefonlarıma dönmüyordu. İstanbul'a döner dönmez ne sakladığını, neler çevirdiğini öğrenmem gerekiyordu.

"Dedem sayılır, gidim ben şimdi. Olur mu? Öptüm."

"Yaa öptün mü?" Bahar güldü ve ekrana doğru öpücük attı. Belki de Bahar değil de Pusat kalp krizi geçirecekti heyecandan.

Telefonu kapattı, dalgınca ve yüzündeki şapşal mest olmuş ifadeyle. Kafasını kaldırdığı an beni fark etti.

"Ne yapıyorsun burada?" Yalan düşündü bir süre.

"Ateş'ten kaçıyorum, bu sefer gerçekten sikecek beni."

"Bahar'ı neden aradın? Kaç yaşında kadınmış! Daha on dokuz yaşında o. Yaşından başından utan Pusat."

"Onun için yaşlı mıyım?" Diye sordu dehşet içinde.

"Yaşlısın tabi."

"Daha yirmi yedi yaşındayım." Dedi ve durdu, aralarındaki yaş farkını yeni görüyor gibiydi.

"Olsa olsa amcası, dedesi olursun sen onun." Dedim damarına biraz daha basarak. Koca, sert ve katil adam ağlayacakmış gibi duruyordu.

Ve bu sefer ben bile üzüldüm onun için.

***

Yine Alanguva'nın uçağındaydık ve Türkiye'ye dönüyorduk. Ancak bu sefer uçakta fazladan biri daha vardı. Beril denen kadın!

Ateş'in yanında oturmuş ve bir saati aşkındır sohbet ediyorlardı. Arada Pusat'ta onlara katılıyordu. Çok sıkıcılardı bir kere!

Ateş sık sık gülümsüyor, ilgiyle konuşuyordu yanındaki esmer güzeliyle. Beril hayranlık dolu bakışlarını gizleyemiyordu ve Ateş'e hisleri

olduğuna emin olmuştum. Sert bir kadın olmasına rağmen Ateş'e bakarken gözlerinden kalpler çıkıyordu. Beni ise öldürmek istiyor gibiydi.

"Didem Hanım için de yeni koruma sistemine geçelim mi?" Diye sordu Beril.

"Gerek yok, onu artık babası korur."

"Ayrıldınız mı?" Kadının sesindeki sevinci fark eden yalnız ben olamazdım.

"Evet ama bu yüzden değil, babası istemediği için çemberden çıkarıyoruz." Utanmasa göbek atacaktı kadın.

"İlk defa bir uçuşta bu kadar uslusun, çok şaşkınım." Dedi Pusat hayretler içinde beniz izlerken.

"Sen sus, elimde kalma. Bahar'ın yanına falan da gitmiyorsun varınca." Uçuşun başından beri ilk defa bu kadar uzun konuşmuştum.

"Taktı ya."

Elimdeki kadehten koca bir yudum aldım. Bu yedinci kadehti. Ateş uzandı ve elimdeki bardağı aldı. Ona ters ters bakarak şişeye uzandım ve şişeyi dudaklarıma götürdüm.

"Uçaktayız ve alkol komasına girersen seni hastaneye götüremeyiz." Omuz silktim. Uzanmak istiyordum, başımda ki şiddetli ağrı dinmiyordu. Ateş'le uyuduktan sonra sadece bir saat uyumuştum ve bu bana yetmiyordu artık. Ayağa kalktım, Ateş bileğimi tuttu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Cehenneme."

"İyi görünmüyorsun." Dedi bileğimi hala bırakmadan.

"Ben her zaman iyi görünürüm Alanguva." Bileğimi elinden kurtardım ve Alanguva'nın odasına girdim.

Uykusuzluktan ve alkolden uyuşan bedenimi yatağın üstüne bıraktım. Uykusuzluktan acıyan gözlerimi yumdum ama uyuyamıyordum.

Yirmi sekiz dakika boyunca uyumak için çabaladım. Yirmi dokuzuncu dakikanın başında Alanguva odaya girdi ve yatağa oturdu.

"Yakın bir havaalanında durup, hastaneye gidebiliriz." Gözlerimi açtım ve ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Sanki arabayla geçerken durmak kadar kolay gibi bahsediyordu.

"Ne kadar da düşüncelisin."

"Uykusuzluktan bu hale geliyorsun. Doktora gittin mi?"

"Git başımdan." Dedim gözlerimi tekrar kapatarak.

"Hem uyuyamıyor baş ağrısı çekiyorsun hem de oturup bir şişe viski bitiriyorsun. Amacın kendine zarar vermek mi?"

"Bu kadar ilgi fazla Alanguva, aşık mı oldun bana?" Güldü. Yanıma uzandı.

"Geçen sefer uyuyabilmiştin, belki yine güzel kokumla uyursun." Bu sefer ben güldüm. Gözlerimi açtım, koca bedeni yatağı kaplıyordu. Elini yastığımın altına koyduğunda şaşkınlıkla kafamı kaldırdım ama diğer eliyle kafamı ittirerek geri yastığa düşürdü kafamı.

"Hadi kapa gözlerini." Dedi kendi de gözlerini kapatarak.

"Seninle uyumayacağım." Cırladım ama o bunu pek takmadı. Yanında duran ışığı kapattı.

İtiraz etmeye hal bulamadım ya da bulmak istemedim. Geçen sefer sadece bir tesadüftü! Onun yanında uyumamla bir alakası yoktu. O gün demek odamda da uyusaydım saatlerce uyuyacaktım.

Bunu şimdi kanıtlayacaktım kendime.

Zaten ağır olan gözlerimi yumdum. Yine aynısı olacaktı işte, uykusuzluktan öldüğüm halde beynimi kapatamayacaktım.

Ama öyle olmadı.

Alanguva'nın sıcak teninden yayılan koku ve nefes alış sesleri, okyanusun dibinde yatmaktan daha sakinleştiriciydi.

Teninin sıcaklığı beni yavaşça kendine çekti ve kulağa rüya gibi gelen kesintisiz bir uykuya daha çekti beni. Yavaş ve yumuşak bir tınıyla... Tehlikeyi hissediyor ama karşı koyamıyordum. Kanla dolu vahşi hayatımda bir ilki yaşıyordum.

***

Hafif, yumuşacık hissediyordum. Başım hareketli bir yerdeydi, gözlerimi yavaşça araladım. Kafam sıcak bir tenin üstündeydi. Kalp atış seslerinin duyuyordum ve hızlı atan kalp bir uykuya ait olamayacak kadar düzensizdi.

Kafamı çıplak teninden ayırmadan, yukarı kaldırdım. Ateş Alanguva sarı gözlerini kısmış ve beni izliyordu. Çıplak teninden yayılan kokusuna bu kadar yakın olmak tuhaftı.

Gülümsedi.

Gülümsemek bu adama yakışıyordu.

"On saat yirmi dakikadır uyuyorsun." Dedi yumuşak sesiyle. Hala uçaktaydık, inerken bile uyanmamış mıydım? Ama uçak hala hareket halindeydi. "Sana söylemiştim, kokum tüm problemlerini çözüyor." Bu adam neden bu kadar keyifliydi? Peki ben neden hala kalkamıyordum göğsünden?

Bir elim karın kaslarının üstündeydi, göründüğü kadar sertti. Elimi çekmeden önce çaktırmadan ellemiştim biraz. Kalktım uzandığım sıcak göğsünden. İçimde o göğse geri dönmek isteyen saçma bir arzu vardı.

"Neden hala inmedik?" Dedim kuruyan boğazımla yutkunarak. Komodinin üstünde duran suyu uzattı. Ayağa kalktı ve yerdeki tişörtünü aldı. Çıplak sırtı da göğsü kadar kaslı ve güzel duruyordu. Tişörtü giyerken, neredeyse üzülecektim. Odadan çıkacaktı ki durdurdum.

"İki saat önce inmemiz gerekiyordu?"

"Uykunu bölmek istemedim." Dedi yüzüme bakmadan ve odadan hızla çıktı.

Ben uyuyayım diye uçağa boş tur mu attırıyordu?

Yok canım! Daha neler.

Üstümü düzeltip, elimi yüzümü yıkadım ve koltuğuma geçip oturdum. Pusat ve Beril bana kötü kötü bakıyordu. Alanguva gerçekten uyumam için uçağı boşuna döndürmüştü!

Ateş pilot kabininden çıkıp karşıma oturdu. Hostesten iki kahve istedi. Gözlerini ise benden itinayla kaçırdı.

Uçak indiğinde Türkiye'de hava karanlıktı, gece yarısına geliyordu. Vücudumdaki rahatlama inkar edilemeyecek kadar hissediliyordu.

Ateş'le bir cümle bile kurmamıştık, arabaya binene kadar. Siyah minibüse Pusat ve Beril'de bizimle binmişti.

"Rıhtıma gideceğim."

"Biz bırakırız." Dedi Ateş.

"Gece gelmeyeceğim, hatta Bahar'ı götürene kadar gelmeyi düşünmüyorum."

"Gelmek zorundasın çağırdığımda ama bu gece kalabilirsin. Telefonun açık olsun." Yine emir veriyor, yine çıldırmama neden oluyordu ama nedense şuan pek çıldıramıyordum.

Bir saatin ardından rıhtımdaydık. Arabadan indim, minibüsün sürgülü kapısı kapanmadan hemen önce Ateş'in sarı gözlerinde kaldım. Silkelendim.

İhtiyarın evine doğru yürüdüm, ablamı görmek istiyordum ancak önce kaptanın bana hesap vermesi gerekiyordu. Evin ışıkları yanmıyordu ama biraz ileride duran teknenin renkli ışıkları yanıyordu. İhtiyar oradaydı.

Adımlarımı hızlandırdım, tekneye bindim ve kaptanın karşısında oturdum. Bir tepki vermedi.

"Kaptan!"

"Hala benimle konuşmayı öğrenemedin çocuk."

"Benden neden kaçtın?"

"Senden kaçmadım, kaçmam."

"Hiçbir gelişimde yoktun, telefonlarına bakmadın."

"Ortalardan kaybolmak sana mı mahsus?" Dedi kara gözlerini kısarak. Yüzümü inceledi uzun uzun, ihtiyar her zaman başkalarının göremediklerini görürdü. "Yakalandın, kendi kendinin sonunu getirdin."

"Yanılıyorsun, sonum gelmedi."

"Hala dinmemiş o kibrin. Yakalanırsan ölmekten beter olacağını söylemiştim, şuan o beter yerdesin de farkında değilsin. Neyin ortasına düştüğünün sen bile farkında değilsin." Dedi kaptan ağır ağır.

"Ateş Alanguva'yı öldürmemi kim istedi?"

"Her cevap, beraberinde yükler getirir. Bunu kabul ediyor musun?"

"Etmesem sormam ihtiyar!" Sesim sertleşmişti. İhtiyar başını ağırca salladı.

"Alanguva tuttu seni." Derin bir nefes aldı, yaşlı gözleri kısılırken. "Baybora Alanguva."

16

KURT MU KUZU MU

Sıcak nefesim, bir sigara dumanı gibi ayrılıyordu dudaklarımdan. Havanın soğukluğu vücuduma pek işlemiyor ama varlığını hissettiriyordu.

Neden buradaydım? Hani bırakacaktın Aşkın? Hani emekliye ayrılacaktın? Hani V ölecekti?

Hepsi palavra, atamazsın içinden V'yi.

Bu üst düzey koruma çemberine sahip, malikaneye girmek benim için çokta zor olmamıştı. Korumaların arabasından birine gizlice sıvışmış ve uzun saatler boyunca gecenin çökmesini beklemiştim. Bu kadar uğraştığıma değecek bir cinayet olması gerekiyordu.

İçinde köpek balıklarının olduğu havuzun yanından, saklanmadan geçtim. Saçımdaki siyah, deri bere kafamı kaşındırıyordu. Karşıma çıkan korumaya, bacağımdaki kemerde duran susturucu taktığım tabancayla ateş ettim. Kafesin ardında duran iki aslana baktım, aç gözüküyorlardı.

Genelde korumaları öldürmezdim, kurban dışında kimseye zarar vermeden çıkardım işin içinden ama bu sefer farklıydı. Kazım Tarlacı bir şeytandı ve tüm korumaları da birer iblisti. Yurt dışında yaşıyor, buraya yılın belli zamanlarında geliyordu.

Diğer silahı da sol elime aldım. Önüme çıkan herkesi sinsice öldürüyor ve sessizce uzaklaşıyordum. Taş merdivenleri hızla çıktım ve evin içine girdim.

Kazım hem uyuşturucu hem de organ mafyasıydı. En büyük fantezisi ise sevmediklerini hayvanlarına yedirmekti. Aslanları, kaplanları, timsahları ve hatta piranaları olan bir manyaktı.

Kazım'ın odasına kadar çıkıp, silahlarındaki mermileri boşalttım. Sessizce , vakit kaybetmeden aşağı geri indim. Karşıma çıkabilecek tüm korumaları öldürüp, arazinin üstünde avım dışında kimseyi bırakmadım, Kazım'ın baş danışanı dışında.

Karşıma son çıkan o olmuştu. Bana ateş ettiğinde, hızla evin kolunun arkasına saklandım. Hakkını yemek olmazdı, en uzun o dayanmıştı ve bu tam olarak bir dakika on saniye sürmüştü. On birinci saniyede kurşunumun hedefi olmuş ve kafası delinmiş şekilde yere düşmüştü.

Bu sesler Kazım Tarlacı'yı uyandırmak için yeterli olmuştu. Üst kattan sesler geliyordu, aşağı iniyordu. Arka bahçeye çıktım, köşede duran altın işlemeli koltuğa oturdum. Bacak bacak üstüne attım ve arkama yaslandım.

Altmış yaşında ki, göbekli ve kel Kazım titreyen elleriyle silah tutuyordu. Beni görmüyor ama bağırıyordu. "Kime bulaştığınızı bilmiyorsunuz! Buradan cesediniz bile çıkmayacak." Sesindeki korku gizlenmeyecek kadar yüksekti. Karanlıkta kaldığım için beni görmüyor, dehşet saçan gözleriyle etrafı izliyordu. Köpek balıklarının olduğu havuzun tam kıyısında duruyordu.

"Bir rivayet var." Dedim yüksek sesimle. Ve beni fark etti, silahını bana doğrulttu. Anında ateş etti ancak nafileydi, silahlarının içi boştu. Korkudan ağladı ağlayacaktı. İçi boş iki silahı yere düştü. "Ünlü, milyarder iş adamı Kazım Tarlacı aslında pis bir mafya. Her türlü pislik ellerinde ve iğrenç fantezileri var." Yerimden yavaşça kalktım.

"Lütfen, lütfen..." Sayıklıyordu ağlamaklı yüzüyle. "Çok para veririm." Etrafına bakınıp duruyordu. "Sen V'sin." Dedi şok içinde. Beni gören

ölmüş demekti ve bu onu biliyordu. Hatta onun için geleceğimi de bilmesi lazımdı.

"Bu rivayete göre en sevdiği şey, insanları vahşi hayvanlara yedirmekmiş" Bacağına ateş ettim, çığlıkları başımı ağrıtırken diğer bacağına da ateş ettim. "Diğer tarafta görüşelim, nasıl bir his merak ediyorum." Dengesini kaybetti ancak düşmemek içi büyük bir çaba gösterdi. Arkaya düşmemek için öne attı kendini ve dizlerinin üstüne acı bir haykırışla düştü.

Kan kokusunu üç kilometre uzaktan alabilecek kabiliyete sahip köpek balıkları, Kazım pisliğini bulmak için bir saliselik süre dahi harcamazdılar. O yalvarmaya devam ederken silahımı aslanların olduğu kafese doğrulttum. Kafesin kilidine ateş ettim, kapı anında gevşedi. Bunu fırsat bilen iki aslan, kapıya yakınlaştılar. Rüzgar kapıyı açtığında ise kurtulacaklarına inanarak kapıdan çıktılar. Onlar da kokuyu aldılar, Kazım'ı vahşi gözlerine kestirdiler.

Kazım onları gördüğünde daha yüksek seste bağırdı. Biraz geri çekildim, aslanlardan biri kükredi. Kazım'a koştular ve saniyeler içinde onu paramparça ettiler. Aslanların koca ağızları, kemiğin kırılma sesini yüksek desibelde dinletiyordu. Bazı kemikleri havuza sıçramış ve köpek balıklarının da ilgisini çekmişti.

Havuz saniyeler içinde kırmızıya kaplanırken, sırada imzamı bırakmak vardı. Öldürdüğüm bedenleri, ön bahçeye topladım. Aslanların imzamı yemesini istemezdim. Adamları tek tek dizerek koca bir V harfi oluşturdum cesetlerden.

İşim bittiğindeyse koca malikaneden sessizce uzaklaşıp, soğuk geceye karıştım.

***

İhtiyar, V'yi terk etmeme izin vermemişti. V'nin iştahını kabartacak bir av bulup, önüne atmıştı. V uzun zamandır kana açtı ve işlediği cinayet, bu sabah tüm ülkenin konusu olmuştu. Alışıldığın dışında bir cinayetti bu, katliamdı.

Tüm ülke bununla çalkalanırken, V sempatizanları bunda da haklı buluyorlardı onu. O yaptıysa sebebi vardır. Tabi sebebi de cinayetten bir saat sonra tüm çıplaklığıyla yayılmıştı medyaya. Tarlacı'nın tüm pislikleri kanıtlarıyla ortaya dökülmüştü.

Uzun zamandır cinayet işlemeyen V, yine insanların bir kısmını coşturmuş bir kısmını ise kızdırmıştı.

Geldiğim gece tek amacım ablama kavuşmakken, Kaptan beynimi yine bulandırmıştı. Gece ablamı bir süre uzaktan izleyip, ardından cinayeti planlamaya gitmiştim. Şimdi yine buradaydım, yine yalanlarla kandıracaktım onu. Yine hiç olmadığım bir yüzle çıkacaktım karşısına.

"Naz bu sabah erken gitti işe." Ablamın sesiydi, kahvaltı hazırlıyor ve Tarık'la konuşuyordu. Bahar'da masada oturuyordu.

İçeri doğru bir adım attım. Beni ilk fark eden Aylin'im oldu. Gözleri parlarken, yüzündeki hüzün canımı yaktı.

Onu hak etmiyorsun.

Ellerindekileri bıraktı, benden on santim kısa boyuyla yanıma geldi ve sıkıca sarıldı. Sarılışına, tüm sevgimle karşılık verdim. Ne kadar pisliğe batarsam batayım sanki bu kollarda hala çocuktum, hala temizdim. Ne kandırmaca ama... Sen çocukken de saf değildin ki.

Onda bir koku vardı, benim üstümdeki kan kokusunu bastıran. Yüzümü avuçları arasına aldı. "Sonunda geldin." Gülümsedim.

"Geldim." Yanaklarımı kocaman öptü. Yumuşak saçlarını okşadım, yıllar ablamı değiştiremiyordu. O hep çok güzeldi.

"Ya Aşkın!" Diye şakıdı Bahar. "Beni de öpün. Kim kimi öpüyor?" Ablam gülerken, Tarık gözlerinde sevinçle bakıyordu. Sanki bir daha beni tek parça görmeyi beklemiyormuş gibiydi. Bahar'ın yanına ulaştım ve yanağını öptüm

"Bana da sarılmak yok mu?" Dedi Tarık muzip bir ifadeyle.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bugünkü sevgi kotamı doldurdum." Masaya oturdum. Ablamın doldurduğu çayı aldım. Bir şey yemek istemiyordum, midem bulanıyordu.

Deniz yorgun bir şekilde mutfağa girdi. "Aşkın, hoş geldin." Belinde silah, gözlerinde uyku vardı. Benim yüzümden gece uykusunun kesildiği belliydi. Eve yeni gelmişti.

Kafamı sallayarak selam verdim ona. "Gecenin üçünde aradıklarına göre önemli bir işin vardı sanırım." Dedi Tarık, ekmeğine bal sürerken.

"İş öyle ortalık yerde konuşulmaz." Dedi nefesini sıkıntıyla vererek. Tarık güldü.

"Oğlum bilmeyen mi var? V dehşet bir dönüş yapmış, yine sana haram geceler Deniz." Dedi Tarık keyifle. Ne zamandır V'yi bu kadar destekliyordu?

"Siz ablama iş mi yaptırıyorsunuz?" Dedim ciddi bir tavırla.

"Ne işi Aşkın?" Dedi ablam kızarcasına. "O kadar evlerini açtılar bana, iki yemek hazırladım diye iş mi yapmış oluyorum?" İki şeker attığı çayını karıştırdı. Çayı kaç şekerli içtiğini yeni öğreniyordum.

"Sen misafirsin burada."

"Naz evdeyken bana hiçbir şey yaptırmıyor."

"Kaç yaşında herifler iki tabak yıkayamıyorlar! Naz'a da kızıyorum ben. Alıştırmış bu avanakları." Tarık'la konuşmak bir duvara laf anlatmakla eş değerdi, Deniz zaten aramızda değil gibiydi şu an. Gözleri masaya dalıp gitmişti.

"Çalışıyoruz biz Aşkın." Dedi Tarık en saçma savunmayı yaparak.

"Naz çalışmıyor mu?" Dedim sinirle.

"Bahar'ın ameliyatı benim aklıma yatmıyor, çok ani oldu her şey." Dedi Deniz. "Alanguva çok cömert bir patron sanırım." Deniz şüpheleniyordu.

"Bir şey yapmadı sadece yurt dışında Bahar için kalp buldu. Ben iyi bir mühendisim, onu bu zamana kadar milyonluk zararlardan kurtardım. Şuan yaptığı bir kahramanlık değil, zekamın karşılığı." Biraz yalan olabilirdi ama Deniz'de şüphe bırakmam gerekiyordu. Tabi Bahar'a kalbi zaten hayrına vermiyordu, karşılığını ödetiyordu kimsenin yapamayacağını yapıp V'nin özgürlüğünü kısıtlayarak.

Kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı uzunca. "Bana biraz tuhaf geliyor. Henüz mezun dahi olmamış birini yanına alıp bu kadar sahiplenmesi."

"Ne demek istiyorsun? Açık açık söyle."

"Aranızda bir şey mi var?" Çekinmeden sormuştu haddi olmayan bu soruyu.

"He diyorsun ki yükselmek için patronunla mı yatıyorsun?" Sözlerim masadaki tüm sesleri bıçak gibi kesmişti.

"Alanguva çok tehlikeli bir adam ve pislikleri ortaya çıktığında onunla yanmanı istemem. Sen benim için önemlisin."

Alay dolu bir gülüş belirdi yüzümde. Onun için önemli değildim, onun için önemli tek şey işiydi. Alanguva'ya yakın olduğum için bunu kullanmak istiyordu. Ah Deniz bilmiyorsun ki asıl aradığın benim.

Ablamın karşısında bir tartışmaya girmek istemiyordum. Masadan kalktım ve evin önüne çıkıp bir sigara yaktım.

"Aşkın?" Elimdeki sigaraya hayretle bakan ablam yanıma geldi. "Sen sigara mı içiyorsun?" Gözlerinde hayal kırıklığı vardı.

Sigara içtiğim için hayal kırıklığına uğramıştı. Aslında kim olduğumu öğrense yüzüme tükürürdü. Ama öğrenmeyecekti.

Yanıma oturdu, ileride duran tekneleri ve denizi seyretti bir süre sessizce. "Ne zamandır içiyorsun?"

"Bir süredir." Uzun bir süredir.

"Neden bana söylemedin?" Omzu silktim. Onun karşısında olduğum kişiden utanıyordum.

Saçlarımı okşadı. "Kendini öldürüyorsun." Ona baktım, gözleri dolmuştu.

"Biliyorum çıktığında böyle olacağını hayal etmemiştin, üzgünüm. Böyle olmaması gerekiyordu, sadece seninle olmam gerekiyordu."

"Güzel bir işin var, bu beni sadece mutlu eder kuzum." Bana hep kuzum derdi, küçüklüğümden beri. Onun kuzusuydum ama aslında kurttum.

"Bende böyle hayal etmemiştim." Dedim dürüstçe. "Sen çıkar çıkmaz, gezmeye başlayacaktık. Önce ülkeyi, sonra belki dünyayı." Boşa sönen yıllarının acısını çıkaracaktık sözde ama o acı asla çıkmayacaktı.

"Bunun için para gerekli." Dedi gülerek. Hesap edemeyeceği kadar büyük bir servetim vardı, kan kokan bir servet. Kazandığım paraları hak ettiğimi düşünürdüm, sonuçta birini öldürmek kolay iş değildi ve harcamak bana rahatsız edici gelmezdi. Ama o parayı ablama harcama düşüncesi rahatsız ediciydi.

"Bahar ameliyat olacağı zaman ona eşlik etmek ister misin?"

"İsterim ama sen olmayacak mısın?"

"Olacağım ama ameliyattan sonra bir süre ülkeye dönemez Bahar. Bende işi bırakamam, Ateş Bey'in yanında olacağım. Bende tam bilmiyorum."

"Vize çıkarmam gerek bunun için ve emin ol benim için pek kolay olmaz." Ada bir ülkeye bağlı değildi ama yine de, özel uçak dışında yolculuk yapılırsa aktarma olduğunda vize gerekliydi.

"Halledeceğim."

Ablam uzun uzun inceledi beni. "Sigara içmen beni çok üzdü." Dedi sıkıntıyla.

"Ama beni hala seviyorsun değil mi?" Dedim bir çocuk gibi. Güldü, iki yanağında ki güzel gamzeleriyle.

"Sen ne yapmış olursan ol seni seveceğim Aşkın." Ne yapmış olursam olayım mı? Bir katil olsam bile mi?

"Bana hiç kızdın mı ordayken?" Bu tarz sorular sormazdım ona, bugüne kadar hiç sormamıştım. Kötü bir cevap alamayacağımı bildiğim halde korkmuştum o cevaptan yıllarca.

"Hayır." Durdu, derin bir nefes aldı. "Çok küçüktün Aşkın ama hep kocaman yüreğin vardı. Minicik boyunla beni kötülüklerden korumak

istedin. Senin suçun değildi, benim suçum değildi, tek bir suçlu var ve o mezarda."

"Hiç pişman oldun mu?"

"Asla." Güzel gözlerinden birkaç damla yaş aktı. "Asla Aşkın." Öptü yanağımı. "Değdi, buna değdi. Bak kocaman güzel, güçlü bir kadın oldun. Büyüdün, okudun ve şuan kendi ayaklarının üstünde duran mükemmel bir kadınsın." Biten sigaram, güçsüzleşen parmaklarımdan düştü.

Beni kendine çekip sarıldığında, gözyaşları saçlarımı ıslatıyordu. Benimse ağlayacak yüzüm bile yoktu. Onun kolları arasında, huzur veren kokusuyla öylece ufukta beliren gemileri seyrettim.

***

Tüm günümü ablam ve Bahar'la geçirmiştim. Birlikte küçük bir İstanbul turu yapmıştık. Şimdiyse bir alışveriş merkezinde kıyafet alıyorduk.

Ablam bana yük olmamak için almak istemiyordu, bense zorla eline kıyafet sıkıştırıyordum. Aldığım son marka pahalı telefon ona fazla gelmiş, almamak için bir ton söylenmişti.

Pembe, karpuz kol mini elbiseyi elime aldım. Tam Bahar'ın seveceği tarzda bir elbiseydi. Elbiseyi üstüne tuttum. Bahar'ın eli hemen elbisenin kumaşına gitti.

"Ne renk?"

"Pembe."

"Kumaşı yumuşacık! Alalım mı bunu da?" Ablam ne kadar bana masraf çıkarmak istemese de bu cadı da tam tersiydi. Gördüğü her şeyi almak istiyordu.

O sırada ablam kabinden çıktı. Siyah, dizlerinin biraz üstünde biten sade bir elbiseydi. "Çok güzel oldu." Dedim yanına ilerlerken. Aynanın karşısında durdu, o da beğenmişti.

"Güzel de şimdi böyle bir elbiseye hiç gerek yok. Boşu boşuna masraf yapmayalım, hem nerede giyeceğim ki?"

"Ay Aylin abla sen endişelenme. İhtiyar dedi ki Aşkın'da para bol istediğini aldır." Dedi Bahar, elinde duran poşetleri kaldırarak. Ablam güldü, yüzü daha da güzelleşirken.

"Haklı, iyi maaş alıyorum. Lütfen çekinme artık istediğini al." Ablam kabine geri dönerken Bahar'da telefonuyla uğraşıyordu. Ses atıyordu, hatta o telefon bugün elinden hiç düşmemişti.

"Evet evet pembe ciciler aldı bana Aşkın." Telefon ekranına yaklaştım. Pusat'a ses atıyordu!

"Bahar, Pusat'la bu kadar konuşacak samimiyet nereden geliyor?" Yanakları kızardı, suçlu bir çocuk gibi alt dudağını büktü.

"Kızma lütfen onunla konuşmayı çok seviyorum, çok eğleniyorum." Kıyamıyordum da...

"Bu doğru değil, ya kalbini kırarsa? Ya seni çok heyecanlandırırsa?" Cevap vermedi, üzgünce kafasını büktü.

Alışverişin ardından güzel bir yerde yemek yemiş, Bahar yorulduğu için de çok geç olmadan eve dönmüştük.

"Kıyafetlerini direkt valize koy, uğraşma sonra." Dedim üstümü çıkartırken.

"Aşkın, bana neden yalan söylüyorsun?" Durdum ablamın sözleriyle. "Burada yaşamadığın belli, ne bir eşyan var ne odan. Nerede kalıyordun? Bana doğruyu söyle, sevgilinle mi?"

"Evet."

"Hem yeni olduğunu söylüyorsun hem de onunla eve çıkmışsın!" Tayt giyinip, üstüme siyah sweatshirt geçirdim.

"Çok ani gelişti." Daha fazla yalan söylemek istemeyerek odadan çıktım. Alt katan inip dışarı çıktım sigara yakmak için. Biraz ileride Deniz ve Naz vardı, konuşuyorlardı. Aralarında az bir mesafe vardı, Deniz'in yüzü Naz'a eğilmişti. Birazcık Pusatcılık yapabilirdim!

"Ne yapıyorsunuz?" Dedim aniden, yüksek sesle. İkisi de irkilerek hızla uzaklaştılar.

"Konuşuyorduk öyle." Dedi aceleyle Naz. "Hem sen ne ara geldin?"

"Bugün, sabah geldim."

"Aslında Aşkın'ı iki gece önce gördüm, ihtiyarın yanında ama nedense herkese yeni geldiğini söylemiş." Dedi Deniz kuşkuyla.

"Ben üstümü değiştireyim, sonra konuşuruz." Naz yanımızdan uzaklaştı aceleyle, utanmıştı. Sigara yaktım bir tane.

"Sabah biraz saçma konuştum." Dedi, batan güneşin artık yok olan aydınlığını seyrederken. Kafamı ağırca salladım. Cevap verme gereği duymadım. "Senlik bir şey değil, bu aralar iş beni yoruyor. Herkese karşı, patlayacak gibiyim."

"Sadece bir polissin, kendini bu kadar yıpratmana gerek yok. Yakalamak istediğin kişinin peşinde özel ajanlar, askerler, hatta tüm dünya koşuyor. Sense sadece bir polissin ve onu bulamadığın için kendini tüketiyorsun. Bu biraz saçma değil mi Deniz? Neden bu kadar takıntı haline getirdin ki bu katili?" Beni bulmaya çalışıyor ve bulamadıkça daha büyük bir öfke duyuyordu.

Cevap vermedi, sigara yaktı o da. "Naz'la aranız nasıl?"

"Aynı, neden?"

"Duygularını ne zaman anlatacaksın ona? Korkak olma."

"Beni abisi gibi görüyor." Dedi umutsuzca. En azından kendi kabullenmeye başlamıştı.

"Ama değilsin, hem onun da sana boş olduğunu düşünmüyorum." Etrafımda ne kadar fazla aşık insan vardı. Ne kadar sıkıcılardı! Aşık ol, itiraf et ya evlen ya unut ardından da çocuk yap.

Eğer V olmasaydım da normal bir insan olamazdım.

Sigaram bittiğinde içeri geri döndüm, Bahar'ın odasına çıktım. Bugün çok yorulmuş olacak ki, yatağına çoktan yatmış ve uyuyordu. Telefonuna bildirim geldi, Pusat'a aitti.

Telefonu açıp mesajlara girdim. Bir ton sesli konuşmaları vardı, ilk mesajı Pusat adaya ilk gittiğimiz akşam atmıştı. Bahar'a kısa bir bakış atıp, camın kenarındaki tekli koltuğa oturdum.

Pusat'ın attığı ilk ses kaydını açtım.

Aldım numaranı da bir ihtiyacın olursa mutlaka ulaş bana. Pusat ben bu arada.

Alttaki Bahar'ın ses kaydını açtım.

Ben senin sesini tanıyorum ki zaten Pusat. Sadece ihtiyacım olursa mı ulaşayım? Yoksa rahatsız mı olursun?

Bahar, tam bir zillisin güzelim. Yere bakan yürek yakan Bahar. Sesi cıvıl cıvıl çıkıyordu ve bu Pusat'ın neden etrafta sürekli sırıtarak gezdiğini açıklıyordu.

Yok yok istediğin zaman ulaş, ihtiyacın olmasa da ulaş yani... Sesini duymak bile güzel.

Yaa çok tatlısın Pusat.

Diğer bir ses kaydı Pusat'ın iç çekmesiyle başlıyordu.

Gerçekten mi? Tatlı mıyım?

Gerçektenn.

Heyecanlı mısın? Sağlığın nasıl?

Heyecanlıyım, hep böyle yakışıklı biriyle konuşmuyorum.

Uyuyan Bahar'a hayretle baktım. Benden bile çapkındı! Diğer ses kaydı Pusat'ın gülmesiyle başlıyordu.

Ben ameliyat için sormuştum ama olsun. Hem yakışıklı olduğumu kim söyledi? Aşkın mı?

Bu sefer gülen ben oldum.

Ay yok onun dediğine göre kel, kırk yaşında ve evliymişsin.

Yalan söylüyor! İnanmadın değil mi?

Diğer kayıtta sadece Bahar'ın gülüş sesi vardı. Bazı kayıtları dinlemeden alta indim, başka bir günün konuşmasıydı.

Kalın giyinseydin, hava soğuk.

Giyindim giyindim çıkıyoruz şimdi.

Bakayım mı?

Bahar fotoğraf atmıştı ancak kadraja sadece kulağını ve saçlarını alabilmişti.

Çok çok güzelsin ama sen.

Utanıyorum bak.

Demek utanmayı da biliyordu.Bu sesin altında Pusat'ın attığı koca bir kalp vardı, Bahar'ın asla göremeyeceği bir kalp. Biraz daha aşağı kaydırdım. Pusat'ın attığı son sesi açtım.

Bahar? Neden bakmıyorsun telefonuna? Şey... Merak ettim de ondan. O cadı telefonunu mu aldı yoksa?

Sen görürsün cadıyı Shrek. Sesimi kaydettim.

Seni de aşkının ızdırabını da sikerim Pusat, şu kıza yazıp durma.

Sesim bir dakika içinde görüldü ve direkt oynatıldı. Bahar'ın tatlı sesini duymayı beklerken benim küfürüm onu hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı.

Sen gidip adam öldürsene amına koyayım, sal bizi.

Ses atmamış, yazmıştı. Bende cevap yazdım.

Küfür etme amına koyayım.

Bahar görmesin diye konuşmalarımızı sildim ve telefonunu geri bıraktım. Aşağı salona indim. Naz ve ablam kahve içerek sohbet ediyorlardı.

Ablamın yanına oturdum. "Sana da kahve yapayım mı?" Ablamın sorusuna kafamı iki yana sallayarak cevap verdim.

"Ay Aylin abla ben seni çok sevdim, hiç Aşkın'a benzemiyorsun. Ne kadar tatlısın, keşke hep burada kalsan." Konuşmalarına muhalefet olmadım. Ablam gülümsedi, ancak o gülümsemenin ardında bir kırgınlık vardı.

Beni tanımaya başlıyordu ve tanıdığı kişi onu hayal kırıklığına uğratıyordu.

Telefonuma gelen bildirime baktım, seksi puşttan geliyordu. Bugün defalarca aramıştı ama açmamıştım. Şimdi de mesaj atmıştı.

Aşkın?

Ne var?

Bu telefona neden bakılmıyor? Nasıl anlaşmıştık?

Çok mu özledin? Kıyamam.

Biraz ciddiye al olayları asabımı bozma benim.

Bozulsun, kaç yazar?

Tüm gün seni aradım ama açmadın. Emin ol isteseydim o alışveriş merkezine gelir ve seni sürüye sürüye çıkarırdım. Emirlerim altında çalıştığını unutuyorsun.

Siktir git akşam akşam sinirlerimi oynatma. Kiminle konuştuğunu da unutma!

Senin seri katilliğin bana işlemez.

Telefonda böyle konuşamazdı! Her ne kadar onun telefonu ve konuştuğu tüm hatlar korunsa da güvenli değildi. Hem zaten Ateş'e güvendiğim de yoktu. Bir gün mesajları ve konuşmaları dahi aleyhime kullanabilirdi.

Mesaj kutusundan çıktım ve on saniye içinde Seksi Puşt aramaya başladı. Ablamların yanından ayrılıp telefonu açtım.

"Benimle nasıl konuşman gerektiğini öğreneceksin!" Dedi telefon açılır açılmaz öfkeyle.

"Bu ne sinir yavrum?" Dedim sakin kalmaya çalışarak ama kalamadım.

"Saygısızlıkların katlanılacak gibi değil." Dedi hala öfkeli sesi.

"İlk defa mı küfür duyuyorsun puşt? Neyin tribi bu, deli mi ne!"

"Aşkın! Sen benim için çalışıyorsun, ona göre davranacaksın. Sınırlarını bileceksin, ben aradığımda iki elin kanda dahi olsa açacaksın." Emrin olur göt.

"Açmasam ne olur? Ne yapacaksın?"

"Anlaşma iptal olur, kim olduğunu tüm dünyaya duyururum kanıtlarıyla. Sende abimi mi söyleyeceksin? Söyle! Bu beni bitirmez ama senin kim olduğun gerçeği seni bitirir. Yapma, zararlı çıkan sen olursun."

"Kıskandın değil mi beni? Ondan kuduruyorsun." Gelir gelmez tüm ülkenin ilgi odağı olmamı kıskanmıştı. Onun gelişini kimse umursamazken benim gelişim tüm ülkeyi ayağa kaldırmıştı.

"Cuma günü adaya dönüyoruz, o zamana kadar seni her aradığımda bu telefona bakacaksın. Aksi takdirde olacaklardan ben sorumlu değilim." Dedi ve telefonu yüzüme kapattı.

Telefonu yüzüme kapatmıştı!

Yavşak.

O kimdi ki benim yüzüme telefonu kapatabiliyordu? Bu sefer ben aradım ama açmadı. Üç kez aradım ve her aramamda meşgule attı. Beni hafife alıyordu ve bunu ödeyecekti.

***

Ablamla uyuyordum, daha doğrusu uyumaya çalışıyordum. En son puştun uçağında saatlerce uyumuştum!

Belki keramet yanımda birinin olmasındadır diyerek ablamla uyumaya çalışmıştım ancak olmamıştı. Üç saattir yatakta boş boş yatıyordum. Ablamın kolunun altından çıktım, sigaramı alıp çıplak ayakla aşağı indim.

Tarık kapının önünde ki masada oturuyor, telefonuyla uğraşıyordu büyük bir dikkatle. Yanına oturdum ve sigaramı yaktım. Elindeki telefonu masanın üstüne bıraktı.

"Şuan bir mucizeyi yaşıyorsun." Dedi Tarık beni uzun uzun incelerken. "Yakalandın ve hayattasın." İnanmıyormuş gibiydi. "Nasıl yakalandın? Aklım almıyor."

"Piç çok zeki." Dedim sigaramdan derin bir nefes çekerken. Güldü.

"Sana demiştim, bir gün toslayacaksın diye." Bayılıyorlardı ben demiştim demeye. "Yine de şuan mezarda veya hapiste değilsin. Alanguva sana zarar vermedi, üstüne üstelik yardım ediyor."

Bir esarete boyun eğdirmek, mezarda veya hapiste olmaktan daha beterdi. Alanguva merhametli değildi, bir kahraman hiç değildi. Ondan olsa olsa canavar olurdu ama sorun değildi. Bende zaten kuledeki prenses değildim. Benden olsa olsa kötü kraliçe olurdu.

"Ne yaptın kız? Adamı aşık mı ettin kendine?" Alaylı sorusunun altında ciddi bir merak yatıyordu.

"Aynen sırılsıklam aşık."

"Sana aşık olmamak çok zor Aşkın." Dedi yüzündeki alay kaybolurken. İşte bu saçmaydı, gerçek kimliğimi bilen kimse sevemezdi, ablam bile. Tarık kim olduğumu bildiği halde hayrandı bana çünkü salaktı. "Çok zekisin çok." Derin bir nefes aldı. "Ama zekan değil insanı sana çeken, oyunların. Senden nefret edenler bile içten içe hayran sana."

"Açılıyor musun bana?" Dedim ters ters, güldü.

"O zehirli zekana rağmen, boyundan büyük kibrinin arkasında sevilmeye aç bir çocuksun." Güldüm alayla.

"Siktir Tarık ya."

"Yalan olmadığını biliyorsun, biri seni sevsin istiyorsun. Biri seni, gerçek kimliğini bilmesine rağmen sevsin istiyorsun."

"Ben kimsenin sevgisine muhtaç değilim." Artık saçmalamayı kesmesi gerekiyordu.

"Tabi değilsin, sen mükemmel bir kadınsın. Ama muhtaç olmak değil bahsettiğim, istemek." Cevap vermemin gerektirmeyeceği kadar boş konuşuyordu. Sigaramı söndürdüm. "Gerçi adamın sevgilisi varmış."

"Ne?"

"Ateş Alanguva'nın taş gibi sarışın sevgilisini diyorum."

"Ayrıldılar onlar." Dedim neden böyle bir açıklama yaptığımı bile bilmeyerek.

"Yok birlikteler, fotoğrafları düşmüş her yere. Haberin yok mu? Gündemde ikinci sıraya düşmüşsün, Alanguva tacını almış." Telefonunu açıp bana uzattı.

Twitter gündeminde #AteşAlanguva birinci sıradaydı, geceden beri birinci sırada olan #V ikinci sıraya düşmüştü. Başlığa girdim, bir sürü magazin sayfasının haberi vardı.

Ünlü iş adamı Ateş Alanguva İstanbul gecelerinde güzel sevgilisi Didem Çınar'la samimi görüntüler verdi!

Haber başlığının altında Ateş ve Didem'in yanak yanağa, dudak dudağa fotoğrafları vardı. Uzaktan çekilmiş, kalitesi düşük fotoğraflardı.

Ekranı kapatıp, masanın üstüne koydum telefonunu.

"Sen git o kadar katliam yap, adamın teki sevgilisiyle iki öpüşsün senin önüne geçsin." Dedi kınar gibi.

Sanırım Alanguva beni hissetmekten (!) vazgeçip, sevgilisinin kollarına dönmüştü.

Saçmaydı. Alanguva bu haberleri yayılmadan yok edecek güce sahipti. Özel hayatına dair hiçbir şeyin bilinmemesini isteyen adam bunu çok rahat önlerdi. Bunun altında bir iş vardı.

"Hadi git ve bir ay gündemde kalacak bir cinayet işle." Dedi Tarık pis pis gülerek.

"Evet, neden senden başlamıyorum ki?" Dedim ciddi bir ifadeyle. Gülüşü soldu, öksürdü. Ardından telefonunu da aldı ve yavaşça toz oldu.

Bende bir sigara daha yaktım.

***

Hiç uyumamış, sabah Naz'a kahvaltı hazırlamasına yardım etmiştim. İhtiyar yine ortadan kaybolmuştu, denize açılmış olmalıydı.

Ablam kendi yemeden önce, Bahar'ın tabağını doldurdu. Yeni tanımasına rağmen evdeki herkesi sevmişti, o böyleydi. İçindeki sevgi ve şefkat boyundan büyüktü, etrafa saçması gerekiyordu.

Tarık arada ağzından çıkardığı zeytin kabuklarını Deniz'in kafasına fırlatıyordu. Deniz en son sinirle yerinden kalkacaktı ki Tarık özür dileyerek öpücük attı.

"Çok az kaldı gitmene." Dedi Naz, düşünceli bir şekilde.

Bahar gülümsedi. "Sağlıklı şekilde geri döneceğim!" Dedi inançla. Yarın akşam Alanguva'nın uçağı adaya kalkacaktı.

"Böyle sade sade olmaz, bir kutlama lazım." Dedi Deniz, bakışlarımı ona çevirdim. Bir derdi vardı, bir amacı.

"Doğru, rakılar benden." Dedim ancak Deniz kafasını iki yana salladı.

"Yok ya değişik bir şeyler olsun bu sefer."

"Nasıl bir şey?" Dedi Bahar heyecanla. "Kutlamaları çok severim, yapalım yapalım" Dedi el çırparak.

"Şöyle güzel bir mekana gidelim, dans edelim eğlenelim." Dedi Deniz. Gözlerime doğrudan bakmıyor, öylesine konuşuyormuş gibi davranıyordu.

"Güzel olur nereye gidelim?" Dedi Tarık.

Deniz'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Koyu bakışlarını bana çevirdi.

"Senin şu bir ara çalıştığın yer, Alanguva'nın mekanı... Çok güzel diyorlar. Madem iyi bir çalışanıysan, samimiyseniz, bizim için bir loca ayarlar sanırım." Ve dilini altındaki baklayı çıkarmıştı.

"Arkadaşı değil ya, sadece çalışanı zor duruma düşmesin." Dedi ablam araya girerek.

"Sorun değil, ayarlarım." Dedim gözlerimi Deniz'den ayırmadan. Ateş Alanguva'yla tanışmak istiyordu ve bunun için de beni kullanmak. Üzgünüm Deniz, kırk fırın ekmek yemen gerek bunun için.

"Ay iyi olur, bugün izim günüm." Dedi Naz. Halbuki en son yanıma geldiklerinde yaşadığı şeyi çok iyi biliyordu.

"İyi o zaman akşama hazırlanırsınız." Dedi Deniz yerinden kalktı. "Terfi ettim, bu akşam bendensiniz."

"Gerçekten mi?" Dedi Naz sevinçle. Ne için terfi almıştı?

Hepimiz onu tebrik ettiğimizde, teşekkür ederek mutfaktan çıkmıştı.

"Aşkın, sevgilini de çağırsana." Dedi ablam. Sevgilimi tanımak onun en büyük hakkıydı ne de olsa.

"Çağırırım."

Tarık alttan alttan sırıtıyordu.

"Aşkın?" Dedi Bahar hayretle. "Sevgilin mi var?"

"Tanışırsın akşam." Kahvemden bir yudum alıp arkama yaslandım. Güray'ı aramam gerekiyordu, kendi kaşınmıştı buraya gelerek.

Telefonumu çıkarıp, seksi puşta mesaj attım.

Akşam için Alanguva'da yer ayarla. Loca istiyorum.

Mesajıma bir süre bakmadı. Hatta o bakana kadar mutfağı toplayıp ablamla ikinci kahvemi içmeye koyulmuştum.

Kaç kişilik?

İşte yola geliyorsun Alanguva.

Yedi he biri polis, senin peşinde olanlardan. Ona göre davran.

Hadi yine iyisin Alanguva.

Tamam.

Başka bir isteğiniz var mı Aşkın Hanım?

Evet, ortalıklarda görünme.

Mesajım görüldü ve telefonumu kapattım.

***

Dudaklarımdaki nude rujun üstüne gloss sürdüm. Topuklularımın üstünde, kenarda duran ceketime yürüdüm.

"Çok güzelsin." Dedi ablam gülümseyerek. "Biraz açıkmış ama çok yakıştı."

Gülümsedim, o da yeni aldığımız siyah elbiseyi giyinmişti. Onu ilk defa bu kadar süslenmiş görüyordum. Saçlarını maşalayıp, makyajına bir saat süre ayırmıştım. Onu böyle görmeye alışık değildim, güzelliği beni mutlu etmişti.

"Ay kırmızı ruj abartılı oldu sanki." Dedi aynaya bakarken. Kollarımı arkadan, minyon vücuduna sardım.

"Hiçte abartı değil, çok güzelsin." Eli, boynuna sarılı koluma gitti. Başını başıma yasladı.

Hem çok benziyor hem de çok farklıydık. Güzelim gözleri sevgiyle parıldadı.

"Ay Aşkın bana baksana güzel oldum mu?" Dedi odaya giren Bahar. Tozpembe mini bir elbise giyinmiş, sarı saçlarına pembe bir kurdele takmıştı. Elbisesi diğer elbiseleri gibi çocuksu değildi, aksine üstüne tamamen yapmışmış ve artık çocuk olmadığını bağırıyordu adeta. Yüzünde duruluğunu kapatamayacak bir makyaj vardı. Naz yine onu uzun uzun süslemişti.

"Çok güzel olmuşsun." Dedi ablam.

Bahar heyecanla yerinde döndü. Eteği uçuşurken kıkırdadı, pembe farla çevrili mavi gözlerini kırpıştırdı. Zillinin neden bu kadar mutlu olduğunu biliyordum ben.

Umarım Pusat, Bahar'ı gördüğünde kalp krizi geçirmezdi.

Aşağı indiğimizde bir süre Naz'ı bekledik. Deniz onu görür görmez, söylenmeye başladı.

"Kızım ne bu halin?" Naz kumaş bir pantolon giyinmiş, üstüne de biraz iç gösteren beyaz bir gömlek giyinmişti. Yüzünde de fazlasıyla sade bir makyaj vardı.

"Ne varmış halinde?" Dedim.

"İç çamaşırını görüyorum!" Dedi Deniz hayretler içinde.

Erkeklere kim veriyordu kadınların kıyafetlerine karışabilecek hakkı? Kimse vermiyordu.

"Ne olacak? Benimde biraz eğilsem kıçım gözükecek. Neden sadece Naz'a laf ediyorsun? Anlamadım." Gerçi bana laf etmek yemezdi. Naz utanmıştı. Deniz'de sinirle bana bakıyordu. "Eğlenmeye gidiyoruz, asabımı bozma benim."

Dışarı çıktığımızda üç araba vardı. Biri Denizin diğer Tarık'ındı, en sondaki pahalı Maybach ise bana aitti. Arabalarım Tarık'ta kalıyordu, nadir kullanabiliyordum.

"Bu araba kimin?" Dedi Deniz hayretler içinde.

"Kiraladım." Dedi Tarık. Deniz hayretle arabaya yakınlaştı.

"Oğlum bu arabalar kiralanmaz, deli misin?" Dedi heyecanla.

"Bir müşterimin arabasıydı, bir günlüğüne istedim. Sonuçta fiyakalı mekana gidiyoruz." Dedi Tarık, toparlamaya çalışarak.

Deniz vay be dercesine arabayı okşadı. "Ben sürebilir miyim?" Tarık bana baktı, kafamı salladığımda Deniz'e döndü.

"Sür sür."

"Oğlum deli misin ya? Kim kime verir bu arabayı?" Heyecanla sürücü koltuğuna geçti. Bu arabayı getirmesini bilerek istemiştim. Çünkü bu araba Alanguva'nın bugüne kadar ki gördüğüm arabalardan daha pahalıydı. Hep o mu hava atacaktı hem!

Tarık ablam için kapıyı açtı. Ablam ön koltuğa yerleşirken dördümüzde arkaya rahatça sığmıştık.

Deniz yol boyunca arabayı övüp durdu. Naz'a olan aşkını bu kadar dile getirseydi çoktan evlenmişlerdi.

Oturdum koltukta ablamı seyrettim, hüzünlü yüzünü. O hüznü hiç silemiyordum. Emindim ki bugünde eğlenmek için çıkmamıştı, sadece yanımda olmak ve insancıl bir şeyler yapmak için buradaydı.

Onun suçu değildi. Uzun süre esir kalırsan, özgürlüğü unutursun.

O mutlu değildi ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

Trafikle dolu kırk dakikanın ardından varmıştık. Arabadan iner inmez, girişin önünde arabasının yanında bekleyen Güray'ı gördüm. Pusat'ta kapıda duruyordu, geldiğimizi görür görmez kulağına takılı cihaza bastı ve konuştu. Geldiğimizi haber veriyordu yaver.

Güray yanımıza geldi, heyecanlı olduğunu saklayamadığı adımlarla. Ensesinin altından asla kısalmayan saçlarını, üç numara yapmıştı. Dudağı ve kaşındaki piercingleri çıkarmış, hatta sakalı çıkmıştı. Sürekli rahat olan tarzı, kaliteli lacivert bir gömlek ve kumaş pantolonla kesilmişti. Bu ciddi tarz değişikliğinin sebebi neydi?

Herkesle el sıkışıp, elini belime attı. Sevgilicilik oynayacaktık! Yanağıma bir öpücük bıraktığına gülümsedim. Hayatı boyunca bu anı beklemişti anlaşılan.

"Nasılsın güzelim?" Dedi samimice, bu gece elimde kalmasa iyiydi.

"İyiyim Güray, dışarısı soğuk geçelim içeri."

Pusat'ın bakışları hala üstümüzdeydi, kapıya ilerledik.

"Görüşmeyeli nasılsın Pusat?" Sesimdeki alayı bir tek o anlayabilirdi.

Zoraki gülümsedi, bakışları sürekli Bahar'a kayıyordu. "İyiyim Aşkın sen nasılsın? Yeriniz hazır, geçireyim." Pusat asla misafirleri kapıda karşılamazdı, Ateş büyük ihtimalle beni kontrol altında tutmak istiyordu.

Bahar ablamın koluna girmişti, Pusat ismini duyar duymaz ise kolundan çıkıp kafasını heyecanla sola çevirmişti ama Pusat sağında kalıyordu.

Pusat kendini tutamayarak Bahar'a bir adım attı, eli Bahar'ın koluna gitti ürkekçe. Bahar'a varlığını hissettirmek istemişti. "Merhaba." Dedi Shrek, ondan asla beklenmeyecek yumuşaklıkla, sesi titremişti.

"Pusat?" Dedi Bahar sevinçle. Hatta onun da eli Pusat'ın koluna çok hafifçe değen elinin üstüne gitmişti.

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" Dedi Tarık, rahatsız olduğunu gizlemeden.

"Daha önce gelmişti kızlar yanıma, o zaman tanışmışlardı." Dedim irdelememesini bakışlarımla belli ederek. Deniz'de aynı şekilde rahatsız olmuştu. Anlaşılan hiçbirimiz Bahar'ın bir aşk hayatının olmasına hazırlıklı değildik.

Pusat ve Bahar'sa sanki bizi duymuyormuş gibiydiler. "Ne kadar güzel kokuyorsun." Demişti Bahar, görmediği için Pusat'a ne kadar yakınlaştığının farkında değildi.

"T-teeşkkür ederim." Bu Shrek cidden aptala dönüyordu, küçücük kızın karşısında. "Seni görmek çok güzel."

Tarık artık dayanamamış gibi araya atıldı. "İçeri geçelim biz birader." Dedi Bahar'ın elini Pusat'ın kolundan çekerek. Bahar'ın omzuna kolunu attı ve Pusat'a kötü kötü baktı. Pusat'ın iyi bir katil olduğunu bilmiyordu tabi.

İçeri geçtik, bizim için en iyi loca ayrılmıştı. Koltuklara yerleşirken, ceketi çıkardım. Güray uzun uzun beni süzdü beğeniyle, konuşmak istiyordu ama hiç tahammülüm yoktu.

İşletmenin müdürü Selim etrafta, gıcık gıcık dolaşıyordu. Locanın dolduğunu fark ettiğinde, bakışları beni buldu. Şaşırdığı barizdi, beni köşeye çekip azarladığını da unutmamıştım. Onu da mı öldürseydim?

Selim, locaya çıktı ve gevşekçe sırıttı. "Aşkın, hoş geldiniz." Dedi saygıyla. "Ateş Bey bugün burayı özel olarak ayırttı, demek sizin içindi." Büyük ihtimalle Ateş'le yattığımı düşünüyordu. Yoksa bir kadın nasıl yükselsin değil mi!

Eğer bir seri katil olmasam da girdiğim her işte yükselecek potansiyele sahiptim, her kadın buna sahipti. Ancak işlerinde yükseldiklerinde akla gelen ilk şey patronuyla yatıyordur oluyordu. Erkek yükseldiğindeyse, koca koca tebrikler ve başarı!

"Şişe açalım." Dedi Deniz, Naz'ın yanına yayılırken.

"Bir maaşını buraya ayırdın sanırım." Dedim. Normal bir terfi değildi bu, burası normal bir mekan değildi ki harcadığı para makul olsun. Ya

da Ateş Alanguva'nın inine sızacağını sandığı için devlet ona özel bütçe ayırmıştı.

"Bir şişe şampanya bir şişe votka, ne dersiniz?" Dedi Güray. Siparişleri verdik, Bahar için alkolsüz kokteyl söylemiştim.

"Selim." Dedim kırk yıllık arkadaşımmış gibi. "Bu gece buraya sen bak, sonuçta tanıdıksın." Zoraki gülümsedi.

"Tabi Aşkın." Ateş onu tembihlemişti anlaşılan.

"Aşkın değil, Aşkın Hanım." Selim rengi değişmiş bir şekilde yanımızdan ayrıldı.

"Neden öyle davrandın?" Ablam şaşkındı.

"Tanıyorum çünkü sinir bozucu bir adam." Sözlerim onu tatmin etmedi.

Enerji yüksekti, etraf kalabalıktı. Suat'ı barda gördüm, o beni fark etmemişti. Pusat'ta onun yanında, kadehini yudumlayarak Bahar'ı seyrediyordu.

İçkiler geldiğinde, ablamın bardağına votkayı az koyup, çoğuna enerji içeceği doldurdum. Daha önce hiç alkol almadığını biliyordum.

"Rahatsız etmesin?"

"Az koydum, rahatsız ederse başka içmezsin." Dedim, saçını düzelterek. Bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu, beğenmemişti.

Arkama yaslandım, Güray diğer tarafımda bana oldukça yakın oturuyordu. Kolunu da arkama atmıştı ve geri yaslandığımda saçlarım koluna yaslanmıştı.

"Çok özlemişim seni." Dedi kulağıma doğru.

Güldüm alayla, kulağına yakınlaştırdım dudaklarımı.

"Sevgilicilik oyununa kendini fazla kaptırdın sanırım."

"Oynadığım en güzel oyun." Dedi tatlı olmaya çalışarak.

"Bu tarz değişikliğini neye borçluyuz?"

"Artık eğlenmelik erkek olmak istemiyorum." Dedi ciddice, benimle gerçekten sevgili olacağını mı sanıyordu?

"Yakışmış, bir şeye benzemişsin."

"Ben zaten yakışıklıydım Aşkın, çirkin olsaydım benimle yatmazdın!" Beni biraz tanımıştı. "Ama bugün daha yakışıklıysam, bence kesin bana gelmelisin."

"Artık bana o kadar da zeki gelmiyorsun." Dedim burun bükerek. O bir şeyler söyledi ama dinlemedim. Bakışlarım Alanguva'nın odasının camına takıldı.

Dışarıdan içerisi görünmüyordu ama orada olup, burayı izlediğine emindim. Sırıtıp, göz kırptım.

"Güray'la nasıl tanıştınız?" Diye soru ablam, konu açmak istercesine. Yerimden doğruldum, ablamın kulağına eğildim.

"Çok sesli şimdi burası, sonra anlatırım."

Yirmi dakikanın ardından, dördüncü kadehime geçerken ablam bana şaşkınlıkla bakıyordu. Artık alkolü de sık tükettiğimi anlamıştı, tabi bir alkolik olduğumu da düşünmüyordu. Eğlenmiyordu, Bahar'la sohbet ediyor, o da meyve suyu içiyordu.

Pusat hala aynı yerinde oturuyor, çenesini eline yaslamış Bahar'ı seyrediyordu. Telefonuna baktı, bakışları etrafta gezindi ve yerinden kalktı. Buraya geliyordu.

Locaya çıktı. "Ateş Bey hoş geldin demek ve Aşkın'ın arkadaşlarıyla tanışmak için sizi odasında bekliyor. Sizi yormak istemezdi ama burasını çok gürültülü buldu." Dedi resmi bir tavırla. Beklediğim hamle gelmişti.

Deniz bu davetten oldukça memnun gözüküyordu, sonuçta peşinde olduğu adamla benim sayemde tanışacaktı.

Beni ayağına çağıramazdı o puşt. Ama tabi ablamın yanında bunu söyleyemedim, sonuçta patronumdu!

Ben kalktığımda diğerleri de benimle kalktı. İki asansöre binip, üst kata çıktık. Ateş Alanguva, tekli koltuğunda oturmuş, kadehini yudumluyordu.

Ayağa kalktı, ifadesiz yüzünde samimiyetsiz olduğunu bildiğim bir gülüş peyda oldu. "Hoş geldiniz." Dedi misafirperver bir şekilde. "Rahat edin lütfen." Dedi koltukları kibarca gösterirken. Kumaş pantolonunun üstüne siyah bir gömlek giyinmiş, kollarını dirseklerine kadar katlamıştı ve saçları onu son görüşümden bu yana biraz daha kısalmıştı.

"Hoş bulduk, ayrıca teşekkürler ilginiz için Ateş Bey." Dedim ismine dilimle baskı yaparak.

Bakışları bana takıldığında gülüşünü bozmadı, Güray'ın belimdeki eline baktı. Hemen ardından yine gözlerimi buldu. Nasıl oynadığını biliyorum der gibiydi sarı bakışları.

"Sizi bir yerden tanıyor gibiyim." Dedi ablam. Ateş ablama baktı, yerine geri oturdu.

"Sanırım, sizi daha önce rıhtımda görmüştüm? Yeni teknemi ziyarete gitmiştim." Yalanını yesinler yavşak. "Tesadüfe bakın." Dedi bakışları kısa bir an bana kayarken. Ablam da gülümsedi nazikçe.

"Ablam, Aylin." Dedim araya girerek. Sanki bilmiyormuş gibi.

"Aşkın henüz çok genç olmasına rağmen, çok başarılı bir mühendis. Bir buçuk ay kadar önce sistemime ciddi bir saldırı yapıldı, virüsü temizlemesi yarım saat sürmedi. Çok zeki bir kardeşiniz var, gurur duymalısınız. Eğlencenizi bölmek istemezdim, sadece tanışmak istedim." Üstümdeki şüpheleri yok etmeye çalışıyordu.

Ablamın gururlu bakışları bana çevrildi.

"Şu güvenlik şirketinize mi? Sıkı takipçinizim." Dedi Deniz, araya girerek. Ateş onun polis olduğunu biliyordu. Sıkı takipçinizim derken, mübalağa yapmadığına emindim. "Deniz Mertoğlu, emniyet amiriyim." Demek aldığı terfi buydu. İşte bu neden bu kadar işleri kurcaladığını daha iyi gösteriyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Deniz Bey." Sarı bakışları meydan okuyordu gizlice.

"Bende Ateş Bey."

Pusat, asansörün yanındaki duvara yaslanmış ve ablamın yanında oturan Bahar'ı seyrediyordu. Güvenlik şefiymiş! Şurada patronunu öldürsem ruhu duymayacaktı.

"Bende sizinle çalışıyorum Alanguva güvenlik şirketinin New Jersey'de ki holdinginde." Dedi Güray kendini öne atarak. Yan yana oturmuştuk, bir eli çıplak bacağımın üstündeydi. Aptal Güray aklınca mesaj vermeye çalışıyordu.

Ateş'in bakışları bacağımdaki elinde gezindi, genzini temizledi ve karanlık çöken bakışları Güray'a kilitlendi.

"Bir teklif almıştım ama kabul etmeme rağmen geri dönüş olmadı." Ölmediğine dua et Güray. Teklifin açılımını bilmese bile bildiği kadarıyla bahsetmesi bile yasaktı.

"New Jersey şirketindeki elçimiz uygun görmemiştir. Her çalışanı bilecek halim yok, vardır bir sebepleri." Dedi katı sesiyle.

"Benim gibi başarılı mühendis zor bulursunuz." Dedi Güray ortamı yumuşatmak istercesine ama bence çok yersiz bir hareketti.

"Bulduk zaten." Gözleri kısa bir an bana çevrildi.

"Güray'da çok zekidir, kaçırmayın derim." Dedim araya girip, onu biraz daha çıldırtmak isteyerek.

"Sevgilini kayırmamı mı istiyorsun?" Cevap vermek yerine gülümsedim.

Bir on dakika daha Ateş, hayatımdaki neredeyse tüm insanlarla sohbet etti ve tanıştı. İyi hamleydi, hayatıma sızıyor ve üstünlüğünü kabul ettirmeye çalışıyordu. Deniz arada, konuyu Ateş'in iş hayatına çekmeye çalışıyor ancak Ateş'in izin verdiği alandan ilerisine gidemiyordu.

Ayaklandılar, Güray elimden tutarak kaldırdı. "İyi eğlenceler dilerim, bir eksiğiniz olursa söyleyin." Dedi Ateş. "Aşkın sen kalır mısın? Son projeyle ilgili sorularım var."

Gülümsedim. "Tabi Ateş Bey." Güray şaşırıyordu, V olduğumu bilmese de ne kadar soğuk olduğumu biliyordu.

Ablam Ateş ve bana kısa bir an baktı. Zeki kadındı, ne de olsa benim ablamdı. Bir şeylerden şüphelenmişti ancak gerçekler aklının alamayacağı kadar fantastikti.

Güray elimi isteksizce bıraktı, Pusat'ta dahil olmak üzere hepsi çıktılar. Asansörler kapanınca yüzümdeki maskeyi çıkardım.

Topuklularım üstünde masasına yürüdüm ve dosyaların da olduğu masanın boş kısmına oturdum. Konuşmuyor, dikkatle izliyordu.

Bacaklarımı salladım, sarıları uzunca bacaklarımın inceledi. Kafamı sol omzuma doğru yatırdım, yavaş adımlarla oturduğum masaya yakınlaştı.

"Bunu neden yaptın?" Dedim bacaklarımı sallamayı keserek.

"Teşkilatın peşimde olduğunun farkındayım ve Deniz Çamlı, peşimdeki önemli isimlerden birisi."

"Sen mafya değilsin ya, neden korkuyorsun?"

"Mafya değilim ama bu masum olduğum anlamına da gelmiyor."

"Zenginsin, işletmenin bodrumunda adam öldürüyorsun. Mafyasın işte. Bak polis geleceğini de önceden haber verdim sana yine iyisin."

"Buraya her gün polis geliyor Aşkın. Deniz öylesine biri değil, eğer bakışlarımı bir an ondan çekseydim cebindeki dinleyiciyi odama yerleştirecekti."

"Ne?" Ben bunu nasıl fark edemezdim? "Olsaydı fark ederdim." Dedim kendimden emin bir şekilde.

"Ceketinin sol iç cebindeydi, eli defalarca gitti ama ben ona baktığım an her seferinde toz silkeliyormuş gibi davrandı. O sırada sevgilin aklını dağıttığı için fark edemedin sanırım." Biraz daha yakınlaştı.

"Bana yanık olduğunu çok belli ettin." Dedim dudağımı büzerek. Bakışları dudaklarıma kaydı, biraz daha yakınlaştı.

"Son öldürdüğün adam kimdi Aşkın?"

"Şerefsizin tekiydi."

"Öyleydi, dünyadan bir pislik daha eksilttin. Peki ya sonuçları? Öldürdüğün adamın gücünün farkında mısın sen?"

"Aptala mı benziyorum Alanguva?"

"Peşine dünyayı yöneten bir uyuşturucu çetesi kattın da haberin yok." Vardı.

"İlk değil."

"Ama son olabilir, hırsın bitmezse."

Güldüm, kollarımı boynuna sardım. Bu hareketim bana biraz daha çekilmesine sebep oldu. Pantolonunun kumaşı çıplak bacaklarıma değiyordu.

"Beni mi düşünüyorsun? Ne kadar da tatlısın." Tırnaklarımı ensesine geçirdim, alaylı tavrımı geride bıraktım. "Beni yakalayabildin diye güçsüzüm sanıyorsun, ağırlığını göstermeye çalışıyor ve gücümü ezmeye çalışıyorsun." Biraz daha geçirdim etine ama acı çeker bir hali yoktu. "Yapma! Altımda kalırsın." Derin bir nefes aldı. "Ne yaptığını görüyorum ama sen benim neler yapabileceğimi hiç öngöremiyorsun."

Ensesindeki ellerimi çektim, iki tırnağımın içi kanlanmıştı. Alanguva geri çekilmedi.

"Ne yapıyormuşum? Anlatsana." Dedi kısılan sesiyle. Biraz daha yakınlaştı ve artık vücudu vücudumda değiyordu. Bakışları sık sık dudağıma kayıyordu, beni öpmek istiyordu. Nah öpersin Puşt.

"Ben sürekli oynadığımı sanırdım, sen benden de betersin." Bakışları sütyensiz giyindiğim elbiseden taşan göğüslerime kaydı. Vücudunu vücuduma yasladı. Kafasını biraz daha eğdi yüzüme. Şu kokudan uzak durmam gerekiyordu.

Dudakları hep bu kadar dolgun muydu? Onu hatırlamıyordum ama ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyordum.

Siktir!

Dudaklarını dudaklarıma eğdi, öpmek için. Nefesini dudaklarımda hissettim, dudaklarını da hissedeceğim sırada vücudumu hafifçe geriye attım oyunbazca. Sırıttı, gözlerime baktı. O da oyunlarımdan hoşlanıyordu bariz bir şekilde.

Tekrar yakınlaştı dudaklarıma. Vücudumu yine biraz daha geriye attım, yine geldi. Ve bir kez daha geriye attığında artık sırtımın masaya çarpmasına çok az kalmıştı.

Benim hareketlerimin yavaşlığına ayak uydurarak yavaşça eğildi yine dudaklarıma, sırıtışı silinmiyor ve gamzesini belli ediyordu. Dudağımı yaladım ve bir kez daha kendimi geriye doğru attığımda artık sırtım masaya yaslıydı.

Sert vücudunu vücuduma yasladı, bu sefer öpeceğini sanıyordu. Artık sabrı kalmamış gibi dudaklarımı öpeceği sırada boynumu gererek, dudaklarının çeneme çarpmasına neden oldum. Oyunu yine bozmadı, dudakları çenemden yavaşça aşağı indi.

Eli ne zamandır çıplak bacağımı okşuyordu?

Bu sefer derin nefes alan ben oldum. Şişen göğsüme dudağını yalayarak baktı, ardından sarılarını gözlerime çevirdi. Dudakları tenimi yakıyor, nefes düzenimi bozuyordu. Kasıklarıma yaslı sertliği tüm vücudumu uyarıyordu.

Dudakları boynumdan aşağı kaydı, göğüslerime kadar indi. Elbiseden taşan göğüslerimin üstünde gezindi önce dudakları, arından maharetli dili.

Konuşmuyorduk, birimiz konuştuğu an yine inatçılığımız ortaya çıkacaktı. Sarılarını gözlerime çevirdi ve dilini biraz daha aşağı indirdi.

Hissettiğim tutku, içimde büyüyen şehvet ilk defa aklımın önüne geçiyordu. Saçından tuttum, yukarı çektim ve vücuduna sürtünerek yattığım yerden doğruldum. İkimiz de doğrulmuştuk ancak vücudu hala vücuduma yaslıydı. Karışmış saçlarından indirdim parmaklarımı, göğsü olması gerektiğinden daha hızlı kalkıp iniyordu.

"Seninle eğlenmeyeceğim." Kafamı alayla iki yana salladım. Onun konuşma tarzını taklit ettim. "Beni hissedemeyeceksin." Konuşacaktı ancak müsaade etmedim. "Sen karşında kim olduğunu unutuyorsun. Beni sikemeyince sevgiline geri mi döndün? Aferin, orada kal. Olmayan sikimde bile değilsin Alanguva." Kızdığım düşülebilirdi, alay dolu eğlenen sesim olmasaydı.

Az önceki tüm tutku izleri yüzünden hızlıca uzaklaşırken, geriye öfkesi kalıyordu. Dudaklarını araladı konuşmak için ancak yine müsaade etmedim.

"Senin küçük Ateş'te, nefes alsam kalkıyor Alanguva." Dedim gözümle kasıklarını işaret ederek. Vücudu hala vücuduma yaslı olduğu için sertliğini hissediyordum.

Asansörün sesi duyuldu içeride, onu göğsünden ittirdim ve masanın üstünden kalktım. Kalçamın altında toplanan elbisemin eteğini düzelttim.

Asansörden inen kişi Ateş'in korumalarından Yusuf'tu, kim olduğumu bilen nadir kişilerden.

"Abi yenge geldi de yukarı çıkacağım diye tutturdu. Yasak dedim ama anlamadı, seni bekliyor aşağıda." Yusuf konuşuyordu ama Alanguva bana bakıyordu.

"Tamam çık, geliyorum." Yusuf asansöre geri bindi ve geri kapandı.

Yerimde doğruldum. "Hani dedin ya kimseye güvenmiyorum diye, çok iyi yapıyorsun." Dedim samimi bir şekilde. "Ancak bana kimse kısmı pek inandırıcı gelmedi. Bence abine ne olursa olsun çok güveniyorsun."

Güzel yüzündeki, kaşları çatıldı. "Ne ima ediyorsun?"

Asansöre ilerledim, tuşa bastım.

"Beni kimin tuttuğunu merak ediyordun ya, öğrendim. Söylesene, abine ne kadar güveniyorsun?" Yüzünden bin bir çeşit duygu geçti, asansörün kapısı açıldı. İçine girdim ve arkamda bıraktığım adamı biraz daha izlemek istedim.

Afallamıştı.

Sarılarında bilinmezlik kol geziyordu. Bana boş bakıyordu. Asansör yavaşça kapandı ve sarıları o odada kaldı.

Gece daha yeni başlıyordu.

17

VEDALAR VE BAŞLANGIÇLAR

Bir derdim vardı, tüm dünyayla. Derdim vardı, tüm adaletsizliklere. Derdim vardı tüm kötülüklerle. Derdim vardı asıl kötü olan V'yle.

Hayatı küçük ekranların arkasından, bize gösterilen kadar izliyorduk. Araştırmıyor, düşünmüyor ve gerçek ortaya çıktığında yuhluyorduk. Belki de bu yüzden kaybediyorduk.

Damağımda alkolün keskin tadı, tenimde Alanguva'nın izler vardı. Zemine inen asansörün kapısı yavaşça açıldı.

Açılan kapının ardında Didem Çınar duruyordu. Duvara yaslanmış, asansörden inecek kişiyi bekliyordu. Beni beklemediği kesindi. Bakışları benimle kesiştiğinde öfkeyle, yaslandığı duvardan doğruldu. Gözleri sinirle irileşti.

İki sevgili de çok uyuzlardı.

Asansörden dışarı adımımı attım. Bir elimle dudağımın kenarını temizledim, sanki dağılan rujumu temizliyormuş gibi. Diğer elimle elbisemin buruşan eteğini düzelttim. Sırıtarak yanından geçerken, neye uğradığını şaşırmış gibiydi.

"Bana bak!" Durdum, bu kızda ciddi bir üslup bozukluğu vardı. Hızlı adımlarla yanıma yaklaştı ve kolumdan tuttu, tırnaklarını etime geçirerek. Karşımda durdu, güçlü durmaya çalışıyordu.

Bir kolumdaki eline bir ona alayla baktım.

"O kadar sıkıcı ve öngörülebilir bir insansın ki Didem, Ateş'in seni neden istemediğini anlamaya başlıyorum." Sözlerimle tırnakları etime daha da battı.

"Aranızda ne var?" Yüzünün aksine ses tonu sakindi, kendini sakin olmaya zorluyordu.

Elim, kolumdaki elinin bileğine gitti. Bileğini tuttum, benim için sert olmayacak şekilde ama anlaşılan onun için sertti ki ağlamamak için zor duruyordu.

"Sevgilin her gördüğü yerde üstüme atlıyor, senin sevgini hak etmeyen şerefsizin teki." Dedim samimi bir tavırla.

"Ateş'ten bahsediyoruz. Sen onun üstüne atlıyorsundur sürtük!" Dövmemeliyim, dövmemeliyim, dövmemeliyim.

"Vazgeçtim, sana ne yaparsa hak ediyorsun. Bu kadar aptal olmak zor olsa gerek." Yanından geçecektim ki önümü kesti.

"Senin gibileri çok gördüm, parası için ona yamanmaya çalışıyorsun." Ama sen çok klişesin amına koyayım ya! Yok Yeşilçam filmi çekiyoruz.

"Kızım sen hangi filmden fırladın? Çık önümden, elimden bir kaza çıkmasın." Arkamda kalan asansörün kapısı açıldı. Didem'in gözleri arkamdaki noktaya takılı kaldı. Az önce tuttuğum bileğini havaya kaldırdı ve diğer eliyle tuttu.

"Ne kadar kaba bir kadınsın! Canımı yaktın." Ağlamaya başladı.

Yok amına koyayım ya.

Arkamda Ateş vardı ve Didem mazlumu oynuyordu. "Didem?" Diye sordu Alanguva ve yanımıza geldi.

Didem kızarmış bileğini Ateş'e gösterdi. "Bu kadın bana saldırdı." Dedi ağlayarak. Ateş, bileğine baktı ardından bana. Bu kadın benden de iyi oyuncuydu.

"Ağlamadan konuş Didem." Dedi sesinde en ufak değişim olmazken.

"B-ben kibar olmaya çalıştım ama bana saldırdı."Kollarını Ateş'in beline sardı ağlamaya devam ederken. Ateş'in gözleri kolumdaki tırnak izine takıldı.

"Siktirin gidin." Diye mırıldanarak yanlarından uzaklaştım.

"Aşkın!" Diye bağırdı Ateş ancak geri dönmeye ya da ona bakma zahmeti göstermedim. Sadece orta parmağımı ona doğru havaya kaldırdım.

Kalabalıkların arasından geçerek locaya vardım. Güray'la abam sohbet ediyorlardı, ablam onu gülümseyerek dinliyordu. Aralarındaki yerime geri oturdum, yenilenen kadehimi tek dikişte bitirdim. Nedenini bile bilmediğim şekilde gergindim.

"Aşkın, ne kadar çok alkol tüketiyorsun." Dedi ablam hayretler içinde. İçmiyorum diyemezdim, az içiyorum diyemezdim ama doğruyu da söyleyemezdim. Sevimli görünmeye çalışarak gülümsedim, cevap niteliğinde.

Arkama yaslandım. Ateş, Didem'le birlikte başka bir locaya geçtiler. O locada Arhan, Yade, en küçük Alanguva olan Ferda ve Pusat vardı. İyi ki ayakaltında gözükme demiştim, hem odasına çağırmış hem de bize çok yakın olan, yandaki locaya yerleşmişti. Puşt işte ne yaparsın?

Ateş otururken, Didem'de ona yapışık şekilde hemen yanına oturdu. Ateş'in gözleri üstümdeydi. O güç seven, kontrolü elinde tutmayı seven bir adamdı. Cinsel yaklaşımından onu vurarak, abisiyle ilgili bir şeyler bildiğimi idea ederek onun gücünü kırmıştım. Öfkeliydi bana.

"Ne işler çeviriyorsun Aşkın?" Diye sordu Güray, kulağıma doğru.

"Neden herkes üçkâğıtçı sanıyor beni!" Güldü, bana biraz daha yakınlaştı.

"Aranızda ne var?"

"Sana ne?"

"Sevgilinim ben senin." Dedi ciddi bir şekilde. Yüzüne boş boş baktığımdaysa güldü. "Şaka."

"Gülmedim ben."

"Bu lavuk neden sürekli buraya bakıyor?" Puşt mudur Pusat mıdır nedir bilmem!" Diye yükseldi Tarık. Pusat'a sinirle bakıyordu.

"Bahar'ı kesiyor sanırım." Dedim.

"Ay beni mi kesiyor?" Diye sevinçle bağırdı Bahar. "Nerede?" Tarık ona ters ters baktı.

"Kudurdun mu kızım sen?"

"Kudurdum vallahi en sonunda." Naz ve ablam kahkaha attılar. Deniz'de artık kötü kötü Bahar'a bakıyordu.

"Böyle bakmaya devam ederse, elimde kalacak." Dedi Deniz.

"Polis olduğuna güvenme, hiç şansın yok." Dedim kadehimi yenilerken. Bizzat deneyimlemiştim Pusat'ın tekmesini.

"Demeyin öyle ya çok güzel bakıyor." Dedi Naz. Deniz biraz daha gerildi.

"Öyle mi Naz? Güzel mi bakıyor?"

"Yani yakışıklı adam." Dedi Naz, anlaşılan Deniz'i delirtme günüydü.

"Demek yakışıklı adam!" Dedi Deniz öfkeyle. Yerinden kalktı. "Sigara içmeye çıkıyorum, yoksa elimden bir kaza çıkacak." Ardından Naz'a ve etrafa baktı ve vazgeçerek oturdu. Naz'ı bırakmak istemiyordu.

"Oha ben bu gacıyı tanıyorum." Dedi Tarık, Pusat'ların olduğu masaya bakarak. "Şu Pusat'ın yanındaki gri elbiseli." Yade, Alanguva'nın arkadaşlarından. "Dünya küçük lan."

"Nereden tanıyorsun?" Pembe Maserati!

"Hani demiştim ya bir kere gelmişti benim fakirhaneye, arabasını tamire. Bak çıktı karşıma yine, bu kız benim kaderim aga." Yade, güzel ve zarif bir kadındı.

"Kız seni beğendi mi?" Diye sordu Bahar heyecanla.

"Sana diyorum ya, arabasını tamire geldi kız! Motor yağından yüzüm görünmüyordu nasıl beğensin? Ama belki bugün beğenir." Saçlarını tek eliyle havalandırdı.

Ateş bana bakıyordu doğrudan. Kısık sarıları çokta uzakta değildi ve üstümde geziniyordu her hareketimi takip etmek istercesine. Didem ilgisini çekmek istercesine elini, Ateş'in çenesine götürdü ve kendine çevirdi. Kulağına yakınlaşıp bir şeyler söyledi. Biten kadehimi yeniledim.

Ateş, Didem'in elini indirdi yüzünden.

"Aşkın? Duyuyor musun beni?" Dedi ablam elini omzuma koyarak. Ben her şeyi fark ederdim, gözüm orada bile olsa burada ne olup bittiğini bilirdim ancak bu sefer öyle olmamıştı.

"Efendim?"

"Yok bir şey." Dedi ne söyleyecekse vazgeçerek. Bir şey vardı, çok şey vardı. Ancak her zamanki gibi sakinlikle bekliyordu.

"Hadi dans edelim." Dedi Naz yerinden kalkarak.

"Ne dansı kızım otur oturduğun yerde!" Deniz sinirle söylendi.

"Senin fikrindi buraya gelmek, oturup etrafı izleyelim diye mi geldik Deniz?" Diye girdim araya.

"Şu kalabalığa baksanıza, bir sürü insan içinde dans mı edeceksiniz?"

"Burada dans ederiz bizde." Dedi Naz, bu kız beni öldürecekti.

"Neden Deniz'in izin vermesi gerekiyor ben anlamıyorum." Yerimden kalktım.

"Ya bende dans etmek istiyorum lütfen!" Dedi Bahar heyecanla. Ona yasaktı.

"Olmaz Bahar." Sürekli yasakları çiğnemeye çalışıyordu. Aslında o sadece yaşamak istiyordu.

"Yavaş dans ederim, yormam kendimi."

"Bahar, inat etme." O böyle gözlerini irileştirip, yüzüne tatlı ifadesini takıldığında ona kimse itiraz edemiyordu. Tabi benim dışımda kimse.

Herkes sessiz kaldı, Bahar arkasına yaslandı ama gözleri dolmuştu.

Artık büyümüştü ve durumunun farkına varması gerekiyordu. İstediklerini yaparak ona yardımcı olamaz, onu ancak öldürürdük. Ve yaşaması benim için mutlu olmasından daha önemliydi.

Ablamın da elinden tutarak kaldırdım. "Ay Aşkın saçmalama ne anlarım ben dans etmekten." Dedi sanki çok ayıp bir şey istiyormuşum gibi ondan.

"Ben ettiririm sana."

"Kaç yaşında kadınım ne işim var şimdi!" Kendini kaç yaşında sanıyordu?

Daha yirmi dokuz yaşındaydı ama o kırk yaşını devirmiş gibi hissediyordu. Yakında otuzuna girecekti ve gençliğini yaşamadan yaşlanmıştı ruhu.

Üçümüz locadan inip, kalabalığa karıştık. Ablamın elini bırakmadan dans etmeye başladım. Ablam da ayak uydurmaya çalıştı. Naz biraz alkolü fazla kaçırmış olacak ki, yalpalayarak dans ediyordu.

Bağırarak şarkıya eşlik etmeye başladım, vücudumu ritme göre hareket ettirerek. Ablam gülerek beni seyrediyordu, pek hareket edesi yoktu. Elinden tutarak kendi etrafında döndürdüm, kahkaha attı.

Bu gülüşü duymayı o kadar beklemiştim ki.

"Ben çok eğleniyorum!" Diye bağırdı Naz avazı çıktığı kadar. "Hayat varmış be!" Tarık'ta dayanamayarak yanımıza gelmişti çok geçmeden. Ablamı elinden tutarak kendi yanına çekti, birlikte dans etmeye başladılar. Ablam onu taklit etmeye çalışıyor ama hızına yetişemiyordu.

Yarım saat kadar durmadan dans ettik. Naz'ın hevesi, Tarık'ın bitmek tükenmeyen enerjisi ve ablamın çok geçmeden onlara ayak uydurması eğlenceliydi.

Belime bir kol sarıldı, Güray. Dibime kadar girmiş, boynuma bir öpücük bırakmıştı. Sevgili ayağına ayakta götürmüştü çocuk beni.

Ablamla Naz yorularak dans etmeyi bıraktılar, yerlerine geçtiler. Tarık'sa yanımdan uzaklaşmış, birkaç kızla dans ediyordu. Ateş hala aynı yerinde oturuyor, arada beni izliyordu. Ve Didem biraz daha zorlarsa onun kucağına çıkacaktı.

Güray'a doğru döndüm, kollarımı boynuna doladım. Boyu benden çok uzun değildi, ayağımdaki topuklularla eşittik. Alt dudağını yalayarak belimdeki kollarını sıktı, kendine çekti.

"Gerekli gereksiz dokunup asabımı bozma, sikmeyeyim belanı." Dedim, kulağına yakınlaşarak.

"O kadar etkileyici söyledin ki ne söylediğini pek dinleyemedim." Gülerek beni kendinden uzaklaştırdı, Güray iyi dans ediyordu. Üniversite hayatını hep gece hayatıyla geçirmişti.

Elimden tutarak döndürdü, sırtımı göğsüne yasladı. Ateş'le göz göze geldim tam da vücudum Güray'a çarparken. Etraftaki neon ışıklar sarılarında parlıyordu, yüzü ifadesizdi ama bir ifadeye gerek yoktu zaten. Sarıları onu ele veriyordu.

Naz ve Deniz dışarı çıkıyorlardı. Büyük ihtimalle Deniz sigara içmeye çıkmış ve Naz'ı yalnız bırakmamak için peşinden sürüklüyordu. Ablamla Bahar'da yerlerinden kalkmışlardı, tuvaletlerin olduğu koridora yürüyorlardı.

Güray'a geri döndüm, yine kollarını sardı belime. Dans ederken yer değiştirmiştik ve ben yine Alanguva'yı görüyordum.

"Güzelliğin, saçlarını savuruşun, kalçalarını sallayışın... İçim gidiyor sana." Dedi Güray beni kendine çekerken.

"Güray sana kötü bir haberim var. Gözlerini kısıp, sesini kalınlaştırdığında çekici olmuyorsun." Kaşları çatıldı.

"Seni anlamıyorum, cidden. Bazen beni kullanıyormuşsun gibi hissediyorum." Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım.

"Deliye bak, zorla gelip siktik sanki." Güldü.

"Seninle olmayı seviyorum, beni kullanmanda sıkıntı yok sadece daha sık kullanmanı istiyorum." Alaylı sesinin altında aslında gerçeğin yattığını biliyordum. Bana olan hisleri hoşlanmanın ötesine geçiyordu, belki çoktan geçmişti. Bunu bana hissettirecek kadar aptal değildi, hissedersem kaçacağımı bilecek kadar tanıyordu. Ancak artık dayanamıyor olmalıydı.

"İlk defa bu kadar boş yapıyorsun." Yüzünü yüzüme yakınlaştırdı. "Bu oyunu kısa zaman içinde bitireceğim ve artık sadece bir arkadaş olacaksın benim için. Seninle bir daha sev-" Sözlerimi kesti, dudaklarıyla.

Şaşkınlığımı kontrol edemedim, biri bana isteğim dışında dokunamazdı. Ateş gözlerime bakıyordu ama bu sefer sarılarında da öfke yoktu. Boş bakıyordu.

Güray dudaklarını dudaklarım üstünde hareket ettirdi, sekiz saniye boyunca. Gözlerimdeki siniri gördüğündeyse benim itememe gerek kalmadan geri çekildi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Güray aptal değildi. Ateş'in beni izlediğinin gayet tabi farkındaydı, benim ona baktığımın da farkındaydı.

"Yatakta sıkıntı yok! Ama dışarıda dokunsak kıyamet." Uzaklaştım ondan.

"Bu burada bitmedi!" Bakışlarım Ateş'e kaydı ama orada yoktu. Oturduğu koltuk boştu.

Ablamla Bahar'da uzun süredir ortalarda yoklardı ve Pusat'ı da göremiyordum. Onların girdiği koridora girdim, kadınlar tuvaletine girecektim ki kenardaki açık kapıyı fark ettim. Arhan'ın Bahar'ı sıkıştırdığı malzeme odası!

Kapıya yakınlaştım, sesler geliyordu.

"Yarın aynı uçakta olacağız biliyorum ama dayanamadım, birkaç kez geldim ama bir türlü göremedim seni. Teklifimi kabul edip, benimle yalnız kalman beni mutlu etti." Pusat'ın sesiydi.

"Ya mutlu mu etti?" Dedi Bahar'ın sesi, cıvıl cıvıl. Heyecandan kriz geçirebilirdi, varlığımı fark ettirmedim. Shrek iç çekti.

"Sana şuan çok şey söylemek istiyorum ama bunun sana zarar vereceğinin farkınaydım. Hatta şuan da sana kötülük yaptığımı biliyorum ama dayanamadım."

"Hayır iyiyim ben Pusat."

"Sen Pusat dediğinde benim bile kalbim tekliyor, senin yaralı yüreğin nasıl dayansın?" Shrek, kesinlikle Shrek gibi davranmıyordu şuan. Bahar'ın sıklaşan nefesleri iyiye işaret değildi. "Aylin çıkar şimdi, çıkalım mı?"

"Pusat, seninle konuşmayı çok seviyorum. Normal hissediyorum, hayatım boyunca ilk kez yarım insan değilim sanki."

"Sen zaten öyle değilsin." Dedi Pusat, gücenmiş bir sesle. Sessizce biraz daha yakınlaştım, Pusat elini kaldırmış, Bahar'ın saçlarına uzatmıştı onu sevmek için. Ancak Bahar'ın göğsü heyecandan hızla inip kalkarken buna cesaret edemedi. Yumruk yaptığı eli acıyla geri indi. Hemen ardından beni fark etti.

İşaret parmağımı dudaklarıma bastırdım, sus işareti yaparak. Bahar biraz daha kalırsa kriz geçirecekti.

"Sana söylemek istediğim çok şey var ama şimdi değil. Hadi gel çıkalım buradan." Dedi kendini zorlayarak. Pusat'ı ilk defa böyle afallamış görüyordum. Bu kadar kısa süre içinde tutulmuş muydu benim küçücük kızıma sahiden? Şayet hareketleri sadece tutulma olamayacak kadar tutkulu ve acılıydı.

Geri çekildim, birlikte çıktılar içerden. "Ben geçeyim Aylin çıkar şimdi." Dedi Pusat ve Bahar gülümsedi. Pusat içi gidiyormuş gibi derin bir nefes aldı ve yanımızdan uzaklaştı.

Bir dakikanın ardından varlığımı usulca belli ettim Bahar'a. "Güzelim, Aylin'i mi bekliyorsun?" Gülümsedi çekingence.

"Ya evet, Aylin ablayı bekliyordum." Yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. "Sen ne zaman geldin?"

"Şimdi geldim, iyi misin?" Önünde durdum, bileğini okşadım. Nabzı çok hızlıydı.

"Şey kızma ama bir şey söyleyeceğim. Kızma ama bak."

"Kızmam."

"Gerçekten mi? Söz ver." Şuan daha çok kızdırıyordu.

"Söz."

"Şey az önce Pusat buradaydı, biz biraz konuştuk." Dedi, yanakları hala al aldı.

"Öyle mi? Ne konuştunuz?"

"Havadan sudan, kızmadın değil mi?" Nabzımı ölçüyordu bir de aklınca. Sevimli olmaya çalışarak beni yumuşatmaya çalışıyordu. Hala bir krizin eşiğindeydi. Onu rahatlatmak için yanağını öptüm.

"Sen çok fenasın Bahar. Biliyorsun tabi Pusat'ın sağlığına iyi gelmediğini, kızmayayım diye şirinlik yapıyorsun ama kızmadım zaten."

"Kızacağın bir şey yaptım ama ben çok yoruldum Aşkın." Dedi gözleri dolarken.

İlk defa yorulduğunu itiraf ediyordu. Dolu gözlerini öptüm.

"Sen bir savaşçısın, gördüğüm en güçlü savaşçı. Diyorsun ya bana sen çok güçlü bir kadınsın diye, senin gücünün çeyreği bende yok. Güç tüm acılara rağmen gülmektir." Ben ne ağlamayı biliyordum ne gülmeyi. "Bu savaşı sen kazanacaksın." Yorgunca kafasını göğsüme yasladı. "Gitmek ister misin?"

"Yok, onunla aynı yerde olmayı çok sevdim." Dedi dürüstçe.

Karşımızdaki kapı açıldı, ablam dışarı çıktı. "Bahar, seni içeride görmeyince korktum." Bahar benden ayrıldı gülümseyerek.

"Buradaydım Aylin abla kusura bakma."

"Yoruldun mu abla? Eve geçelim mi yola çıkacağız yarın."

"Fark etmez benim için siz eğlenin." Sadece bir kere kendini düşünsen, bir kere. Locaya geri döndüğümüzde, Ateş hala ortalıklarda görünmüyordu. Didem'se aynı yerinde, düşmanca bana bakıyordu.

Locadan inip, bara geçtim. Suat beni fark ettiğinde şaşkınlıkla gülümsedi.

"Ya Aşkın Hanım, siz buraları bilir miydiniz?"

"Gevşeklik yapma Suat." Güldü.

"Nasılsın? Alanguva şirketine geçmişsin?"

"Evet öyle oldu, sen nasılsın?"

"Aynı, hiçbir değişiklik yok." Küçük havlusunu omzuna astı, ellerini bara yasladı. "Yalnız kızım afet olmuşsun." Suat dışında çoğu çalışanı tanımıyordum. "Sana favori kokteylimi hazırlıyorum hemen." Arkasını dönüp üst raftan birkaç şişe indirdi.

"Ağır olsun."

"Hay hay." İki dakikanın ardından önüme kadeh bıraktı. Koca bir yudum aldım.

"Beyaz rom, konyak, portakal likörü, limon suyu ve bir tat daha var? Diğer tat neye ait?" Lezzetli ve oldukça ağırdı.

Bakışları şaşkınca üzerimde gezindi, durakladı."Orası meslek sırrı, zaten bildin neredeyse hepsini. Ne damak varmış kızım sende de." Hareketlerinde değişik bir tavır vardı. Hayır, ben çok paranoyak davranıyordum. Birazcık normal olmam gerekiyordu.

Kokteyli bitirdim beş dakika içinde ve yerimden kalktım. "Kolay gelsin."

"Kendine iyi bak." Locaya geri döndüm. Herkes yerlerine oturuyordu yine.

"Baya geç oldu, kalkalım artık." Sözlerimle hepsi ayaklandı. "Arka taraftan çıkalım, ön çok kalabalıktır şimdi." Maybach herkesin dikkatini çekecek bir arabaydı ve dikkat çekmek istemiyordum daha fazla, bu kadar yeterdi.

Ceketimi üstüme giyindim. Biz arka kapıya ulaşana kadar, benim arabamda Güray'ın arabası da kapının önüne gelmişti.

Ateş buradaydı, duvarın yanında sigara içiyordu, yanında Pusat ve Yusuf vardı. Ateş yüzüme bakmıyordu ancak ablama ve diğerlerinin iyi geceler dileğine nazikçe karşılık verdi. Hepsi arabaya bindiğinde Güray yanımdaydı.

"Bugün bana gelsene." Dedi kısık sesle, arabadakiler duyamazdı ama Ateş duymuştu. Arabanın içine doğru eğildim.

"Yola çıkacağız da eşyalarım Güray'da kalmıştı onları almaya gideceğim." Dedim ablama.

"Kuzum biraz geç olmadı mı?"

"Ben bırakırım." Diye araya girdi Güray. Ablam bu fikirden pek hoşlanmamıştı ama kafasını sallamakla yetindi.

"İyi geceler herkese." Tarık ters ters bize bakıyordu. Arabanın kapısını kapattım ve çok geçmeden uzaklaştılar.

Güray heyecanla bana baktığında gülümsedi. "Senin belanı sikmek için kaldım Güray." Dedim kısık seste, bende gülümseyerek. Gülüşü soldu, burada onu dövmeyecektim. Buradan uzaklaşana kadar sabredebilirdim.

Ateş hala bana bakmamak için çabalıyordu, ancak Pusat'a başıyla bir işaret verdi. Bir şey yapacaklardı.

Güray tam arabaya bineceği sırada, Pusat onu ensesinden tutarak kaldırdı. Güray neye uğradığını anlamaya çalıştı, karşılık vermeye de çalıştı ama Pusat'ın karşısında hiç şansı yoktu.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Bağırdım ve Ateş gözlerime baktı.

Az önce Bahar'ın karşısında minnoş kesilen Shrek, şuan tam olarak bir katil gibi bakıyordu. Güray ona yumruk atmaya çalıştı ancak o Güray'ın bileğini büktü, kemik sesi buraya kadar gelmişti. Güray bağırırken bir kırık olduğuna emindim.

Güray'ın kollarını, tek eliyle arkadan birleştirdi hiç zorlanmayarak.

"Pusat bırak onu!" Pusat tabi beni dinlemedi, duymadı bile.

"Aşağı indirin." Dedi Ateş sert sesiyle. Pusat onu ikiletmedi ve içeri geri soktu. Hayretle Ateş'e bakıyordu. Ona yakınlaştım, karşısında durdum.

"Sen ne halt yediğini sanıyorsun?"

"Bir casusa dersini veriyorum. Bu seni ilgilendirmez, araban yoksa bıraksınlar." Umursamaz bir tavırda konuştu, hemen ardından da içeri girdi.

Sinirle peşinden yürüdüm, ona yetişmek için topuklularım üstünde hızlanmak zorunda kaldım. Yetişebildiğimde kolunu tuttum, tam alt katın merdivenlerine vardığında yakalayabilmiştim.

"Beni öptü diye onu dövecek misin?" Yüzünde alaylı bir ifade belirdi.

"Sen kendini ne sanıyorsun ki? Tüm dünya senin etrafında mı dönüyor?" Bana tepeden bakıyordu. "Bana ne ki istediğinle öpüş istediğinle seviş bana ne amına koyayım!" Söylediklerine inanabilirdim, bu kadar öfkeli olmasaydı.

"Sen karşında aptal bir kadın mı var sanıyorsun?"

"Amerika'da ki temsilci aradı bugün, sevgilinin oluşturduğu yazılıma saldırı düzenlenmiş."

"Eee ne var bunda? Güray'ın suçu ne?"

"Çünkü o senin casusun ya da başka birinin, buna eminim. İhaneti asla affetmem, bugün ölecek." Arkasını dönüp aşağı indi hızla. Bende peşinden indim.

Bodrum katın ilerisindeki depoya yürüyordu. Bir casusu öldürürlerken onları izlediğim yerdeydi Güray. Aynı sandalyede oturtturulmuş ve kalkamıyordu.

Ateş üstündeki pahalı ceketi çıkardı, hatta elime tutuşturdu. Gömleğinin kollarını yavaşça dirseğine doğru sıyırdı.

"Ne zamandır benimle çalışıyorsun?"

"İki yıldır." Dedi Güray, sinirliydi. "Anlamıyorum, benden ne istiyorsunuz?"

"Kiminle çalışıyorsun?"

"Sizinle." Ateş sabır dolu bir nefes aldı.

"Hayır, gerçekte kiminle çalışıyorsun. Kim seni benim şirketime soktu?"

"Kimse için çalışmıyorum. Zaten ben başvurmadan teklif geldi, yüksek lisans sırasında." Ateş kafasını iki yana salladı. Sakince Güray'a yakınlaştı.

"Yalan söylemeye devam edersen ne olur biliyor musun?" Birden Güray'ın yüzüne yumruk geçirdi.

"Ateş kes şunu!" Beni dinlemedi.

"Ne haltsın bilmiyorum ama ben işime sadık bir insanım." Ateş sert bir yumruk daha geçirdi. Güray'ın beni öpen dudağında iki tane patlak

vardı. "Anca on kişiyle gücün yeter orospu çocuğu!"Bunu demeyecektin Güray.

"Burada on kişi yok, seni on kişi dövmüyor ve ellerin bağlı değil." Dedi sakin sakin. Hemen ardından bir yumruk daha geçirdi. "Karşılık versene yavşak!"

"Karşılık verirsem beni öldürürler." Dedi öksürerek.

"Hayır, ben elimi sürersem onlar geride kalırlar. Ben elimi bulaştırırsam pisliğe, onlara sadece temizlemek kalır ve şuan ellerim çok pis Güray." Bir yumruk daha geçirdi.

Kasları şişmiş, sarılarında deli bir bakış vardı. Kendinden emin tavrı ve o ürkünç ses tonu ilgi çekiciydi.

Sinirliyken, birini döverken çok seksi gözüküyordu.

Güray'ı öldürecekti, buna izin vermezdim. Ceketini yere attım, yanımda duran Pusat'ın yüzüne bir yumruk indirdim. O ne olduğunu anlamazken kasıklarına tekme attım, kemerinde duran silahı hızla çekip aldım ve karşılarına geçtim.

Yusuf'ta silahına yönelmişti, odada beş kişiydik ama dışarısı onun adamlarıyla doluydu. Güray yaralı yüzüyle şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Ateş, bunu bekliyormuş gibiydi. "Yusuf indir silahını." Yusuf onu ikiletmedi. "Aşkın sabrımı zorlama, yarın Bahar'ı adaya götürecekken şuan bunu yapmak istemezsin." Beni tehdit ediyordu, bırakmazsan kalbi unut diyordu. Beni tehdit edemezdi.

"Yapacağım Alanguva! Sen benim çevremdeki kimseye zarar vermezsin. Güray casus falan değil, ona zarar vermezsin."

"Verirsem ne olur Aşkın?"

"Beni unutursun."

"Sen daha çok şeyi unutursun." Şuan bir kumar oynuyordum, ucunda Bahar'ın kalbinin olduğu.

"Aşkın geri çekil, şakası yok." Dedi Pusat.

Silahı yere attım, silaha ihtiyacım yoktu. Ateş'in önünde durdum.

"Şimdi Güray'ı alacağım ve çıkacağız, sense hiçbir şey yapmayacaksın."

"Öyle mi?"

"Öyle." Dedim hala dik başlılıkla. Midem bulanmaya başlamıştı, yutkunarak derin bir nefes aldım. Alkolü çok mu kaçırmıştım? Hayır hep çok içerdim. Geriye doğru bir adım sendeledim.

"Aşkın?" Ateş'in ses tonu yumuşamış, sarıları beni inceliyordu.

Kusacaktım. Depodan ayrılıp, yukarı çıktım hızlı adımlarla tuvalete girdim. İçimde ne var çıkarken başım dönüyordu.

"Aşkın." Ateş, buradaydı, kabinin arkasında. "Aç şu kapıyı." Sifonu çekip kapıyı açtım. Kızarmış gözlerime uzun uzun baktı.

Soğuk soğuk terliyordum. Üstümdeki suni kürk ceketi çıkardım, Ateş aldı elimden. Akan makyajımı umursamadan yüzümü bol suyla yıkadım, ağzımı çalkaladım. Peçeteyle yüzümü kuruladım.

"İyi görünmüyorsun, hastaneye gidiyoruz." Ona ters ters baktım aynadan. Ardından ona döndüm ve kalçamı lavabonun tezgahına yasladım.

"Korktun mu benim için?" Diye sordum yapmacık bir tatlılıkla. Sanırım tatlılık kısmı ona pek yapmacık gelmemişti.

"Ölmen için erken." En azından dürüsttü. Birkaç adım attı bana, elindeki ceketimi geri omuzlarıma koydu.

"Onu bırak, ortak değil miyiz biz? Güvenmen lazım bana." Suyuna gitmezsem Güray'ı buradan sağ çıkaramazdım.

"Nasıl bu kadar eminsin ondan?"

"Zekamdan eminim."

"Çok emin olduğun zekan, seni bana getirdi. Bence o kadar emin olma." Durdu. "Peki onu öldürmeyeceğim, salacağım ama eğer işin sonunda ben haklı çıkarsam bunun diyeti senin içinde çok ağır olur Aşkın. Çünkü sende bir hain sayılırsın nazarımda."

Kafamı salladım olumluca, Güray'a kefil olmuştum. Mantıklı bir hareket değildi, Ateş bu kadar şüpheli yaklaştığına göre gerçekten bir şeyler bulmuş olabilirdi ancak hırsını almak içinde böyle davranıyor olabilirdi.

"Adaya gidince sağlık taramasından geçeceksin."

Emrin olur puşt diyecektim ki dilimi ısırdım. Güray'ın bugün ölmesini istemezdim.

"Neden? Ya sağlık taraması ayağına gen haritamı falan kopyalarsanız! Ya beni klonlarsanız! Ben sizden her haltı bekliyorum."

Gülecek gibi oldu, sarıları kısıldı ve gamzesi belli oldu. "Merak etme senden bir taneyi daha dünya kaldıramaz." Yüzüme bir an çok tatlı gelmişti. "Çok alkol alıyorsun, sigaradan bahsetmiyorum bile, uyumuyorsun da. Nasıl yaşadığına bile şaşıyorum. Sözde spor yapıyorsun, o kadar alkolle nasıl kas yapmışsın onu da anlamıyorum."

"Neden beni bu kadar düşünüyorsun? Aşık oldun değil mi?" Sen iflah olmazsın der gibi baktı bana. Abisi hakkında hiçbir şey sormamış, konuyu dahi açmamıştı. Bana hala öfkeliydi ve hareketlerinde de bir durgunluk seziyordum.

Önceden olsa teni temine şimdiye kadar defalarca temas etmişti. Ancak bir kez dahi bana değmemiş, kişisel alanımı ihmal etmemişti. Sözlerime gerçekten alınmıştı ve bundan sonra benden uzak duracağı da kesindi.

Dışarı çıktık, ben Güray'ı almaya gidecektim ama engel oldu. "Bizimkiler bırakacak onu eve."

"Sana hiç güvenmiyorum."

"Yalan söylemiyorum, yalan söylemeye gerek duymam Aşkın." Önümüzde pahalı bir araba durdu. Bu sefer Maserati değildi, Audi markalı pahalı bir arabaydı.

"Seni eve bırakayım."

"Gerek var mı?"

"Bir şeye de inat etme Aşkın." Onu zorlamadım, arabaya bindim. O da sürücü koltuğuna geçti.

"Sevgilin kızmasın?" Dedim alayla, yandan bir bakış attı bana.

"Ona inanmadım." Asansörün önündeki olaydan bahsediyordu.

"Bana ne amına koyayım." Küfür etmem onu sinirlendirmişti.

"Ablanın yanında ne güzel süt dökmüş kediye dönüyorsun. Keşke bu hallerini de görse."

"Adaya o da gelecek." Dedim aniden. "Sonuçta Bahar için refakatçi lazım, benim onun yanında kalmayacağım aşikar. Başka kimse yok güvenebileceğim."

"Yani adada sürekli kedi gibi olacaksın, ben bu fikri çok sevdim. Tabi gelebilir ablan."

Rıhtıma varana kadar hiç konuşmadık, arabayı evin önüne park etti. "Ablamın olması yinede sizi kudurtacağım gerçeğini değiştiremez." Kapıyı açtım ve indim. "Uçakta görüşürüz Alanguva." Kapıyı kapatıp içeri adım atacaktım ki gördüğüm kişiyle durdum.

Deniz, evin önünde sigara içiyordu. Alanguva'nın arabası uzaklaşırken arkasından baktı uzun uzun.

"Hani Güray'la olacaktın?"

"Siz gittikten sonra Güray'ın işi çıktı, Ateş Bey bırakmayı teklif etti."

"Beni arasaydın geri dönerdim."

"Sorun olmadı." Yanından geçip eve girdim. Ablamın olduğu odaya çıktım, eşyalarımı alıp kısa bir duş aldım, ardından da pijamalarımı giyinip ablamın yanına sıvıştım.

Henüz uyumamıştı. "Neden uyumadın?"

"Seni beklemek istedim." Dedi kolunu belime sararken. "Saçlarını kurutsaydın, hasta olacaksın." Nemli saçlarımı okşadı, gözlerimi yumdum.

Güneşin doğuşunu beklemeye başladım, midemdeki bulantı devam ediyordu. Belki de zehirlenmiştim. İlk defa bu kadar yoğun bir sarsılma yaşıyordum vücudumda durduk yere.

***

Uçağın kalkmasına az kalmıştı. Bahar evdeki herkesle, ayrı ayrı duygusal vedalaşmalar yaşamıştı. İhtiyar evde değildi, yaşlı yüreği Bahar'ın gidişini kaldırmıyordu.

Tam da tahmin ettiğim gibi küçük teknesinde oturmuş, denizi seyrediyordu.

"Kalbi nasıl bulduğumu hiç sormadın." Dedim tekneye bir adım atarak. Kafasını yavaşça bana çevirdi, yüzü her geçen gün daha da kırışıyordu sanki.

"Sende ölü bir adamla nasıl konuşabildiğimi sormadın." Dedi denizi izlemeye devam ederken.

"Denizi neden bu kadar çok seviyorsun?" Kaptandı ama bir kaptan gibi değil bir balık gibi seviyordu denizi. O olmasa yaşayamazmış gibi.

"Bazen nefret etmemiz gereken şeylere aşık olurken buluruz kendimizi." Bir sigara yaktım koyu havanın rengiyle canlanmış denizi seyrederken.

"Baybora sana nasıl ulaştı?"

"Tüm müşteriler gibi, telefonla. Seni defalarca uyardım, beni suçlama."

"Ölü bir adamın beni tuttuğunu söylemedin! Baybora hakkında sandığımdan daha çok şey biliyor ve saklıyorsun. Ne biliyorsan anlat ki Alanguva'lar karşısında gücüm olsun, onların kuklası olamam ben."

"Sana her zaman bilmen gerektiği kadar konuştum."

"Çok uyuzsun kaptan." Asla istemediği bir şeyi anlattıramazdın ona. "Bahar'la vedalaşmayacak mısın?"

"Vedalar sonlar içindir Aşkın, Bahar yeni başlıyor." Umarım ihtiyar, umarım.

Alanguva'nın uçağına, son zamanlarda arabadan daha fazla biniyordum. Uzun süren bir yolculuk olduğu için Bahar için bir doktorda almıştı uçuşa. Ablam cam kenarında oturmuş, gülümseyerek yükselen uçağın manzarasını seyrediyordu. İlk uçağa binişiydi, Ateş hemen karşımızda oturuyor, kahve içiyordu.

Bahar'sa tüm gece heyecandan bayılacak kıvama gelmiş ve uyuyamamıştı. Evden ayrılırlarken de bol bol ağlamıştı. Yan tarafta oturmuş, sessizce gülümsüyordu. Yaşayacağına inanıyordu, mutluydu.

Karşısında oturan Pusat'sa sesini bile çıkarmadan onu izliyordu.

"Uçuş sırasında en ufak bir rahatsızlık hissettiğinde doktora söylemekten çekinme Bahar." Dedi Ateş sessizliği bozarak.

"Ben çok teşekkür ederim, her şey için." Dedi Bahar heyecanla. "Her an kalbimin iflas etmesini beklerken, iyileşecek olmam rüya gibi. Size olan borcumu asla ödeyemem ama iyi ki hayatımıza girmişsiniz Ateş Bey."

Ateş, uzun uzun Bahar'a baktı. "Teşekkür etmen gereken kişi Aşkın."

"Bende iyi ki girmiş miyim hayatına?" Diye araya girdi Pusat. Gerçekten mi Shrek?

Bahar kıkırdadı. "En çok sen iyi ki."

"Bahar!" Dedim kızarak, hemen ağzını eliyle örttü.

"Karışmasana ya çok tatlılar." Dedi ablam ikisine uzun uzun bakarak.

Fazla tatlılardı. Bir katil bu kadar tatlı olur muydu? Anlaşılan Bahar'la aynı tabloda olunca o da oluyordu.

"Beni de kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Ateş Bey." Dedi ablam. Şu herife teşekkür etmeyi kesmelilerdi, hiçbir şeyi babasının hayrına yapmıyordu.

"Siz benim çalışanım değilsiniz, resmiyete gerek yok bence." Dedi samimi bir tavırla. Kanma abla, o güzel yüzünün altında bir canavar yatıyor.

"Peki o zaman Ateş." Dedi ablam gülümseyerek.

"Aşkın hiç size çekmemiş." Diye işi abarttı hatta. Tabi karşılık vermeyeceğimi biliyordu ya bokunu çıkartırdı şimdi yavşak.

"Öyle mi?" Dedi ablam şaşırarak.

"Yani sizin gibi zarif, düşünceli, naif bir kadının nasıl böyle bir kardeşi olur aklımı almıyor." Kafamı yana yatırdım, gözlerimden ateş çıkıyordu. Beyefendi eğleniyordu. "Ama güzelliğini sizden almış."

Ablam kahkaha attı, Ateş'i çok sevmişti! "Ya neden öyle dedin ki Aşkın'la anlaşamıyor musunuz?"

"Sadece çok zeki olduğu için her konuya muhalefet olmaya bayılıyor. Çalışıyoruz ama hiç anlaşamıyoruz."

"Bu anlaşamayan halinizse, anlaşsanız ne olacak acaba." Dedi Pusat, kısık sesle bizi basışlarına gönderme yaparak. Yapmacık şekilde öksürdüm. Resmen diğer uçuşların intikamını alıyorlardı.

Aradan bir saat geçerken, sıkılmaya başlamıştım. Dün geceki bulantı hala devam ediyordu, o yüzden uçak boyu hiç alkolü ağzıma sürmeyip kahve içmiştim ancak geçmiyordu.

"Kitap okumayı seviyor musun Pusat?" Diye sordu Bahar.

"Yani, bayadır okumuyorum. Okul zamanında bakıyordum arada."

"Ben dinlemeyi çok severim, Aşkın hep okur bana. O yoksa bana verdiği uygulamadan açarım."

"Bende okuyayım mı sana bir gün?" Dedi Shrek, cidden tatlı bir şekilde hevesle. Bahar kıkırdadı.

"Ya ben romantik seviyorum ama sen sıkılırsın." Zilli, sanki ben romantik kitaplara bayılıyordum.

"Yok sıkılmam ki sana okurken. Sıkılsam da mavi gözlerine baksam, geçer gider." Bahar bir daha güldü ama bu gülüşünde acı vardı, eli kalbine gitti.

Yerimden hızla kalktım. Yanına çöküp, bileğini okşadım. "Pusat kalk şuradan, Ateş doktoru çağırır mısın?" Bahar bir krizin eşiğindeydi. Uçağa binmek bile onun için tehlikeliyken, Pusat farkında olmadan onu öldürüyordu.

Doktor, Bahar'a iğne yapıp Ateş'in yatak odasına yatırdı. Saatler ilerlerken ablamda Bahar'ın yanına kıvrılarak uyudu.

Pusat bir daha asla Bahar'a yakınlaşmamış ve ağzını bile açmamıştı. Koltukta oturmuş, Bahar'ın olduğu odanın kapısını izliyordu.

"Doktor olması iyi oldu, sonunda kafanı çalıştırıyorsun Alanguva." Ablam olmadığına göre rahat rahat konuşabilirdim.

Tam koltuğuma geri oturacaktım ki midemdeki bulantı iyice arttı. Tuvalete koşar adımlarla gittim, boş mideyle uzun süre öğürdüm. Başım dönüyordu yine, derin bir nefes aldım.

Elimi yüzümü yıkayıp yanlarına geri döndüm. Ateş, aynı dünkü gibi bakıyordu. Benim için endişeleniyordu.

"Aşkın, hamile misin acaba?" Diye sordu Pusat, korkuyla. Asla korunmadan biriyle olmazdım. Zaten regl düzenim hala normaldi.

Ateş'in sarıları kısıldı, düşünceli bir şekilde kaçırdı bakışlarını. Bu fikirden hiç hoşlanmamış gibiydi.

"Ama siz daha yeni şey yaptınız, bu kadar çabuk belli olur mu?" Diye de abarttı hatta Pusat. Anlaşılan amca olmaya fazla meraklıydı. Şey yaptığımıza da çok emindi!

"İkizler yolda Pusat." Dedim oldukça ciddi bir şekilde. Pusat'ın rengi attı.

"Rengin soluk, değişik bir şey yiyip içtin mi dün? Alkol zehirlenmesi de olabilir."

"İçkileriniz fazlasıyla kaliteli Ateş, bende içmeye fazlasıyla alışığım."

"Ciddi bir şey olabilir." Yüzüme bakmıyordu. Karanlık gökyüzünü seyrediyordu. "Peki h-hamile olabilir misin?" Ateş Alanguva kekelemişti. Bu fazla hoşuma gitmişti.

Kudur Alanguva.

"Neden olmasın? Sonuçta aktif bir seks hayatım var." Camdaki gözleri yavaşça bana döndü. Çene kasları gerilmişti. Gözleri aynı Sancak'ın odasına daldığı zamandaki gibi öfkeliydi. Ateş Alanguva beni kıskanıyordu. Bedenime arzu duyuyor ve ulaşamamak, başkalarının ulaştığını görmek onu kudurtuyordu.

Konuşmamak için kendini zor tuttu. Dilinin ucuna ne geliyorsa hepsini yuttu ve alev çıkan sarılarını yine cama çevirdi.

Birkaç saat daha geçerken ablama ve Bahar'a bakmak için yerimden kalktım. Ancak baş dönmesi bana engel oldu. Gözlerim kararırken, yer ayaklarımın altından hızla kaydı.

***

Başımdaki şiddetli ağrıyla araladım gözlerimi. Yumuşak bir yatağın üstündeydim, Alanguva'nın adasında ve evindeydik.

Bayılmıştım ama neden?

Ablam yanımda uyuyakalmıştı. Okyanus manzarasının üstünde, ayın ışığı düşmüştü. Çıktım yataktan, üstümde hala aynı kıyafetler vardı. Kolumda iğne izi vardı.

Odadan çıktım, salona girdim. Ateş Alanguva odanın loş ışığının altında oturmuş okyanusu izliyordu. Varlığımı fark etti ama konuşmadı.

"Ne zamandır baygınım?"

"Neden bayıldım diye sormuyorsun çünkü kendini önemsemiyorsun. Ne zamandır baygınımdır diye soruyorsun çünkü bilincin yerinde değilken yaşanılanları kontrol etmemiş olmaktan korkuyorsun. Ne biçim insansın sen?" Yanına oturdum.

"Neden bayılmışım?"

"Hamile değilsin." Dedi nefesini rahatlamış gibi verirken. Güldüm alayla ve uçakta onunla uğraştığımı anladı. "Zehirlenmişsin ama bir yemekten ya da alkolden değil. Kanında görülmemesi gereken bir uyuşturucu yüksek miktarda vardı. Dün geceyi düşün, kimlerden içki aldın?" Kaşlarım çatıldı.

"Masada yeni açılmış şişeler vardı ve bir de Suat b-" Suat! Hazırladığı kokteyldeki çıkarmadığım tat! Beni o zehirlemişti. "Suat yaptı."

"Kim istemiş olacak ki ondan bunu? Suat yıllardır benimle çalışıyor, kimsenin adamı olmadığına eminim."

"Didem." Emindim o kadının yaptırdığına. Ateş o kadar da değil gibi güldü.

"Tamam Didem biraz fevridir kıskançtır ama kimseyi öldürmeye çalışmaz. Verilen şey bir zehirdi! Senin dirayetli kalman ise tamamen şans. Büyük ihtimalle içindeki bir madde, sürekli kullandığın şu sakinleştiricilerle benzerdi ve vücudunun bağışıklığı vardı."

"Hani kimseye güvenmezdin? Sevgilini savunuyorsun şuan."

"Güvenmek değil bu, tanımak. Tırnağı kırıldığında ağlayan bir kız nasıl birini öldürecek kadar kötü olabilir?" Yalnız tırnağı kırıldığında ağlaması aptallığını gösteriyordu, iyi kalbini değil.

O kimseyi öldürmeyecek kadar iyi biriydi!

Sanırım burada benim kötülüğüme vurgu yapıyordu. Puşt. Ayağa kalktı, telefonunu aldı ve birkaç konuşma yaptı.

"Suat'ı konuşturun, mekanın dün geceki tüm kayıtlarını inceleyin. İki saat sürmesin!" Bu şekil birkaç arama daha yaptı.

"Haklı çıkacağım Ateş, ben yanılmam kolay kolay."

"Bir şeyler ye, güçsüz düşeceksin." Dedi sözlerimi umursamayarak. Orta sehpada duran sigarayı aldım. Evin içinde sigara içilmesini sevmiyordu.

Sigarayı yakıp arkama yaslandım. Tam konuşacaktı ki arkasındaki koca cam bir ekrana döndü. Büyük Alanguva belirdi ekranda.

Ateş elindeki telefonu bırakıp abisine döndü.

"Sana bir şey soracaktım." Dedi ve abisinin gözlerine baktı. "V'yi sen mi tuttun beni öldürmesi için?"

Baybora Alanguva bir bana baktı bir de kardeşine. Gözlerini yumdu ve o sanal dudakları aralandı cevap vermek için "Evet, ben tuttum."

KAKTÜS TEAM

18

TANRININ CİLVESİ

Güven insan gibiydi, her an değişebilecek pamuk ipliğinde bir duygu. V kimseye güvenmezdi, her şeyden şüphelenirdi. Ama Aşkın öyle değildi, Aşkın ablasına her şeyden çok güvenirdi. Buna rağmen gerçekleri öğrendiğinde gitmeyeceğinin garantisini veremezdi. V kimseye güvenmiyordu çünkü kimsenin onu çıkarsız sevmeyeceğini biliyordu. Aşkın'sa sevdiği herkese güvendiğini sanıyordu ama zaten Aşkın sadece Aşkın değildi ki. Aşkın V demekti, V demek kana bulanmış yalnızlık demekti.

Kimseye güvenmeyen kişi Alanguva değildi, bendim. Abisinin gözlerinde yanıt ararken korkmuyordu, abisine güveniyordu. Yeri geldiğinde artistlik yapmayı da biliyordu! Kimseye güvenmezmiş!

Abisinin onu boş yere namlunun ucuna atmayacağını bilecek kadar güveniyordu.

Sert yağmur damlaları, ekranla kaplı koca cama çarpıyordu. Baybora Alanguva kendinden emin bir şekilde kardeşine bakıyordu.

Ateş gerildi, son cümlenin arından gelen uzun sessizlikle. Evde olduğunu umursamadan bir sigara yaktı ve abisini seyretti.

"Neden?" Diye sordu Ateş sakince. "Neden Aşkın'la çalışmamı bu kadar çok istedin? Ya da beni öldüremeyeceğine nasıl bu kadar güvendin?" Biten sigaramı söndürdüm.

"Sen bir kurşunla öldürüleyemeyecek kadar güçlüsün Ateş, karşında çok zeki sinsi bir katil olabilirdi ama sen ondan daha az zeki değilsin. V'yi yakalayacak tek kişi vardı, o da sendin. Eğer peşinde olmasaydı,

asla onu yakalayamazdın." Büyük Alanguva tadımı kaçırmaya başlıyordu.

"Asıl kimliğimi biliyor muydun?" Diye sorarken buldum kendimi.

"Hayır, sadece V'yi istedim. Tüm dünyanın istediği gibi..." Ama neden? Buna asla cevap vermiyordu.

"Onu öldürebilirdim, bunu defalarca kez yapma şansım vardı. Kardeşinin hayatıyla kumar oynadın sen." Sonucu ne olursa olsun, ablamı bir katilin insafına bırakmazdım.

"Ateş için seni zaten tutacaklardı, sadece ben onlardan önce davrandım. Ben hiçbir kumarda kaybetmem Aşkın." Ateş abisini tepkisiz gözlerle izliyordu.

"Hadi diyelim Aşkın'ın hamlelerini tahmin ettin, peki bu nasıl oldu? Tanımadığın birinin ifadesini nasıl bu kadar iyi okuyabileceğini sandın?"

"Bunu yapmak zorundaydım." Dedi sadece.

Yerimden kalktım. "Başlayacağım sana da abine de! Sıkıntılısınız siz, ne sikim yapacaksınız benimle?" Çok bile sakin kalmıştım. Tüm hayatım boyunca ipleri elimde tutmuşken şuan bu iki tehlikeli adamın kuklası olamazdım, olmazdım.

"Düzgün konuş benimle!" Kükrercesine bağırdı Ateş. Sinirden damarları belirginleşmiş, sarıları koyulaşmıştı. Tüm öfkesi aslında, bilgisayar olan abisineydi.

"Düzgün konuş düzgün konuş! Önce sen sana sorulan sorulara nasıl cevap vereceğini öğren narsist puşt." Öfkeliydi, işaret parmağını bana doğrulttu. Birkaç adım attı, bende durur muyum? Hayır tabi. Bende ona birkaç adım attım.

"Sınırlarımı zorluyorsun Aşkın." Dedi kısılan sarılarıyla.

Güldüm alayla. "Öyle mi? Çok korktum şuan." Burun delikleri aldığı derin ve öfkeli nefesle irileşiyordu. Her an birbirimizi parçalayacak gibiydik. Ateş, abisine olan öfkesini benden çıkartıyordu. Yediremiyordu, abisinin onun canını tehlikeye atmış olduğunu.

Baybora Alanguva bir bana bir de kardeşine bakıyordu. En sonunda dayanamamış gibi araya girdi.

"Konuşmamızı daha sonra devam ettiririz, siz biraz sakinleşin bence." Dedi ve bir şarkı doldurdu salonu. Hemen ardından Baybora'nın görüntüsü kayboldu. Şarkıyı Baybora bize açmıştı! Tanıdık melodi Erkin Koray'ın bir şarkısına aitti.

Kaybolan ekran görüntüsünü cama bıraktı, iyice hızlanan yağmur okyanusa ve cama vuruyordu.

"*Yağmurun sesine bak. Aşka davet ediyor.*" Şarkının sözleriyle tüm öfkem uçtu ve kendimi tutamayarak kahkaha attım. "*Cama vuran her damla, beni harap ediyor.*"

Ateş'in de sinirli bakışları hızla eridi, gülmemek için yanağının içini ısırdı ve az önce abisinin olduğu, şuan şarkı çalan ekrana baktı. Hemen ardından da gülümseyen dudaklarıma.

"*Bu yağmur seni benden alıp götüren yağmur. Aşkımızı sel gibi silip süpüren yağmur.*" Koca gamzesi belli olurken, küçük bir çocuğa benziyordu.

"Abine bayılıyorum." Dedim keyifle, ondan uzaklaştım ve camın karşısına geçtim.

"*Her damlada ah ettim. Hayatıma kahrettim. O kadar üzgünüm ki seni nasıl kaybettim? Seni nasıl kaybettim?*" İkimiz de şarkının

çalmasından şikayetçi değildik, aksine keyifle dinliyorduk. Ateş yanıma geldi, yağmurla taçlanmış manzarayı seyretmeme eşlik etti.

"*Ne zaman kapım çalsa sen geldin sanıyorum. Korkarım ki aşkımı boş yere arıyorum.*" Baybora Alanguva'nın ince mizah anlayışı beni bir kez daha güldürdü.

"Sanırım bu abinin savaşmayın sevişin deme şekli." Çapkın tavrıma üstten baktı.

"Büyükleri dinlemek lazım." Dedi göz kırparak. Ben senden daha çapkınım demeye getiriyordu ama olamazdı.

Ona yakınlaştım, camla arasına geçtim ve sırtımı cama yasladım. Geri çekilmek istedi, bunu hissettim ama çekilmedi. Onun yerine derin bir nefes alıp dışarıyı seyretti.

"Sevgiline sadık kalmaya mı çalışıyorsun?" Dedim sinir bozucu şekilde dudaklarımı büzerek, Didem'in taklidiydi. Elini kafamın hemen yanına, cama yasladı, üzerime doğru eğildi.

"Hayır, senin oyunlarına gelmiyorum."

"Artık." Diyerek cümlesini düzelttim. Son yakınlaşmamızda gerçekten aşağılanmış hissetmiş olmalıydı ve bu Alanguva gibi bir adam için onur kırıcıydı.

Bir elim göğsüne gitti, tişörtünün kumaşına dokundum. Sarı gözlerine derince bakarak, göğsümü şişiren bir nefes aldım.

Beni öpmek istedi ama yapmadı, o da derin bir nefes aldı ve benden uzaklaşmasına neden olacak bir adım attı geriye doğru.

"Abine çok kızgınsın ama içinde yaşıyorsun." Bende ona bir adım attım. "Söyleyin artık, benimle işiniz ne?"

"Çok zekisin, kurnazsın ve katilsin. Dahasına gerek var mı?"

"Bu yüzden sorguluyorum."

Geri çekildi iyice, benden kaçtığına artık emindim. Yakınlaştığında kendine hakim olamıyordu ve benim karşımda güçsüz durmak istemiyordu.

Aklını alacağım Alanguva, sen hala kiminle dans ettiğini farkında değilsin.

Odadan çıkacaktı ancak çalan telefonuyla durdu, aramayı cevapladı. "Emin misin?" Diye sordu karşısındaki kişiye, bakışları bana dönü. "Görüntüleri atın, Suat'ın icabına bak." Beni zehirleyen kişiyi öğrenmişti.

Salonun ortasına geri yürüdü, tabletine gelen görüntüyü açtı. O koltuğa otururken bende yanına oturdum, merakla ekrana baktım. Haklı çıktığımda yüzünün ifadesini yakından görmek istiyordum.

Gecenin görüntüleri doldu ekrana, barın arka tarafında Didem Suat'la konuşuyordu. Tabi sadece konuşması, yeterli bir kanıt değildi ta ki Suat'ın eline kamerada görünmeyen bir şey tutuşturana kadar. Ateş şaşırmadı ama benim karşımda haksız çıktığı için bir öfke krizine daha sürüklendi.

Tableti kapatıp, bana baktığında ona ukalaca bakıyordum. "Ben demiştim demeyi sevmem ama bunu sana söylemek çok zevkliymiş." Nefesini verdi, düşünüyordu.

"Yatağına aldığın herkese bu kadar güvenmemelisin." Dedim bir dost gibi omzuna vurarak.

"Bunun hesabını ödeyecek." Dedi beni tatmin etmek istiyormuş gibi. Eski sevgilisinin bana zarar vermek istemesi ona ağır gelmişti anlaşılan.

Ona bir şeylerin kontrolünden çıkması ağır gelmişti. Sıkıntıyla bana baktı, kaslı göğsü şişti. Öfkeliyken çok seksi oluyordu. Didem'e hesap ödeterek değil ama farklı yollardan tatmin edebilirdi beni.

"Ona hesabı ben daha güzel ödetirim ama o kadar önemli bir insan değil. Didem gözü kara ama aptal. Yani kendi çapında korkulacak bir insan, kıskançlık yüzünden yapacaklarının sınırı yok. Dikkatli ol, başına daha çok bela açacak."

"Onu uyardım!" Dedi dişleri arasında. "Daha önce yayınlanmasını engellediğim magazin fotoğraflarını gidip sahte bir hesaptan paylaşıp gündeme soktu. Amacı da sözde ikimizin arasını açmaktı! Bunu bir yere kadar anlayabilirim ama sana yaptığı? İyice kafayı yedi. Babası bile kurtaramayacak onu bu sefer." Demek bilerek gündemde beni geçmek için yapmamıştı bunu.

"Ya bende görünce kıskançlıktan kudurmuştum." Dedim göz kırparak. Biraz değil baya kıskanmıştım. Ben katliam yapmıştım adam bir öpüşmeyle önüme geçmişti! Demek seks videosu çıksa bir yıl gündemde kalacaktı puşt.

"Bence baya kıskandın." Dedi kendinden emin bir şekilde. "O kadar kıskandın ki, canımı nasıl yakacağını şaşırdın. Önce sana olan yakınlığımdan vurdun, sonra abimden."

Haklıydı, itiraz edemedim ama kabul de etmedim. Hep yaptığım gibi dalgaya aldım. Konuşacaktım ki devam etti.

"Belki o piçi de beni kıskandırmak için getirdin." Güldüm alayla. Alanguva gerçekten kendini bulunmaz Hint kumaşı sanıyordu.

"Amına koyayım iki dakikada klişe aşk romanı yazdın, Didem hayal gücünü senden aldıysa demek ki." Küfürümle sinirlendi.

"Şu kelimelerine dikkat et!" Bana bağırmıştı! "Küfür etmeden konuşmayı bilmiyor musun sen? Benimle konuşurken her kelimeni tartacaksın."

"Emrin olur paşam." Asla anlaşamıyorduk asla. İki dakika normal konuşsak üçüncü dakikada saç baş kavga etmediğimiz kalıyordu.

"Beni çıldırtıyorsun, sakin sakin konuşuyoruz ama sen öyle bir laf ediyorsun ki tüm şarterleri attırıyorsun." Masumca bakıp, omuz silktim.

Yerinden sinirle kalktı, bana son kez öfkeyle baktı ve salondan ayrıldı. Bende bir sigara daha yaktım, cama vuran yağmurları seyrettim.

***

Sabaha karşı ablamın yanından kıvrılmış ve uyanmasını beklemiştim. Baygınken geçirdiğim süre günlerce uyumamı engelleyecek kadar uzundu.

Duştan çıkıp, üstümü giyindim. Ablamda o sırada uyanmaya başlamıştı, ayakta olduğumu gördüğünde yerinden doğruldu. Yatağa, yanına oturdum.

"Aşkın, çok korkuttun beni." Dedi endişeyle. Gözlerinde korkuya sebep olmak berbat bir duyguydu.

"İyiyim." Saçlarımı okşadı.

"Dedim sana çok içtin diye, alkol zehirlenmesi yaşamışsın." Demek Alanguva beynini kullanarak ablama gerçeği söylememeyi akıl etmişti. "İyi misin şimdi?"

"İyiyim."

"Lütfen artık daha dikkatli ol kuzum."

"Olurum." Saçından gelen şampuan kokusu, yatmadan önce duş aldığını gösteriyordu. Sırtını yatak başlığına yasladı, kendine geliyordu.

"Patronun çok iyi bir adam." Dedi altında yatan imayı sezdirerek. "Sen bayıldığında hemen kucaklayıp doktorun yanına getirdi. Eğer Bahar'ın doktoru gerek olduğunu söyleseydi uçağı farklı bir ülkeye indirecekti. Hatta baya indiriyordu, doktor değerlerinin normal olduğunu söyleyince zar zor vazgeçti." Oğlunu öven anneler gibi bakmaya başlamıştı.

"Sağ olsun iyi biri." Dedim yarım ağız.

"He o kadar yani?" Dedi inanamaz gibi. "Güray da iyi çocuk ama sanki ondan pek haz etmiyorsun. Ateş'e bakışlarınsa çok daha anlamlı, kaçamak kaçamak bakışmalar gözlerini kaçırmalar. Aynı şekilde Ateş'te sana çok güzel bakıyor, emin misin sen aranızda bir şey olmadığına?" Ben gözlerimi falan kaçırmıyordum o puşttan.

"Sana öyle gelmiş, aramızda bir şey yok." Bana inanmadı, sadece güldü ve yanağımı öptü. "Bahar'a bakayım ben, sonra kahvaltı yaparız." Ayağa kalktığımda hala arkamdan imalı imalı bakıyordu.

"Abla!" Kahkaha attı. Söylenerek odadan çıktım. Üst katta olmadığında emindim odasının, birkaç oda gezdim. En son birinden sesler geliyordu, kapı hafif aralıktı.

"Ya çok lezzetli bu. Çok tatlı hoşuma gitti." Bahar'ın sesiydi.

"Senden tatlı olmasın." Bu da Pusat'tı! Resmen uzak duramıyordu kızdan.

"Ya sen çok tatlısın ama Pusat."

"Yaa..." Pusat, bir miyavlamadığın kalmıştı koçum.

"Yanımda otursana, kokun çok hoşuma gidiyor." Bahar!

"Y-yanına mı?" Dedi Pusat hayretle. "Yatağa yanına?" Bahar'ın yanına oturmayı çok istedi, belki de son zamanlarda istediği her şeyden çok ama oturmadı. Onun için ondan uzak kalıyordu. Kısa sürede Bahar'a nasıl bu kadar tutulduğuna anlam veremesem de, ona içi gittiği halde uzak durmasını takdir ediyordum içten içe.

"Ne olacak ki? Zaten göremiyorum bari hissedeyim seni." Pusat zorlukla derin bir nefes almıştı.

Sinirlendim, Pusat'ın bu odaya bile gelmemesi gerekirdi. Bahar'ı ürkütmemek için kapıyı tıklattım. Hemen ardından da sabırsızca kapıyı biraz daha açtım.

Bahar pembe pijamalarıyla yatağında yatıyordu, saçlarında da dünkü örgü duruyordu. Küçük sevimli bir çocuk gibi duruyordu. Pusat'sa ona süt getirmiş, başında duruyordu. Pusat beni gördüğünde söylenerek yüzünü buruşturdu. Nasıl oluyormuş Pusat Bey?

"Bahar nasıl oldun güzelim?"

"Ben iyiyim de dün çok korktum asıl sen nasılsın?"

"Ben iyiyim de Pusat'ın sabahın köründe bu odada işi ne?" Bahar gülümsedi yanakları kızarırken. Koca gülümsemesi çıkık elmacık kemiklerini ortaya çıkardı.

"Ya bana ballı süt getirmiş, kızma ona." Dedi şirince.

Shrek bir kez daha iç çekti Bahar'ı izlerken.

"Getirdiğine göre gidebilir artık." Bahar'a sevgiyle bakan gözleri bana döndüğünde yok oldu ve gözlerini kısarak kötü kötü baktı.

"Neden ya biz sohbet edecektik daha." Dedi Bahar mızmızlanarak. Evet gelmeseydim şirine Shrek'i yatağa atacaktı!

"Yok sohbet falan, üstünü giyin kahvaltı yapalım. Bugün çok işimiz var. Sende dışarı!" Pusat'a elimle kapıyı işaret ettim.

"Kahvaltıda görüşürüz o zaman." Dedi Shrek.

"Görüşürüz tabi." Dedi Bahar cilveyle. Sabırla nefesimi verdim, Bahar sütünü kafaya dikti. Dudağının üstünde kalan sütü de diliyle yaladı.

"Ay Aşkın ben burayı çok sevdim." Yataktan kalktı heyecanla.

"Daha gece geldin neresini sevdin?"

"Ya Ateş abi burayı benim için hazırlamış. Bak şimdi." Demek abisi de olmuştu!

"Işık açıl!" Işıklar açıldı. "Işık kapan!" Işıklar kapandı. Sanki göreme engelli birinin ışığa ihtiyacı varmış gibi! Heyecanla birkaç adım attı odanın içinde. "Dolap nerede kalıyor?" Dedi yüksek seste.

"Hemen solda, dört adım ilerinizde." Dedi mekanik ses. Tamam bu biraz şaşırtıcıydı.

"Banyonun kapısını açar mısın?" Banyonun kapısı açıldı. Bahar banyoya girerken peşinden gidiyordum. "Suyu açar mısın? Ilık olsun." Musluk açıldı.

Tamamen görme engelli biri için hazırlanmış, ses konutuyla hareket eden bir odaydı.

"Çok güzel değil mi ya? Ben çok sevdim burayı. Pusat'la burada yaşasak ne olur ki sanki?"Dedi yüzünü yıkarken. "Ateş abiyi de çok sevdim ben ya." Adamda şeytan tüyü vardı.

Gözlerimi devirdim, odaya geçip daha boşalmamış valizini açtım. Peşimden geldi çıplak ayaklarıyla.

"Hava güzele benziyor, elbise giyineyim bence." Dedi örgüsünü açarken. Dün yağmur yağmıştı ancak şuan güneşliydi, berrak ve temiz bir hava vardı. Üstüne ceketle giyinebilirdi.

"Hangi renk olsun?"

Elini çenesine koyarak düşündü bir süre. "Mavi olsun, mini askılı olan." Valizden mavi, beyaz çiçekli elbiseyi çıkardım.

"Üstüne de beyaz hırkanı giyin." Hevesle salladı başını. Üstünü giyinmesine yardım ettim.

"Ya saçlarıma da kurdele takar mısın? Mavi beyaz çiçekli vardı." Tarif ettiği kurdeleyi bulup çıkardım. Saçları tüm gece örülü olduğu için dalga dalga olmuştu. Sarı dalgalı saçlarının arasına mavi bir kurdele yaptım.

"Güzel oldum mu?" Diye sordu hevesle.

"Çok, çok güzel oldun." İnanılmaz şirin duruyordu, gerçekten bir şirine olmuştu.

"Pusat beni beğenir mi?"

"Bahar!" Kıkırdadı.

"Tamam şaka şaka ama beğenir bence. Zaten az önce geldi, ne kadar paspaldım! Yeni uyanmışım bir de ne kadar çirkinimdir. Bari şimdi güzel görsün beni." Dedi saçlarını eliyle düzeltirken.

"Dayak istiyorsun sen dayak."

"Ay Aşkın parlatıcı da sürer misin bana? Dudaklarım güzel olsun." Dudaklarına da parlatıcı sürdüm.

Hazırlanma faslı bittiğinde koluma girdi ve nihayet odadan çıkabildik. Salonu geçip yemek odasıyla birleşik mutfağa girdik. Ateş, ablamla sohbet ediyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme, ablamı ilgiyle dinliyordu. Pusat'sa oturmuş, ifadesiz bir yüzle camdan dışarı izliyordu. Bahar'ı görür görmez gülümsedi. Gülümsemek bir yana, uzun uzun içi gidiyormuş gibi baktı. Shrek'in hali hal değildi, kendine gelmeliydi.

"Günaydın." Diye şakıdı Bahar. Bahar için bir sandalye çektim, oturttum ve yanına yerleştim.

"Günaydın." Dedim ablamın karşısında tuhaf görünmemek adına.

"Özel bir isteğiniz var mı Bay Alanguva?"Aksanından İtalyan olduğunu anladığım bir adam masayı dizerken, arkama yaslandım.

"Ayrıca bir isteğiniz var mı hanımlar?" Diye soru Ateş, ilgiyle. Tanımasam beyefendi sanacaktım.

"Yok teşekkürler." Dedim kısaca. "Geçen menemeni yapan da İtalyan aşçı mıydı?"

"Yusuf gelişimizi Fernando'ya haber vermeyi unutmuş, kendi hazırlamıştı o gün kahvaltıyı." Dedi hemen karşımda oturan Ateş. Demek o yüzden menemenin içinden yumurta kabuğu çıkmıştı.

Bahar'ın hoşuna gidecek şeyleri tabağına doldururken Ateş hala dikkatle beni izliyordu.

"Ateş abi, ben çok teşekkür ederim oda için. O kadar güzel ki ama ne gerek vardı ki sonuçta çok kalamayacağım burada." Dedi Bahar neşeyle. Ateş bakışlarını benden ayırdı, Bahar'a çevirdi bakışlarını.

Pusat, Bahar'ın Ateş'e abi demesine bozulmuştu. Yine yaşlılık komplekslerine girerdi kesin.

"Beğenmene sevindim, senin odan orası artık. İstediğin zaman gelip kullanabilirsin." Bahar biraz daha sevindi.

"Ya teşekkür ederim." El çırparak kıkırdadı.

Ablam Bahar'a sevgiyle baktı. Benim dışımda birine ilk defa böyle baktığına şahit oluyordum.

"Ateş'e abi diyorsan Pusat'a da demelisin." Dedim sinsi sinsi Shrek'e bakarken.

Lokması boğazında kaldı, öksürmeye başladı Pusat. Rengi atmıştı, artık tam anlamıyla Shrek'ti. Bahar endişeyle Pusat'ın sesine döndü.

"Ay iyi misin Pusat'cım?" Dedi endişeyle. Önündeki bardaktaki suyu içti Pusat, içi yanıyormuşçasına gibi iştahla.

"İyiyim iyiyim." Pusat benden nefret ettiğini bakışlarıyla fazlasıyla hissettiriyordu.

"Siz ne zaman tanıştınız? Bu kadar samimi olduğunuza göre." Diye sordu ablam keyifle.

Bahar heyecanla atıldı."Biz bir keresinde Naz'la birlikte Aşkın'ın yanına gitmiştik Ateş abinin geçen ki gittiğimiz yerine. Ben orada fenalaştım

biraz, Pusat'çım beni kucağına alıp hastaneye götürmüş. Tabi ben kendimde değilim o zaman, yoksa o anı hiç kaçırır mıyım? İşte uyandığımda Pusat'ın sesini duydum, içim bir hoş oldu. Öyle tanıştık." Diye anlattı hızlı hızlı.

Ablam kahkaha attı, Ateş bile bir an gülecek gibi oldu. Pusat'sa az önce az daha boğulan o değilmiş gibi elini çenesine dayamış Bahar'ı izliyordu yüzündeki sırıtışla.

Kahvaltı boyunca Bahar, Pusat'a yürüdü. Pusat'sa onu yememek için kendini zor tuttu. Arada benim yerime Bahar'ın tabağını doldurup, bir bebekmiş gibi de ilgilenmişti onunla.

"Birazdan doktorlarınla konuşmak için tesise gideriz, sen biraz dinlen istersen." Dedi Ateş.

"Ya aslında çok güzel çiçek kokuları geliyor burnuma, bahçeyi gezebilir miyim?"

"Birlikte gezelim mi?" Dedi Pusat hevesle.

"Yaa tabi." Hızla yerinden kalktı Bahar. Pusat'ta vakit kaybetmeden kalktı. Bahar, onun koluna girdi ve açık cam kapıdan dışarı çıktılar.

"Onların ilişkisine karşı bu kadar sert olmamalısın." Dedi ablam kısa bir an koluma dokunarak.

"Onların bir ilişkisi yok!" Ateş bizi izliyordu, yenilenen kahvesini yudumlarken. Spor giyinmişti bugün, üstünde beyaz kısa kollu bir tişört, altında da ilk defa kumaş olmayan bir pantolon.

"Böyle yapma, o kadar güzel ki aralarındaki ilişki insan izlemeye doyamıyor." Dedi ablam hülyalı hülyalı.

"Bahar hasta, onu böylesine heyecanlandıran biriyle aynı ortamda dahi bulunmamalı. Buraya iyileşmek için geldi ama Pusat böyle yapmaya devam ederse o ameliyata kadar yaşaması mümkün değil."

Masanın üstündeki elimi tuttu ablam. "Sevgi insanı öldürmez, güçlendirir." Her duygunun fazlası insanı öldürür Aylin'im.

"Yalnız Pusat'ın bir şey yaptığı yok, senin kızın yürüyor benim arkadaşıma." Dedi Ateş araya girerek, oldukça ciddi bir şekilde.

Ablam gülerek, ona hak verdi.

"Pusat ona zarar vermez. Pusat'la büyüdüm ben, onu hayatımda ilk defa böyle görüyorum. Aşık oldu Bahar'ı görür görmez. Kalp hastalığını öğrendiğinde, ilk o ikna etti beni bir kalp bulabilmemiz için." Demek bir kalp yapmasını ilk Pusat istemişti. Ancak Pusat akıl etmese bile o Bahar'ı yine de benim için kullanmayı akıl ederdi.

Bu sırada dışarıdan Bahar'ın şen kahkahaları geldi.

Biçimli dudaklarını peçeteyle sildi ve yerinden kalktı. "Benim biraz işlerim var, yarım saat sonra tesiste görüşürüz." Odadan çıktı.

Ablam arkasından beğeniyle bakıyordu. "Adam çok olgun düşünüyor, oturup kalkmasını biliyor. Bence Güray onun yanında halt etmiş." Ablam Alanguva'nın sahte yüzüne ve şaşalı hayatına kanmıştı anlaşılan. Ablam beni patronuma ayartmaya çalışıyordu! Alçak Alanguva ablamı da kendine hayran bırakmıştı.

"Çok beğendiysen senin olsun!" Dedim aksi bir şekilde. Tepkime yüksek seste güldü. Onun gülüşü gülümsememe sebep oldu.

***

Tesise gelmiştik, Bahar için tüm gerekli testler yapılıyordu. Ablam halsiz hissettiği için evde kalmıştı. Hala jetlag olsa gerekti, sürekli uyuyordu. Kahvaltıdan sonra ağrı kesici içip uyumaya devam etmişti.

Bahar iki doktor eşliğinde bir odaya alınmıştı, beni içeri almamışlardı. Bende Ateş'in tesisteki odasını bulup, ona dadanmaya karar vermiştim. Tabi öncesinde tesisi kısa bir taramadan geçirmiş, kilitli odalara girmeye çalışmıştım.

Ancak koruma sistemi o kadar iyiydi ki, iznim olmayan bir odaya şifreyle girmeye çalıştığım an sistem parmak izimin kayıtlı olmadığını görüyor ve güvenliği çağırıyordu. İri, siyahi koruma yarım saatte benden fazlasıyla bıkmıştı.

En sonunda sıkılıp yine Ateş'in odasına girmiştim ancak bu sefer yalnız değildi. Taş gibi bir adamla, odanın ortasındaki koca ekranı inceliyordu. Varlığım Ateş'in dikkatini dağıtmadı, İngilizce konuşmaya devam etti.

"Şahin, bunu biliyor ve güçlü bir düzenek kuruyor. Böylesine bir kodlamayı taklit etmesine imkan yok, biri muhbir. Yeni sisteme herkese erişimi kesmemiz gerek." İngilizce konuşmak yakışıyordu.

"Evet ama kessek bile, eninde sonunda açmamız gerekecek. Muhbiri bulamadığımız takdirde hep aynı sorun olacak." Dedi adam yoğun Rus aksanıyla.

"Onun için de bir planlama yaparız." Yanlarına vardığımda, adamın yakından daha taş olduğunu fark etmiştim.

Tam bir sarışın güzeliydi. "Hay maşallah." İkisi de şaşkınlıkla bana döndü. "Sen çalışanları cennetten mi topluyorsun?" Dedim Türkçe, daha da iğrençleşerek.

Yabancı adam ne dediğimi anlamazken, bana şaşkınlıkla bakıyordu. Gözlüklerini düzeltti. Çapkın bir bakış atıp, göz kırptım.

"Aşkın!" Adam Ateş'in bağırmasıyla daha da şaşırdı.

"Şu güzelliği korkutmamalısın." Baş ve işaret parmağını burun kemerine yasladı sıkıntıyla.

"Dışarı çık Ivan." Dedi Ateş sert sesiyle, bu adamla uğraşmayı seviyordum. Ivan'ı sadece yakışıklığını izlememi kesmek için değil, bana daha fazla kendi iş hayatıyla ilgili açık vermemek için çıkarıyordu. Yanlış yapıyordu, sonuçta biz ortaktık!

"Peki." Dedi Ivan ve masanın üstündeki tableti aldı.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" Dedim alt dudağımı sarkıtarak. Ofisin ortasında duran rahat koltuk takımındaki üçlü koltuğa oturdum.

Ivan başıyla selam verip, kapıya yöneldi. Yüzü kadar götü de güzeldi, Alanguva'nın ki kadar olmasa da. Ateş'in gözleri kısılırken, bana dikkatle bakıyordu. Ivan'ın götünü kestiğimi anlamıştı.

"Ivan!" Ateş'in bağırışıyla adam bize döndü. Ateş durduğu masanın yanından ayrıldı, yanıma birkaç adım attı. "Arkanı dönmeden çık." Kahkaha attım.

"Anlamadım?" Dedi Ivan oldukça masum bir şekilde.

Ateş'in sert bakışlarından korkarak zorlamadı ve dediğini yaptı. Bir kez olsun arkasına dönmeden kapıya geri geri yürüdü. Odadan çıktığında hala gülüyordum.

Ateş kendine bir kadeh doldurup tek dikişte içti ve ardından bir kadeh daha doldurup yanıma oturdu. "Çok mu komiksin sen?" Dedi ters ters.

Cıkladım kaşlarım havaya kalkarken. "Sen komiksin."

"Çalışanlarıma asılamazsın." O öfkeli öfkeli konuşurken elindeki kadehi aldım ve ağır viskiyi tek dikişte içip yere koydum bardağı. Bu adamda hiç adap yoktu, insan misafirine de ikram ederdi. Dudağımdan taşan kısmını elimin tersiye sildim, dik dik bana bakıyordu. "Çok eğleniyorsun değil mi?"

"Eğlenmek istiyorum ama sen buna izin vermiyorsun bir türlü." İç çektim.

Bakışlarını önüne çevirdi, derin bir nefes alarak. Onda başka bir şey vardı, benim gıcıklıklarım dışında kafasına taktığı bir şey.

"Hala abinin seni öldürmek istemesini mi hazmetmeye çalışıyorsun?"

"Abim beni öldürmeye çalışmadı." Dedi dişleri arasından. Küçük bir çocuk gibiydi aslında Ateş Alanguva, hırçın halinin yanı sıra abisinin sevgisine ve güvenine ihtiyaç duyan bir çocuk. "Görüşme çağrılarımı kabul etmiyor." Dedi sıkıntıyla.

"Yani o istemezse onu birden çağıramıyorsun?" Daha neler öğrenecektim acaba? "Utanıyordur belki de."

Bana yok daha neler der gibi baktı. "O yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymaz, geri adım atmaz."

"Hmm o da senin gibi narsist bir puş-" Sözümü sinirle kesti

"Aşkın! Yeter." Bu sefer gerçekten sınırlarını zorladığıma emin oldum ama tabi umurumda değildi. İsterse çatlasın o sınırlar, kaç yazardı bana? "Belasın sen, çekilmez bir şeysin." Dedi sitemle.

"Çekilmem, beni çekmek istemiyorsun ama katlanıyorsun." Benden bir şey isteyecekti, üstümden kumar oynayacaktı ama bu abisininki gibi sinsice olmayacaktı. Elimi omzuna koydum. "Biraz gevşe, erken yaşta kırışacaksın."

"Sana şaşırmamayı öğrenemiyorum, hep bir şekilde beni bozguna uğratıyorsun. Seni çözemiyorum, hamlelerini tahmin edemiyorum. Hep uçlardasın düşmüyorsun ama tutunamıyorsun da."

"Bence sen bazen karşında kim olduğunu unutuyorsun." Başını koltuğa yasladı, sarılarını gözlerime çevirdi.

"Konuşmadığında, yaramazlık yapmadığında, sadece sana baktığımda gerçekten unutuyorum kim olduğunu. Böylesine yaramaz, korkunç bir katili, böylesine güzel bir yüz altına hapsetmek tanrının bir cilvesi olsa gerek."

İltifat etmiyordu, ruhumun çirkinliğinin bu güzel yüze yakışmadığını söylüyordu ama yapacak bir şey yoktu. Sonuçta onun da güzel yüzünün altında bir melek yatmıyordu.

Doğruldum yerimden, bacağımı diğer tarafına atarak kucağına oturdum. Sarıları bu sefer şaşkınlıkla irileşmedi, aksine avını izleyen bir kurt gibi kısıldı. O kurtsa ben aslandım.

"Sana bir yükseldim şuan." Dedim bir kolumu omzuna atarak, diğeri elimde tişörtünün üstünden göğsünde gezindi. Tırnağımı hafifçe sürterek aşağı doğru indirdim elimi.

"Beni baştan çıkarıyorsun, sonra da alay ediyorsun." Kaşları havaya kalktı. "Yemiyorum artık." Gülümsedim oyunbazca, gözleri dudaklarıma kaydı. Gerçekten yemiyor musun Alanguva? Bir eli çoktan belime sarılmıştı gayri ihtiyari.

"Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun, başarıyorsun da ama bunu eğlencesine yapmıyorsun." Dedi kendinden emin bir şekilde. "Beni arzuluyorsun ama bana ilk adımı atıp sözlerini çiğnemekte istemiyorsun. Onun yerine beni kudurtup, o güzel aklınla alay ediyorsun. Karşında aptal bir adam olmadığını artık anlaman gerek."

Belimden tutarak kaldırdı kucağından ve eski yerime oturttu beni. Tamam bunu gerçekten beklemiyordum.

İntikam alıyordu aklınca. Alayla gülecektim ama gülemedim, bu adam benim içimi görüyordu. Yere bıraktığım kadehi alıp ayağa kalktım. Viski şişesine ulaşıp kadehi yeniledim.

Bakışlarım Alanguva'nın odasını inceledi. Tesisin geri kalanı gibi, teknoloji dolu ve zevkli döşenmişti. Tüm orman manzarasını, hatta adayı ayaklar altına alan manzaraya yakınlaştım. Koca cam, tüm adayı görüyordu neredeyse. Viskiden koca bir yudum aldım. Alanguva beni izliyordu dikkatle.

Güneş batıyordu, odaya kızıl bir ışık yayılıyordu. Yerinden kalktı Ateş, yanıma geldi ağır adımlarla. Tam karşımda durdu ve bakışlarını üstüme eğdi. Bu sefer o aldı elimdeki kadehi, tek dikişte bitirdi sarılarını gözlerimden ayırmadan. Dudaklarını yaladı ve derin bir nefes aldı. Kafasını iki yana salladı kendine inanmıyormuş gibi.

"Sanırım senin karşında bazen aptal bir adamım." Elindeki kadeh yere düşüp parçalara ayrıldı, seri bir hareketle eğildi ve ıslak dudakları dudaklarıma kapandı.

Viski tadına bulanmış dudakları, hatırladığımdan daha lezzetliydi.

Dudakları dudaklarımda dans ederken, kokusu ciğerlerime doldu sinsice. Bir eli belimi bulurken diğeri de yüzüme gitmişti. Dudaklarımı aralayarak cezbeden dokunuşlarına karşılık verdim. Sırtımı cama yasladı sertçe.

Hissettiğim zevkle gözlerimi yumdum, bir elim yumuşak ve gür saçlarına gitti. Asla yumuşak olmayan öpüşü biraz daha sertleşti, dili alt dişlerimin etinde yavaşça gezindi. Tüm vücudumda hissettiğim ürperme, zevk vericiydi.

Elim saçlarını okşayarak ensesine indi, üst dudağını ısırdım. Dudakları arasından zevk dolu bir nefes dudaklarıma döküldü. Gözlerimi açıp, onu izledim. Belimdeki eli yavaşça kalçama indi, vücudunu kendime biraz daha çektim. Koca eli kalçamı avucunun içine alıp sertçe sıktı, bacaklarımı kaldırdım ve beline doladım.

Dili dilimle dans ederken, bir eli bacağımda yerimi sağlamlaştırıyordu. Kendimi ona bastırarak, yüzünü ellerim arasına aldım. Mayışmış gibi duran sarıları, arzuyla açıldı. Göğsü hızla inip kalkıyor ve göğsüme çarpıyordu. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, öpüşmemizin şiddetiyle kızarmıştı dudakları. Dudaklarını parçalama isteğiyle doluyordum.

Ateş Alanguva'ya karşı vücudum daha önceye kimseye duymadığı bir arzu duyuyordu ve bu çok tehlikeliydi. Dediği gibi aramızda cinsel bir çekim vardı ve bu çekim bedenlerimize istediğini verene kadar asla bitmeyecekti.

"Sen" Dudağımı öptü. "Çok" Çenemi öptü. "Tehlikeli" Çenemin altını öptü. "Bir" Boynuma indi. "Kadınsın."

"Maalesef öyleyim, bu konuda ne yapmak istersin?" Dedim kısılmış sesimle. Kafasını kaldırdı yine, dudaklarımı bu sefer daha yumuşak öptü.

Bir eli belime destek oldu, sırtımı yavaşça camdan ayırdı. Kendi etrafında döndü ve birkaç adım attı beni öpmeyi bırakmadan. En yakında duran, geniş masaya bıraktı vücudumu sanki arzudan daha fazla yürüyemiyormuş gibi.

Öpmek yetmiyordu, daha fazlasını istiyordum, vahşileşmek istiyordum. Bir elim tişörtünün eteğine gitti, yavaşça yukarı çektim. Üstüme biraz daha yüklendiğinde sırtım masaya çarptı. Tişörtünü yukarı doğru çektiğimde dudaklarımdan sabırsızca ayrılıp, tişörtü üstünden çıkarmama izin verdi.

Çıplaklık bu adama yakışıyordu. Heybetli kasları ve pürüzsüz teniyle iştah kabartıcı duruyordu. Onun da eli benim siyah tişörtüme gitti ve tek bir harekette üstümden çekip attı. Üstümden doğruldu yavaşça ama sertliğini hissediyordum. Siyah sütyenimden taşan göğüslerime baktı bir süre. Uzun uzun seyretti, sarılarındaki tutku o kadar fazlaydı ki beni daha da yokuşa sürüyordu. Gözlerini yumdu derin bir nefes alarak, sanki gözleriyle az önceki sahnenin fotoğrafını kaydetmişti o zeki zihnine.

"Ne kadar çapkınlık yaparsan yap hepsini beni çıldırtmak için yapıyorsun. Kime bakarsan bak beni arzuluyorsun." Dedi nefes nefese kendinden emin bir şekilde.

Cevap verecektim ama anı bozmaya hiç gerek yoktu.

Çıplak kaslarında gezindi ellerim zevkle. Yine üstüme eğildi, dudaklarını dudaklarıma yasladı dayanamıyormuş gibi. Dudaklarımı ayırdım çok geçmeden, boynuna indirdim. Baştan çıkarıcı kokusu burada daha yoğundu.

Dayanamıyormuş gibi çenemden hafifçe tutarak kaldırdı, başparmağı çenemin altını usulca okşarken sarıları gözlerime daldı. Eğilip yine öptü dudaklarımı, bu yinelemeden ikimizde hiç sıkılmayacak gibiydik.

Kollarımı boynuna doladım. "Hadi Alanguva bana tüm hünerlerini göster." Güldü, kasıklarına dayalı vücudumu hareket ettirdim.

"Seni öyle bir sikeceğim ki kim olduğunu unutacaksın." Dedi kesik kesik nefesiyle dudaklarıma fısıldarcasına.

"Dikkat et kim olduğunu unutan sen olmayasın." Dedim dudaklarım dudaklarına çarparken. Alt dudağını ısırdım ve kendime doğru çektim.

"İkimiz de her şeyi unutabiliriz." Tırnaklarım çıplak sırtına battı, yine dudaklarıma atıldı hırlarcasına. Hemen ardından hızla göğsüme eğildi

dudakları. Sütyenden taşan göğüslerimi öptü, ısırdı ve tüm vücudumun uyuşmasına neden oldu.

Doğruldum, elim pantolonun kemerine gitti. Kemeri hızla çözüp, elim düğmesine gitti. Ateş Alanguva nefesi kesilmiş gibi durmuş beni izliyordu. Alt dudağını ağzının içine yuvarladı, ipleri bana bırakmaya çoktan hazırdı.

Düğmeyi açtım ve aynı sırada kapı tıklatıldı.

Ama sikeyim ya.

Ateş tüm dünyası başına yıkılmış gibi gözlerini yumdu. "Gelme!"

Tüm vücudum yarım kalmış bir zevkin doruklarındayken, aklımı dağıtmam gerekiyordu. "Ivan'sa aramıza gelebilir hiç sıkıntı yok cidden."

Açtı gözlerini yavaşça, sarılarından Ateş çıkarken zorlukla verdi nefesini. Onu ittirdim, yerdeki tişörtü aldım ve üstüme geçirdim.

Kapı tekrar tıklatıldı. "Sikeceğim ama gelmeyin dedim amına koyayım!" Diye adeta kükredi. O da yerdeki tişörtünü aldı ve giyindi. Yüzünde küsmüş bir çocuğun ifadesi varken önce düğmesini kapattı ardındansa kemerini taktı.

Yanından geçecektim ki kolumu tuttu, ona bakmamı sağladı. "Ne var?" Dedim sert tutuşuyla kaşlarım aniden çatılırken. İki öpüştük, bir sevişeceğiz diye öyle istediği her boku yiyemezdi.

Durakladı, ne diyecekse yuttu ve elini geri çekti. "Yok bir şey." Vardı bir şey.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ancak müsaade etmedi. "Gel!" Diye yüksek seste konuştu kapıya doğru.

"Pusat değilse beni burada siksinler."

"Düzgün konuş!" Dedi sinirle.

"Neden az önce sen si-" Açılan kapıdan Pusat ve Bahar girdi.

"İki saattir de müsait olamadınız!" Dedi Pusat imayla. "Biz Bahar'la biraz adayı gezeceğiz, Bahar onu haber vermek istedi."

"Hayır, işi bittiyse gidiyoruz." Dedim sertçe.

"Ya Aşkın lütfen, burayı çok sevdim." Dedi Bahar heyecanla. "Çok durmayız, söz." Nefesimi sıkıntıyla verdim. "Tamam mı?" Sessizliğimi bir kabulleniş olarak gördü Bahar Hanım ve Pusat'ın kolundan ayrılmadı.

"Bir saati geçmez, rahatsız hissettiği an döneriz." Diye beni ikna etmeye çalıştı Pusat. Ardından da cevap vermemi beklemeden Bahar'ı odadan dışarı sürükledi.

Hayır, izin vermemeliydim ancak şuan aklım o kadar Alanguva'nın dokunuşlarıyla doluydu ki zihnimi toparlayamıyordum.

Ablamı da çok yalnız bırakmıştım. Bende kapıya yöneldim. "Nereye?" Diye sordu Ateş haddi olmayarak.

"Ivan'ı bulmaya."

"Aşkın!" Deliydi bu adam.

Çok seksi bir deli.

***

ATV'yle eve geri dönmüştüm. Yol boyunca zihnimi toparlamaya çalışmıştım ancak olmuyordu. Araçtan inip eve geçtim. Hava kararmaya başlamış, Alanguva adası serinlemeye başlamıştı.

Ablamın odasına geçecektim ama salondan konuşma sesleri geliyordu, adımlarım oraya yöneldi. Ablam gülüyordu ama bir erkek sesi daha vardı.

"Demek Rusya'dasınız, bu benim ilk yurtdışına çıkışım oldu."

"Evet maalesef oraya gelemiyorum şuan, Ateş'in böyle güzel bir hanımefendiyi misafir ettiğini bilseydim asla kaçırmazdım." Salona dalarcasına girdim.

Bu görüntü asla tahmin edemeyeceğim, aklımla dalga geçen bir görüntüydü. Ablam, bilgisayar olan Baybora Alanguva'yla konuşuyordu.

***

Hayatım boyunca, görmemem gereken şeyler görmüş, yapmama gereken şeyler yapmıştım. Ama suçlu ben değildim, ben bilerek görmek istememiştim o görüntüleri. Ben bilerek katil olmak istememiştim, üstümde görünmez bir el benime oynamıştı. Bu yaşıma kadar çok uçuk yerlerde bulunmuş, kanın her tonunu bulaştırmıştım tenime.

Ama bu görüntü hepsinden daha tuhaftı, tıpkı Alanguva hayatıma girdiğinden beri yaşanan tuhaflıklar gibi. Ablam ölü bir adamla flörtleşiyordu. Ablam beni korumaya çalışırken daha çok itmişti kaderin kanlı ellerine. Ben ablamı korumaya çalışırken sokmuştum onu bu ait olmadığı dünyanın karanlık yüreğine. İkimizde birbirimizi koruma işini hiç beceremiyorduk.

Büyük ekranda ilgiyle ablama bakan ölü adamı seyrettim. Ablam da ona aynı ilgiyle bakıyordu, gözlerinde daha önce çok az gördüğüm bir beğeni pırıltısıyla.

"Abla?" Sesimle gülümseyen yüzünü bana çevirdi. Soru dolu bakışları üstümde gezindi.

"Aşkın nasılsın? Dünden daha iyi gördüm seni." Dedi Baybora Alanguva.

"İyiyim, sizi gördüğüme şaşırdım bir an."

"Bahar'ın tahlil sonuçlarını inceledim de, en kısa sürede ameliyata almamız gerek. Ameliyattan öncede Bahar'la tanışmak istemiştim. Şuan Rusya'da çok yoğun bir program içindeyim, maalesef sadece görüntü olarak katılabileceğim ameliyata." Yani çaktırma demeye getiriyordu Baybora.

"Doktor musunuz?" Diye sordu ablam.

"Evet, genel cerrahım." Dedi Baybora, bakışlarını ablama çevirerek.

"Bu ekranı cam sanıyordum, görüntünüz belirince korktum biraz." Dedi ablam gülerek. "Teknoloji işte, neler yapıyorlar." Diye de devam etti hayretle. Ah Aylin'im o şaşırdığın teknolojinin seni ölü bir adamla konuşturduğunu bir bilsen.

"Sizi korkutmak istemezdim, bağışlayın beni." Dedi çekici bir şekilde göz kırparak.

Alanguva'lar yine şaşırtmıyor.

Öne doğru birkaç adım attım, ablamın yanında durdum. "Bahar şuan burada değil." Kafasını ağır ağır salladı. "Olduğunuz yer çok karanlık gözüküyor?" Ateş bir yapmayı unutmuştu anlaşılan ağabeyine.

"Ya evet, gitmem gerek şimdi." Diye geçiştirdi beni. "Sizinle tanıştığım için çok memnun oldum Aylin Hanım."

"Bende öyle." Dedi ablam gülümseyerek.

"Umarım en kısa sürede tekrar görüşürüz." Kapatma tuşu yok muydu şunun?

Ablam gözlerini kırpıştırarak, Alanguva'nın kardeşinin aksine koyu olan gözlerine baktı. Baybora bir ölü olduğunu unutmuş gibi anlamla bakıyordu ablamın yüzüne. Bunu hiç sevmemişti.

Baybora ekrandan kayboldu, ekran görüntüsü yerini cama bıraktı.

"Abla, bu neydi?" Oturdu arkasındaki koltuğa. Üstünde beyaz bir kazak ve siyah rahat bir pantolon vardı. Yüzü her zamanki gibi duru, bakışları masumdu.

"Ne neydi kuzum?"

"Patronumun abisiyle konuşmandan bahsediyorum." Sıkıntı adamın ölü olmasındaydı. Çıldıracaktım!

"Ne oldu ki?" Gözlerime endişeyle baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Dedi ela gözlerini kırpıştırarak. Omuzlarım düştü, yanına oturdum.

"Hayır, sadece..." Neyi açıklayacaktım ki? "Boş versene."

"Yani ayıp olduysa bir daha evde kafamın estiği gibi gezinmem. Haklısın yani sonuçta senin evin değil ki, elin adamının evi. Hatta burada kalmamız da doğru değil d-"

"Abla." Sözünü kestim, koltuğun üzerindeki elini tuttum. "İstediğin gibi gezinebilirsin, uyuz patronum bunu dert etmez. Sadece Baybora bir daha karşına çıkarsa, sohbet kurmamaya çalış."

"Neden ki? Çok mu samimi kaçtı konuşmam? Yanlış bir şey mi söyledim?" Aylin'imin o ince ruhu, benim yanımda kalmak için çok saftı.

"Hayır, sadece burada konumumu korumak ve kimseyle gereğinden fazla samimiyet kurmak istemiyorum. Anlıyorsun beni değil mi?" Parmaklarım altındaki elini yavaşça okşadım.

"Seni zor durumda bırakmak istemezdim, özür dilerim." Gözlerimi sıkıntıyla yumdum.

"Beni zor durumda bırakmadın, özür dilemene gerek yok." Sessiz kaldı bir süre.

"Senin boynuna ne oldu böyle?" Sorusuyla gözlerim açıldı, elim istemsizce boynuma gitti.

"Ne olmuş?"

"Kızarmış sanki, bir şey mi ısırdı?" Evet seksi bir puşt ısırmıştı.

"Hissetmedim, bir bakayım." Aceleyle yerimden kalkıp, kaldığım odaya geçtim. Büyük boy aynasının önünde durup boynuma baktım. Yer yer hafif kızarıklıklar vardı, farkında bile değildim.

Ateş Alanguva, hislerini kolay kolay belli etmeyen ama ne istediğini bilen bir adamdı. Ve beni istediğini fazlasıyla belli ediyordu en başından beri. En kısa zamanda bu aramızdaki yersiz çekimi noktalamak istiyordum, ya sevişerek ya savaşarak. Önemi yoktu, sadece artık ona olan başlardaki sert tavrımı yine ortaya koymam gerekiyordu. Birlikte çalışacak olmamız, aramızda ki güç savaşını bitirmiyordu.

Beni arzulayarak bu savaşı baştan kaybediyordu.

Ben yeri geldiğinde arzularımı yönetebiliyor, vücuduma sözümü geçirebiliyordum. Ancak o bugün karşımda aptal bir adam olduğunu söyleyerek mağlubiyet bayrağını eline almıştı. Tehlikeli olduğumu bildiği halde bana güçsüzlüğünü göstermişti, belki de hayatının hatasını yapmıştı.

***

Gece yarısı olmuştu, Bahar odasındaydı ablam da çoktan uyumuştu. Bahar bugün yine fenalaşmıştı, Pusat'la gezerken. Ameliyat bir sıkıntı çıkmazsa yarın yapılacaktı.

Koltukta duran şalı omuzlarıma örttüm, sigaramı alıp bahçeye çıktım. Biraz ilerdeki rahat koltuklarda Pusat oturuyor, okyanusu izliyordu. Teklifsizce karşısına oturdum, sigara yaktım.

Dolunayın yansıması, kara okyanusun üstündeydi. Yıldızlar çok yakındı, uzansak yetişirmişiz gibi. Kabul etmek gerekti, bu ada gördüğüm en güzel manzaralara sahipti.

Pusat çay içiyordu, kara gözleri geceye dalmış ve sessizdi. Bir çay bardağına daha çay doldurdu, yanındaki sıcak demlikten. Çayı önüme koydu, ardından geri arkasına yaslandı.

"Alkol dışında bir içecek görsün miden." Dedi umursamazca, yüzüme bakmıyordu.

"Beni mi düşünüyorsun sen Shrek?" Dedim sırıtarak.

"Ne alakası var?" Dik dik bana baktı. Sıcak çaydan bir yudum alırken, ona öpücük attım. Sabır diler gibi kafasını iki yana salladı.

"Neden bu saatte çay içiyorsun?" Çay pek sevmezdim ama sıcaklığı boğazıma iyi gelmişti.

"Uyku tutmadı." Dedi dalgınca, bir elini çenesinin altına yaslayarak.

"Bahar yüzünden mi?" Omuz silkti.

"Yoo nereden çıkardın?"

"O kadar belli ki." Sessiz kaldı. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Durdum zaten vallahi bak ne kadar uzak durabilirsem durdum." Dedi birden inanılmaz hızla kendini savunmaya geçerek.

"Bu uzak durmuş halin mi?" Suçunu bilerek sessiz kaldı. "Ya kalbi dayanmasaydı senin yakınlığına?"

"Yakınlaşmadım ki, öyle güzel sözler de söyleyemedim." Pusat yakınlaşamasa da, güzel sözler söyleyemese de Bahar'a öyle bir bakıyordu ki kara gözlerinden taşıyordu hisleri. Eğer Bahar görebiliyor olsaydı belki de bu kadar dayanamazdı kalbi, Pusat'ın aşık bakışlarına.

"Sen aşık olmuşsun Shrek." Kafamı umutsuzca iki yana salladım, bana şüpheyle baktı.

"Oldum galiba." Dedi çocuk gibi korka korka. "İçim gidiyor ona bakınca, küçücük bir şey zaten. Alıp kalbimin içine sokmak istiyorum. O kadar saf ki, o kadar masum ki, gerçek dünya hakkında hiçbir fikri yok. Onu içimde tüm kötülüklerden korumak istiyorum, içimde hep temiz kalsın istiyorum. Ben anlamam aşktan meşkten, daha bugüne kadar tutmadım bir kadının elini seviyorum diye. Ama ona bakınca içim gidiyor be."

"Galibası fazla sana. Hayır anlamıyorum sen bu kızı toplam kaç kere gördün de aşık oldun?"

"Siz Ateş'le kaç defa birbirinizi gördünüz de şey yaptınız?" Dedi yine savunmaya geçerek. Maalesef şey yapamadık Shrek, senin yüzünden.

"Aynı şey değil, hem şey yapmak ne amına koyayım ya." Küfrümle yüzünü buruşturdu.

"Siz Ateş'le kavga mı ettiniz?"

"Yoo neden?"

"Ağzıma sıçtı durup dururken, dedim herhalde bunlar yine kavga etmişler."

"Aman puşt işte ne yaparsın? Bir şeylere sinirleniyor sonra olup olmadık yerlerden çıkarıyor." Pusat çayını yeniledi, limon da sıktı. Limonu bana da uzattı ama kafamı iki yana salladım. Tabağına geri bıraktı yarım limonu.

"Ama öyle böyle değildi yani. Yok bir daha odama gelirsen sikerim seni, yok bir daha beni ararsan sikerim seni. Senden sonra bu adamın ağzı daha çok bozuldu." Omuz silktim. Derin bir nefes alarak önüne döndü.

"Çok riskli bir ameliyat." Diyerek konuyu yine Bahar'a çekti Pusat. "Minicik bir şey zaten, nasıl dayansın kaç saat? Kalbini çıkaracaklar amına koyayım ya." İçi içine fazlaymış gibiydi, sıkıntıyla iki elini ensesinde birleştirdi.

"Eğer Alanguva'ların teknolojisi olmasaydı Bahar ölecekti. Belki fazladan bir haftası bile yoktu Pusat. Onun için tüm dünyada kalp aradım, akıl almaz şeyler düşündüm. Ama bir çare bulamadım. Bahar ölümü çoktan kabullenmişti, şimdiyse yaşaması için bir ihtimal var."

"Biliyorum, Bahar'ın durumunu öğrendiğimde kalp aranan her yerin sistemine sızdı çocuklar. Özel bir hastanede gizli bir kayıt bulundu, seninle ilgili. Dokularınız uyuşuyor mu diye görmek için test

yaptırmışsın. Uyuşsaydı ne yapacaktın? Ona gerçekten kendi kalbini mi verecektin?" Bu konuyla ilgili her işi titizlikle yürütmüştüm. Yine de böylesine gizli bir bilgiye dahi ulaşabilmişlerdi. Cevap vermedim. "Verecektin tabi, bir de katilim diye geziniyorsun etrafta. V olman bir şeyi değiştirmiyor, kimsede olmayan bir yürek var sende."

Biten sigaramı söndürdüm. "Patronunla sen en sonunda heykelimi dikip, tapacaksınız bana aman dikkat edin." Güler gibi oldu, kafasını iki yana salladı. Gözleri yine karanlık ufka daldı."Tam bir Shrek'sin. Aşk üstüne o kadar eğrelti duruyor ki." Eğrelti dursa bile yakışıyordu.

"Yani kaba bir adamım ben, iriyim de. Bahar görseydi beni istemezdi herhalde. Ne bileyim ürkerdi bence benden." Pusat iri ama güzel bir adamdı. Esmer teni, koyu saçları ve kara gözleriyle çoğu kadını kendine aşık edebilirdi. Bunu ona söyleyerek onu şımartmadım.

"O bizden daha iyi görüyor, gözüyle değil o yaralı kalbiyle görüyor." Gerindi yerinde. Yanından kalktım.

"İyi geceler kara melek." Sözüyle gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

"İyi geceler Shrek."

Bahçenin kapısından önce mutfağa girdim. İki bardak su içtim, mutfaktaki teknolojik aletleri incelerken. Hayatımda hiç görmediğim aletler vardı. Bu gece zaten uyuyamazdım, içlerini kurcalayıp nasıl yapıldıklarını görme fikri aklımdan çıkmıyordu. Önce şu kahve makinesinden başlamak istiyordum.

Bahar'ın odasını da incelemek istiyordum. Odanın adımlarını hesaplaması için ya yerde sensörü olması gerekiyordu ya da kamera ama sensör daha mantıklı geliyordu. Adanın içini de gezmek istiyordum, bir yerden sonrasına hiç geçmemiştim. Ve bir kere kükreme sesi duyduğuma emindim. Ama bu kadar insanın olduğu bir adada

vahşi hayvan olacağını da düşünmüyordum. Alanguva'nın adasında çözülmeyi bekleyen bir ton bulmaca vardı.

Mutfaktan çıkıp, odama yürüdüm. Alanguva'nın odasından sesler geliyordu, kapısı da aralıktı.

"Güzelim neden böyle yapıyorsun?" Aralık kapıyı biraz daha araladım, pervazına yaslandım.

Ateş üstü çıplak, altında sadece siyah bir eşofmanla camın kenarında duruyordu. Tek kulağında kablosuz kulaklık vardı, karşısındaki kişiyi dinliyordu ama bu beni fark etmesine engel olmadı. Sarı bakışlarını bana çevirdi.

"Biraz söz dinle, çocuk değilsin artık. En kısa sürede yanına geleceğim." Bir tek kardeşine karşı bu kadar ılımlı olduğunu düşünüyordum. "Biliyorum bende seni özledim ama keyfime tek bırakmıyorum seni. Adada da sıkılıyorsun ne yapmamı bekliyorsun?" Dedi sesi sertleşirken. "O Didem'den de uzak dur." Odaya girdim, yatağına oturdum. Bana verdiği yataktan daha rahattı!

Tamam benim odamdaki de fazlasıyla rahattı ama bu öyle böyle değildi. Alçak Alanguva. Sarılarında şaşkınlık gezindi. "Zıvanadan çıktı iyice, görüşmenizi istemiyorum. Kapatıyorum şimdi sonra konuşuruz abicim." Aramayı sonlandırdı ve kulaklığı çıkardı kulağından.

"Ivan'ı bulamadın mı?" Diye sordu ciddi bir şekilde. Hala orada mı kalmıştı sahiden.

Alt dudağımı ısırarak kafamı iki yana salladım."Maalesef seninle yetinmem gerekecek." Sinirle verdi nefesini, yatağına geldi ve benim varlığımı umursamadan uzandı. Hatta çarşafını açıp, atlına girmişti. Yataktan kalkamadım, onun yerine kendimi biraz daha yukarı kaydırarak yarı uzanır hala geldim.

"Normalde çıplak yatmadığına eminim, şimdi ben buradayım ya kaslarınla hava atacaksın. İşin gücün şov Alanguva." Gülmedi ama gamzesi belli oldu.

"Yarın Bahar'ın ameliyatı olacağı için gerginsin. Uyuyamayacağını bildiğin için bana bulaşıp kendine eğlence çıkarmaya çalışıyorsun." Ona doğru döndüm, bir dirseğimi çıplak karın boşluğuna diğerini de onun kokusuyla harmanlanmış mis kokulu çarşafa yasladım.

"Hayır bir konuda konuşmak için geldim." Sarıları dikkatle gezindi yüzümde. Bir elini başının arkasına koymuştu, diğer elini de yanıma koydu. "Eve geldiğimde çok tuhaf bir manzarayla karşılaştım!" Sessizce dinlemeye devam etti. "Öyle bir görüntüydü ki Ivan ve senle grup seks yapsak bu kadar şaşırmazdım." Tüm sakinliği ve uysallığı anında yok oldu.

"Aşkın!" Yüksek sesi tüm evi inletmişti. Bağırması beni zerre sinirlendirmezken, aksine keyif almam tuhaftı. Benim karşımda sesini böyle yükseltip, hayatta kalan pek kişi olmazdı halbuki.

"Sen şakadan da hiç anlamıyorsun ama." Dedim gücenmiş gibi.

"Her şakanın altında bir gerçeklik yatar sözüne inanırım ve sen bu imayı ilk defa yapmıyorsun." Dedi, yerinden doğrulacaktı ama dirseğimle ona baskı yaparak buna izin vermedim. Sarılarından öfke taşıyordu, bence bu kadar abartmasına gerek yoktu.

"Yani gerçekte olabilir, benlik sıkıntı yok. Hem sen seversin grup seks." Sarıları irileşti, onu ilk defa bu kadar şaşkın görüyordum. Ve ilk defa hislerini perdelemiyordu. Neyse oydu. "Gerçi sen şimdi dört kadın falan istersin."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Diye sordu dehşet içinde. "Nasıl öğrendin?" Ateş Alanguva kızarmış mıydı? Yoksa bana mı öyle geliyordu? "O öyle değildi." Dedi birden savunmaya geçerek. "Yanlış

anlaşılmaydı." Kafamı kesin öyledir diye salladığımda pes ederek sıkıntıyla verdi nefesini. Ardından bakışlarını kaçırdı benden, geniş tavana çevirdi.

"Sen utandın mı sen?" Yüzüm dışında her yere bakıyordu sarıları.

"O öyle değildi." Diye geveledi yine ağzının içinde.

"Neyse konumuzu dağıtmayalım, geldiğimde abin ve ablamı konuşurken buldum." Az önce itinayla kaçırdığı sarıları saniyeler içinde gözlerimi buldu. "Hem de baya böyle sohbet kurmuşlar, Baybora ablama iş atıyordu. Şey diyor Rusya'dayım o yüzden gelemiyorum, içimden dedim merhumun mezarı Rusya'da herhalde. He bir de diyor ki evde böyle güzel bir hanımefendi olduğunu bilseydim kaçırmazdım. Görüntülü konuşuyormuş gibi davranmış yani. Bıraksam ölü adam ekrandan götürecek ablamı. Ablam da saf kıyamam, bir de belli hoşuna gitmiş." Konuşmaya devam edecektim ama sustum. Çok yoğun bakıyordu, bu onda alışık olduğum bir şeydi. Ama gözleri masum küçük bir çocuğu izliyormuş gibi huzur doluydu, bu alışık olduğum bir şey değildi.

"Ne? Neden öyle bakıyorsun?"

İç çekti. "Hiç." Dedi i harfini gereğinden fazla uzatarak. Ama öyle bakmaya devam etti.

"Bak hala."

"Nasıl bakıyormuşum?" Alt dudağımı büktüm.

"Ne bileyim böyle aşık olmuş gibi. Doğru söyle, aşık oldun bana dimi?" Göğsü inip kalktı, düzgün ve beyaz dişlerini gösterdi.

"Diye diye aşık edeceksin kendine en sonunda." Aramızda gereğinden uzun süren bir bakışma geçti. Yine konuşup alaya alacaktım ki benden erken davrandı. Beline kadar gelen çarşafı açtı ve beni de içine aldı.

"Ne yapıyorsun?" Dik dik bakışımı takmadı.

"Uyuyorum." Yan tarafımdaki kolu siyah tişörtümden açılan belime varla yok arası değiyordu. Saçlarım çıplak göğsüne değiyordu. Yatağının yanında duran düğmeye basarak ışığı kapattım. Yataktan çıkmak için hamle yaptım ancak belime hafif değen kolu sıkıca sardı beni ve kendisine çekti.

"Ne halt ediyorsun?"

"Uyuyamayacaksın zaten, burada belki benim güzel kokumla koynumda uyuya kalırsın." Çenemi kaslı göğsüne yasladım, teni sıcacıktı. Çıplak teninden yayılan kokusu fazla baş döndürücüydü. Hangi parfümü kullanıyorsa, teniyle mükemmel bir uyum yakaladığı aşikardı. Dolunay bu sefer onun yüzünü aydınlatıyordu. Dışarıdan gelen dalga sesleri, nefes alışverişlerine karışıyordu. Ayın ışığı sarılarının parlaklığına vuruyordu, gözlerine karanlık bir dinginlik katıyordu.

"Bir erkekle hiçbir şey yapmadan aynı yatakta bulunmak pek benlik değil." Göğsü kabardı, karanlıkta bile alev aldı sarıları.

"Pis zampara." Dedi ciddi ciddi.

"Ne, sen değil misin?"

"Bir kadından yanında uyuyamayacak kadar soğuksam, o kadınla sevişmem." Pek inandırıcı değildi.

"Beş kişi yatağa sığabildiniz mi?" Dedim hayret içinde. Sıkıntıyla verdi nefesini.

"O yanlış anlaşılmaydı." Buna neden beni ikna etmeye çalışıyordu ki? Savunmaya devam edecekti ama durdu. "Çok tuhaf çalışıyor senin o aklın. Her şeyi anında söylemiyorsun ama o zehirli zihnine kaydedip, en uygun yerde çok güzel insanın yüzüne çarpıyorsun."

"Ateş Alanguva'dan yine dahiyane incelemeler." Parmakları kaküllerimde gezindi, tüy gibi hafif dokunuşlarla.

"Dursun o çenen, uyu artık." Kaküllerimden daha geriye gitti eli, başımda gezindi ve hafifçe kendine çekerek kafamın göğsüne düşmesine neden oldu.

Kalkmaya çalışmadım, yanağımı göğsüne yasladım ve izlemeye doyamadığım okyanus manzarasını izledim. Odası çok güzeldi, keşke benimde bundanım olsaydı. En kısa sürede benimde okyanusun ortasında bir ada almam gerekiyordu, belki on cinayet falan daha işlersem parayı denkleştirirdim.

Saçlarım arasında gezinen parmakları, beni uyuşturuyordu. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve ben kendime bir kez daha mağlup oldum.

***

Vücudumda tatlı bir mayışmayla açtım gözlerimi. Okyanusun üstünde parlayan güneşin konumu öğlene henüz çok vakit olduğunu gösteriyordu. Başımın atlındaki sıcak ten düzenle inip kalkıyordu. Kafamı kadifemsi çıplak tenden kaldırdım, Ateş Alanguva derin bir uykuda gibi gözüküyordu. Tamamen onun üstünde yatıyordum.

Yatağın yanında duran dijital saat, beş saate yakındır kesintisiz uyuduğumu gösteriyordu. Kabus gördüğümü de hatırlamıyordum.

Ablam uyandıysa yokluğumu fark etmiş olmalıydı. Patronumla neden aynı yatakta yattığımı ona açıklayamazdım, daha kendime dahi açıklayamıyordum.

Ateş'in belimdeki eli biraz aşağı kaymıştı. Kalçam avucunun içindeydi, aslında nefes alışverişi de o kadar düzgün değildi. Hafifçe doğruldum, tişörtün açık bıraktığı göğüslerimin bir kısmı Ateş'in çıplak tenine değiyordu. Gözleri titremişti. O kadar da derin bir uykuda değildi anlaşılan.

Ateş Alanguva uyuma numarası yapıyordu.

Yerimde kıpırdandım, kendimi ona bastırarak. Dudaklarımı çenesinin altına, kirli sakallarına bastırdım. Artık nefeslerini kontrol edemiyordu.

Dudaklarımı araladım ve fısıldar gibi konuştum, nefesim tenine çarparken. "Sabah sabah çok leziz görünüyorsun, uyumuyor olsaydın kesin sert bir şekilde si-" Cümlemi tamamlama gerek kalmadı.

Gözleri aniden açıldı.

KAKTÜS TEAM

Gülüşümü bastıramadım ve bana dönen sarıları hain oyunumu anladı. Dağılmış koyu kahve saçlarının bir kısmı alnına düşmüş, kısık sarılarında hafif bir uyku mahmurluğu vardı. Yüzüme uzun uzun baktı, ardından dudaklarını yaladı.

"Sürekli kanıyorum sana, görüyor musun?" Dedi çatallanmış sesiyle. Doğrulacaktım ancak izin vermedi, kalçamdaki elini sıktı diğer eliyle de belime sarıldı.

"Ablam içerideyken seninle sevişeceğimi düşünmen de senin salaklığın." Bilmiş tavrıma güldü, kalçamı biraz daha sıktı. Tamam bu biraz zevk vericiydi.

Ama o sıcak ve koca eli kalçamı bıraktı. Birden kalçama şaplak attı!

"Sen benim kalçama şaplak mı attın?" Alt dudağını ısırdı, fazla seksi duruyordu. Bir şaplak daha attı. Bunun bu kadar zevk vermemesi gerekiyordu. Ardından tekrar sıktı kalçamı, diğer eliyle de tuttu ve yukarı kaydırarak tam kasıklarının üstüne çekti.

Hızlanan nefesi, aralık dudakları arasından sızıyordu. Doğruldum göğsünden ama hala üstünde oturuyordum.

"Ne böyle kırk yıllık birlikteymişiz gibi tavırlar, sikerim o elini." Duyduğu küfürle yine sinirlendi, o kadar sevmiyordu madem o da etmeseydi.

"Hoşuna gittiğini inkar edemezsin."

Dudaklarına eğildim."Haddini çok aşıyorsun." Bakışları dudaklarıma kaydı. Uzaklaştım, kucağından kalktım. Onu öylece arkamda bırakıp odadan çıktım vakit kaybetmeden. Eğer biraz daha kalırsam, hiç iyi şeyler olmayacağına emindim.

Odama geçtim, ablamın yanına uğramadan. Daha uyanmamış olmalıydı. Banyoya girip soğuk bir duş aldım aksi takdirde vücuduma bulaşan ateş parçaları hiç sönmeyecek gibiydi.

Saçlarımı sadece havluyla kuruladım, rahat bir şeyler giyindim. Ev olması gerektiğinden daha sessizdi. Bahar'ın odasının önünde durdum. Kapıyı tıklattım ama ses gelmedi. Daha uyanmamış olabilirdi.

Kapıyı açtım ama Bahar yatağında uzanmıyordu. Yatak dağınıktı ve Bahar odanın ortasında hareketsizce yatıyordu.

Korku ve endişe tüm soğukkanlılığımı öldürürken, dik durmaya çalıştım. Yanına koşar adımlarla ulaştım.

"Bahar!" Bileğini tutup nabzını ölçtüm. Çok zayıftı nabız, baygındı. Yine kriz geçirmiş olabilirdi. Küçük bedenini hızla kucağıma aldım. "Bugün değil küçük kızım, henüz değil."

Koşarak odadan çıktım, salonda Ateş ve Pusat vardı. Bizi fark etmeleri saniyeler sürmedi.

"Bahar!" Diye bağırdı Pusat, canhıraş bir şekilde. Yanıma koşup güçsüzleşen kollarımdan Bahar'ı aldı.

Koca koca adamları öldürürken güçlü kalan kollarım, minik bir kızın cansız bedenini taşımaya dayanmamıştı.

Kapının önündeki arabaya binip, tesise ulaşmamız dokuz dakika sürmüştü. Arabayı Ateş en hızlı şekilde sürmüş, Pusat arka koltukta Bahar'ı kucağından bırakmamıştı. Yol boyunca sayıklamıştı Pusat, Bahar'ın kulağına.

"Seni daha yeni buldum, gidemezsin hiçbir yere." Sesi kısıktı ama içindeki acı tüm adayı sarsacak kadar yüksekti.

Ateş varmadan önce doktorları aramış ve kapının önüne dizmişti. Tesise ulaştığımız an Bahar acil müdahaleye alınmıştı. Peşlerinden gitmeye dahi gücüm kalmamış, tesisin önünde oturmuştum güçsüzleşen bacaklarımla.

Bahar'ın heyecanlanacağını biliyordum, bunu düşünmem gerekiyordu. Kim bilir kaç saat öyle baygın kalmıştı. Gidip onu gece sık sık kontrol etmem gerekiyordu, V öyle yapardı. V düşünürdü her şeyi ve asla bir açık olmasına izin vermezdi. Aşkın ne yapmıştı? Tehlikeli bir adamın kollarında mışıl mışıl uyumuştu saatlerce.

Ateş Alanguva bana iyi gelmiyordu.

Karanlık ama alev alev yanan adamın gölgesi düştü üstüme, bir şişe su uzattı. Öylece sarı gözlerine baktım, uzattığı suyu almadım. Çatıldı kaşları, yanıma oturdu. Paketini çıkardı, bir sigara yaktı kendi dudaklarıyla ve bana uzattı.

Sigarayı aldım, nikotini içime çektim derince. Kendine de bir sigara yaktı. Bir bacağını kırmış, diğerini de uzatmıştı siyah cam zeminin üstüne. Şampuan kokusu gelen saçları nemliydi, üstünde siyah bir eşofman ve tişört vardı.

"Kalp krizi geçirmiş, doktorun dediğine göre uzun bir süre bilinçsiz kalmış. Durumu kritik, ameliyata alamıyoruz." Dedi tane tane.

Aldığım nefes ciğerime battı. Oksijen, içtiğim sigaradan daha öldürücü şekilde tüm vücudumu ele aldı.

"Şunu yapma." Dedi bana bakarken. "Kendini suçlama. Sen bir süper kahraman değilsin. Sen insansın. Bilemezdin bunun olacağını." Bu adamın içimi gördüğünü bir kez daha anladım.

Ona bakma gereği duymadım, bir nefes daha çektim sigaramdan. "Benimle uyuduğun için kızgınsın. Onun yanında olmak varken benim yatağımda olduğ-"

"Kes sesini." Bakışlarımı ona çevirdim. Buz gibi bir ifadeyle bakıyordu sarıları. Çenesi kasıldı, dudakları gerildi.

"Senin sorunun bu, üzüntünün öfkeye dönmesi. Sen bu yüzden bir katilsin, içinde öyle bir yangın var ki çevreni de yakmak istiyorsan. Ateş parçaları saçıyorsun etrafa, saça saça bitiremiyorsun yangınını." Sözleri sadece beni daha da çok öfkelendiriyordu. Öfkenin nedeni beni bu kadar çıplak görmesiydi. "Sen aslında o kadar üzgün ve harap bir kadınsın ki."

Ona alayla baktım. "İki kere öpüştük, aynı yatakta uyuduk diye beni çözdüğünü mü sanıyorsun sen? Sen kimsin ki Alanguva?"

Sinirlendi, sarıları yine öfkeyle doldu. Zaten benimleyken sakin kalamıyordu genelde. Yerinden kalktı, sigarasını söndürdü.

"Konuştuklarımızın yaşadıklarımızla ne ilgisi var?" Altında yatan manayı sezdim. Sürekli yakınlığımızla alay etmem, aslında ondan daha bile ciddiye aldığımı düşündürmüştü ona.

Bende ayağa kalktım, karşısına dikildim dik duruşumla. "Çünkü onlar yaşanmamış olsaydı, bana karşı bu kadar çenen açılmayacaktı ki bence yaşadığımız bir şey de yok. Karşında kim olduğunu unutuyorsun, bana olan saygını korumak zorundasın. Beni bir an bile hafif alma, yoksa siker atarım senin gücünü de seni de."

Etraftaki birkaç göz hararetli konuşmamıza şahit oldu. Ateş'in sarıları biraz daha karardı. "Ben senin kim olduğunu unutmuyorum ama sen benim kim olduğumu unutuyorsun ateş parçası. Ben seni esir eden adamım, seni kendime mahkum eden adamım. Hadi çık git şimdi bu adadan, gidemezsin. Sen istediğin kadar zeki ol, güçlü ol, kurnaz ol yine

de beni ezip geçemezsin. Sen istediğin kadar ateş parçası saç, ben ateş olduktan sonra bir işe yaramaz."

Göğüsüm aldığım öfkeli nefesle şişti. Ateş Alanguva geriye doğru iki adım attı, yüzü ifadesizliğe büründü. Arkasını döndü ve tesise geri girdi.

Soğuk bir rüzgar esti, içimdeki yangına dokundu. Dindirmedi, alevlendirdi.

***

Bahar'ın durumu stabildi, kendine gelmiyordu. Camın arkasındaki minik bedeni, çok hastalıklı duruyordu. Ablam saatlerdir aralıklı olarak ağlıyordu.

"Şuraya bak rengi nasıl da solmuş, kıyamam." Yine bir ağlama nöbetine giriyordu.

Bahar'a geri çevirdim bakışlarımı. Ten rengi ona hiç yakışmayan şekilde grileşmiş, dudakları bembeyaz olmuştu. Sarı saçları bile solmuştu sanki.

Yaşayacaktı, yaşamak zorundaydı. Çünkü o daha hiç yaşamamıştı.

"Neden bir şey söylemiyorlar ki, ne kadar baygın kalacak daha?"

"Abla lütfen eve geç biraz dinlen." Bahar on sekiz saattir uyanmamıştı.

"Nasıl gideyim ki, içim acıyor." Dedi eli göğsüne giderken. "O kadar yaşamayı hak ediyor ki, tazecik, nasıl da yaşam hevesiyle dolu. Hiç hak etmiyor bunu."

"İyi olacak, bu adadan yeni bir kalple çıkacak. Şimdi eve geç lütfen, senin bu halin bana yardımcı olmuyor. Sabah gelirsin yine, şuan bizim yapabileceğimiz bir şey yok." Ablam daha fazla itiraz etmedi.

"Yusuf, ablamı götürür müsün?" Pusat'ın yanında duran Yusuf, ismini duymasıyla hazır ola geçti.

"Tabi Aşkın Hanım."

Ablam yanağıma koca ve ıslak bir öpücük bıraktı. "Gidip dua edeceğim. İyi olacak, daha küçücük, önünde kocaman bir yaşam var." Dedi kendini ikna etmeye çalışır gibi. Bahar'a üzülüyordu ama kendi önünde olan koca yaşamını kendi yok etmişti yıllar önce. Bahar ne kadar yaşayamadıysa ablam da o kadar yaşayamamıştı.

Yusuf'la birlikte uzaklaştılar. Ötede duran Pusat yanıma geldi. Koca adamın omuzları çökmüş, kızarık gözlerle bakıyordu camın arkasındaki masuma.

"Seni dinlemem gerekiyordu, aptal herifin tekiyim. Benim yüzümden oldu değil mi?" Onun yüzünden olmuştu, Pusat'ın aşkı Bahar'ın yüreğine fazla gelmişti.

Sessiz kaldım, şakağını cama yasladı. "Sevdiğim kadınlar hep gidiyor benden." Dedi fısıltı gibi, bana dememişti aslında.

"Kim gitti senden?"

"Annem." Dedi sadece, zar zor konuşarak. "Ama asıl koyan ne biliyor musun? Bunların benim suçum olduğunu bilmek. Bok herifin tekiyim. Hayır biliyorsun kızın kalbi hasta, ne diye öyle yaklaşıyorsun kıza?" Kendine öfkeli olması gerekiyordu ve öyleydi. Benimde ona öfkeli olmam gerekiyordu ama olamıyordum.

Elim havaya kaldırdım, tereddütle yaklaştırdım omzuna. Koca kolunun üstüne, hafifçe dokundurdum parmaklarımı ve orada kaldılar. "Seni dinlemeliydim." Dedi kara bakışları iyice çökerken. Parmaklarımın eğrelti duruşunu bıraktım ve sıktım omzunu.

"Hareket etti!" Dedi heyecanla Pusat. Bahar'a baktım, kımıldanıyordu. Gözleri yavaşça açılmaya çalışıyordu. "Çok şükür!" Dedi elleri saçlarına giderken. Bahar gözlerini açtı tamamen, Pusat gözlerini yumdu. "Çok şükür."

Doktorlar gelip Bahar'ı kontrol ettiler. Acil ameliyata alınması gerekiyordu durumu yine kritikleşmeden. On dakika da olsa onu görmek için üstüme koruyucu kıyafetler giyinmiştim. Tam anlamıyla kendine gelmişti artık ama birazdan narkoz alacaktı.

Ateş'i hiç görmemiştim, sadece doktorlarla muhatap olmuştum. Ivan'ın dediğine göre kalp hazır ve ameliyatta oluşabilecek tüm tehditler sıfıra indirilmişti.

Bahar'ın olduğu odaya girdim, kapı sesini duyduğunda hemen hareketlendi. "Yorma kendini." Yanına oturdum yavaşça.

"Ne oldu bana?"

"Kriz geçirmişsin gece, ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bir şey olmadı, heyecanlıydım ameliyat için sadece. Pusat nerede? Ameliyata girmeden onu da göreyim ne olur?" Ameliyat heyecanından değil Pusat yüzünden bu haldeydi.

"İşi çıktı, Türkiye'ye dönmesi gerekti. Çok kalmak istedi ama mümkün olmadı. Uyandığında senin için gelecekmiş ama beni beklesin dedi." Pusat bizi camın ardından izliyordu.

Gözleri doldu. "Keşke girmeden hissetseydim onu, sağ çıkacağım belli değil ki. Belki son olacaktı." Pusat konuşmaları duyuyordu, yüzü acı çeker gibiydi. İçeri girmeyi her şeyden çok istiyordu ama giremiyordu işte.

"Son olmayacak, sen sağlıklı bir kadın olarak yeniden uyanacaksın." Elini okşadım, alnını öptüm.

"Aşkın, iyi ki hayatımdasın. Seni o kadar çok seviyorum ki anlatamam. Sen çok güçlü bir kadınsın, hep senin gibi olmak istedim ben. Hep bir kahraman gibiydin, soğuk gözüksen bile sıcacık bir kalbin var. Seni çok ama çok seviyorum, olur da uyanamazsam bil bunu tamam mı? Uyanamazsam bile iyi ki de yaşamışım, seni tanımışım. Bana çok güzel aile oldunuz siz. Uyanamazsam üzülmeyin lütfen, mutlu gitmiş olacağım. Hem aşıkta oldum, daha ne olsun." Masmavi gözlerinden yaşlar düştü.

Alnımı alnına yasladım. "Yaşayacaksın, aşkını doya doya yaşayacaksın. Hiçbir yere gitmeyeceksin deli kız. Tamam mı?" Yaşları daha da hızlandı.

Sıkıca sarıldım ince bedenine. "Şey uyanamazsam Pusat'a ona aşık olduğumu söyler misin?" Pusat'a baktım. Düğüm düğüm olmuş boğazıyla, daha da kızarmış gözleriyle dayanamıyormuş gibiydi.

"Sen söyleyeceksin, bak ben söylemem. Uyanmaya mecbursun yoksa Pusat bunu bilemez." Kıkırdadı. Yanaklarını öptüm, yaşlarını sildim. Kocaman gülümsedi.

O gülüşü hiç solmuyordu, her acıya gülecek kadar yüce yürekliydi. Bu küçük kız ölümü bile gülüşle selamlayacak kadar güçlü ve yaşam doluydu. O gülüş hiç solmayacaktı.

Odaya bir sedyeyle girdiler, Bahar'ımı aldılar ve götürdüler. Odadan çıktım bende onunla birlikte, sedyeyle ameliyathaneye girmeden önce Bahar arkasına döndü.

Biz Pusat'la onu seyrederken Bahar kocaman gülümsedi, bize el salladı. O kadar güzeldi ki.

Ve kapılar kapandı.

Pusat konuşmadı, kapanan kapıyı seyretti yüzünde aynı ifadeyle. Canı acıyordu ve bunu saklayamıyordu. Zaten Pusat hissettiklerini saklayabilen bir adam değildi.

Ameliyat on saatten fazla sürecekti, zor bir ameliyattı. Pusat'la birlikte ameliyathanenin önündeki koltuklara oturduk.

Koridorun başında Ateş belirdi, aceleci ve öfkeli adımlar atıyordu. "Pusat!" Ameliyathanenin kapısını seyre dalmış Pusat, biraz irkildi ve Ateş'e döndü. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Sen benim güvenlik şefimsin Pusat! Benim kardeşim kaçırıldı ve senin ruhun duymuyor!" Sesi tüm tesisi inletiyordu.

Pusat hızla yerinden kalktı. "Ne? Ne zaman?" Ateş cevap vermedi, göğsü sinirle inip kalkıyordu. Ateş Alanguva korkuyordu. "İmkansız, en yüksek koruma timi yanındaydı kırmızı alarmdaydık."

"İşe yaramamış demek ki Pusat!" Pusat zaten iyi değildi ve bunu gördüğü halde üstüne gidiyordu.

"Kes şunu! Pusat'ın ne suçu var da bağırıp duruyorsun?" Pusat'a olan öfkesi bu sefer bana döndü.

"Sana ne! Sen kimsin ki benim otoritemi sorguluyorsun?" Sesi, duvarlarda yankılanıyordu. Onu boş gözlerle seyrettim. "Türkiye'ye dönüyoruz hemen. Birazdan kalkıyor uçak, hazırlanın hemen." Onu takmadan olduğum yerde biraz daha kuruldum.

"Tamam ben bizimkilerle konuşayım, durumu öğreneceğim." Dedi Pusat aceleyle yanımızdan ayrılarak.

"Kalk ve hazırlan Aşkın."

"Kardeşin umurumda değil Ateş, Bahar'ın ameliyatı bitmeden bir adım atmam."

"Sana sormadım Aşkın, emrettim." Artık sabrı kalmamış gibiydi. "Beni zorlama." Dedi dişleri arasından.

"İstersen adayı kaldır amına koyayım umurumda değil, hem ben mi bulacağım kardeşini? Ne sikim yapacaksın benimle? Git şuradan elimden bir kaza çıkmasın."

"Dediğimi yap!" Benimki de sabırdı ama. Yerimden kalktım karşısında dikildim.

"Gelmiyorum, ne yapacaksın?" Gözü dönmüştü.

"Şuan Bahar benim sayemde ameliyatta, onu ameliyat edenler benim doktorlarım. Eğer biraz daha inat edersen, ameliyata devam etmeyecekler." Sözleri sınırım oldu. Elim sertçe yüzüne indi, attığım tokadın sesi benim bile kulaklarımı çınlattı. Elimin yandığını hissettim.

Kafası sağa düşmüştü. Yavaşça bana döndü.

"Tehdit etmekten başka bildiğin bir halt yok! Ameliyatta ölümle cebelleşen kızı ölümle tehdit edecek kadar alçak bir pezevenksin. Sana olan tüm iyi niyetimi yok ettin, benim şeref yoksunu bir adama saygım olmaz. Bitti Ateş, tüm ipleri kopardın. Bu saatten sonra bırak ateş parçasını, barutum ben." Omzuna sertçe çarparak yanından geçtim.

Dediğini yapacaktım, ölümle cebelleşen küçük kızımı bırakacak ve onun peşinden Türkiye'ye gidecektim.

Ateş Alanguva V'nin öfkesini kazanmıştı. Bahsettiği yangında ateş olmasına rağmen boğulacaktı.

Bir ilkbahar akşamı tanışmıştık, doğuştan hasta kalbi yüzünden ağlarken gözyaşlarını silmiştim parmak uçlarımla. Küçük bir çocuktu, zayıf ve hastalıklı, her an ölmek üzere olan dünya güzeli bir kız çocuğu. Görmeyen gözleriyle denizi seyrediyor ve ağlıyordu o ılık bahar akşamında. Ona bakmak, ablama bakmak gibiydi, ona bakmak içimde ölmemek için çırpınan insan yanıma bakmak gibiydi. Bahar gibiydi, ılık ve temiz. Bahar gibiydi, yağmurlu ve kasvetli.

Hep yaşamak istemişti, hep yaşamak için bir sebep bulmuştu. Kalbi acırken yüzü gülmüştü. Bazen ölümün kıyısında gezmiş ama düşmekten de korkmamıştı. O sadece daha çok yaşamak istemişti, o yaşamayı herkesten çok hak etmişti.

Bir ilkbahar günü kazanmıştım onu, bir sonbahar günü kaybetmeyecektim.

Uçaktan inmiştik, on saati geçmiş Bahar'ın ameliyatının başlamasının üstünden ancak hala bitmemişti. Hayatımın en uzun on saatlerinden biriydi. Ateş Alanguva çıldırmış gibiydi, oradan orya koşturuyor kardeşini bulmaya çalışıyordu. Kim kaçırdıysa çok ustaca yapılmıştı. Hiçbir korumaya sezdirmeden, tereyağından kıl çeker gibi kaçırmışlardı kızı. Kamera görüntüleri en usta şekilde yok edilmişti.

Öyle ki Ateş Alanguva bile bulamıyordu. Gelen geçene bağırıyor, onun korunmasından kim sorumluysa öldürmekten beter ediyordu. Ateş Alanguva kardeşini çok seviyordu ve korkuyordu.

Sinirlerini atamıyor ve birilerini dövüp duruyordu. "Seni uyarmıştım Beril! Kardeşimin kılına zarar gelirse hiçbirinizi yaşatamam demiştim." Beril yutkunarak karşındaki Ateş'i seyrediyordu.

Beril atletik bir kadındı, neredeyse Pusat kadar yetkisi vardı koruma alanında anladığım kadarıyla. Fiziği neredeyse benimki kadar düzgün ve kaslıydı. Ama dövüşsek alacağıma da emindim.

"Şahin'in işi olmalı. Yakın korumalar, uzaktan izleyenler... Hiçbirinin ruhu duymamış. Ferda'nın her zaman gittiği alışveriş merkezinde, özel tasarımcısının mağazasında ki bende mağazanın dışında bekliyordum. Kabine giriyor ve bir daha yok! Hiçbir kamerada yok, büyük ihtimalle kesilmiş görüntüler ve mağazanın içinden farklı bir yerden çıkartılmış."

"Sana güvendim ve kardeşimi emanet ettim. Aldığın eğitim nerede Beril?" Kükrüyordu resmen, bağırışlarını dinlemek can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Odanın koca ekranına bilmem kaçıncı kez dönüyordu mağazanın görüntüsü. Bu zamana kadar binlerce kez kayıtlarla oynamıştım. Genelde kesip, başka bir günün kesintisi koyardım yerine ancak bu görüntü kusursuzdu. Hiçbir şekilde kesme biçme yoktu.

Ateş sinirle sigara yaktı ve ekrana döndü. Derin bir nefes çekerek, ekrandaki her kareyi dikkatle inceledi.

"Yangın merdivenine çıkan bir kapı var, kamera görmüyor. Büyük ihtimalle oradan kaçırdılar." Dedi Pusat gergince.

Ateş ekrana yakınlaştı, mağazaya giren ve kıyafetleri eline alan kardeşini izledi. Acı çekiyordu, kardeşi onun için her şeyden önemliydi ve Ferda'yı kaçıranlar bunu çok iyi biliyordu.

"Onların gelmişini geçmişini sikeceğim! Hepsinin soyunu kurutacağım." Alanguva bu sefer de farklı bir yönüyle tanıtıyordu kendisini. Boş naralar atmıyordu aksine öyle gerçekçi konuşuyordu ki şimdiden onları öldürdüğünü hissettiriyordu.

Ayağa kalktım, kollarımı açarak gerindim esnerken. Odanın kapısına doğru adımlanırken, tüm bakışlar üstüme toplanmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" Diye sordu Alanguva, kararmış sesiyle hesap sorarcasına. Durdum, ona döndüm. Ekranı arkasına almış, ilgisini bana yöneltmişti. Onu da ilgisini de sikerdim.

"Hesap mı sordun sen bana?"

"Zaten başımda bir bela var, otur oturduğun yerde."

"Yavşağa bak amına koyayım ya! Beni niye sürükledin o zaman peşinden?" Duyduğu ilk küfürden itibaren kavrulan sarılarına biraz daha öfke ekildi. Odada Pusat ve Beril'den başka çalışanı yoktu. Beril'in kaşları patronuna hakaret etmemden dolayı çatılmış, gözleri cüretime karşı şaşkınlıkla kısılmıştı.

"Sözlerine dikkat et!" Beni uyarıyordu ama kendisinin bağırmaktan kıçı yırtılacaktı da haberi yoktu.

Ona birkaç adıma attım, aramızda üç adım kala durdum. "Alanguva." Dedim sakin bir sesle. "Etmiyorum, etmeyeceğim. Nesin sen? Sen kendini ne bok sanıyorsun?" Yüzü gerildi biraz daha sanki mümkünmüş gibi. "Ne yapacaksın etmezsem?" Bakışlarım Pusat'a kaydı. "Bahar'ın ameliyatını durdurup, onu öldürmekle mi tehdit edeceksin yine?" Pusat duyduğu sözlerle kafasını yavaşça Alanguva'ya çevirdi. Alanguva ona bakmadı, öylece gözlerimi seyrediyordu.

"Ateş sen böyle bir şey yapmadın değil mi?" Diye sordu Pusat, umutla. Öyle inanıyordu ki bu piçe, yapmadım desem anında inanacaktı.

"Kes sesini Pusat, sırası değil." Dedi bir an olsun bakışlarını benden ayırmazken. Sırıttım kafamı iki yana sallarken.

Burada bir şey yapmamı istemiyordu, adada kalmamı istememişti çünkü adayı karıştıracağımı biliyordu. Adada görmemi istemediği şeyler vardı. Tahminlerim bu yöndeydi.

Farkına vardığımı anladı mı çözemedim sarılarında ancak şu vakitten sonra uslu durmayacağımın da gayet farkındaydı. Arkamı döndüm, geniş salondan çıktım.

Alanguva'nın geniş arazisindeki malikânesindeydik. Koca yapıdan dışarı çıktım, yanımda arabam yoktu mecbur Alanguva'nınkilerden çalacaktım. Büyük garaja girdim, çeşit çeşit son model araba vardı ve duvarda anahtarları asılıydı.

Gözüme kestirdiğim metalik gri Bentley'nin yanından geçtim, asılı anahtarını aldım. Bu markayı çok görmüştüm ama almak nasip olmamıştı.

Arabanın direksiyonunu okşadım. "Seninle bugün çok eğleneceğiz bebeğim." Araba zeminin üstünde yağ gibi kayarken, verdiği hissiyat paha biçilemezdi. Garajdan çıktım, Alanguva'nın arazisinden çıkarken de kimse önümü kesmemişti. Zaten aklı olan buna yeltenmezdi.

Yola çıktığımda arabanın verdiği zevk artarken, müzik açtım dokunmatik ekranda. Hızla akan yola Bon Jovi'nin sesi eşlik etmeye başladı. Tek elimle direksiyonu tutarken yanımdaki camı açtım. Cebimdeki sigarayı çıkarıp tek elimle yaktım.

Rüzgar saçlarımı sertçe savururken hızımı arttırdım. "I am covboy! On a steel horse I ride." Sigaradan derin bir nefes alırken nakarata bağırarak eşlik ettim. "I'm wanted, wanted, dead or alive." Direksiyondaki elim ritim tutturmuştu.

Hızım biraz daha arttı. Şehrin kalabalıklığına gelene kadar da aynı hızda devam ettim. Şehrin göbeğindeki, pahalı markaların bulunduğu alışveriş merkezinin otoparkına park ettim altımdaki güzel bebeği.

İçeri girdim ve saatlerdir görüntülerde dönüp duran mağazaya girdim. Ünlü bir tasarımcının, gözde bir mağazasındaydı. Bir müşteri gibi girdim mağazaya, abiye elbiselerde gözüm gezindi.

"Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" Dedi yirmilerinin sonundaki genç kadın.

"Mezuniyet için elbise bakacaktım." Kadının bakışları üstümde gezindi. Taytım ve siyah sweatimle buraya paramın yetmeyeceğini düşünüyor gibiydi. Uçaktan indiğim gibiydim, üstümü bile değiştirmemiştim. Botlarımın tabanı Alanguva'nın arazisinde çamura batmıştı ve saçlarım da birbirine girmiş haldeydi.

"Nasıl bir şey arıyordunuz?"

"İddialı, şık." Alanguva yavşağı yüzünden mezun da olmayacaktım bu yıl. Bu fikir yine beni deli ederken, onun belasını sikmemek için zor duruyordum. Alanguva yüzünden bölüm birinciliğimi kaptırmak bir yana dursun, mezun olmayacaktım!

Parlament mavisi, uzun, yırtmacı olan göz alıcı elbisesinin önünde durdum. "Bunu denemek istiyorum."

"Bu elbise çok özeldir, maalesef denenmesi mümkün değil." Denenmesi mümkündü de, zengin durmadığın için bu pahalı elbiseyi denemek üstüne ne vazife demek istemişti. Kadına boş gözlerle bakarken, devam etti. "Randevulu müşteri değilseniz maalesef sizi dışarı almak zorundayım."

Saçma sapan şeylere takılmazdım, insanları umursamazdım ancak o kabine girmem gerekiyordu. Bu uyuz kadının derdiyse benden kısa sürede kurtulmaktı.

"Alıyorum o zaman." Dedim rahat bir tavırla. Şaşkınlığını gizleyemedi, beni bir kez daha inceledi.

"Alıyor musunuz?"

"Evet kasadan geçirin, ödemeden sonra deneyeceğim." Kasaya yöneldiğimizde, kartımı çıkarıp ödeme yapmak için uzattım. Kadın karttaki ismi kontrol edip bana bakmıştı, çalıntı olduğunu sanmıştı bariz ki. Karttaki para benimdi ancak üstündeki isim değildi.

Bir elbise için fazla bol sıfırlı olan ödemeyi yaptım. "Kabin için hazırlayalım elbiseyi, başka bir isteğiniz var mıydı?"

"Gerek yok." Elbiseyi kalın kılıfıyla birlikte aldım, kabine yürürken peşimden geliyordu. Yaka kartında Ezgi yazıyordu.

İstediğim kabinin önünde durduğumda, Ezgi'ye döndüm. "O kadar dar korse kullanıyorsun ki gergin olmaman elde değil ama dikkat et organlarını bu kadar sıkmak çok zararlı Ezgi." Sözlerimle şoka girerken, konuşmaya çalıştı ancak müsaade etmedim. "Müşterileri küçümsemeden önce de nereden geldiğini düşün." Dedim gözlerim ellerine giderken. Narin bir kadın için fazla nasırlı ve yıpranmış elleri vardı. Önceden ağır işlerde çalıştığı belliydi. Genç kadın konuşamadı bile, öylece tutuldu.

Elbiseyi askıya astım ve kabinin kapsını kapattım. Gözlerim anında küçük kabini taradı, Alanguva'nın çalışanları illa ki kontrol etmişlerdi burayı ama gözden kaçırdıkları bir şey olmalıydı.

Kabindeki ayna, duvara monteliydi. Duvara yakınlaştım, kulağımı yasladım beyaz zemine ve küçük yumruklar attım. Arkası boştu, tam da tahmin ettiğim gibi. Botuma sakladığım çakıyı çıkardım, dışındaki deri sayesinde güvenlik cihazlarından geçerken belli olmuyordu. Duvarın en köşesine bıçağı geçirdim ve tam da tahmin ettiğim gibi bir kapı boşluğu gibi açıldı geriye doğru.

Bunu kim planladıysa, uzun vadede üstünde çalışarak yapmıştı. Zeki bir hasımdı. Telefonun feneri açıp karanlığa ışık tuttum. İçine girdim, arkamdan kapattım çakma kapıyı. Boşluktan başka bir şey değildi, alt kata inen merdivenler vardı.

İki kat aşağı indim, yangın merdiveniyle değil de mağazaların ürünlerinin geldiği büyük kapıya çıkıyordu. Bir firma kamyonuna bindirerek kaçırılmıştı. Gözlerim etraftaki kameralarda gezindi, içeride olmasa bile dışarı bir dolu vardı. Yanlış yere baktıkları için bulamamışlardı. Ateş Alanguva orada burada ahkam keseceğine gelip benim gibi küçük bir araştırma yapsa, kardeşine biraz daha yaklaşacaktı.

Onun sorunu buydu, küçük detayları çalışanlarına bırakıyordu. Detaylar olmadan gerçeğe ulaşılmazdı, o bunu anlayamıyordu.

Alışveriş merkezinin içine geri döndüm ve otoparka indim. Alanguva'nın arabasına binip hızla uzaklaştım. Bahar'ın ameliyatı on dördüncü saatindeydi ancak hala bir haber yoktu.

Uzun zamandır gidemediğim evime sürdüm, şuan her dakikanın önemi vardı hepimiz için. Trafiğe takıldığım sırada telefonumu çıkardım, Ateş'ten ses seda yoktu. Arabasını çaldığımın farkındaydı ancak şuan beni takip etmekten daha önemli işleri vardı.

Ablamı aradım, telefon uzun uzun çaldı. "Kuzum." Dedi rahatlatıcı sesi.

"Nasılsın? Ameliyat hala sürüyor mu?"

"Evet sürüyor." Dedi yorgun sesiyle. "Normalmiş bu kadar sürmesi ama bir sıkıntı yokmuş. Şuana kadar iyi gitmiş ameliyat, aklın kalmasın burada." Benim bile bilmediğim ameliyatın sıkıntısız geçtiği bilgisi ablama nasıl ulaşmıştı biraz meçhuldü.

"Öyle mi doktorları mı söyledi?"

Öksürdü. "Şey Baybora Bey söyledi." Diğerlerini öldürdük diyelim, bu adamı nasıl öldürecektim? Adam zaten ölüydü. "Yani ben tüm gün buradaydım, Ateş'te sağ olsun kendi odasını hazırlatmış dinlenmem için tesiste. Öyle birden ekranda beliriverdi yine, konuşmamı

istememiştim ama ne yapsaydım ki cevap vermeseydim ayıp olurdu." Nefesimi sıkıntıyla verdim.

"Ameliyatta değil miymiş bu herif? Seninle ne ara konuştu?"

"Bilmem ki." Sessizlik oluştu.

"E ne dedi Bahar için?"

"İşte iyi gitse bile kritik saatlermiş, yine de siz endişelenmeyin ben Bahar'ı bırakmayacağım dedi." Ablama daha ne kadar yürüdüğünü hayal bile edemiyordum. Ablamın sesinden de belliydi ki aralarında uzun ve etkileyici bir konuşma geçmişti. "Yani ne yalan söyleyeyim onunla konuşunca rahatladım biraz, yani onunla konuştuğum için değil. Bahar'a iyi bakacağı için." Daha ne kadar belli edebilirsin ki Aylin'im?

"Peki, sen yine de onunla sohbet kurmamaya çalış." Dedim amaçsız bir çabayla. "Kapatıyorum şimdi bir gelişme olursa haberdar et."

"Tamam kuzum, kendine iyi bak." Telefonu kapattım. Ablam Bahar ameliyattayken Türkiye'ye dönmeme fazlasıyla şaşırmıştı ancak kritik bir iş olduğunu söyleyerek kendi rızamla geldiğimi hissettirmiştim.

***

Evimdeki sistemi ve çoğu malzemeyi imha ettiğim için aradıklarımı bulmam zaman almıştı. Ancak aradığıma ulaşmıştım.

Ferda'nın kaybolduğu saatten itibaren alışveriş merkezinin deposundan çıkan tüm kamyonları gittikleri yere kadar kamerada takip etmiştim. Tek bir şüpheli kamyon vardı, onda da bir yerden sonra iz sürmek imkansız hale geliyordu. Ferda'yı başka bir araca alıp şehir dışına çıkarmışlardı.

Alanguva sessizliğini koruyordu, Bahar'ın ameliyatı on altıncı saatine gelmişti.

Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım, kaküllerimi elimle düzelttim. Siyah taytımın üstüne siyah dar boğazlı kazağımı giyinmiştim. Karanlıkla bütünleşmem gereken bir geceydi. Arkasında uzun bıçaklar olan botlarımı giyindim. Paten gibilerdi ancak demiri altında değil de arkasındaydı ve fazlasıyla keskindi. Kemerime bir silah daha yerleştirdim. Keskin çakılardan birini atkuyruğuma sıkıştırdım. Deri eldivenleri parmaklarım arasından geçirdim.

Uzun ve kanlı bir gece olacaktı.

Siyah motoruma bindim, kanlı gecelerime eşlik eden yakışıklı yol arkadaşım. Motoru çalıştıracaktım ki telefonum çalmaya başladı. Arayan Ateş Alanguva'ydı, aramasını meşgule atacaktım ki Bahar'la ilgili bir durum olabileceği için vazgeçtim bundan. Aramayı cevapladım.

"Ne işler karıştırdığını bilmiyorum ama benimle İstanbul'a geldiğin biliniyor, peşine düşen birileri olacaktır." Sesi kötüydü, kardeşini bulamamak onu öldürüyordu. Biri ablamı kaçırsaydı, kafayı yerdim, taş üstünde taş bırakmazdım.

"Git ve kardeşini bulmakla uğraş beceriksiz, ben başımın çaresine bakarım."

"Aşkın, onu bulamıyorum. Daha fazla sorun istemiyorum, asi tavırlarını bir yana bırak. Ortak olduğumuzu unutma."

"Biz ortak değiliz Alanguva, birbirimizi çıkarları için kullanan iki caniyiz sadece." Telefonu kapattım, çok bile dayanmıştım.

Motoru çalıştırdım ve bin bir zorlukla bulduğum adrese sürmeye başladım. Elimdeki adres sağlam değildi, sadece tahminlerime ve

zehirli içgüdüme güvenerek gidiyordum. Ama biliyordum ki benim bu zehirli içgüdüm beni kolay kolay yanıltmazdı.

Son hızla sürdüğüm motora rağmen, adrese ulaşmam iki saate yakın sürmüştü. Döküntü binanın etrafındaki gereksiz adam sayısı, doğru adrese geldiğimi kanıtlıyordu. Eski, kullanılmayan binanın dışında tam beş araba ve bir minibüs vardı.

Kapının önünde altı adam görmüştüm. İkisi yolun kenarında, bir arabanın yanında durmuş gelen araçları kontrol ediyorlardı. Motorumu onların yanında durdurdum, kafamdaki kaskı çıkardım. Adamlar önce birbirlerine baktılar, ardından bana.

"Beyler bir adres soracaktım da, siz daha iyi bilirsiniz şimdi." Motordan inmedim ancak yerimden doğruldum. Kaskımı çıkardım, bana birkaç adım atmışlardı.

"Neresi?" Daha uzun olan sormuştu.

Onların anlayamayacağı kadar hızlı şekilde, onların henüz fark etmediği iki susturmalı silahı çıkardım. Aynı anda ikisine de ateş ettiğimde, silahlarına davranma fırsatları dahi olmamıştı. İkisi de kafalarına yedikleri kurşunlarla yere düştüler.

"Zincirlikuyu Mezarlığı."

Motordan inip, ikisini de arabaya yerleştirdim hızlı bir şekilde. Kafalarını dik tutturdum başlığa yaslayarak. Arkadan baktıklarında diğerleri onların ölmüş olduğunu anlamayacaklardı.

Motoruma geri bindim, binanın önüne kadar sürdüm. Burada da dört kişilerdi. Beni fark eder etmez, gerilerek silahlarına gitti elleri. Buradan geçen öylesine biri olabilirdim ancak onlar için bu önemli değildi. Buradan yanlışlıkla geçen bir çocuk bile olsa öldürürlerdi bu yüzden öleceklerdi.

Motordan inmeden, iki tanesine iki silahla ateş ettim. Ancak hareket eden motorun üstünde istediğim kadar öldürücü olamamıştım. Motorun frenine sertçe basmam, toprak zeminde tekerin bağırarak yan dönmesine neden oldu. Kayarak duran motordan hızla indim. Ateş ettiklerimden biri, göğsünden yaralanıp etkisiz hale gelmişti ancak diğerinin omzundan sekmişti.

Üstüme ateş açmaya başladıklarında, bina duvarının arkasına geçtim. Birazdan içerdekilerde dışarı çıkardı. Mermilerden biri arkasında durduğum duvarı delerken derin bir nefes aldım.

Başlıyorduk. Duvarın arkasından çıktım, biri bana fazlasıyla yakınlaşmıştı, kolunu yaraladığım adamdı. Uzakta olan ikisine ateş ettim. Yaklaşanın koluna tekme attım, elindeki silahı düşürürken karnına susturucunun ucunu bastırdım. Binadan üç kişi sıra sıra çıkarken, önümdeki bedeni kendime siper olarak kullandım. Onlara da daha çok yakınlaşırken elimdeki silahların mermileri bitmek üzereydi.

Son çıkanların da işini bitirdiğimde, elimdeki silahları yere attım ve üst bacağıma taktığım kemerdeki iki silahı çıkardım.

Kısa basamaklı merdiveni çıktım, mermer zeminde sessiz adımlar atarak binanın içine girdim. Köhne binanın içinde sesler geliyordu, buraya geliyorlardı. İlk yapacakları şey dışarı çıkmak olacaktı, oda gibi duran açık kapılardan birine girdim. Duvarın arkasına sindim ve art arda geçen sekiz adam saydım.

Düşündüğümden fazlalardı, geldikleri yöne doğru yürüdüm. O sırada alt kattan gelen bir adam beni fark etti, silahına davrandı ancak fazla yakındık. Bacağımın tersini, botumdaki bıçağın boynuna saplanmasını sağlayacak şekilde kaldırdım. Bıçak boğazını keserken, sırtı duvara yapışmıştı ve boynundan oluk oluk kan akıyordu. Botun bıçağını etinden çıkardım yavaşça, boş koridorda yankılanan cıvık ses mide bulandırıcıydı.

Aşağıdan bağırış sesleri geliyordu. "Gidin bakın yukarı! Çıkan dönemiyor bir daha. Alanguva buldu mu?" Kaba bir erkek sesiydi, sesinde korku vardı.

Alanguva'dan daha korkunç birisi gelmişti.

Acelesiz adımlarla merdivenlerden indim. Görüş açıma giren, karşısına silah doğrultan biriydi. "Seni sike sike öldürmek isterdim ancak bu kadarmış güzellik. Abine güle güle de."

Birine direkt ateş ederken, içeride üç kişi kalmışlardı. Bir sandalyenin üstünde, korkuda titreyen kadın en küçük Alanguva'ydı. Dudağında patlak, elmacık kemiğinin üstünde morluk vardı ve kızın üstünde sadece iç çamaşırları vardı. Bacağından bir noktadan kanlar dökülüyordu, rengi kan kaybetmekten beyazlamıştı. Karşısında bir kamera ve o kameranın yanında bir şerefsiz vardı.

Hissettiğim öfke daha da hiddetlenirken, bana silah doğrultana ateş ettim. Ferda'nın karşısındaki adam beni fark ettiğine silahını hızla çevirerek ateş etti ancak eğilerek merdivenlerden birkaç adım düştüğümde mermisi boşa gitti. Koluna ve hemen ardından bacağına ateş ettim.

Bağırarak diz çökerken, hızla ulaştım. Silahlarımı geri yerlerine taktım. Az önce Ferda'ya silah tutan elini, saçımdan çıkardığım bıçakla yerdeki zemine çakıdım.

"Gücünüz küçücük kadına mı yetiyor orospular?" Acıyla inerken diğer eliyle silahı almaya çalıştı, yüzüne sert bir tekme attığımda bir kez daha inledi. "Seni var ya burada öldürene kadar deşerim." Diğer bacağımla, kasıklarına sert bir tekme attım. Tekmenin ardından ayağımı çekmedim, aksine daha çok bastırdım.

"Söyle! Kim tuttu sizi?" Acıyla bağırmaktan başka bir şey yapmıyordu. Eğildim, kısa saçlarını tuttum, tırnaklarımı kafa dersine geçirirken. "Cevap ver göt lalesi!" Cevap vermeyecekti. "Kim istedi bunu?"

"Söylemeyeceğim, öldür hadi kaltak!" Söylemeyecekti, söylerse olacaklardan daha çok korkuyordu. Sahibinden, ölesiye korkuyordu ve ne işkencesi yapılırsa yapılsın konuşmayacaktı.

Ferda Alanguva yorgun ve acılı gözlerle beni izliyordu.

Kemerimden çıkardım ince uçlu bıçağı. "Ben seni sike sike öldürürdüm de dua et şu kıza." Bıçağı alnının ortasına geçirdim. Kan yüzüme sıçrarken, alnına geçirdiğim bıçağı yavaşça aşağı indirdim ta ki burnuna kadar. Ferda acıyla inlediğinde durdum, çok kan kaybetmişti.

Adamın üstünden kalkıp iki adımda ulaştım yanına. Korku dolu gözlerle bana bakıyordu, vücudu buz gibiydi. Daha fazla kan kaybetmemeliydi, hızla üstümdeki boğazlı kazağı çıkardım ve bacağına sıkıca sardım. Üstümde sadece siyah sütyenimle kaldığımda keskin soğuğu daha net hissettim.

Yüzünü avuçlarım içine aldım, gözleri kayıyordu. "Geçti." Gözünden yaşlar akarken, zayıf bedenini kucağıma aldım. Güçsüz kolları boynuma dolandı. Bir kedi yavrusu gibi, tüm bedeni titriyordu. Vücudu buz tutmuştu. Kafasını boynumla göğsümün arasına gömmüştü. Sıcak yaşları, çıplak göğsüme değiyor ve yakarak iniyordu.

Hıçkırdı ağlarken. "Geçti, bitti. Güvendesin." Sakinleştirici sesimle kafasını kaldırdı ve abisinin gözlerine benzer koyu bal gözleriyle bana baktı.

Bir adım atmıştım ki yukarıdan silah sesleri gelmeye başladı. Seslerle yine ürktü, daha çok sokuldu bana. Ağlarken dudağı büzülmüştü, küçücük bir bebek gibiydi. Korkudan sık alıp verdiği nefesler tenime

çarpıyor, acısını bana hissettiriyordu. Hissettiği korkuyla, fark etmeden daha sıkı tutunmuştu vücuduma.

"Güzelim daha abin bu kadar ellemedi." Ne dediğimi pek algılayamadı. Üst kata çıktık, başka bir çıkış aradı gözlerim ama yoktu.

Gelenler Alanguva'lar olabilirdi, aksi halde yaralı bir kızla tekrar bir çatışmaya girmem gerekecekti. Ferda'yı kaçıran kişi arkada iz kalmasın diye kendi adamlarını da öldürüyor olabilirdi. Beynim bir çıkış yolu arayıp, her ihtimali düşünmeye başlamıştı.

Ve dışarıdan o sesi duydum. "Ateş bekle dalma hemen, içeriyi kontrol edelim." Pusat'ın sesiydi. Gelmişlerdi ama geç kalmışlardı. Eğer ben gelmemiş olsaydım Ferda'yı bu kadar yaşatmazlardı.

Ferda'nın bilinci kayboluyordu, adımlarımı hızlandırdım ve binadan çıktım. Dışarıda bir düzüne araba vardı, her taraf Alanguva'nın adamlarıyla doluydu. Ateş binaya hızla yürüyordu ki binadan çıkışımızı gördüğünde birden olduğu yere çakılmış gibi durdu.

Sadece Ateş değil, herkes durdu. Karanlık akşamda arabaların farları gözümü alıyordu. Birkaç adım daha attığımda Ateş'in önünde durmuştum.

Kardeşine bakarken, acıyla kasıldı yüzü. Sarılarında çok uçuk hisler geziyordu. Ateş Alanguva, Cebonayan'ın lideri bıraksak sarsıla sarsıla ağlayacak gibi duruyordu. Yutkundu, gözlerime baktı içinde ateş parçaları gezen sarılarıyla.

Kollarını uzattı kardeşini almak için, elleri titriyordu. Biraz daha yakınlaştım, sarılarını gözlerimden ayırmazken. Ferda'yı abisinin güvenli kollarına bıraktım. Ateş, kardeşini sarmaladı sıkıca. Burnunu kardeşinin saçlarına gömdüğünde sesini sadece ben duyuyordum

"Özür dilerim abicim, affet beni." Ferda'nın bilinci kapalıydı. "Sana bunları yapanları öldürmekten beter edeceğim." Pusat koşar adımlarla yanımıza geldi ve ceketini çıkartıp Ferda'nın üstüne bıraktı.

Kollarım boş kalmıştı. Sert rüzgar, çıplak olduğumu hatırlattı. Taytımın üstünde sadece süytenle duruyordum, yüzüm ve vücudumda kan lekeleri vardı. Saçlarım çoktan açılmış, rüzgarın etkisiyle havalanıyordu.

Pusat çıplaklığımı fark ettiğinde hemen gözlerini kaçırdı ve arkasına döndü. "Yaralı mısın?" Diye sordu.

"Benim kanım değil." Dedim nefesimi verirken. Ateş Alanguva hala donuk halde bana bakıyordu, kardeşinin kokusunu solurken.

"Arkanıza dönün puştlar!" Diye bağırdı Pusat arkasındaki iki düzineye yakın adama. Birkaç adım ileride duran arabadan bir ceket daha çıkardı, bana uzattı. Uzattığı siyah ceketi giyindim, burnuma dolan tanıdık koku bu ceketin Alanguva'ya ait olduğunu bağırıyordu. "Arabaya geçelim, donacaksın. Ferda'da iyi görünmüyor." Pusat son cümleyi Ateş'e söyledi.

"Sen bana kardeşimi bağışladın, bende sana kardeşini bağışladım. Sana bir borcum kalmadı Alanguva." Dedim dik omuzlarımla, bir an olsun ayırmadığı sarılarına bakarken. Hem de ben onun gibi tehditle, onursuzca yapmamıştım bunu. Ateş Alanguva gibi alçakça masum bir canı tehdit etmemiştim. Alanguva bu yükün altında ezilmiş ve bunu gizleyememişti.

Arkamı döndüm, buradaki işim bitmişti. Motoruma gitmek için iki adım atmıştım ki Alanguva bağırdı arkamdan. "Bahar!" Durdum. Dönemiyordum, tepki veremiyordum. Duyacağım şeyden ölesiye korkuyordum. Az önce bir ton kan gören, adam öldüren ellerim şimdi sadece bir isimle titriyordu. Elerimi yumruk yaptım.

"Bahar başardı." Gözlerimi yumdum sıkıca. Bahar başardı.

Sonbaharın son günüydü ama son baharımız değildi.

"Teşekkürler." Diye fısıldadım, başımı gökyüzüne kaldırırken. Yumduğum gözlerimi açtım, motoruma bindim. Kaskımı başıma geçirdim ve Alanguva'nın yüzüne bakma gereği duymadan yanlarından hızla uzaklaştım.

***

Sabahın ilk ışıkları henüz ortaya çıkmamıştı. Üstümdeki tüm kandan, pislikten arınmıştım evimde. O harabe binada bir iz bırakmayacaklardı. Alanguva temizlemese bile bu katliama neden olan o bilinmez kişi zaten temizleyecekti.

Aradaki saat farkından dolayı, saati umursamadan aradım ablamı.

"Kuzum, Bahar başardı." Dedi sevinçli sesiyle telefonu açar açmaz.

"Biliyorum, gördün mü onu?"

"Hayır, hala kendine gelmedi. Üstelik ağır bir ameliyat olduğu için iki hafta boyunca hastanede izole kalması gerekiyormuş." Alacağı en ufak mikrop, içini iltihapla doldurabilirdi. Bu tekrar ameliyata ve ölüme kadar sürüklerdi. "O kadar mutluyum ki, Bahar'ı yeni tanımama rağmen ona o kadar bağlandım ki." Bahar'a bağlanmamak çok zordu zaten.

"Minik durduğuna bakma, çok güçlü bir kız."

"Öyle, senin gibi koca bir savaşçı." Ben onurlu bir savaşçı değildim. "Sen nasılsın? Ne yapıyorsun?"

"İşlerle uğraşıyorum."

"Bu saatte mi?"

"Evet, Alanguva'lar işte." Dedim nefesimi verirken. "Kendine iyi bak, bir şey olursa ara mutlaka."

"Tamam Aşkın'ım, sende kendine iyi bak."Telefonu kapattım, deri ceketimi giyindim. Motoruma bindim ve kaptanın yanına sürdüm.

Saat fark etmiyordu onun için, eski teknesinde denizi seyrediyordu her zamanki gibi. Yanına yaklaştım, tekneye bindim. Sallanan teknenin üstünde birkaç adım attım. Plak çalıyor, cızırtılı ses karanlıkta yankılanıyordu. Cem Karaca'nın sesi ihtiyara eşlik ediyordu.

Kafasını çevirip bana bakmadı, zaten kimin geldiğini biliyordu. Soğukta oturmuş, kara gözleriyle denizi seyrediyordu. Son zamanlarda daha da tutulmuştu. Yanına, teknenin soğuk yüzeyine oturdum.

Sert bir rüzgar esti, üstünde olduğumuz tekne sallandı hafifçe beşik misali. Şafak geceyi yararak sökmeye başlayacaktı birazdan. Karanlığın aydınlığı gidecek ve güneş parlayacaktı. Konuşmuyordu, benim konuşmamı bekliyordu.

"Tuhaf bir adamsın, basit görünüyorsun ama kurgudaki en zorlu denklem sensin." Kısıldı yaşlı gözleri, ufku seyretmeye devam etti. "Benden hep sakladın bir şeyler ama artık bu sakladıkların o kadar fazla ki görürüm diye gözlerime bakmaya çekiniyorsun." Sinsi sessizliğini korudu. "Bana her şeyi öğrettin de seni nasıl göreceğimi bir türlü öğretmedin."

"Beni nasıl göreceğini öğretirsem sana, sen sen olmazsın. Ben olursun. Birbirimizden ayrılmamız gereken bir çizgi var, o çizginin üstüne çıkmaya çalışıyorsun sen Aşkın." Yutkunduğunda kırışık boynundaki adem elması hareketlendi.

"Bahar başardı." Gülümsedi, bakışlarını bana çevirdi. Yarım asırdan fazlasını görmüş kara gözlerinde sessiz bir kutlama gelip geçti.

"İlk elimi tuttuğunda, küçücüktü. İkinci kez ellerim titremişti hayatımda. Güneş gibiydi, ışık saçıyordu ama yanıyordu. Sapsarı saçlı, dünyalar güzeli bir çocuktu. Doğuştan hasarlı kalbi için hep bu sene son senesi dediler. Ölmek değildi asıl olan ölümü beklemekti. Bahar ölümü bekleyecek kadar güçlü ama yaşamak isteyecek kadar da hayat doluydu. Gündüzleri gülümserdi, geceleri ağlardı gizli gizli yaşamak istiyorum diye. Yaratanın işi ya görüyorsun, on dokuz yaşına geldi ve yaşıyor. Senin sayende." Sustu. Bahar için hissettiklerini ilk defa dillendiriyordu.

"Alanguva sayesinde." Dedim zorlukla. Bu sırada plakta başka bir Cem Karaca şarkısı çalmaya başladı.

"Sen olmasaydın Alanguva ona bir kalp vermeyecekti. Belki her şey yaratanın bir oyunuydu, belki o yağmurlu günde bilerek çıkardı karşıma seni, belki katil olman bile yaratanın bir oyunuydu."

Konuşmazdı çok, hislerini de belli etmezdi yüzünde, o kadar donuk olurdu ki çoğu zaman kendimi ona benzetirdim. Konuşmazdı çokta konuştuğunda da tam konuşurdu. Gözlerine baktım uzun zaman sonra bu kadar uzun. "Benden sakladıkların koca bir dağ, eteğine bile yakınlaşamıyorum."

Gülümsemesi söndü yavaşça, kaşlarını çatmaktan buruş buruş olmuş alnını biraz daha buruşturdu. "Her şeyi biliyorsun aslında, ne olacağını çok önceden görüyorsun ama karışmıyorsun. Hep aynı şeyi yaşatıyorsun, bazen uyarıyorsun ama asla kesin bir tavır koymuyorsun. Zeki bir kurtsun kaptan, bombayı ortaya atıyor ve başımın çaresine baktırıyorsun. Bu daha ne kadar devam edecek? Daha ne kadar saklayacaksın?"

Derin bir nefes aldı. "Zekisin Aşkın ama daha o kadar gençsin ki, hep kazanacaksın sanıyorsun. Ben senden daha zeki değilim ama daha tecrübeliyim. Ben kurtlar sofrasının kenarında gezinen zeki bir kurdum ama sen kurtlar softasına oturmak istiyorsun."

"Çok büyük bir ağın ortasındayız, değil mi? Görmediğimiz, duymadığımız ama tam içinde olduğumuz bir ağ. Alanguva'lar, V, teknoloji saçmalıkları, bunlar sadece ağı ağ yapan ince ipler." Bu işi bırakacağım derken hep alayla bakmıştı gözleri bana, hep görmüştü.

"Güçlüsün, zekisin ama daha kurtlar sofrasında kimlerin olduğunu bile bilmiyorsun."

"Doğru, bilmiyorum ama bu işin sonunda o sofranın başında oturacağımı biliyorum." Sözlerimle beni izleyen yaşlı gözleri gururla parıldadı. Ancak ince dudaklarında da gizli bir alay vardı. Hem dediklerimi yapacak kadar güçlü olduğuma inanıyor, hem de yapamazsam bile bunu beklediğini gösteriyordu.

Ve Cem Karaca arkadan eşlik etti sessizliğimize, hırçın dalga seslerine. *"Denizin ortasında hey canım, rina nay rina rina nay, mum yanar sofrasında hey canım hey, benim de şu cihandan gidişim hey canım, rina nay rina rina nay..."*

***

Ateş Alanguva saatlerdir beni arıyordu, ilk açtığımda yerimi sormuştu ancak cevap alamamıştı. Diğer hiçbir aramasını cevaplamamış, mesajlarına dönmemiştim. Beni istediği zaman göremeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Beni ben istemediğim sürece bulamazdı.

Yine de arabasını geri bırakmak için gelmiştim malikanesine. Evin önünde durdurdum arabayı, anahtarı üstünde bırakarak indim. Arazisine giriş yapar yapmaz, geldiğimi öğrenmiş olmalıydı Alanguva.

Evin önünde hazır olda bekleyen Yusuf, hızlı adımlarla yanıma ulaştı. "Abim şuan evde değil, birazdan gelecek."

"Nerede?" Cevap verip vermemekte tereddüde düşmüştü. "Bak Yusuf zaten yorgunum, sinirimi senden çıkarmamı istemezsin değil mi? O yavşak patronun beni bekletemez."

"Yalnız hiç hoş sözler değil bunlar, ayıp oluyor abime." Hay sana da abine de... Ona boş gözlerle baktım, bakışlarıma dayanamayarak kaçırdı gözlerini. Kararsızca ormanın içindeki küçük kulübeye baktı, ben zaten cevabımı almıştım.

Arkamı döndüm, kulübeye hızlı adımlarla giderken peşimden geliyordu. Kulübenin içinden sesler geliyordu, bir adam acıyla inliyordu. Aralık kapıyı biraz daha açtım.

Ateş Alanguva elleri kanlar içinde, göğsü hızla inip kalkarken karşısındaki adama işkence yapıyordu. Adamın elleri bağlı, yarısı çıplaktı. Kandan teni görünmüyordu ve acıdan mayışmıştı. İçeri tamamen girdim, kapıyı kapattım arkamdan.

"Dışarı çık Pusat!" K9 köpeğimiz kan kokusundan, kokumu alamamıştı anlaşılan.

"Yok, daha güzeli." Sesimle kafasını bana çevirdi, şaşırmıştı ancak bu şaşkınlık uzun sürmedi.

Elleri kan içindeydi, yerdeki kanlı ve kesici aletler ne kadar hararetli bir konuşma yaptıklarını gösteriyordu. Yüzüne yer yer kan sıçramıştı, beyaz tişörtü mahvolmuştu.

"İşkence yapılırken beyaz tişört giyilmez! Bunları da ben mi öğreteceğim sana Alanguva?" Dudağının altındaki kanı elinin tersiyle sildi, önüne döndü.

Kanlar içindeki adam bize bakıyor ama konuştuklarımızı pek anlamıyor gibiydi. "Sen daha iyi anlarsın işkenceden V. Konuşmuyor, sıradaki aletimiz hangisi olsun?" Ateş Alanguva'nın sözlerinde geçen V kelimesini duyduğu an gözleri döndü yaralı adamın. Bana şok içinde bakıyor, daha da çırpınıyordu. Ağzında bant vardı, elleri de arkadan bağlanmıştı. Birkaç parmağı da yerdeydi.

"Adamın ebesini sikmişsin zaten Alanguva ama ben daha güzel sikerdim, keşke haber verseydin." Yandan ters bir bakış attı.

"Açsaydın aramalarımı haber verecektim."

Üstünde bıçakların, zincirlerin bulunduğu masanın önünde durdum. "Benim işkence aletlerim daha güzel, bilseydim yanımda getirirdim ama sorun değil bunlarla da hallederiz."

Dişleri tırtıklı olan demiri elime aldım, Ateş'in yanına geçtim ve tam adamın karşısında durdum. "Madem konuşmuyor, ölene kadar işkence edelim. Daha önce hiç göz oymuş muydun?"

"Hayır, ölmez mi?" Diye tereddütle sordu Alanguva.

"Yok ben güzel oyarım, ölmez." Ateş kafasını ağır ağır salladı. Adama yakınlaştı ve bandı çıkardı hızla.

"Hastasınız siz! Deliler." Korkuyla inip kalkıyordu yaralı adamın göğsü. Kendisi Ferda'yı kaçıranlar arasında hayatta kalma şansızlığına yakalananlardan biri olmalıydı.

Kazağımın kollarını yukarı doğru çektim, adama doğru eğildim. Bir elimle kafasının arkasını tutup kaçmasını önlerken, diğer elimle de kesici aleti gözüne yakınlaştırdım.

"Dur! Dur konuşacağım." Diye can havliyle bağırdı. Doğruldum. "Sadettin Vaşak yaptırdı." Dedi nefes nefese.

Bu sözün üstüne Ateş kemerindeki silahı sakinlikle çıkardı, adamın alnının ortasına ateş etti. Sadettin Vaşak kimdi tanımıyordum, merakta etmiyordum. Ateş Alanguva gibi bir adamın düşmanı bol olurdu.

Masaya yakınlaştı, ıslak havluyu aldı ve yüzünü sildi. Üstündeki tişörtü yırtarcasına çıkarıp cesedin yanına fırlattı. Bana döndü yavaşça, dudaklarını yaladı.

"Nasıl? Nasıl onu benden önce bulabildin?" Beni hala küçümsüyordu.

Sırıttım alayla. "Senden daha zeki olduğum içindir." Kalçasını arkasındaki masaya yasladı, kaslı kollarını çıplak göğsünün altında birleştirdi.

"Eğer yerini bulduğunda direkt bana söyleseydin, daha erken çıkarabilirdik onu."

"Hayır, siz çok gürültü yapıyorsunuz. Tek kişi hep daha avantajlı olur. Benden daha erken çıkartamazdın onu." Dedim büyük bir özgüvenle.

"Bana haber vermeliydin." Değildim, hiçbir şeyin zorunda değildim. Ona boş gözlerle baktığımda nefesini sıkıntıyla verdi. "Tek kişi o kadar adamın arasına dalman, akıl karı değil. Ya gelen ben olmasaydım ya daha çok kişiyle karşı karşıya gelseydin? Kucağında yaralı bir kızla ne kadar dayanabilirdin?"

Cevap vermedim, sarılarına bakmaya devam ettim. "Canın neden bu kadar önemsiz senin? Gücünün farkındayım, nasıl bir eğitim aldın bilmiyorum ama bir ordunun içine bile girsen sağ çıkacak potansiyel var sende. Ama neden? Neden seni kardeşini hayatıyla tehdit eden bir adamın kardeşi için böylesine bir tehlikeyi göze aldın?"

"Sana borçlu kalmamak için." Biraz da ondan güçlü olduğumu kanıtlamak için.

"Sen başka bir kadın içinde aynısını yapardın, eminim Didem aynı duruma düşse ona da yardım edersin." O kadar da değil amına koyayım. "Kadınlara, çocuklara zaafın var. Gözün kararıyor, içinden bir kahraman çıkıyor."

"Sen bana bir teklif sundun, kabul ettim ve Bahar'ın hayatını kurtardın. Eyvallah ama bende senin kardeşini hayatını kurtardım." Yani başımdan defol Alanguva demekti bu ama onu hayatımdan defetmek istemiyordum. Alanguva gibi bir adamı kullanarak o kurtlar sofrasına ulaşabilirdim, Cebonayan bir yana gerçekten de o kurtlar sofrasını parmağımda oynatabilirdim.

"Ferda'yı kurtarman aramızdaki anlaşmayı bitirmiyor, hala benimlesin." Benimlesin derken kelime dudaklarından arasından benimsin gibi çıkmıştı.

Güldüm alayla. "Siktir oradan."

"Öyle Aşkın, anlaşmamız kaldığı yerden devam ediyor. Gidemezsin benden, yanımda kalmaya devam edeceksin."

"İstersem giderim, istersem seni bile bitiririm Alanguva. Bunu çok iyi biliyorsun, gücümden korkuyorsun ki korkmalısın da. Damarıma defalarca bastın zaten, biraz daha basarsan bırak beni kontrol etmeyi kim olduğunu bile unutacak hale gelirsin. Ben boş tehditler savurmam Alanguva, ayağını denk al ki götüne girmesin." Kaşları derince çatıldı, küfürlerimden gerçekten nefret ediyordu.

"Birbirlerimizin sırlarına sahibiz, ikimizde hiçbir yere gidemeyiz." Yaslandığı yerden ayrıldı, bana iki adım attı. "Biz hala ortağız." İtiraz etmedim, ben onun gibi dönek değildim. "Bana kızgın olduğunda genelde Alanguva dediğini fark ettim."

"Aferin amına koyayım büyük başarı."

"Aşkın! Küfür etme." Dedi tane tane vurguyla.

"Sana karşı artık sabrım kalmadı, şansını zorlama. Daha başlangıçtayız Alanguva, yanında olmam sana uyacağım anlamına gelmiyor. Ben kinci bir insanım ve maalesef ki sen o kini kazandın." Kork benden Alanguva, aksi halde kaybetmeye mahkumsun.

Kapıya yönelmiştim ki konuştu. "Ferda uyandığından beri seni sayıklıyor, kara bir melek gelip beni kurtardı diye." Durdum, omzumun üstünden ona baktım. "Onu ziyaret eder misin? Evde." Ev dediği koca malikaneydi.

"Durumu nasıl?"

Hırıltılı bir nefes verdi, yerdeki cesede öfkeyle baktı. "Videoya çekmişler, izledim." Yutkundu. "Şiddet uygulamışlar, eğer sen yetişmeseydin benim küçük kardeşime..."

Devam edemedi, bakışlarını bana kaldırdı. "Teşekkür ederim." Şaşırdım ama bunu ona belli etmedim.

"Ona bunu yaptıranları tanıyor musun?"

"Dünyada cehennemi yaşatacağım onlara." Dedi kararmış sesiyle, tanıyordu.

"Elini bulaştırmak istemezsen iş olarak V'ye paslayabilirsin, belki öpüşme indirimi uygularım sana." Sözlerimle yarım ağız güldü, sarıları kısıldı.

Bir süre gözlerime takılı kaldı. "Bahar'ın canıyla seni tehdit etmemeliydim."

"Ama ettin, sakın özür dileme." Omuz silkti.

"Dilemeyeceğim, yine olsa yine aynısını yapmak zorundaydım."

"Zorundalıkların beni ilgilendirmez Alanguva. Oyun devam ediyor ama kartlar yeniden dağıtılacak, maalesef ikimizin de eli açık. Aynı tarafta olsak bile sadece birimiz kazanacak, diğeri yok olacak."

Önüme döndüm. "Yanılıyorsun." Dedi kalın, erkeksi sesiyle. "Birlikte kazanacak, birlikte kaybedeceğiz. Ortası olmayacak." Göreceğiz Alanguva.

Göreceğiz kim oturabilecek kurtlar sofrasına.

Göreceğiz uçlardan düşecek miyiz yoksa ortada mı kalacağız.

Göreceğiz hangimiz yanacağız.

Görsek bile yangınımdan taşan ateş parçalarının yağmuruna tutulacağız.

DEVAM EDECEK...

KAKTÜS TEAM

Adalet peşinde koşarken kendi kimliğini kaybeden bir seri katil: Aşkın. Üstün zekâsı ve kan dondurucu oyunlarıyla yıllardır yakalanmayan, kimliği bilinmeyen, tüm dünyanın aradığı bu seri katil ona gelen her işi içindeki vahşetle başarıyla tamamlamıştır. Ancak bir gün karşısına yeni bir kurban çıkar. Bu kurban Cebonayan adlı gizli bir örgütün lideri Ateş Alanguva'dır.

Aşkın her işinde başarılı olduğu gibi bu işte de başarılı olacağını düşünür ve kibrine yenik düşerek Ateş'in peşine düşer. Ancak Aşkın'ın bilmediği bir şey vardır: Ateş de en az Aşkın kadar zeki ve tehlikelidir çünkü Ateş mafyatik gücü ve akıllara durgunluk veren teknolojik donanımıyla karanlık dünyaların efsanevi ismidir.

Aşkın ve Ateş'in yolları kesiştiğinde, yırtıcı bir güç savaşının içinde bulurlar kendilerini. Aralarındaki çekimle artık Ateş ve Ateşpare yangına düşmüşlerdir ve bu yangının ne denli büyük olduğunun farkında değillerdir.

Korkmuyordum, ne karanlıktan ne gürleyen gök gürültüsünden ne de bana zarar verebilecek bir insandan. Çünkü ben karanlıktım, ben gürleyen göktüm; ben zarar görmez, ben zarar verirdim.

BEN BİR KATİLDİM. BU BİR SIFAT DEĞİLDİ.
BU BENİM MESLEĞİMDİ.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

9 786258 133158